

Khoái Xuyên Chi Vạn Nhân Mê

Contents

Khoái Xuyên Chi Vạn Nhân Mê	2
1. Chương 1: Phần Đệm	2
2. Chương 2: Ta Ở Nam Phong Quán Hủy Đi Cp	2
3. Chương 3: Ta Tại Nam Phong Quán Hủy Đi Cp 2	6
4. Chương 4: Ta Tại Nam Phong Quán Hủy Đi Cp 3	10
5. Chương 5: Ta Tại Nam Phong Quán Hủy Đi Cp 4	14
6. Chương 6: Ta Tại Nam Phong Quán Hủy Đi Cp 5	18
7. Chương 7: Ta Tại Nam Phong Quán Hủy Đi Cp 6	22
8. Chương 8: Ta Tại Nam Phong Quán Hủy Đi Cp 7	25
9. Chương 9: Ta Tại Nam Phong Quán Hủy Đi Cp 8	29
10. Chương 9-2: Phiên Ngoại Nam Phong Quán	34
11. Chương 10: Ta Tại Vô Hiệp Văn Hủy Đi Cp 1	37
12. Chương 11: Ta Tại Vô Hiệp Văn Hủy Đi Cp 2	41
13. Chương 12: Ta Tại Vô Hiệp Văn Hủy Đi Cp 3	45
14. Chương 13: Ta Tại Vô Hiệp Văn Hủy Đi Cp 3	49
15. Chương 14: Ta Tại Vô Hiệp Văn Hủy Đi Cp 4	53
16. Chương 15: Ta Tại Vô Hiệp Văn Hủy Đi Cp 5	57
17. Chương 16: Ta Tại Vô Hiệp Văn Hủy Đi Cp 6	60
18. Chương 17: Ta Tại Vô Hiệp Văn Hủy Đi Cp 7	64
19. Chương 18: Ta Tại Vô Hiệp Văn Hủy Đi Cp 8	67
20. Chương 19: Ta Tại Vô Hiệp Văn Hủy Đi Cp 9	71
21. Chương 20: Ta Tại Vô Hiệp Văn Hủy Đi Cp 10	75
22. Chương 21: Ta Tại Vô Hiệp Văn Hủy Đi Cp 11	78
23. Chương 22: Phiên Ngoại: Nam Phong Tri Ngã Ý, Xuy Mộng Đáo Tây Châu(*)	82
24. Chương 23: Vạn Nhân Mê 23	84
25. Chương 24: Vạn Nhân Mê 24	89
26. Chương 25: Vạn Nhân Mê 25	95
27. Chương 26: Vạn Nhân Mê 26	100
28. Chương 27: Vạn Nhân Mê 27	107
29. Chương 28: Vạn Nhân Mê 28	112
30. Chương 29: Vạn Nhân Mê 29	118
31. Chương 30: Vạn Nhân Mê 30	125
32. Chương 31: Vạn Nhân Mê 31	132
33. Chương 32: Vạn Nhân Mê 32	137
34. Chương 33: Vạn Nhân Mê 33	143
35. Chương 34: Vạn Nhân Mê 34	152
36. Chương 35: Vạn Nhân Mê 35	158
37. Chương 36: Vạn Nhân Mê 36	164
38. Chương 37: Vạn Nhân Mê 37: Phiên Ngoại: Từ Khi Em Đi	174
39. Chương 38: Vạn Nhân Mê 38	180
40. Chương 39: Vạn Nhân Mê 39	187
41. Chương 40: Vạn Nhân Mê 40	193

42. Chương 41: Vạn Nhân Mê 41	200
43. Chương 42: Vạn Nhân Mê 42	207

Khoái Xuyên Chi Vạn Nhân Mê

Giới thiệu

Editor: Thảo Lê Văn án đầu tiên: Chỉ là một câu chuyện nhẹ nhàng, không có những tình tiết ngược tim có thể nhàn nhả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khoai-xuyen-chi-van-nhan-me>

1. Chương 1: Phần Đệm

Ở trên thế giới này, có một đám người, được gọi chung là pháo hôi.

Vui sướng đau buồn của bọn họ không nằm trong phạm vi cân nhắc của đạo giả, bất kỳ hành vi gì của bọn họ đều là để xúc tiến vai chính hoặc đầu mối chính phát triển.

Vì vậy tác giả quân vào một ngày đẹp trời nào đó nhận được vô số lời trách cứ, mấy tiểu pháo hôi khả ái kia oán giận rằng bản thân thật khổ cực, không sức sống, không ai thương.

Tác giả quân hết cách rồi, đành quyết định để cho thủ hạ đặc lực của mình, đi giúp mấy pháo hôi này thực hiện nguyện vọng bọn họ muốn nhất.

Tiểu khả ái đầu tiên là một tiểu quan.

Hắn ngồi xổm trước mặt tác giả, chớp chớp mắt: “Ta hi vọng có người nhớ tới ta, kể cả khi ta đã ra đi nhiều năm.”

Tiểu khả ái thứ hai là một thiếu gia.

Hắn đứng bên cạnh tác giả quân, sắc mặt ngạo kiều: “Ta muốn lấy lại hình tượng trong bộ truyện kia.”

Tiểu khả ái thứ ba là...

Tác giả quân sau khi nghe xong nguyện vọng của tất cả, kín đáo nhìn về phía thủ hạ đặc lực của mình đang đứng phía sau.

“Tịch Đăng, ta tin tưởng ngươi ngươi có thể hoàn thành tốt, đi đi.”

2. Chương 2: Ta Ở Nam Phong Quán Hủy Đi Cp

Màn che màu xanh rũ xuống đất, trong phòng hương khói lượn lờ, cửa sổ chạm trổ hoa văn mở ra một nửa, bên ngoài là thanh hồ nổi danh nhất trong thành. Trước cửa sổ là một mỹ nhân đang nằm trên giường, bên cạnh giường còn có một bình sứ cắm một nhành hoa đào còn vương sương sớm.

Gió từ ngoài cửa sổ thổi vào bên trong gian phòng, màn che theo gió dao động, người trên giường ngủ yên như trước, tóc đen như mực tán loạn trên giường, tăng thêm vẻ xa hoa mơ màng.

Cửa bỗng nhiên bị người đẩy ra, bước vào là một khuôn mặt tròn tròn khả ái.

“Công tử, người đã tỉnh chưa?”

Người trên giường trở mình, a một tiếng, rất lâu sau đó, thanh âm còn mang theo buồn ngủ vang lên: “Tiểu Ngư, vào đi.”

Thiếu niên kêu Tiểu Ngư lập tức cười híp mắt tiến vào, trong tay còn bưng chậu đồng dùng để rửa mặt.

“Công tử, ngày hôm nay Liên Đồng công tử đến dạy cho công tử nhạc khúc.”

Người trên giường ngồi dậy, đôi mắt đen vẫn còn mê mang, hắn đã hấp thu toàn bộ ký ức của khối thân thể này, muốn được người khác nhớ kỹ, thật sự là một nguyện vọng nhỏ bé.

Tịch Đăng tuy rằng rất muốn phun tào (chửi) tác giả quân trực tiếp ném hắn đến đây, nhưng nhìn thấy kết cục sau cùng của chủ nhân thân thể này, liền không thể không thở dài.

Tiểu quan này từ đầu tới đuôi đều gặp phải những chuyện bi kịch, yêu phải nhân vật chính thụ Liên Đồng, nhưng lại không dám để lộ, trong lúc nhân vật chính công cùng nhân vật chính thụ dây dưa, hắn vô số lần bị thương, thậm chí vì nhân vật chính thụ tình nguyện chịu lăng nhục bởi một tên biến thái, vì muốn có tiền giúp nhân vật chính thụ chuộc thân, cuối cùng rơi xuống nước bỏ mình, bộ truyện này mới đi được 30% nội dung hắn đã chết, nhân vật chính thụ căn bản cũng không biết tới tâm ý của hắn, cũng không biết những chuyện hắn đã làm.

Tịch Đăng nở nụ cười, ngay lập tức điều chỉnh lại thần sắc của mình cho phù hợp với chủ nhân khối thân thể này.

Tiểu Ngư đặt chậu đồng xuống, đi tới bên giường, cột màn che đang rũ xuống dưới đất lại: “Công tử rửa mặt trước đi.”

Tịch Đăng khẽ mỉm cười, trên mặt là nụ cười ấm áp.

Hắn đi chân đất xuống giường, không chú ý tới người bên cạnh đang đổ mắt.

Tịch Đăng nghĩ tới chủ nhân thân thể này mang theo hình tượng là một tiểu bạch thủ, vốn luôn tôn trọng thiết lập tính cách nhân vật hắn chưa bao giờ muốn thay đổi hình tượng khác, cũng không hề xấu hổ với tình cảnh tiểu quan của nhân vật.

Bởi vì chủ nhân thân thể này cũng chỉ sống tới 30% nội dung vở kịch, cho nên Tịch Đăng chỉ muốn làm cho Liên Đồng biết những việc mình đã làm, đồng thời nhớ kỹ tới cái chết của hắn.

Về phần nhân vật chính công cùng với pháo hôi công, Tịch Đăng tỏ vẻ ai quan tâm bọn họ là ai...

Tịch Đăng rửa xong mặt, dưới sự hầu hạ của Tiểu Ngư đổi một bộ y phục màu xanh, góc áo thêu hoa tinh xảo, khối thân thể này hiện nay là 15 tuổi, đã sắp đến lúc khai bao, mà Liên Đồng lớn hơn Tịch Đăng hai tuổi, từ lâu đã là hoa khôi nam phong quán.

Bởi vì đêm khai bao sắp đến, vì muốn đạt giá cao, nên khoảng thời gian gần đây Liên Đồng phụ trách dạy dỗ hắn.

Tịch Đăng che mặt đi vào sân của Liên Đồng, là hoa khôi, Liên Đồng có tư cách có riêng một tiểu viện.

Người hầu Liên Đồng đứng ở cửa, nhìn thấy Tịch Đăng, lập tức cười chào đón: “Tịch Đăng công tử, công tử nhà ta đang chờ ở bên trong.”

Tịch Đăng mỉm cười gật đầu, liền đi vào. Người hầu không có tư cách ở bên cạnh nghe giảng bài, nên Tiểu Ngư không vào theo, mà là đứng cạnh người hầu của Liên Đồng.

Người hầu của Liên Đồng khẽ đụng vào Tiểu Ngư: “Hôm nay Tịch Đăng công tử có vẻ không giống với mọi hôm.”

Tiểu Ngư nhớ tới nụ cười kia của Lạc Dịch, hai má lại hơi đỏ lên, nhưng vẫn nói: “Làm gì có.”

Tịch Đăng bước vào bên trong, lúc tới trong sân, liền nhìn thấy một bóng người mặc y phục màu tím đứng quay lưng về phía hắn.

Hắn suy nghĩ một chút, liền nở nụ cười, nhìn qua vô cùng ngoan ngoãn: “Liên Đồng ca ca.”

... Không sai, dùng giọng điệu mắc ới ấy mà kêu.

Liên Đồng quay lại, một khuôn mặt vô cùng tinh xảo khiến cho nữ nhân cũng phải ghen ghét, cộng với khí chất cao lãnh như hoa không thể khinh nhờn, làm cho ai cũng không thể dời mắt.

“Tịch Đăng đã đến rồi.” Liên Đồng cũng không đối xử lạnh lùng với Tịch Đăng, khoe miệng hơi cong một chút, nụ cười này tựa như hòa tan được hồ băng.

Chỉ có điều Tịch Đăng hoàn toàn không hề thưởng thức khuôn mặt xinh đẹp của Liên Đồng.

Hắn đi tới, như một con thỏ nhỏ vô hại, Liên Đồng cao hơn hắn, hắn hơi ngửa đầu nhìn Liên Đồng, đôi mắt đen trong suốt như nước, như thể liếc mắt một cái liền nhìn thấu nhân tâm: “Liên Đồng ca ca, hôm nay chúng ta học khúc nhạc nào?”

Liên Đồng đáp: “”

Tịch Đăng học nhạc khúc cũng không giỏi, thường đàn sai âm, đàn sai một âm, hắn liền ảo não mà cắn môi, sau đó sợ hãi liếc nhìn Liên Đồng.

Hai người đều ngồi trong sân, Liên Đồng ngồi đối diện Tịch Đăng, đàn bày trước mặt tốt hơn nhiều so với đàn của Tịch Đăng, tay đặt trên dây đàn, khi Tịch Đăng đàn sai, cũng không biểu hiện gì, còn an ủi Tịch Đăng: “Mới học, vẫn còn có thể, chăm chỉ luyện tập là được.”

Đáy mắt Tịch Đăng tràn ngập lo lắng: “Liên Đồng ca ca, sinh nhật mười lăm tuổi của ta sắp tới, nhưng là ta... còn chưa chuẩn bị kỹ càng.”

Liên Đồng lẳng lặng nhìn, không nói lời nào.

Tịch Đăng đứng lên, đến cạnh Liên Đồng, ngồi xổm xuống, ngước đầu nhìn Liên Đồng, cái cô thon dài trắng nõn rơi vào mắt đối phương.

Tịch Đăng đặt tay trên đùi liên đồng, yếu ớt nói: “Liên Đồng ca ca, ta thật sự rất sợ.”

Đôi mắt trong suốt tràn đầy u sầu, hắn toàn tâm toàn ý mà nhìn Liên Đồng, khiến Liên Đồng có một loại ảo giác, thiếu niên trước mắt toàn tâm toàn ý dựa vào mình.

Liên Đồng cuối cùng cũng đặt tay lên đầu đối phương, trước kia vốn không hề biết Tịch Đăng... cũng có một mặt như thế.

Liên Đồng xoa đầu thiếu niên, đáy mắt cũng ấm áp hơn trước: “Tịch Đăng, đừng sợ, còn có ta.”

Thiếu niên môi hồng răng trắng, da trắng tóc đen, nở nụ cười ngọt ngào, sau đó gối đầu lên đùi Liên Đồng.

Gió xuân kéo tới, mang theo hương hoa thơm ngát.

Lúc Liên Đồng tỉnh lại, đôi mắt vẫn còn mê mang, vốn định ngồi dậy, da đầu lại tê rần.

Ngắn ngủi một chút liền nhìn vào bên trong giường.

Thiếu niên đè lên tóc mình đang ngủ vô cùng ngọt ngào.

Một tháng qua, Tịch Đăng đều theo Liên Đồng học tập, hôm qua Tịch Đăng nói hôm nay là sinh nhật mười lăm tuổi, muốn nhận quà sớm một chút, Liên Đồng cũng không nghĩ tới quà sinh nhật của Tịch Đăng là muốn ngủ cùng mình.

Liên Đồng không chịu được ánh mắt khẩn cầu kia của thiếu niên, cuối cùng đáp ứng.

Liên Đồng nhìn gương mặt say ngủ của Tịch Đăng, phát hiện bên môi đối phương còn có dấu vết khả nghi, người này ngày hôm qua không chỉ gối đầu lên tóc mình ngủ một đêm, còn để lại ngụm nước sao? Nhận ra điều này khiến Liên Đồng có chút đỏ mặt cười.

Liên Đồng nhẹ nhàng kéo tóc mình ra, Tịch Đăng trên giường còn nói mê mấy câu.

Động tác Liên Đồng rất nhẹ, thay xong quần áo liền đi ra ngoài.

Mới đi ra ngoài liền thấy người hầu bưng chậu đồng tới.

Người hầu kinh ngạc trợn mắt: “Công tử vì sao lại ra đây?”

Liên Đồng cũng không muốn đánh thức người đang ngủ say trong phòng, chỉ nói, “Hôm nay rửa mặt trong phòng khác là được rồi.”

Liên Đồng sau khi rửa mặt, liền thấy Tịch Đăng mở cửa phòng ra, có điều lại đi chân trần, một đôi bàn chân trắng nõn đứng trên ván gỗ, chưa mặc thêm xiêm y bên ngoài, y phục bên trong cũng không buộc chặt, mơ hồ có thể nhìn thấy da thịt bên trong.

Tóc dài rũ xuống, vốn là mười lăm tuổi, lại có mấy phần mỹ nhân.

Người hầu bên ngoài vừa nhìn thấy liền đỏ mặt cúi đầu.

Liên Đồng nhú mày, đi tới trước mặt Tịch Đăng, ngữ khí đông cứng, loại chuyển biến này Liên Đồng cũng không chú ý tới: “Người cứ như vậy đi ra?”

Tịch Đăng kinh ngạc nhìn, sau đó, viên mắt liền đỏ: “Ta nghĩ rằng người đã đi, không cần ta nữa.”

Nói xong, ủy khuất nhìn Liên Đồng.

Liên Đồng vào buổi sáng sớm mùa xuân se lạnh này, lần đầu tiên trong đời cảm thấy không thể khống chế nổi mình.

Muốn ôm thiếu niên trước mắt này vào ngực.

“Thật sự là ngốc.” Liên Đồng thấp giọng nói một tiếng.

Buổi tối đã buông xuống.

Tịch Đăng từ chỗ Liên Đồng trở về, vẫn luôn bị người hầu giày vò.

Bọn họ hận không thể biến Tịch Đăng thành bộ dáng thánh khiết trên trời dưới đất không có.

Chủ nhân của nam phong quán là một nam nhân ba mươi tuổi, cũng xuất thân từ tiểu quan. Nhìn thấy Tịch Đăng sau khi trang điểm, trong mắt đều là kinh hãi, còn đến gần hôn lên tóc Tịch Đăng: “Tịch Đăng, ta biết người sẽ là Liên Đồng thứ hai mà.”

Liên Đồng năm đó khai bao chấn kinh toàn bộ kinh thành.

Từ lúc bước lên vị trí hoa khôi đều luôn ngồi vững vàng.

Dưới đài đã tràn đầy khách, chủ quán nam phong quán đã lên tiếng thông báo, đêm nay muốn khai bao tiểu quan không hề kém so với Liên Đồng. Ai cũng biết muốn so với khuôn mặt tinh xảo của Liên Đồng có bao nhiêu khó khăn, nên đối với lời đồn này, bọn họ vừa cảm thấy hứng thú, vừa mang theo ác ý, nếu không so được với Liên Đồng, bọn họ nhất định phải làm cho nam phong quán cùng với tiểu quan kia phải mất mặt.

Chủ nhân nam phong quán theo thường lệ thông báo luật lệ đấu giá, sau đó liền khen ngợi Tịch Đăng, khiến cho Tịch Đăng ngồi trên lầu hai cảm thấy buồn cười.

Chủ quán này thật sự cái gì cũng nói được.

Khách nhân bên dưới ngồi nghe rốt cuộc không chịu được, muốn Tịch Đăng đi ra.

Chủ quán hít một hơi nói: “Tâm cấp cập bất liễu nhiệt đậu hũ(*)” Liền quay đầu lại ra hiệu.

(*)Nóng lòng không ăn hết nhiệt đậu phụ: nếu nóng lòng làm việc gì đó thì sẽ không thành công, phải làm từng bước một, tựa như câu “dục tốc bất đạt”.

Người hầu bên cạnh Tịch Đăng lập tức khom người nói: “Tịch Đăng công tử, mời đi xuống.”

Tịch Đăng khẽ gật đầu, lúc đứng dậy, nhìn quanh một chút, tựa hồ đang tìm cái gì, nhưng ngay sau đó liền thu hồi tầm mắt.

Khách nhân dưới lầu rốt cuộc cũng được nhìn mặt mỹ nhân.

Mỹ nhân một thân hồng y như lửa, trên mặt mang theo mạng che tinh xảo, nhìn mỹ nhân bước đi, bọn họ mới phát hiện quần áo trên người là vô số tầng sa tạo thành, mơ hồ có thể nhìn thấy da thịt mỹ nhân, bộ

dáng như có như không này, lập tức làm tất cả yên tĩnh lại. Mỹ nhân ở cầu thang dừng một chút, liếc nhìn xuống dưới đài, cái liếc mắt bình tĩnh này câu hồn biết bao người.

Chờ Tịch Đăng đi lên đài, ngược mắt nhìn về phía trước, mọi người tựa hồ mới phản ứng lại.

Có người kêu gào: “Bước lên đài sao còn che che giấu giấu, mạng che mặt còn không gỡ xuống, không lẽ thật sự là xấu xí?”

Tịch Đăng nhìn chủ quản một cái, liền lấy mạng che mặt xuống.

Toàn bộ lại rơi vào yên tĩnh.

Rất lâu sau đó, mới có người vỗ tay: “Quả thật là mỹ nhân.”

Tịch Đăng nghe tiếng nhìn sang, người lên tiếng quả nhiên là nhân vật chính tra công kia.

Tịch Đăng khẽ mỉm cười, bộ dáng hoàn toàn dụ ngoạn vô hại.

Nếu Liên Đồng là cao lãnh chi hoa, Tịch Đăng chính là hoa được chăm sóc tỉ mỉ trong viện, tuy rằng người trước trân quý hơn, nhưng người sau có thể tự mình bắt lấy được, càng thêm tham vọng đoạt lấy.

3. Chương 3: Ta Tại Nam Phong Quán Hủy Đi Cp 2

An Cảnh Ngọc gấp quạt giấy nâng cằm người trước mặt lên.

Toàn bộ gương mặt đối phương đều rơi vào tầm mắt hần.

Hơn nữa tính tình đối phương còn dụ ngoạn không thích nói nhiều, An Cảnh Ngọc cảm thấy tiền mình đã tiêu đều vô cùng đáng giá.

Tuy rằng chủ quản tiếp tục nâng lên, giá tiền Tịch Đăng cũng không thể cao hơn so với Liên Đồng, nhưng cũng vượt không ít những người còn lại trong nam phong quán.

An Cảnh Ngọc nhìn đối phương dụ ngoạn quỳ gối bên mình, liền hỏi: “Tên của ngươi.”

Đối phương nhìn hần, đôi mắt trong suốt như dòng suối, liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấy đáy: “Thưa khách quan, ta là Tịch Đăng.”

Đôi mắt An Cảnh Ngọc dâng lên một tia âm áp, một tay sờ lên mặt đối phương, đúng như dự đoán, người trước mắt khẽ run lên, nhưng không né tránh, hai má hơi đỏ hồng.

An Cảnh Ngọc thấp giọng hỏi: “Hôm nay là sinh nhật ngươi, ngươi muốn cái gì?”

Đối phương tựa hồ ngẩn ra, sau đó nở nụ cười, đây là lần đầu tiên An Cảnh Ngọc nhìn ấy nụ cười long lanh kia của tiểu quan, tiểu quan này vốn chỉ luôn mỉm cười.

Tịch Đăng nói: “Tịch Đăng đã có được thứ mình muốn nhất rồi.”

An Cảnh Ngọc không nghĩ gì nhiều, hần nghĩ rằng ý của Tịch Đăng là gặp được hần chính là món quà tốt nhất.

An Cảnh Ngọc khom lưng thoải mái ôm lấy Tịch Đăng, màn che màu đỏ lay động dưới gió, hần ôm người trong ngực xuyên qua tầng tầng màn che, đi tới bể đầy cánh hoa.

Tịch Đăng ôm lấy cổ An Cảnh Ngọc.

Nếu An Cảnh Ngọc không nhìn thấy lông mi khẽ run của Tịch Đăng, liền thật sự cảm thấy người trước mặt không hề sợ hãi gì.

Hần ám muội nói bên tai Tịch Đăng: “Đừng sợ, có ta đây.”

Tịch Đăng liếc mắt nhìn An Cảnh Ngọc, tuy rằng rất muốn nói thẳng mình không hề sợ gì, nhưng là vẫn ừ một tiếng.

Nhân vật chính công thứ không thiếu nhất chính là tự luyện.

Liên Đồng ngồi trước bàn trà, trước mặt là một quyển sách, thế nhưng tâm lại không thể bình lặng đọc sách.

Ánh nến mờ mờ ảo ảo, gò má dưới ánh nến lại càng thêm u nhã.

Liên Đồng biết Tịch Đăng bị một công tử mua, có lẽ Tịch Đăng sẽ không quá khổ sở, công tử trẻ tuổi sẽ không quá thô lỗ, nếu như thương tiếc tiểu quan, lần đầu có thể chỉ làm một lần.

Nghĩ như vậy, nhưng lại càng muốn gặp thiếu niên kia.

Nếu như Tịch Đăng vẫn sợ hãi, vậy phải làm gì.

Tịch Đăng lúc này cơ hồ vô lực ôm người trước mắt, trong miệng tràn ra tiếng rên rỉ vụn vặt.

An Cảnh Ngọc vuốt da thịt mềm mềm trắng nõn của Tịch Đăng: “Tịch Đăng bảo bối, chúng ta nhanh hơn nữa được không?”

“Không...” Tịch Đăng còn chưa dứt lời, liền bị người hôn lên.

Liên Đồng một đêm ngồi bất động đến hừng đông, chờ người hầu đẩy cửa tiến vào, mới nhận ra trời đã sáng, không để ý vẻ mặt kinh ngạc của người hầu, đứng dậy đi vào trong nhà.

“Ta muốn nghỉ ngơi, đừng làm phiền.”

An Cảnh Ngọc hài lòng được người hầu hầu hạ mặc y phục, chuyện này vốn nên để Tịch Đăng, chỉ là hần tối qua muốn Tịch Đăng quá nhiều lần, làm cho Tịch Đăng mệt đến mức tối giờ cũng chưa tỉnh lại.

Hần cầm quạt xếp, ngồi xuống bên giường, nhìn Tịch Đăng cho dù ở trong mộng cũng hơi nhíu lại mi tâm, làm cho hần nghĩ mình có phải có chút quá phận.

Lập tức hần lại nở nụ cười, chỉ là một tiểu quan, mình cần gì phải vậy. Nghĩ tới đây, hần liền khom lưng ghé vào bên tai Tịch Đăng, nói: “Tịch Đăng bảo bối, ta sẽ lại tới tìm ngươi.” Hôn một cái lên vành tai đối phương, liền hài lòng rời đi.

Nhìn thấy chủ quản bên ngoài cửa, còn cầm một chuỗi bạc cho đối phương: “Tịch Đăng hầu hạ rất khá, bây giờ còn chưa tỉnh, các ngươi để Tịch Đăng nghỉ ngơi thật tốt, khoảng thời gian này tạm thời đừng tiếp khách.”

Chủ quan tự nhiên là hiểu, gặt đầu tán thành.

Trong phòng, gió xuân cuốn lấy màn che, người trên giường trở mình, mi tâm như trước nhíu lại, Tịch Đăng cũng không ngủ ngon, một buổi tối đều yên lặng phún tào kỹ năng giường chiếu của nhân vật chính công.

Ngày thứ hai, Tịch Đăng mới xuống giường tới chỗ Liên Đồng. Liên Đồng giống như lần đầu gặp nhau đứng ở trong viện, nhìn thấy Tịch Đăng, biểu tình trên mặt cũng không hề đổi.

Tịch Đăng lập tức ngưng lại, nhưng là trên mặt vẫn treo tươi cười: “Liên Đồng ca ca.”

Liên Đồng nhìn nhìn, không nói gì.

Tịch Đăng tới gần Liên Đồng, sau đó chậm rãi ôm lấy Liên Đồng, nhẹ nói: “Ta vẫn hy vọng hôm qua là ngươi.”

Liên Đồng cảm nhận được bên vai ướt ướt.

Trong có câu: “Người nói đại dương sâu đậm, không bằng một nửa tương tư. Đại dương còn có bờ, tương tư không giới hạn.”

“Đại dương còn có bờ, tương tư không giới hạn.”

Liên Đồng yên lặng suy tư câu này, chỉ cảm thấy ngày xuân bỗng lạnh giá như đông tới.

Liên Đồng tùy ý để Tịch Đăng ôm mình, không nói gì, cũng không ôm lại Tịch Đăng.

Sau hôm đó, Liên Đồng không cho Tịch Đăng gặp mặt.

Tịch Đăng mỗi ngày đều đến đứng trước tiểu viện nửa ngày.

Nhìn thấy vậy, chủ quản tự nhiên biết tới, gọi người trói Tịch Đăng tới trước mặt.

“Tịch Đăng, ta hỏi ngươi, ngươi có phải hay không sinh tâm tư không nên có với Liên Đồng?”

Tịch Đăng ngồi dưới đất, vô cùng chật vật, tóc ngổ ngang, không hề ngẩng đầu, âm thanh nhẹ hô: “Vâng.”

Trong mắt chủ quản có thêm vài phần chán ghét: “Tịch Đăng, ngoại trừ Liên Đồng, ta coi trọng nhất ngươi, chỉ là ngươi bây giờ lại... Ngươi nói cho ta biết, Liên Đồng đối với ngươi như thế nào?”

Tịch Đăng chậm rãi lắc đầu: “Liên Đồng ca ca sau khi biết được tâm ý ta, liền không muốn gặp ta nữa, ta biết là ta điên rồi.”

Chủ quản thở phào nhẹ nhõm, nhìn Tịch Đăng, chung quy có chút không nỡ: “Ta cũng không muốn biết ngươi từ lúc nào vụng trộm nảy sinh tình cảm, chỉ là nên cắt đứt thì, ngươi và hắn đều là tiểu quan, đời này không thể cùng nhau, Tịch Đăng, ngươi kịp thời cắt đứt tâm tư này đi, tìm một phu quân, sớm ngày chuộc thân mới là thượng sách.”

Tịch Đăng im lặng không nói gì.

Chủ quản lại tiếp tục nói: “Ngươi thích Liên Đồng, ngươi cũng biết cả hai ở bên nhau có bao nhiêu khó khăn? Hơn nữa nếu ngươi thật sự muốn đi cùng hắn, đó mới là hại hắn. Tịch Đăng, ngươi cần nghĩ cho rõ.”

Tịch Đăng rút cuộc gật đầu.

Chủ quản nhìn thấy trên ván gỗ rơi xuống nước mắt, giả vờ như không nhìn thấy.

“Tịch Đăng, việc này nhất định phải nghiêm phạt, ngươi tự mình đi hình phạt đường, lĩnh 15 roi.”

Tịch Đăng thấp giọng đáp một tiếng.

Hình phạt đường.

Tịch Đăng cởi xiêm y, nằm trên ghế gỗ.

Người thi hành cũng biết nguyên nhân.

Đặt roi lên bóng lưng trắng nõn: “Tịch Đăng, ta đời này chưa từng thấy kẻ nào ngốc như ngươi.”

Tịch Đăng quay đầu nhìn, đôi mắt trong suốt như nước: “Chỉ là tiên sinh vẫn chưa gặp phải thôi.”

Người nọ cười cười: “Tình yêu như sộc dục, ngươi ở bên trong nam phong quán đã lâu, mẫu thân ngươi năm đó ngốc, lén lút mang thai ngươi, người nhìn xem ở đây, nếu không phải bị tình yêu mê hoặc, thì cũng là những người từng bị tổn thương, ngươi tại sao còn nhìn không thấu? Bất quá, còn may ngươi là con trai, nếu là con gái, lúc đó sinh ra mấy đứa con, từ nhỏ chính là ti tiện, cả ngày đều phải hầu hạ người, ha ha.”

Tịch Đăng khẽ cười: “Tiên sinh không hiểu suy nghĩ Tịch Đăng, cả đời nếu không biết yêu là thế nào, cũng coi như là chuyện tốt, chỉ là không thể cảm nhận được cái cảm giác vui mừng khi người đó vui mừng, bị thương khi người đó bị thương mà thôi.” Dứt lời, lấy khăn vải bên cạnh: “Tiên sinh, có thể phạt.”

Sau đó cắn chặt khăn vải trong miệng.

Liên Đồng cũng biết tin Tịch Đăng bị phạt, chủ quản trấn áp lại tin tức, người bên ngoài đều chỉ cho rằng Tịch Đăng vì đắc tội khách nhân nên mới bị phạt.

Nắm trong tay thuốc mỡ, cuối cùng vẫn bỏ lại vào trong rương.

Tiểu Ngư sau cùng một bên nước mắt một bên nước mũi đỡ Tịch Đăng về phòng.

Tịch Đăng sắc mặt tái nhợt, vẫn luôn an ủi Tiểu Ngư.

“Tiểu quý, ta nhớ ngươi chỉ nhỏ hơn so với ta hai tuổi, sao lại đáng yêu như vậy, còn khóc vô cùng khó coi.”

Tiểu Ngư nghe vậy, càng muốn gào khóc.

Tiểu Ngư muốn công tử mình đừng thích Liên Đồng công tử nữa, nhưng nhìn khuôn mặt công tử, câu nói này rất cuộc cũng không thể thành lời.

Tịch Đăng sau khi dưỡng thương lành sau, cũng không có tới tiểu viện Liên Đồng nữa.

Không lâu sau đó, An Cảnh Ngọc lần thứ hai đến nam phong quán.

Hắn trực tiếp gọi tên Tịch Đăng, khoảng thời gian đó không phải là không có ai tới tìm Tịch Đăng, mà đều bị chủ quán cự tuyệt.

Thân phận An Cảnh Ngọc là gì, chủ quán cũng không dám đắc tội, quý nhân như thế này, chơi một quãng thời gian đều sẽ chán.

Tịch Đăng mặc y phục màu vàng, cầm đèn lồng trong tay, đứng ở hành lang.

An Cảnh Ngọc từ một đầu khác của hành lang đi tới, liền nhìn thấy Tịch Đăng.

Tịch Đăng ngẩng đầu nhìn mặt trăng trên trời, cả người nhìn qua vô cùng cô tịch.

An Cảnh Ngọc nhận ra điều này, theo phản xạ nhú mày lại, tiếng bước chân cũng nặng hơn, đủ khiến cho Tịch Đăng phát hiện hắn.

Tịch Đăng quả nhiên nghe tiếng nhìn lại, trong nháy mắt thấy An Cảnh Ngọc, trên mặt liền hiện ra một nụ cười.

Mỹ nhân tay cầm đèn lồng, gió thổi ống tay áo lật lên, màn này, khiến tâm tình An Cảnh Ngọc trở nên tốt hơn, hắn không muốn nghĩ tới cảm giác kỳ lạ lúc này nữa.

An Cảnh Ngọc chậm rãi đi tới bên cạnh Tịch Đăng, dịu dàng nói: “Vì sao lại ở chỗ này chờ ta?”

Tịch Đăng cười nhìn hắn, thanh âm thật thấp: “Tịch Đăng cảm thấy ở chỗ này chờ khách quan có vẻ tốt hơn.”

An Cảnh Ngọc duỗi tay nắm chặt tay Tịch Đăng, còn lấy đèn lồng trong tay Tịch Đăng, kéo đi về phía trước: “Chờ được rồi, dù sao cũng nên an tâm.”

Tịch Đăng nghe nói thế, ngẩn ra, sau cúi đầu.

Tâm tình An Cảnh Ngọc thật tốt, chỉ cảm thấy Tịch Đăng là do xấu hổ.

Phải nhớ kỹ, thuộc tính tự luyện của nhân vật chính công, hắn cho rằng Tịch Đăng khổ sở chờ đợi hắn rất nhiều ngày, lại không biết Tịch Đăng căn bản không quan tâm hắn...

An Cảnh Ngọc lần này trực tiếp ở chỗ Tịch Đăng nhiều ngày, Tịch Đăng ba ngày không thể bước xuống giường, xuống giường thì cũng là ở trong bể tắm, tiến hành một số chuyện khác.

An Cảnh Ngọc cũng rất kinh ngạc si mê mấy ngày nay của mình với Tịch Đăng.

Tịch Đăng đỏ mặt, tay nắm chặt áo.

An Cảnh Ngọc nhìn, khẽ cười một tiếng, nhẹ nhàng cầm lấy tay đối phương, đặt bên môi khẽ hôn: “Tịch Đăng bảo bối, chân kẹp chặt.”

Hắn là chỉ đôi chân thon dài trắng nõn quần trên eo hắn.

Tịch Đăng a một tiếng, muốn rút tay về, lại bị đối phương trực tiếp hôn môi.

Tiểu Ngư đứng ở cửa viện, mặt đỏ hồng.

Từ sau khi Tịch Đăng khai bao, chủ quán liền cho Tịch Đăng một chỗ ở riêng, vẫn là ở canh thanh hồ, mở cửa sổ liền có thể nhìn thấy.

Tiểu Ngư chẳng qua chỉ là cảm thấy khách nhân này cũng thật là đẹp mắt, thế nhưng cũng quá...

Lúc tình cờ đi vào đưa đồ rửa mặt hoặc đồ ăn, đều nhìn thấy công tử mảnh mai vô lực nằm trên người đối phương, mà đối phương cũng là một mặt thích thú, thậm chí mang theo hương vị tùy ý.

Tiểu Ngư không phải là không nhìn thấy được ánh mắt cầu cứu của công tử, nhưng là chủ quản đã nói, không được phép quấy rầy nhã hứng của vị khách nhân này.

4. Chương 4: Ta Tại Nam Phong Quán Hủy Đi Cp 3

An Cảnh Ngọc ở chỗ Tịch Đăng liên tiếp nhiều ngày.

Chừng mấy ngày sau, Tiểu Ngư mới nhìn thấy công tử được khách nhân ôm ra ngoài.

Tịch Đăng sắc mặt mệt mỏi, vô lực dựa vào trong lòng khách nhân.

An Cảnh Ngọc ôm Tịch Đăng đi ra, nhìn thấy Tiểu Ngư, chỉ nói là: “Lau dọn bên trong.”

Liền ôm Tịch Đăng đi tới chòi nghỉ mát ngồi xuống.

Tịch Đăng vẫn còn buồn ngủ, lâu lâu mới chớp mắt một cái, ôm eo An Cảnh Ngọc, dựa vào lồng ngực An Cảnh Ngọc, không nói lời nào, bộ dáng rất ngoan ngoãn.

An Cảnh Ngọc lẳng lặng mà nhìn người trong ngực, trong lòng lại vô cùng rối loạn, hần lần này thực sự quá mức hoang đường, bất quá trải qua lần này, lần sau phỏng chừng cũng sẽ không trở lại tìm tiểu quan này.

“Tịch Đăng bảo bối, ngươi có mong muốn gì không?”

Tịch Đăng nghe vậy, nhấc đầu, kỳ thực câu nói như thế này ở thanh lâu sở quán căn bản là một loại ám chỉ, rằng khách nhân này sẽ không trở lại.

Tịch Đăng nghĩ nghĩ có lẽ đã đến lúc nhân vật chính công gặp được nhân vật chính thụ.

“Tịch Đăng cũng không muốn cái gì.” Tịch Đăng ngoan ngoãn đáp.

Ánh mắt An Cảnh Ngọc khẽ đổi: “Tịch Đăng không có mong muốn gì?” Âm cuối nâng cao.

Tịch Đăng như không có nghe được tức giận trong lời An Cảnh Ngọc, lắc lắc đầu.

An Cảnh Ngọc trầm mặc một hồi, nói “Được”.

An Cảnh Ngọc đi, Tịch Đăng ra tiễn.

An Cảnh Ngọc đi rất chậm, Tịch Đăng đi lệch sau hần một chút.

“Tịch Đăng, ngươi sẽ nhớ ta sao?”

Hai bên đường là hàng cây đào, lúc này đang mùa nở hoa, hoa đào tươi đẹp vươn trên cành, không khí tràn ngập nhàn nhạt mùi hoa đào.

Tịch Đăng dừng lại, hơi nhú mào, đợi đến An Cảnh Ngọc quay đầu lại, Tịch Đăng liền khôi phục kia bộ dáng ngoan ngoãn kia.

Tịch Đăng có chút không hiểu suy nghĩ của nhân vật chính công, nghĩ nghĩ, có lẽ là do nhân vật chính công thích rải tình khắp nơi, chỉ có điều Tịch Đăng ghét nhất loại người như thế, làm cho một tiểu quan hy vọng, thực sự là tàn nhẫn.

Trong mắt Tịch Đăng là ba tầng ưu sầu, mà tựa hồ lại muốn che giấu loại tâm tình này, trong mắt An Cảnh Ngọc, loại vẻ mặt này mới là đúng.

An Cảnh Ngọc mơ hồ cảm giác mình gần đây có chút quá quái lạ, tới đây vốn là làm việc, lẽ ra xong việc liền nên rời đi, thế nhưng nghĩ đến Tịch Đăng, hần liền không kìm lòng được mà đến, biết Tịch Đăng khoảng

thời gian này đều không tiếp khách, hẳn còn mơ hồ mà vui vẻ. Hiện tại vốn nên trực tiếp rời đi, rồi lại hỏi đối phương câu hỏi như thế này.

Hơn nữa hẳn nhìn thấy biểu tình đối phương, lại luôn cảm thấy không thoải mái, hẳn luôn cảm thấy cái người mà hẳn có thể luôn dễ dàng chơi đùa cùng này cách hẳn rất xa.

An Cảnh Ngọc nắm quạt xếp thật chặt, cố gắng áp xuống loại tâm tình quái dị này.

“Là ta đường đột.”

Tịch Đăng giương mắt nhìn An Cảnh Ngọc, nở nụ cười, không lên tiếng.

An Cảnh Ngọc nhú mày lại, quay người nhanh chân đi về phía trước.

Hai người bọn họ đi không bao lâu, liền gặp một người.

Là Liên Đồng.

Liên Đồng mặc bạch y đứng dưới một gốc hoa đào, trong tay còn cầm một nhành hoa, trên khuôn mặt lạnh lẽo không chút biểu tình, cũng không nhìn thấy hai người.

An Cảnh Ngọc nhìn thấy Liên Đồng liền dừng bước.

Tịch Đăng vốn cũng không chú ý tới, thế nhưng phát hiện An Cảnh Ngọc dừng bước, liền theo ánh mắt của hẳn nhìn sang, nhìn thấy Liên Đồng, khóe môi của hẳn hơi giương lên.

Đây chính là vận mệnh tương phùng a.

Liên Đồng tựa hồ cũng chú ý tới có người nhìn.

Quay đầu nhìn lại.

Đầu tiên nhìn thấy là Tịch Đăng đứng sau công tử hoa y cầm phục.

Tịch Đăng sắc mặt có chút tái nhợt, mà khóe mắt lại có nét quyến rũ trước đây không có.

Ánh mắt Liên Đồng hơi lạnh lẽo, liền nhìn về phía công tử đằng trước.

An Cảnh Ngọc đột nhiên cảm thấy trái tim của mình nhảy nhanh một cái, hẳn hỏi: “Tịch Đăng, đó là ai?”

Lông mi Tịch Đăng khẽ run: “Là hoa khôi Liên Đồng công tử.”

An Cảnh Ngọc nhìn chằm chằm Liên Đồng: “Thì ra đó là người mà chủ quản nửa miệng cũng không rời.”

Liên Đồng tựa hồ cảm thấy thật vô vị, quay người ly khai.

Vạt áo trên đất gây nết vết tích uốn lượn.

Tịch Đăng tiến lên một bước, bắt được ống tay áo An Cảnh Ngọc.

Chờ An Cảnh Ngọc kinh ngạc quay đầu lại nhìn, khóe mắt Tịch Đăng hơi hồng hồng, âm thanh còn mang theo run rẩy.

“An công tử, người đối với Liên Đồng...”

Còn chưa nói dứt lời.

An Cảnh Ngọc neho mắt, hẳn thế nhưng cảm giác chính mình vẫn luôn hiểu lầm cái gì.

Tịch Đăng không nói tiếp, mà cuối người một cái, lúng túng nở nụ cười: “Là Tịch Đăng cần rõ.”

Đích thật cần rõ, tiểu quan không có tư cách hỏi đến chuyện của khách nhân.

An Cảnh Ngọc nắm lấy tay Tịch Đăng, ghé sát: “Tịch Đăng bảo bối, người muốn nói với ta cái gì? Người bây giờ nói ra, ta liền đáp ứng người.”

Lời này vừa nói ra, Tịch Đăng mở to mắt.

An Cảnh Ngọc chỉ là nhìn chằm chằm Tịch Đăng.

Tịch Đăng rất nhanh liền khôi phục yên tĩnh, khôi phục bộ dáng ngoan ngoãn trước đây: “Không có gì.” An Cảnh Ngọc không biết là thất vọng hay là gì, buông tay Tịch Đăng, âm thanh chuyển lạnh: “Đi thôi.” Hắn cảm thấy đúng là tự mình kiếm chuyện, sách, thật vô vị.

Tịch Đăng sau khi đưa An Cảnh Ngọc đi, liền trở lại tiểu viện của mình.

Tiểu Ngư đứng trước cửa viện chờ, nhìn thấy Tịch Đăng, liền lập tức chào đón: “Công tử bây giờ có mệt hay không? Có muốn tắm hay không?”

Tịch Đăng trầm mặc một chút, mới nói: “Tiểu Ngư, người nói... Thôi, không có gì, người nghỉ ngơi đi.”

Nói xong, liền lướt qua Tiểu Ngư tiến vào sân.

Tịch Đăng sau khi tắm xong, chỉ mặc một kiện áo mỏng, cũng không buộc dây áo, tóc ẩm ướt khoác ở phía sau. Hơn nửa đồ vật trong phòng cũng kêu Tiểu Ngư thay đổi, Tịch Đăng không chịu được mùi vị mấy ngày trước.

Bể tắm cũng kêu người lau dọn.

Lúc Tịch Đăng kêu Tiểu Ngư làm những điều này, hai má hơi ửng đỏ, Tiểu Ngư nhất thời cảm thấy công tử nhà mình vì ghen ghét nên mới muốn thay đổi.

Ngay lập tức làm xong.

Tịch Đăng vừa lau tóc, vừa đi tới cạnh cửa sổ, muốn ở bên cửa lau tóc.

Lại không nghĩ tới ngoài ý muốn nhìn thấy một người trong phòng.

Liên Đồng ngồi trên giường, nhìn Tịch Đăng.

Tịch Đăng phát hiện cảnh hoa lúc này Liên Đồng cầm đang cầm trong bình hoa cạnh giường.

Tịch Đăng lập tức ngừng lau tóc.

Liên Đồng chỉ nhìn, không nói gì.

Tịch Đăng nở nụ cười, thanh âm thật thấp: “Liên Đồng ca ca, sao người lại tới đây?”

Liên Đồng vỗ xuống vị trí bên cạnh, tựa hồ kêu Tịch Đăng qua bên đó ngồi: “Hắn đối với người thế nào?”

Tịch Đăng ngồi xuống, Liên Đồng liền lấy khăn, giúp Tịch Đăng lau tóc.

Tịch Đăng nhìn ngón tay của mình: “Cũng tốt.”

Liên Đồng cũng không hề ngừng lau tóc, âm thanh từ đỉnh đầu Tịch Đăng truyền đến, “Vây là tốt.”

Liên Đồng giúp Tịch Đăng lau khô tóc, liền rời đi.

Tịch Đăng ngồi rất lâu, Tiểu Ngư lén lút thò đầu vào: “Công tử vẫn tốt chứ?”

Tịch Đăng đáp: “Tốt.”

Không tới mấy ngày, Tịch Đăng liền nghe nói An Cảnh Ngọc bao hạ Liên Đồng.

Chủ quản tìm tới Tịch Đăng, trong ngoài lời nói đều có ý kêu Tịch Đăng đừng nghĩ nhiều.

“Tuy rằng An công tử là người hiếu khách, tướng mạo anh tuấn, hào phóng, nhưng là con trai ngoan của ta, sau này còn có thể gặp được nhiều người khác.”

Tịch Đăng cười cười, ánh mắt vẫn là trước sau như một trong suốt, tiếng nói trầm thấp nhẹ nhàng: “Chủ quản, hắn có tốt với Liên Đồng ca ca không?”

Chủ quản ngừng lại, sau đó liền nở nụ cười: “Đâu có thể chỉ dùng tốt mà hình dùng, không chỉ vì Liên Đồng bao nguyên một chiếc thuyền, còn làm cho cả thành bắn pháo hoa, pháo hoa đêm đó rất đẹp.”

Tịch Đăng cười cười, như câu nói lúc trước của Liên Đồng: “Vây là tốt.”

Chủ quán vì muốn Tịch Đăng mau chóng thoát khỏi đoạn tình cảm kia, lập tức an bài cho Tịch Đăng một khách nhân khác.

Tịch Đăng cũng chỉ bởi khách nhân kia nói chuyện phiếm, luôn cách một tầng màn che, chủ quán cũng không muốn Tịch Đăng nhanh như vậy liền bán mình lần thứ hai.

Mãi đến tận nửa tháng sau, Tịch Đăng mới được an bài vị khách nhân cho lần thứ hai của mình.

Nghe nói vị khách nhân này cũng ra gia cao mới được chủ quán cho phép.

Là một công tử trẻ tuổi, nhìn thấy Tịch Đăng liền cười híp mắt, trực tiếp đi lên, nắm chặt tay Tịch Đăng: “Tịch Đăng, ta rốt cục gặp được người lần nữa.”

Tịch Đăng từ lời của hắn, mới biết hắn vốn cũng muốn mua đêm đầu tiên của Tịch Đăng, nhưng là không giàu nứt đổ vách như An Cảnh Ngọc. Tịch Đăng sau khi biết tên hắn, nhất thời cảm thấy cả người đều không tốt lắm.

Cái người tên là Lý Minh này, không phải là một trong những pháo hôi công sao? Chạy tới đây làm gì a?

Lý Minh ngược lại không có gấp gáp, ngày thứ nhất chỉ ôm Tịch Đăng ngủ, không hề làm gì cả.

Ngày thứ hai, Lý Minh trở lại tìm Tịch Đăng, mang theo mấy đồ chơi nhỏ, còn kéo người tới Đăng Phong Lâu.

Đăng Phong Lâu là lâu cao nhất của nam phong quán.

Lý Minh nhét vào tay Tịch Đăng một vật nhỏ dài: “Tịch Đăng, người mau để lên mắt xem.”

Tịch Đăng cũng biết đây là cái gì, thế nhưng vì tính cách thiết lập, liền một mặt hiếu kỳ tới trước vật kia, sau đó kinh hô một tiếng.

Lý Minh nở nụ cười: “Đây là kính vạn hoa, thần kỳ không.”

Trong mắt Tịch Đăng mang theo ý cười nhìn Lý Minh liếc mắt một cái: “Đúng là rất thần kỳ.” Sau đó liền nhìn sát vào ống kính.

“Đây là lấy từ Tây Dương, Tịch Đăng, còn có vật thần kỳ hơn.” Lý Minh hào hứng nhét vào tay Tịch Đăng một vật khác.

Là kính viễn vọng.

Tịch Đăng lần thứ hai rất phối hợp Lý Minh, đồng thời vẫn luôn lấy kính viễn vọng nhìn tới nhìn lui, sau đó liền thấy hai người.

Là Liên Đồng cùng An Cảnh Ngọc.

Hai người ngồi đối diện nhau, tựa hồ đang nói chuyện.

Tịch Đăng nhìn một hồi, liền dời tầm mắt.

Nhân vật chính công cùng nhân vật chính thụ tự nhiên là vận mệnh một đôi, chỉ là tốt đến mấy cũng không thoát được ác ý thú vị của tác giả quân, toàn bộ câu chuyện đều toàn là dẫn vật đến dẫn vật đi.

Tịch Đăng yên lặng suy tư nội dung vở kịch, sau đó tính toán bước tiếp theo của kế hoạch nên làm thế nào.

Lý Minh cái người này thật ngoài ý muốn không đi tìm Liên Đồng, gây phiền phức cho cặp nhân vật chính, ngược lại lại hoàn toàn quán lấy Tịch Đăng, thế nhưng vẫn luôn quy củ.

Bên trong nam phong quán ngoại trừ đàm luận chuyện An Cảnh Ngọc cùng Liên Đồng, Tịch Đăng cùng Lý Minh thoát nhìn vô cùng xứng đôi này cũng đều bị lỗi lên.

Khách nhân vốn là của Tịch Đăng bị Liên Đồng cướp đi, không có ít người thầm cười nhạo Tịch Đăng, thế nhưng không nghĩ tới Tịch Đăng vừa gặp liền gặp được một khách nhân vô cùng tốt, tuy rằng không địch lại An Cảnh Ngọc, nhưng cũng đã rất tốt rồi, hơn nữa Lý Minh đều luôn mang nhiều đồ vật đến cho Tịch Đăng, thậm chí còn ra giá cao mang Tịch Đăng ra ngoài chơi, ngắm hoa đăng.

Những lời đồn đại này rốt cuộc cũng rơi vào trong tai hai người An Cảnh Ngọc cùng với Liên Đồng, hai người tất nhiên là mỗi người có một tâm tư riêng.

5. Chương 5: Ta Tại Nam Phong Quán Hủy Đi Cp 4

Lý Minh xuyên qua hàng cây liễu, trực tiếp đi tới trong sân tiểu viện của Tịch Đăng.

Ở trong viện gặp được Tiểu Ngư người hầu bên cạnh Tịch Đăng.

Hắn cười híp mắt chào hỏi Tiểu Ngư: “Công tử nhà ngươi đâu?”

Tiểu Ngư nhìn thấy Lý Minh liền ngẩn ra, ấp úng nửa ngày không nói lời nào.

Lý Minh kỳ quái nhìn Tiểu Ngư.

Tiểu Ngư cuối cùng mới nói: “Công tử ngày hôm nay không ở trong viện mà đi ra ngoài rồi.”

Ánh mắt Lý Minh lập tức lạnh xuống: “Ta đã nói chuyện với chủ quán, công tử nhà ngươi đêm nay đi ra ngoài với ai?”

Tiểu Ngư nuốt nước miếng một cái: “Công tử là tự mình đi ra.”

Tịch Đăng cực kỳ to gan, mặc quần áo của người làm rồi trốn cửa sau chạy ra ngoài, hành động này cơ bản không ai dám làm, giấy bán thân và hộ tịch đều nằm trong tay chủ quán, nếu như bị chủ quán biết.

Lý Minh biết được tin này kinh ngạc hồi lâu.

Tiểu Ngư trực tiếp quỳ xuống, nước mắt lã chã nói: “Lý công tử, hi vọng ngài đừng nói việc này cho chủ quán, nếu chủ quán biết, nhất định sẽ đánh công tử.”

Lý Minh nói: “Ngươi biết công tử nhà ngươi vì sao đi ra ngoài không?”

Tiểu Ngư do dự nói: “Xem hoa đăng.”

Trên thực tế, Tịch Đăng cũng không phải đi ra xem hoa đăng.

Tịch Đăng biết đêm nay An Cảnh Ngọc thuê một chiếc thuyền mang Liên Đồng đi du ngoạn thanh hồ.

Mà đêm nay An Cảnh Ngọc bị đâm, Liên Đồng thay An Cảnh Ngọc cầm một kiếm, rớt xuống hồ, cũng bởi vì đỡ một kiếm này, An Cảnh Ngọc mới chính thức động tâm với Liên Đồng.

Tịch Đăng tỏ vẻ bản thân chỉ muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Mục tiêu rất rõ ràng, cứu Liên Đồng rơi xuống nước.

Tịch Đăng không thuê nổi thuyền lớn, chỉ có thể thuê một chiếc thuyền nhỏ đi theo sau thuyền An Cảnh Ngọc.

Tịch Đăng ngồi ở mũi thuyền, cách đó hai mét là người chèo thuyền, người chèo thuyền một bên chèo, một bên tán gẫu với Tịch Đăng.

“Công tử, ngài xem nhân gia thuê thuyền lớn, ta cảm thấy vô cùng lãng phí, một chiếc thuyền nhỏ, không phải cũng có thể hóng gió ngắm hoa đăng ven hồ như thường hay sao.” Người chèo thuyền cười nói.

“Đúng a.”

Tịch Đăng không chú ý tới, người chèo thuyền của An Cảnh Ngọc lại để ý tới mình.

“Công tử, ngài xem chiếc thuyền kia, thuộc hạ cảm thấy chiếc thuyền kia có chút khả nghi.”

An Cảnh Ngọc rút tay đang giả ôm Liên Đồng ra, nhìn về phía thuyền nhỏ, thị lực của hắn so với người thường tốt hơn, nhìn thấy rõ ràng người trên thuyền kia.

Là Tịch Đăng.

An Cảnh Ngọc nhú mày, Tịch Đăng dám ra ngoài một mình, là điên rồi sao?

An Cảnh Ngọc lập tức dặn dò: “Tới gần chiếc thuyền kia, nhanh.”

Chờ tới lúc thuyền An Cảnh Ngọc tới gần, người chèo thuyền mới cảm thấy kỳ lạ: “Khách nhân, ngài xem chiếc thuyền lớn kia tại sao lại đi về phía đây a.”

Tịch Đăng ngẩn ra, quay đầu nhìn, tha thứ ta ban nãy quá mải mê ngắm sao.

Gay go a, hình như đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng.

Tịch Đăng lập tức đi vào trong khoang thuyền, nói với người chèo thuyền: “Lái đi, lái đi.”

Quả thực là một lúc bất cẩn, liên dẫn tới sai lầm, tác giả quân sẽ không thất vọng với mình đi.

Tốc độ thuyền nhỏ sao có thể địch lại thuyền lớn.

Trong chốc lát An Cảnh Ngọc liền đuổi kịp.

Tịch Đăng nghe thấy âm thanh An Cảnh Ngọc: “Tịch Đăng bảo bối, người muốn ta tự mình ôm người đi ra đúng không?”

Tịch Đăng, “...”

Tịch Đăng chỉ có thể từ trong khoang thuyền chui ra, mặc quần áo bình thường trông không giống với trước đây, tóc cột lên, không như thường ngày trang điểm rườm rà, một thân xiêm y màu xanh lam làm cho cả người không không nhiễm chút son phấn, vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái.

An Cảnh Ngọc kêu người kéo Tịch Đăng lên.

Tịch Đăng sau khi lên thuyền, đầu tiên là nhìn Liên Đồng một cái. Liên Đồng đứng cạnh An Cảnh Ngọc, ánh mắt sâu thẳm, một thân tử y, vô cùng xứng đôi với An Cảnh ngọc một thân bạch y, dù sao cũng là ông trời tác hợp một đôi.

An Cảnh Ngọc nhìn thấy ánh mắt Tịch Đăng, chậm rãi nói: “Tịch Đăng, người một mình ra đây?”

Mặc dù là câu nghi vấn, thế nhưng giọng nói lại là khẳng định.

Tịch Đăng há miệng, tựa hồ là không biết nói thế nào, cuối cùng quyết tâm im lặng.

An Cảnh Ngọc khề hừ một tiếng, “Tịch Đăng, người muốn ta mang người tới chỗ chủ quản?”

Liên Đồng nhìn An Cảnh Ngọc một cái.

“An công tử, bữa ăn...”

An Cảnh Ngọc nhìn Liên Đồng: “Liên Đồng bảo bối, nếu như người cảm thấy không thoải mái, ta kêu người đưa người vào bên trong nghỉ ngơi?”

Liên Đồng không nói gì.

Tịch Đăng tựa hồ có chút khổ sở, khước miệng miễn cưỡng cong cong: “Ta...”

Mới vừa nói một chữ, tiếng xé gió xuyên đến.

An Cảnh Ngọc sắp bị đâm.

Tịch Đăng trợn to mắt, tuy rằng thời cơ không đúng lắm, thế nhưng Tịch Đăng cũng không muốn thay đổi sự thật Liên Đồng cứu An Cảnh Ngọc.

Nhưng là sự thật quả thật làm cho Tịch Đăng kinh ngạc.

Ngay trong nháy mắt kiếm sắp đâm tới An Cảnh Ngọc cư nhiên kéo Liên Đồng bên cạnh qua cản kiếm.

Tịch Đăng ngằm hít một hơi, Liên Đồng bị lợi dụng cản một kiếm, còn trực tiếp bị An Cảnh Ngọc kéo ra, thân thể bất ổn, đổ xuống bên mạn thuyền.

Tịch Đăng lập tức xông tới, chỉ kéo được ống tay áo của Liên Đồng.

Liên Đồng rút cuộc rơi xuống hồ, ngay khoảnh khắc rơi xuống Liên Đồng nhìn thấy được khuôn mặt trắng bệch của Tịch Đăng muốn kéo lấy mình.

Nhưng là không kéo được.

Tịch Đăng vào lúc này không chút do dự, tuy rằng nội dung vở kịch không hiểu vì sao biến thành thế này, thế nhưng đầu mối chính cơ bản là diễn ra như truyện, liền trực tiếp nhảy xuống.

Kỳ thực nội dung vở kịch diễn ra vốn không có Tịch Đăng xuất hiện quá nhiều tâm tư cho nên Liên Đồng mới sớm thích An Cảnh Ngọc, thời điểm kiếm chém tới, nhanh hơn một bước thay An Cảnh Ngọc cầm kiếm, mà hiện tại bởi vì Tịch Đăng cố ý nhiễu loạn tâm tư của Liên Đồng, Liên Đồng vào lúc này vẫn chưa thích An Cảnh Ngọc. An Cảnh Ngọc vốn là một người ích kỷ, theo bản năng liền lấy Liên Đồng cầm kiếm, thế nhưng hắn không nghĩ tới Liên Đồng sẽ rút xuống nước, hơn nữa Tịch Đăng còn không nói hai lời mà nhảy xuống.

Tịch Đăng vốn không phải muốn cứu người, mà chỉ là muốn cho Liên Đồng thấy quyết tâm của mình mà thôi.

Một tiểu quan nhỏ bé lớn lên từ nhỏ trong nam phong quán, đương nhiên là không có khả năng bơi lội, làm sao có thể cứu người khác.

Lúc Tịch Đăng tỉnh lại, đã về lại phòng mình, bên cạnh là Tiểu Ngư khóc sưng đỏ mắt.

Tịch Đăng ho khan vài tiếng, sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn nở nụ cười: “Tiểu Ngư, người sao lại khóc?”

Tiểu Ngư mở to mắt, sau đó khóc lên, thút thít nói: “Công tử cuối cùng cũng tỉnh, công tử đã hôn mê một ngày, đại phu nói nếu không tỉnh lại sẽ...”

Tịch Đăng không nghĩ tới thân thể này lại yếu ớt như vậy, an ủi Tiểu Ngư vài câu: “Ta không phải là đã tỉnh rồi sao? Ngoan, đừng khóc.” Sau đó Tịch Đăng nghĩ tới một người khác.

“Liên Đồng công tử hiện tại thế nào rồi?”

Tiểu Ngư nói: “Nghe nói vẫn chưa tỉnh, Liên Đồng công tử thay An công tử cầm một kiếm, An công tử mời đại phu tốt nhất trong thành, hiện tại đều đang ở bên viện tử của Liên Đồng công tử. Công tử, người lần sau đừng ra ngoài nữa, nếu Lý công tử không phải người tốt, lén lút mời đại phu tới đây, chủ quản nhất định sẽ trừng phạt công tử.”

Tịch Đăng hơi mày: “Tiểu Ngư, ai đưa ta về?”

Tiểu Ngư có chút tức giận chu mỏ: “An công tử phái người đem về, may mắn Lý công tử đang ở đó, lập tức nhận lấy công tử, mời đại phu.”

Tịch Đăng biết hiện giờ Tiểu Ngư càng thêm tin tưởng Lý Minh, liền chỉ cười cười, không để ý lắm, hỏi chuyện mình thực sự quan tâm: “Liên Đồng công tử còn chưa tỉnh sao? Tiểu Ngư, người tìm một cơ hội đi xem thử, có được hay không?”

“Không được.” Tiểu Ngư trừng Tịch Đăng một cái: “Công tử, công tử vừa mới tỉnh lại có muốn uống nước, tắm rửa hay không, có cần Tiểu Ngư ở bên cạnh hầu hạ?”

Tịch Đăng bất đắc dĩ nói: “Tiểu Ngư, người...”

Thanh âm Tiểu Ngư rất lớn: “Công tử, người muốn uống nước trước, hay là tắm rửa trước?”

“Uống nước, sau đó tắm rửa.”

Chờ Tịch Đăng tắm rửa xong sau đó uống hết một chén cháo dưới ánh nhìn chăm chú của Tiểu Ngư, mới bắt đầu hỏi lại.

Tiểu Ngư hừ một tiếng, tuy rằng không tình nguyện nhưng vẫn nghe lời mà đi, trước khi đi còn nói: “Công tử nằm nghỉ ngơi, ta rất nhanh sẽ trở lại.”

Tiểu Ngư thật sự coi mình là một tiểu hài tử mà trông coi.

Tịch Đăng cũng không nằm ở trên giường, mà là đi tới giường nhỏ cạnh cửa sổ kia, đồng thời rất là tùy hứng mà mở cửa sổ, mùa xuân ngày càng hiện rõ, gió xuân ấm áp thổi qua, chỉ là Tịch Đăng đang bệnh không thể ra gió.

Lấy ra giường khoác lên người, nằm trên giường, rảnh rỗi thưởng thức phong cảnh ngoài cửa sổ.

Thế nhưng rơi vào trong mắt người tới, cũng là Tịch Đăng yếu ớt dựa vào giường, trên gương mặt tái nhợt tràn đầy lo âu.

An Cảnh Ngọc phát hiện gần đây hần cau mày ngày càng nhiều, nhìn chăm chăm thân ảnh kia, rốt cục không nhịn được lên tiếng: “Tịch Đăng.”

Cả người Tịch Đăng run lên, quay đầu lại, ánh mắt không chỉ mang theo ngạc nhiên, mà còn có sợ sệt.

Sợ cái gì? Hắn nhìn thấy mình lấy Liên Đồng đồ kiểm.

Tịch Đăng lập tức bước xuống, cẩn thận nhìn An Cảnh Ngọc, mang theo mấy phần sợ hãi, thân thể thậm chí còn run rẩy: “An công tử.”

An Cảnh Ngọc bước về phía trước một bước, Tịch Đăng lập tức lui về phía sau một bước nhỏ.

An Cảnh Ngọc híp mắt lại, ngữ khí chuyển lạnh: “Tịch Đăng, ngươi đang hãi sợ ta?” Liền bước tới kéo người lại.

Tịch Đăng tựa hồ phát hiện phản ứng của mình có chút lớn, sắc mặt càng thêm tái nhợt, vốn định lui bước nữa liền miễn cưỡng dừng lại.

An Cảnh Ngọc bước tới trước mặt Tịch Đăng.

Tịch Đăng cúi đầu, thân thể còn đang run.

An Cảnh Ngọc liếc nhìn ngoài cửa sổ một cái, đi tới, đóng cửa sổ lại, thanh âm khôi phục ôn nhu như trước: “Mới vừa tỉnh liền ngồi trước cửa sổ hóng gió, ngươi không biết quý trọng thân thể của mình sao? Tịch Đăng.”

Tịch Đăng nở nụ cười, ánh mắt phiêu đãng, âm thanh cũng không như thường ngày, “Không phải, ta... Ta cảm thấy có chút ngọt ngào.”

An Cảnh Ngọc đi tới trước mặt Tịch Đăng, nhìn chăm chăm Tịch Đăng: “Tịch Đăng cũng không tự xưng là Tịch Đăng sao? Hôm qua bị thích khách đâm tới dọa sợ rồi?”

Tịch Đăng không nhịn được muốn lui về phía sau, lại bị An Cảnh Ngọc ôm eo, bước kế tiếp liền bị An Cảnh Ngọc ôm chặt vào trong người, hai người hoàn toàn dính sát vào nhau: “Tịch Đăng, ngươi đang sợ cái gì? Còn có người hôm qua vì sao lại xuất hiện ở trên chiếc thuyền kia?”

Tịch Đăng nhẹ nhàng giãy giụa, lại lập tức bị chế phục.

An Cảnh Ngọc thậm chí hôn một chút trên gò má trắng nõn, tuy rằng động tác ám muội, ngữ khí ôn nhu, thế nhưng chỉ có Tịch Đăng biết nam nhân trước mắt này đang dùng ánh mắt gì nhìn mình, như thể chỉ cần không hợp ý An Cảnh Ngọc, An Cảnh Ngọc sẽ lập tức giết mình.

Giết một tiểu quan với An Cảnh Ngọc mà nói cũng không phải chuyện gì lớn.

Nhưng là nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành, lúc hôn mê Tịch Đăng mơ thấy tác giả quân, tác giả quân vô cùng đau đớn mà nói: “Tịch Đăng, ngươi lần này khiến ta không hài lòng lắm a.”

Tịch Đăng cứng đờ, sau lắc lắc đầu: “Tịch Đăng cũng không phải sợ, hôm qua trốn chạy ra ngoài là bởi vì chưa từng đi ra ngoài lần nào, nên mới muốn đi ra ngoài, thế nhưng không nghĩ lại gặp An công tử.”

An Cảnh Ngọc khẽ cười một tiếng: “Tịch Đăng, ngươi đang nói dối.” Hắn cao giọng: “Ngươi nếu tiếp tục nói dối, ta sẽ khiến Liên Đồng không thể tỉnh lại được nữa.”

A? Tịch Đăng trợn tròn mắt.

Xin nhờ, đây là nhân vật chính thụ của ngươi, ngược nhân gia như vậy có được hay không?

Tác giả có lời muốn nói:

Vở kịch nhỏ không chịu trách nhiệm tính cách thiết lập:

Tịch Đăng (nhặt lên Liên Đồng): “Ha, ngươi là nhân vật chính thụ.”

An Cảnh Ngọc (tà mị quay đầu lại): “Không, ngươi mới là thụ của ta.”

Liên Đồng (trừng mắt): “Hai người các ngươi cho ta là người chết a!!! Đạo diễn, ta nguyện ý cho ngươi quy tắc ngầm, thỉnh thêm phần diễn!”

Đạo diễn (cười gian): “Rất cuộc nhóm ngôi sao điện ảnh đều ngủ với ta, rống rống rống!”

6. Chương 6: Ta Tại Nam Phong Quán Hủy Đi Cp 5

Tịch Đăng nắm lấy áo An Cảnh Ngọc, trên mặt lộ ra biểu tình khẩn cầu, mặc dù không nói chuyện, thế nhưng An Cảnh Ngọc đã rõ ràng ý tứ của Tịch Đăng.

Tiểu quan này để ý một tiểu quan khác, thậm chí vì tiểu quan kia mà cầu xin, hắn cũng không muốn hình dung cảm giác quái dị trong lòng lúc nhìn thấy Tịch Đăng nhảy xuống theo Liên Đồng. Hắn thân là một Vương gia, dù chưa cưới chính phi, nhưng cũng đã có trắc phi, công thêm mỹ nhân người khác đưa vào, hắn mỗi ngày nhìn những mỹ nhân kia vì hắn mà tranh giành, cảm thấy có chút thú vị. Hắn lần này tới nơi đây, vốn là vì điều tra chuyện tham ô của quan viên, nhất thời không để ý, không nghĩ tới những quan viên kia lại dám phất thích khách ám sát hắn.

Thế nhưng làm cho hắn ngoài ý muốn nhất là tiểu quan tên gọi Tịch Đăng này.

Ở trong mắt hắn, tiểu quan là loại người dễ tiện nhất, thân là nam tử, lại suốt ngày ở trên giường, hầu hạ dưới thân nam nhân khác, hắn ngày ấy vốn là bị một quan viên khác mời tới nam phong quán, nếu như không phải nộ cười ngày đó của Tịch Đăng, hắn căn bản sẽ không xảy ra chút nhưng nhớ kia.

Làm thế nào làm chuyện đó với nam tử, là chủ quán kia không sợ chết mà đưa nam cung đồ cho hắn, cũng nịnh nọt mà nói với hắn: “Tịch Đăng là lần đầu, mong rằng Vương gia thương hoa tiếc ngọc, bôi trơn đều ở bên trong phòng.”

Đêm đó, hắn nhìn thấy Tịch Đăng nhịn đau chịu đựng, vẫn như cũ nhu thuận nở nụ cười với hắn, trong lòng đột nhiên ngứa lên, như bị móng mèo gãi qua một hồi.

An Cảnh Ngọc cười cười: “Đừng nói dối nữa.”

Tịch Đăng nhấp môi, lông mi run rẩy: “Tịch Đăng hôm đó bởi vì nghe nói An công tử thuê thuyền mang Liên Đồng công tử du ngoạn hồ, mới lén lút chạy ra ngoài.”

An Cảnh Ngọc xoa xoa eo Tịch Đăng, âm thanh ôn nhu: “Vì sao?”

Tịch Đăng bất an, hô hấp trở nên dồn dập: “Bởi vì... Bởi vì Tịch Đăng đối với... Liên Đồng công tử có tâm tư không tốt.” Nói xong, cắn cắn môi, mặt hết đỏ liền trắng.

An Cảnh Ngọc tựa hồ đoán được, biểu tình không chút kinh ngạc, còn hỏi: “Tâm tư gì không tốt?”

Tịch Đăng há miệng, cuối cùng vẫn đành hoang nói: “Tịch Đăng đơn phương ái mộ Liên Đồng công tử.” Nói xong, sốt sắng nhìn An Cảnh Ngọc: “Liên Đồng công tử cũng không biết, nếu như muốn phạt, xin phạt một mình ta.”

An Cảnh Ngọc nhưng là hỏi: “Ngươi có lên giường với Liên Đồng không?”

Tịch Đăng lập tức đỏ mặt, như cây đuốc đang cháy: “Không có.”

An Cảnh Ngọc khẽ cười một tiếng, gương mặt tuấn lãng vì tươi cười, càng thêm mê người: “Thật là đáng tiếc, hai người các ngươi, ta đều thương qua.”

Gương mặt Tịch Đăng lập tức trắng bệch, tay nắm lấy áo An Cảnh Ngọc cũng buông lỏng ra, viên mắt lập tức đỏ.

An Cảnh Ngọc tựa hồ đang hưởng thụ biểu tình của Tịch Đăng: “Tịch Đăng bảo bối, so với Liên Đồng, ta cảm thấy tư vị của người tốt hơn, chỉ có điều người quá nghe lời, mà hần như một toàn băng sơn, chinh phục băng sơn càng có cảm giác thành tựu đúng không?”

Nước mắt Tịch Đăng đều đang đảo quanh hốc mắt.

Lời nói An Cảnh Ngọc càng thêm rõ ràng truyền vào trong tai: “Tiểu quan thích một tiểu quan khác, thật sự là nực cười.”

Tịch Đăng rất lâu sau đó mới nở nụ cười, chỉ là khóe mắt còn mang theo nước mắt, tươi cười mang theo yếu ớt, như một cái cây sau vườn được tỉ mỉ chăm sóc bỗng nhiên gặp bão táp.

“Tịch Đăng không cầu cái gì, chỉ mong An công tử có thể cứu sống Liên Đồng công tử.”

An Cảnh Ngọc khinh kêu một tiếng, không nói gì trực tiếp bước đi.

An Cảnh Ngọc rời đi không bao lâu, Tiểu Ngư đã trở lại.

Tiểu Ngư trở lại nhìn thấy Tịch Đăng đang đứng giữa phòng, lập tức bước nhanh tới: “Công tử vì sao đứng ở đây, nhanh lên giường nghỉ ngơi.”

Tịch Đăng bắt được tay Tiểu Ngư, khẽ cười, chỉ là ý cười cũng không tới được đáy mắt, “Tiểu Ngư, tình huống Liên Đồng công tử như thế nào?”

Tiểu Ngư thở dài: “Còn chưa tỉnh, Tiểu Ngư không vào được, chờ ở bên ngoài, hỏi người hầu của Liên Đồng công tử mới biết được.”

Tịch Đăng thả tay Tiểu Ngư ra, chậm rãi quay người sang: “Ta biết rồi, Tiểu Ngư, đêm đã khuya, người đi nghỉ ngơi đi.”

Tịch Đăng mặc đơn y, bóng lưng mang vẻ cô đơn.

Tiểu Ngư muốn nói gì đó, lại không biết phải nói gì.

Tịch Đăng đi tới bên giường: “Tiểu Ngư, tắt đèn đi.”

Tiểu Ngư lúc nâng đèn đi ra, quay đầu lại nhìn Tịch Đăng.

Tịch Đăng ngồi ở bên giường, ánh trăng bên ngoài lạnh lẽo chiếu vào, chiếu sáng một mảnh đất bên cửa sổ, cùng với góc áo Tịch Đăng.

Về mặt ẩn giấu ở trong bóng tối, Tiểu Ngư không thấy rõ, nhưng tựa hồ có thể cảm nhận được một tia bi thương.

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Ngư gõ cửa hồi lâu vẫn không thấy Tịch Đăng lên tiếng, liền đẩy cửa ra, nhưng là tìm toàn bộ phòng đều không thấy bóng dáng Tịch Đăng.

Lúc này Tịch Đăng đang đứng trước cửa viện Liên Đồng, đứng nhìn hồi lâu, nhưng cuối cùng lại không dám đi vào bên trong.

Mãi cho đến khi có người hầu phát hiện.

“Tịch Đăng công tử.” Người hầu rất kinh ngạc.

Tịch Đăng ưu lo hỏi: “Công tử nhà người tỉnh chưa?”

Người hầu nói cho Tịch Đăng một tin tức tốt: “Tối hôm qua nửa đêm đã tỉnh, vừa dùng đồ ăn sáng.”

“A.” Tịch Đăng trầm thấp kêu, tựa hồ có chút vui vẻ, ánh mắt lập tức sáng lên.

Người hầu thấy cảnh này, cũng muốn than thở một câu tướng mạo Tịch Đăng quả thực rất đẹp, tuy công tử nhà mình cũng đẹp, thế nhưng biểu tình trên mặt quá ít, không tràn đầy sức sống giống như Tịch Đăng công tử.

Người hầu tất nhiên là biết chuyện giữa Tịch Đăng và Liên Đồng, lập tức động lòng thông cảm: “Tịch Đăng công tử, nếu muốn thăm công tử, thì nên vào đi.”

Tịch Đăng mở to mắt, sau đó nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh: “Công tử nhà ngươi không muốn nhìn mặt ta.”

Người hầu cười nói: “Không có đâu, công tử đang rất buồn chán đó.”

Tịch Đăng tựa hồ hiểu được dụng ý của người hầu, bệnh nhân đương nhiên là cần nghỉ ngơi, mà không phải cần người bồi chơi, thế nhưng Tịch Đăng quả thật cũng muốn gặp mặt Liên Đồng: “Kia đã làm phiền.”

Tịch Đăng theo người hầu tiến vào gian phòng của Liên Đồng, Liên Đồng lúc này đang ngồi dựa trên giường, sắc mặt vô cùng tái nhợt, ngực còn quần băng gạc.

Liên Đồng lúc nhìn thấy Tịch Đăng, ánh mắt hơi đổi, tốc độ biến hóa rất nhanh, ngay cả Tịch Đăng cũng không phát hiện.

Tịch Đăng nhìn đối phương rất lâu, có chút tiếc nuối, cảm tình không biến hóa chút nào sao?

Sắc mặt Liên Đồng có chút khó coi, tầm mắt chuyển tới trên người người hầu: “Ai cho ngươi tự chủ trương?”

Tịch Đăng cướp lời nói: “La ta ép hần mang ta tiến vào.” Dừng một chút: “Ta muốn biết Liên Đồng ca ca hiện tại thế nào thôi.”

Liên Đồng nói với người hầu: “Ngươi đi ra ngoài trước, khép cửa lại.”

Người hầu lập tức đi ra ngoài.

Tịch Đăng đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Ánh mắt Liên Đồng sâu thẳm: “Ngươi không phải nhìn ra như thế nào sao? Lại đây.”

Hả? Cảm giác một cỗ cường công này là sao.

Tịch Đăng đi tới, bước đi rất chậm, đi lại do dự, tựa hồ không biết nên đối mặt thế nào với Liên Đồng, ánh mắt nhìn loạn lên.

Liên Đồng ho khan vài tiếng, Tịch Đăng ngay lập tức liền bước nhanh tới, ánh mắt lập tức trở nên rất lo lắng: “Liên Đồng ca ca, ngươi làm sao vậy? Có phải rất là khó chịu hay không, ta đi gọi đại phu.” Nói xong, liền chuẩn bị quay người đi, lại bị Liên Đồng bắt được ống tay áo.

Âm thanh Liên Đồng ở phía sau vang lên: “Không phải đến nhìn ta sao? Đi gấp như vậy?”

“Không phải a.” Tịch Đăng quay đầu lại, hơi nhíu mày: “Ta...”

Vì Tịch Đăng đang đứng, còn Liên Đồng đang ngồi, Liên Đồng phải ngẩng đầu lên nhìn Tịch Đăng: “Tại sao muốn đến nhìn ta? Còn có đêm đó tại sao muốn nhảy xuống cứu ta?” Ánh mắt của hần rất bình tĩnh, không có bất cứ vết tích rung động nào.

Tịch Đăng mím môi, ánh mắt chuyển sang chỗ khác: “Nếu người khác bị vậy ta cũng sẽ nhảy xuống.”

Liên Đồng mở miệng, phun ra hai chữ: “Nói dối.”

Tịch Đăng không lên tiếng, hơi nghiêng đầu đi.

Liên Đồng nói: “Tịch Đăng, ngươi biết thân phận của chúng ta sao?”

Tịch Đăng thân thể hơi run lên, quay đầu lại, biểu tình lại là bình tĩnh, nếu không nhìn vào đôi mắt: “Ta biết.”

Liên Đồng nhìn chằm chằm Tịch Đăng, ánh mắt có chút ôn nhu, ngữ khí vẫn như lúc trước: “Tịch Đăng, ngươi về sớm một chút đi.” Lời nói cũng là đả thương người.

Tịch Đăng gắng gượng mỉm cười, đôi mắt vẫn như trước trong suốt, tựa hồ bất chấp cho dù là xảy ra chuyện gì, Tịch Đăng vẫn là Tịch Đăng, tiếng nói trầm thấp, rất êm tai: “Ta có thể ở đây lại ở lại một lúc không?”

Liên Đồng không nói gì, Tịch Đăng biết hần đồng ý.

Tịch Đăng liền tìm cái ghế ngồi xuống, tầm mắt hoàn toàn đặt trên người Liên Đồng.

Liên Đồng tựa hồ cũng không quá để ý tầm mắt Tịch Đăng, tiếp tục nhìn sách.

Tịch Đăng nhìn một hồi lâu sau, rốt cục hé răng: “Liên Đồng ca ca, người đọc sách lâu như vậy, có muốn nghỉ ngơi một chút không?”

Liên Đồng đảo mắt nhìn một cái, Tịch Đăng bé ngoan liền ngậm miệng lại.

Chờ Liên Đồng chuẩn bị nằm xuống nghỉ ngơi một chút, Tịch Đăng liền lập tức đi tới, trợ giúp Liên Đồng nằm xuống, còn giúp đối phương đắp kín mền, tầm mắt Liên Đồng mới vừa phóng tới trên người, Tịch Đăng liền lập tức nói: “Người ngủ ta liền đi.” Ánh mắt mang theo một tia khẩn cầu.

Liên Đồng do dự, trên mặt Tịch Đăng liền lộ ra một nụ cười thật tươi, vô cùng xán lạn, Liên Đồng liền ngầm cho phép.

Tịch Đăng mãi đến tận khi nghe thấy hô hấp nhẹ nhàng của Liên Đồng mới đi về, động tác vô cùng nhỏ nhẹ.

Mới vừa ra khỏi phòng, liền thấy người hầu đã dẫn mình vào kia.

Tịch Đăng nói cảm ơn, người hầu có chút ngượng ngùng gãi đầu.

“Kỳ thực ta cảm thấy công tử cũng rất muốn nhìn thấy Tịch Đăng công tử.” Người hầu nói.

Tịch Đăng cười cười, ly khai.

Người hầu nhìn bóng lưng Tịch Đăng, thì thào nói: “Tính cách Tịch Đăng công tử thực sự rất tốt a.”

Tịch Đăng trở lại tự nhiên gặp phải trách cứ của Tiểu Ngư, bất quá khiến Tịch Đăng càng thêm nhứt đầu là, Lý Minh.

Lý Minh buổi tối tới.

Chủ quản phái người đến thông báo, muốn Tịch Đăng tắm rửa thay y phục.

Tịch Đăng tắm rửa thay y phục xong, đợi không bao lâu, Lý Minh đã tới.

Nhìn tóc đối phương hơi ướt cùng với khí tức sạch sẽ, Tịch Đăng liền biết Lý Minh cũng vừa mới tắm rửa xong.

Lý Minh nhìn thấy Tịch Đăng ngồi trên giường, liền chậm rãi đi tới, trong đôi mắt đều là ý cười: “Tịch Đăng.”

Tịch Đăng thả tóc, so với thường ngày càng thêm thanh tú, nhìn qua quả thực vô cùng quyến rũ, nghe Lý Minh nói, liền nở nụ cười đáp lại.

Lý Minh ngồi xuống bên cạnh Tịch Đăng, kéo tay Tịch Đăng qua, khoe mắt trần đầy tình ý, thân là pháo hôi công tướng mạo hiển nhiên là không sai.

“Tịch Đăng, người có bằng lòng hay không?” Bên trong câu hỏi đều là ám chỉ.

Tịch Đăng không trả lời.

Lý Minh đến gần, tựa hồ muốn hôn Tịch Đăng, Tịch Đăng cùng đối phương đối diện, cuối cùng trong nháy mắt hơi nghiêng đầu một chút.

Lý Minh cứng đờ tại chỗ, đến nửa ngày mới ngồi dậy, cười khổ: “Ta đã biết.”

Tay Tịch Đăng đặt ở trên đùi vò lấy y phục, tựa hồ rất áy náy.

Lý Minh bắt được cái tay còn lại của Tịch Đăng, đôi mắt trần đầy nghiêm túc: “Tịch Đăng, ta vì người chuộc thân được không? Như vậy người liền có thể thích ta, liền có thể cam tâm tình nguyện.”

Tịch Đăng ngây ngẩn cả người.

Chuộc thân và vân vân có phải là còn quá sớm không, ân, nội dung vở kịch hình như lại thay đổi.

Tác giả có lời muốn nói: Võ kịch nhỏ không chịu trách nhiệm đánh vỡ tính cách thiết lập:

An Cảnh Ngọc (cười gian): Có đãi ngộ cho tổng công không? Liên Đồng lấy cái gì theo ta cướp người?

Đạo diễn (cười xấu xa): Tiểu An tử, hoa cúc non của người có nhiều người đang ghi nhớ nhá.

An Cảnh Ngọc nhất thời cảm thấy sau lưng mát lạnh, vừa quay đầu lại, liền thấy Liên Đồng cùng Lý Minh đều đang cười với hắn...

7. Chương 7: Ta Tại Nam Phong Quán Hủy Đi Cp 6

Lý Minh nhanh chóng đi tìm chủ quán, đề ra việc chuộc thân cho Tịch Đăng.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ nam phong quán đều biết chuyện này, cơ hồ tất cả mọi người đều hâm mộ vận khí của Tịch Đăng.

Từ khi Tịch Đăng bắt đầu đi ra tiếp khách, đến khi có khách nhân nguyện ý vì Tịch Đăng chuộc thân, cư nhiên không tới hai tháng.

Kỳ thực Tịch Đăng đêm đó kiên quyết từ chối Lý Minh vì hắn chuộc thân, đương nhiên phải cự tuyệt, nếu chuộc thân, nội dung võ kịch không biết còn phát triển theo hướng nào, đương nhiên Tịch Đăng cũng không phải là người quá mức để tâm đến nội dung võ kịch, chỉ là nếu chuộc thân, Liên Đồng vẫn chưa hoàn toàn nhớ kỹ Tịch Đăng, bản thân còn đang muốn vì Liên Đồng mà tiếp tục hy sinh một cái nữa đây.

Nhưng là Lý Minh lại hiểu nhầm thành Tịch Đăng lo lắng người nhà của mình cùng với vấn đề tiền bạc.

Lý Minh tràn đầy chắc chắn nói: “Tịch Đăng, ta chưa kết hôn, người trong nhà đã biết chuyện của ta, bọn họ không ngại, chỉ cần sau này ta cưới một chính thê là được, còn tiền bạc, người càng không nên lo lắng, chút tiền vì người chuộc thân này ta nhất định phải có.”

Tịch Đăng một lần nữa cự tuyệt, sau đó Lý Minh liền trực tiếp đi tìm chủ quán.

Chủ quán một tiếng đáp ứng, trở lại tìm Tịch Đăng, nói thẳng Tịch Đăng là người may mắn nhất mình từng gặp.

Tịch Đăng không nhịn được hỏi: “Không có ai nhắc tới việc chuộc thân cho Liên Đồng công tử sao?”

Chủ quán cười cười: “Trước tiên không nói giá trị của Liên Đồng, cho dù có, cơ bản đều bị điều kiện của Liên Đồng dọa đi.”

Tịch Đăng biết tới điều kiện của Liên Đồng, một đời một kiếp một đôi người, đối với một tiểu quan mà nói, điều kiện này quá cao, cho dù có người nguyện ý vì tiểu quan chuộc thân, cũng sẽ không nguyện ý vì một tiểu quan mà đời này không cưới vợ sinh con.

Bất quá Lý Minh sau khi đề ra việc chuộc thân sau, liền biến mất.

Liên tiếp mười mấy ngày biến mất, chủ quán có chút sinh khí, sau đó lại cố ý an ủi Tịch Đăng. Tịch Đăng tuy rằng nghi hoặc chuyện Lý Minh đột nhiên biến mất, thế nhưng việc không bị chuộc thân đối Tịch Đăng mà nói, vẫn là một chuyện tốt.

Tịch Đăng sẽ không đem việc để trong lòng, mà ngược lại bắt đầu cân nhắc làm sao khiến cho Liên Đồng càng nhớ kỹ mình.

Thế nhưng không nghĩ tới, chính mình cư nhiên ngay trong viện tử của mình bị bắt cóc.

Tịch Đăng mới vừa tắm rửa đi ra, liền bị người từ phía sau đánh ngất.

Chờ Tịch Đăng tỉnh lại, tay đã bị trói ở sau lưng, chân cũng bị trói lại, trên đôi mắt che kín một tầng vải đen.

Tịch Đăng vô cũng mẫn cảm với mùi, phát hiện mình cũng không bị mang ra khỏi phòng, Tịch Đăng chà xát dưới thân vật gì đó, tựa hồ là thứ người trói mình lại bỏ trên giường.

Tịch Đăng há miệng, thanh tuyến mặc dù có chút run rẩy, nhưng là vẫn tỉnh táo: “Người là ai? Vì sao lại trói ta lại?”

Tịch Đăng cảm giác được có người đến gần mình, liền nằm yên không nhúc nhích, là một tiểu quan yếu đuối, không nên quá mẫn cảm với xung quanh.

Mãi cho đến khi người kia chạm vào, Tịch Đăng mới phản ứng quá khích lui về phía sau.

Kết quả lập tức bị người kia giữ lại.

Tịch Đăng giấy dựa vô cùng kịch liệt, tóc bị rối thành một cục, trên tóc mái toát ra mồ hôi: “Buông ta ra, người rút cuộc là ai? Vì sao bắt cóc ta?”

“Người hỏi thật là nhiều.”

Một thanh âm khàn khàn, là nam nhân.

Tịch Đăng lập tức ngừng lại, thanh âm này chưa từng nghe qua, trong truyện cũng không nhắc tới chuyện bị bắt cóc, bắt cóc một tiểu quan có tác dụng gì, cũng không phải Liên Đồng, Liên Đồng là thiên kim hiếm thấy, có thể bán được giá cao, ai lại nhàm chán như vậy cố ý lên vào bắt cóc mình, sách, cũng không thể nói là bắt cóc, bởi vì Tịch Đăng chỉ là bị trói trên giường của mình.

Tịch Đăng hô hấp có chút dồn dập: “Người là ai?” Tịch Đăng không biết là vì giấy giữa nên cổ áo hơi mở ra một chút, khiến tên bắt cóc có thể tùy ý nhìn thấy cảnh quan bên dưới lớp áo.

“Người chỉ biết hỏi cái này sao?” Cái thanh âm kia rất khó nghe, đang cười. Tịch Đăng lui về phía sau, eo lại bị kéo sang.

Tịch Đăng cắn môi, không nói gì.

Thanh âm kia liền vang lên: “Tại sao không nói lời nào?”

Lớp vải bịt mắt trên mặt Tịch Đăng rất kín, cho dù có cố gắng mở to mắt, cũng không thể nhìn thấy gì.

Tên bắt cóc tựa hồ biết Tịch Đăng muốn nhìn rõ mình, nở nụ cười, một tay liền che trước mắt Tịch Đăng.

Ngón tay chạm vào mặt Tịch Đăng, ngón tay của đối phương được bảo dưỡng rất tốt, rất mềm mịn.

Tịch Đăng lại muốn lùi về sau, còn nghiêng đầu muốn tránh khỏi tay đối phương, thế nhưng khí lực người kia rất lớn, Tịch Đăng đoán người này nhất định là người tập võ.

“Đừng lộn xộn.” Người kia chậm rãi mở miệng, âm thanh u ám khó nghe: “Lộn xộn ta liền giết chết người.”

Tịch Đăng lập tức nói: “Cầu người đừng giết ta.” Trong giọng nói lộ ra bất an: “Ta không động.”

Tên bắt cóc cười cười: “Người ngược lại rất nghe lời, có muốn biết tại sao ta tới tìm người không?”

Tịch Đăng không lên tiếng, chỉ lắc đầu, làn da bạch ngọc dưới ánh đèn có vẻ diễm lệ vô cùng, tựa hồ không nhìn thấy một lỗ chân lông, hơn nữa có miếng vải đen tôn lên, gương mặt Tịch Đăng nhìn qua thật sự rất đẹp.

“Người câu dẫn thiếu gia nhà chúng ta, lão gia sinh khí, cố ý sai ta đến giải quyết người.” Người kia nói.

Tịch Đăng hơi ngẩng đầu lên: “Ta không có câu dẫn ai.”

Tịch Đăng bị người kia nhẹ nhàng tát một cái.

“Nói dối.”

Tịch Đăng ngậm miệng lại, người kia cũng không nói, tiếp tục dùng tay che con mắt Tịch Đăng, tựa hồ cũng không vội.

Tịch Đăng rất lâu sau đó mới mở miệng: “Người hầu của ta đâu?”

Người kia ai một tiền: “Người không quan tâm thiếu gia nhà ta là ai, mà lại quan tâm người hầu của người sao?”

Tịch Đăng chỉ nói: “Thanh giả tự thanh(*), ta không có câu dẫn người nào.”

(*)Thanh giả tự thanh: người ngay thẳng không có gì phải e sợ

“Ha ha, một tiểu quan tự nói mình không câu dẫn ai, thực sự là nực cười, các người không phải là loại mặt hàng thấp hèn chuyên môn câu dẫn người khác sao?” Người kia nói: “Người có phải là câu dẫn quá nhiều người, nên không biết thiếu gia nhà ta là ai?”

Tịch Đăng giật giật đầu, chần chờ nói ra ba chữ: “Lý công tử?”

Người kia nói: “Đúng rồi, công tử nhà ta là họ Lý.”

Tịch Đăng nói: “Ta đã hơn mười ngày không gặp Lý công tử.”

“Lão gia nhà ta nghe nói thiếu gia muốn vì một tiểu quan chuộc thân, liền nổi trận lôi đình, nhốt thiếu gia lại, đồng thời phái ta tới cho người một cái tiểu quan điếc không sợ súng một chút giáo huấn.” Người kia nói: “Ta vốn là chuẩn bị giết người.”

Tịch Đăng sắc mặt có chút tái nhợt: “Lý công tử nói người nhà không hề phản đối việc này, hơn nữa ta cũng đã cự tuyệt ý tốt của Lý công tử, ta là một tiểu quan, không đáng để Lý công tử đối tốt như vậy.”

Tên bắt cóc cười nhẹ một tiếng: “Người coi như là bị thiếu gia nhà ta hại chết, còn cảm thấy được thiếu gia tốt với người?”

Tịch Đăng nói: “Người muốn giết ta là người.”

Tên bắt cóc nghe hiểu ý của Tịch Đăng: “Người rất thú vị, tuy rằng bề ngoài rất nghe lời, thế nhưng là dám chống đối ta.”

Tịch Đăng giật giật, chân có chút không thoải mái: “Chân của ta đã tê rần, người có thể buông chân ta ra sao?”

“Không thể.” Người kia ung dung thông thả nói, tay còn lại mò lên trên đùi Tịch Đăng, bắt đầu giúp Tịch Đăng xoa bóp.

Tịch Đăng cũng không tin phụ thân Lý Minh phái người này tới, không nói tay của hắn không giống như một hạ nhân, thái độ của hắn với mình quá mức ngả ngớn ám muội, không giống như là tới giết người.

Tịch Đăng đương nhiên là muốn bỏ ra hắn ra: “Buông ta ra.”

Người kia chỉ nói: “Chân người đã tê rần ta giúp người xoa bóp, đây không phải là tốt với người sao? Ân, ta quên rồi, tiểu quan cùng cô nương không khác nhau lắm, loại nam nhân to lớn tay chân vụng về như ta không tiện đụng chạm.”

Tịch Đăng nghe thấy, không biết là do xấu hổ hay là phần nộ, hai má đỏ rực, tăng thêm điểm sắc.

“Ôi, vì sao mặt lại đỏ? Ta cũng không có làm gì người?” Ngỡ người kia rất ngả ngớn, tay kia còn đang giúp Tịch Đăng xoa bóp chân. Chân Tịch Đăng thật sự đã tê rần, chỉ tượng trưng mà giãy giụa.

“Người đến cùng muốn làm gì?” Tịch Đăng nói, giọng nói mang mấy phần mệt mỏi.

“Vốn là chuẩn bị trực tiếp giết người, thế nhưng hiện tại ta đổi ý, không bằng ta liền cưỡng gian người, để người sau này không dám tùy tiện câu dẫn người.”

Tịch Đăng nghe vậy, ngẩn ra, mới nói: “Không được.”

Cưỡng gian tiểu quan?

“Người không có tư cách nói không được.” Tên bắt cóc thu tay lại, thế nhưng trong nháy mắt liền bỏ tay vào trong cổ áo Tịch Đăng: “Người chỉ có thể phó mặc cho số phận.”

Tịch Đăng lập tức giãy giụa, lần này Tịch Đăng giãy dựa rất mạnh, khí lực đối phương lớn, không hề đem khí lực nhỏ nhỏ ấy để vào mắt.

Quần áo Tịch Đăng ngay lập tức bị cởi bỏ hơn một nửa, âm thanh tràn ngập bất an và tuyệt vọng: “Người buông ta ra, người buông ta ra!”

Người kia không để ý tới, ngược lại trào phúng mà cười.

Ngay lúc đối phương bắt đầu chạm tới quần, Tịch Đăng không biết lấy khí lực từ đâu, hơi nhướn thẳng người, sau đó đột nhiên đập mạnh đầu vào thành giường.

Cường độ rất mạnh, tựa hồ quyết tâm muốn chết.

Người kia ngẩn ra, nhìn thấy Tịch Đăng còn chuẩn bị đập lần thứ hai, lập tức kéo người vào trong lồng ngực.

Gương mặt Tịch Đăng hoàn toàn lộ ra, còn có miệng vết thương trên trán.

Máu ra rất nhiều, chứng tỏ Tịch Đăng dùng khí lực không biết lớn bao nhiêu mà đập.

Người kia tựa hồ không nghĩ tới Tịch Đăng sẽ làm ra chuyện như vậy, hắn thân thủ cởi bỏ miếng bịt mắt, ngăn lại vết thương trên trán Tịch Đăng.

Tịch Đăng rốt cuộc nhìn thấy rõ người bắt cóc mình.

Là An Cảnh Ngọc.

An Cảnh Ngọc một thân bạch y, trên xiêm y thêu hoa văn mỹ lệ, tóc dùng một cái kẹp bạch ngọc kẹp lại, cả người thoát nhìn tuấn lãng bất phàm.

Chỉ là sắc mặt An Cảnh Ngọc hiện tại đặc biệt khó coi.

Tịch Đăng sau khi thấy rõ người tới, miệng hơi mở ra, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, đến nửa ngày, mới nói: “An công tử, vì sao lại là người?”

An Cảnh Ngọc không hề trả lời, ngược lại nói: “Người vì Lý Minh tự sát.” Tiếng nói của hắn khôi phục như trước, không giống lúc này ngụy trang thành trầm thấp khó nghe.

Tịch Đăng lắc đầu, cười trên mặt có chút đậm bạc: “Tịch Đăng cũng không phải là vì Lý công tử, mà là vì mình, thân là tiểu quan vốn là thấp hèn, nhưng cũng không muốn bị người làm nhục như vậy.”

An Cảnh Ngọc trầm mặc một hồi, đột nhiên nói: “Mời đại phu tới đây.”

Không trung truyền tới một âm thanh: “Vâng.”

Tịch Đăng nói: “Không cần, vết thương nhỏ thế này Tịch Đăng sẽ tự mình tìm đến y sư trong quán.”

An Cảnh Ngọc trong mắt ngưng tụ gió bão: “Vết thương nhỏ, nếu ta không ngăn người, người có phải còn muốn đập thêm một lần, đến chết mới thôi?”

Tịch Đăng không nói gì, môi trắng bệch, trong mắt lộ ra mấy phần yếu đuối.

An Cảnh Ngọc nói: “Tịch Đăng, người thật làm cho ta bất ngờ.”

Tịch Đăng trong lòng tỏ vẻ, cmn bất ngờ, chơi trò bịt mắt bắt cóc cường dân a...

8. Chương 8: Ta Tại Nam Phong Quán Hủy Đi Cp 7

Vết thương trên trán Tịch Đăng nói lớn không lớn, thế nhưng cũng không phải là nhỏ, hơn nữa lực độ đập còn vô cùng lớn. Khiến cho chủ quán vô cùng lo lắng.

“Ta vốn muốn cho người tạm thời không gặp khách nhân, để ổn định tâm trạng, nhưng mà thế này... Ai, cái này, An công tử...” Chủ quán vẫn không có can đảm chê trách vị khách quý này, thân phận của An công tử là gì ai cũng biết tới.

Bất quá, may mắn là An Cảnh Ngọc không chỉ mời đại phu cho Tịch Đăng, mà còn đưa rất thuốc trị thương đến.

Khoảng thời gian này, hai tiểu quan danh tiếng cao của nam phong quán đến trong tình trạng dưỡng thương, hơn nữa nguyên nhân đều vì cùng một người. Chủ quán quả thực vô cùng đau lòng, cố nén vào trong bụng.

Nửa tháng sau, An Cảnh Ngọc tổ chức một tiệc rượu, dẫn theo Tịch Đăng vết thương đã gần như khỏi hẳn đi.

Hai người ngồi trên xe ngựa đi, Tịch Đăng đã nửa tháng không gặp An Cảnh Ngọc, tuy rằng không có thái độ gì lớn, thế nhưng An Cảnh Ngọc luôn cảm thấy Tịch Đăng đang trốn tránh hẳn.

Cảm thấy thế sau, An Cảnh Ngọc hừ lạnh một tiếng, không chút khách khí kéo Tịch Đăng đang ngồi rất xa lại, sau đó ôm vào trong lòng ngực.

Tịch Đăng bị một loạt động tác của hắn mà cả kinh trợn tròn hai mắt, lại có mấy phần đáng yêu.

An Cảnh Ngọc ôm người ngồi trong lòng ngực của mình, tâm tình mới thoải mái hơn một ít.

An Cảnh Ngọc giữ lấy cằm đối phương, tỉ mỉ nhìn vết thương trên trán nhiều lần, xác định chỉ còn là một dấu ấn nhàn nhạt, mấy ngày sau sẽ hoàn toàn biến mất, hắn mới hài lòng buông tay.

“An công tử.” Tịch Đăng có chút do dự.

An Cảnh Ngọc hơi nhú mày, trên gương mặt tuấn lãng có mấy phần lười biếng, hắn hiện tại như một con sư tử đã bắt được con mồi, cũng không phải quá mức đối bụng, nên đang suy tư phải gặm con mồi theo cách nào, ăn cách nào thì con mồi sẽ ngon hơn.

“Ân?”

Tịch Đăng nghiêng đầu nhìn An Cảnh Ngọc liếc mắt một cái: “Tịch Đăng khá nặng.”

Trong mắt An Cảnh Ngọc tràn đầy ý cười: “Có mười Tịch Đăng, ta cũng không cảm thấy nặng.”

Tịch Đăng dưới góc độ An Cảnh Ngọc không thấy đảo mắt xem thường.

Không quan tâm Tịch Đăng nghĩ gì, An Cảnh Ngọc nhìn qua thật hài lòng.

Hắn thỉnh thoảng sờ soạng người trong ngực một chút, nơi này nơi kia bóp bóp một cái, không làm đôi mắt đối phương nhiễm một tầng nước thì tựa hồ hắn không phải nhân vật chính công.

Bảo vệ tôn nghiêm nhân vật chính công An Cảnh Ngọc sẵn sàng ăn đậu hũ vô cùng vui vẻ, cho đến khi xe ngựa dừng lại, hắn vẫn còn thích thú, chưa kịp phản ứng.

Chờ đến lúc bên ngoài truyền đến âm thanh, ánh mắt của hắn mới hơi động.

“An công tử đã đến, vì sao không xuống xe? Chẳng lẽ không muốn nhìn thấy đám người xấu xí chúng ta? Ha ha ha.” Thanh âm người kia vang dội, tiếng cười tùy ý, lập tức khiến cho ánh mắt An Cảnh Ngọc lạnh đi mấy phần.

Người ta nói nói cường long không đè ép được độc xà, hắn hôm nay phải đối mặt với mấy con độc xà này.

An Cảnh Ngọc buông tay ôm Tịch Đăng ra, tay trên eo Tịch Đăng hơi nâng lên một chút: “Bảo bối, người đi xuống trước.”

Tịch Đăng cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, ở đây mình sẽ phải tình cờ gặp một đại nhân vật, khi đại nhân vật kia xuất hiện, chứng tỏ thời gian ở tại thế giới này cũng không còn dài nữa.

Tịch Đăng hơi sửa sang lại y phục lúc này bị làm loạn, sau đó xuống xe, liếc nhìn mấy người bị An Cảnh Ngọc gọi là độc xà.

Mà mấy người kia phát hiện mình chờ ở đây nửa ngày, cứ nhiên lại nhìn thấy một tên tiểu quan! Vương gia An Cảnh Ngọc này bọn họ cũng không quá để tâm, Vương gia tổ chức tiệc rượu bọn họ nể tình đi đến, thế nhưng chủ nhân so với khách nhân còn đến trễ hơn, này cũng thôi đi, lại còn một đường ôm theo ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, quả thực là xem thường bọn họ!

Người lúc này lập tức lên tiếng: “Người là người phương nào? Vì sao lại ở trên xe của An công tử?” An Cảnh Ngọc không muốn để cho quá nhiều người biết được thân phận của mình, cho nên đều tự xưng mình là An công tử.

Tịch Đăng nhìn biểu tình người kia không vui, liền biết đến một chuyện, chỉ là còn chưa mở miệng, An Cảnh Ngọc đã vén màn xe, lộ ra một gương mặt tuấn tú. Hắn ung dung thông thả nói: “Đây là bảo bối trong lòng ta Tịch Đăng, các người đừng dọa tôi.” Hắn còn cố ý nhấn mạnh bảo bối trong lòng, làm mấy con độc xà kia tức giận một phen.

Vương gia thật ghê gớm a, một hồi ân ái, lại cố ý nêu tên một tiểu quan trước mặt bọn họ, là cố ý sỉ nhục bọn họ đi.

Động tác An Cảnh Ngọc xuống xe phi thường tao nhã, còn mang theo cao quý của hoàng thất, hắn mỉm cười nắm tay Tịch Đăng: “Các vị đại nhân, thỉnh.” Nói xong, hắn liền mang theo Tịch Đăng bước vào tiểu lâu.

Tịch Đăng trong lúc đầu đã kia vừa trộm quan sát được một người.

Người kia là phú thương nổi danh bản địa, trong nhà có một vợ một con trai, mặc dù đã qua năm mươi, thế nhưng trong danh sách bên ngoài, có sở thích chơi bé trai cùng bé gái, hơn nữa thủ đoạn dâm tiện ác liệt, người chết trên giường hắn nhiều không kể xiết.

Cái tên phú thương Liêu Ngộ này ngay từ đầu trong nội dung vở kịch đã chú ý tới Tịch Đăng, lúc An Cảnh Ngọc và Liên Đồng ngồi nói yêu thương, hắn dùng thiên kim dụ dỗ chủ nhân khối thân thể này. Vốn chủ nhân khối thân thể này cũng muốn có tiền để chuộc thân giúp Liên Đồng, đổi mặt với hấp dẫn như vậy cuối cùng cũng đáp ứng.

Chủ nhân khối thân thể này ở chỗ phú thương ba ngày, trong ba ngày này, quả thực xảy ra nhiều chuyện khiến người ta giận sôi. Rốt cuộc mang được tiền về nam phong quán, liền đi tìm Liên Đồng, lại bắt gặp An Cảnh Ngọc đang cùng Liên Đồng làm chuyện tư mật, liền hoảng hốt mà chạy đi, không cẩn thận rơi vào trong hồ, đuối nước mà chết.

Không một ai biết tiền kiếm vì ai, cuối cùng cũng không đến được tay Liên Đồng, Liên Đồng cũng giống như những người khác cho rằng, chủ nhân khối thân thể này bị dâm kích trong ba ngày kia nên tự sát.

Không, ngoại trừ một người, An Cảnh Ngọc.

An Cảnh Ngọc từ lâu đã biết tâm ý của người kia, liền trực tiếp đem người mang đến tiệc rượu, hơn nữa bắt gặp chuyện hắn đang làm tình với Liên Đồng cũng là cố ý. Để giải quyết tình địch, hắn làm vô cùng thuận lợi, tuy rằng hắn cũng chỉ là muốn khiến cho Tịch Đăng hiểu rõ chênh lệch cả hai, nhưng vẫn là gián tiếp thúc đẩy tử vong của Tịch Đăng.

Tịch Đăng vừa xuống xe ngựa liền gặp không ít ánh mắt ác ý, mà bên trong ác ý còn mang thêm một tia dâm loạn là phú thương kia.

Tịch Đăng làm như lơ đãng liếc mắt nhìn sang, quả nhiên phát hiện đối phương nhìn chòng chọc mình, như một con rắn khiến người khác buồn nôn.

An Cảnh Ngọc kéo Tịch Đăng vào ngồi ở vị trí chủ tọa, mấy cái tên độc xà kia ngồi ở phía dưới. An Cảnh Ngọc nhìn toàn bộ một lần, đột nhiên mở miệng: ” Chu đại nhân vẫn chưa đến?”

Chu đại nhân trong miệng An Cảnh Ngọc là Chu Nhiên, tri huyện địa phương.

“Có lẽ đang trên đường.” Có người đáp: “Bất quá, nghe Chu đại nhân nói hôm nay sẽ mang theo một mỹ nhân tới đây.”

An Cảnh Ngọc nở nụ cười: “Ta ngược lại không biết có người còn đẹp hơn cả Tịch Đăng của ta.” Đang nói, hắn liền bỏ tay trên đùi Tịch Đăng, ám muội cợt cợt.

Hai má Tịch Đăng lập tức đỏ ửng.

“Da mặt sao lại mỏng như vậy?” An Cảnh Ngọc cười.

Mấy vị phía dưới kia đều dồn dập liếc mắt, ngoại trừ Liêu Ngộ, cái tên phú thương này đang mở to hai mắt nhìn chăm chặp Tịch Đăng.

Thoạt nhìn thật sự rất ngon miệng a.

Vào lúc này, vị Chu đại nhân kia rốt cục cũng khoan thai bước đến, mà mỹ nhân đi cũng trực tiếp khiến cho biểu tình Tịch Đăng thay đổi.

Vì sao lại là Liên Đồng?

An Cảnh Ngọc nheo mắt lại, ánh mắt chuyển trên người Liên Đồng một vòng, rồi lại đảo sang Tịch Đăng một vòng.

“Ta đến chậm, mong An công tử lượng thứ.” Chu đại nhân cười vô cùng vui vẻ.

An Cảnh Ngọc nói: “Không sao, chỉ có điều người bên cạnh Chu đại nhân...” Lời An Cảnh Ngọc còn chưa dứt.

Chu đại nhân cười híp mắt nói: “Đây là Liên Đồng, là hoa khôi nam phong quán.”

Lời này vừa nói ra, mấy độc xà kia cũng lên tiếng: “Chu đại nhân, diễm phúc không nhỏ a”, “Chu đại nhân, lợi hại a.”

An Cảnh Ngọc tựa cười mà không phải cười nghiêng đầu liếc nhìn Tịch Đăng một cái, biểu tình Tịch Đăng đã khôi phục như cũ, bất quá nhìn kỹ, vẫn có thể nhìn ra bất an cùng lo lắng trong đáy mắt.

Vì sao Liên Đồng lại thoát ly nội dung vở kịch tới đây?

Liên Đồng vừa mới khỏi bệnh, sắc mặt còn có chút tái nhợt, biểu tình lãnh đạm, môi mỏng khê mím, cả người thoạt nhìn càng không thể xâm phạm, một thân y phục đơn giản trên người bỗng trở nên vô cùng cao quý.

Từ lúc tiến vào Liên Đồng đã nhìn vào hai người bên trên, cuối cùng nhìn chăm chăm vào An Cảnh Ngọc.

Ý nghĩ của nhóm độc xà: Rõng rỗng rỗng, bắt kẻ thông dâm!

An vương gia hoa vô cùng mạnh tay ở trong thành đốt pháo hoa bọn họ đều biết tới.

An Cảnh Ngọc không nhanh không chậm, một tay ôm Tịch Đăng eo, mang theo ý tứ cường bách mà dứt cho Tịch Đăng một ngụm rượu: “Chu đại nhân nếu đã đến, còn không mau ngồi vào chỗ.”

Tịch Đăng chạm vào tay An Cảnh Ngọc, đẩy ra mấy lần: “An công tử.” Tịch Đăng thấp giọng nói, trong đôi mắt mang theo mấy phần khẩn cầu: “Tịch Đăng không biết uống rượu.”

“Không ngại, bảo bồi nhi, người uống say ta liền ôm người về.” An Cảnh Ngọc cười xấu xa.

Người ngồi phía dưới tuy rằng không nghe rõ Tịch Đăng nói gì, mà từ động tác của hai người bọn họ cũng với thanh âm không hề đè thấp của An Cảnh Ngọc, đều đại khái rõ ràng.

Nhóm độc xà: A phi, nể mặt chút được không, coi chúng ta là người chết a...

Trong lòng khó chịu ngoại trừ mấy người kia ra còn có Liên Đồng ngồi cạnh Chu đại nhân, chỉ thấy sắc mặt lập tức lạnh thành băng sương, tay cầm chén rượu lập tức siết chặt.

Vốn là muốn thân cận mỹ nhân Chu đại nhân đảo mắt một vòng, cuối cùng lựa chọn ở một bên yên lặng uống rượu.

Về phần phú thương Liêu Ngộ, gương mặt già nua rất là xoắn xuýt, lúc này đang lâm vào một lựa chọn khó khăn, hai mỹ nhân, chọn ai thì tốt? Một người tuổi còn nhỏ, nhìn qua ngoan ngoãn, một người dung mạo cao quý, băng sơn mỹ nhân... Thực sự là xoắn xuýt muốn chết...

An Cảnh Ngọc liếc nhìn Liên Đồng một cái, khóe môi hơi nâng, âm trầm nở nụ cười.

Tịch Đăng bị bắt uống liên tục ba chén rượu, chóng mặt trực tiếp dựa vào trên người An Cảnh Ngọc, sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt mê ly, một tay còn nắm y phục An Cảnh Ngọc.

An Cảnh Ngọc ôm Tịch Đăng chặt hơn, rồi cuộc nói tới chính sự.

Ánh mắt phú thương Liêu Ngọc thấy được bộ dáng say rượu của Tịch Đăng liền sáng lên, cũng làm ra được lựa chọn.

Vỡ kịch nhỏ không chịu trách nhiệm làm vỡ tính cách thiết lập:

Nhóm độc xà: Uy, xin hỏi là hiệp hội bảo vệ động vật nhỏ sao? Nơi này có người ngược đãi độc thân ông (* *)

Liên Đồng: Uy, xin hỏi là cục cảnh sát sao? Ta muốn tự thú... Ta muốn giết một người

Liêu Ngọc: Ta là chòm sao Thiên Bình mang muối ~()/~

9. Chương 9: Ta Tại Nam Phong Quán Hủy Đi Cp 8

Tịch Đăng ngất ngất ngây ngây bị An Cảnh Ngọc ôm lên xe ngựa.

Tịch Đăng ngồi trên xe ngựa, có chút không yên, nếu không phải nhích tới nhích lui, thì là nhỏ giọng thăm thì.

An Cảnh Ngọc ôm chặt người trước mặt, cúi đầu muốn nghe rõ đôi phương nói gì.

Tịch Đăng quay đầu đi, miệng liền bẹp một miếng lên trên mặt An Cảnh Ngọc, ánh mắt mê ly. Tịch Đăng đùa giỡn An Cảnh Ngọc, còn lộ ra biểu tình cười gian, thăm thì: “Thật là mềm.” Mỗi lại tiếp tục di chuyển trên gò mà An Cảnh Ngọc.

An Cảnh Ngọc bị sờ sảng có chút đỏ khốc đỏ cười, duỗi ra hai ngón tay, đẩy mặt Tịch Đăng ra, thấp giọng nói một câu: “Tiểu lưu manh.”

Tịch Đăng ân một tiếng, sau đó vừa cười ngả vào lồng ngực An Cảnh Ngọc, thò đầu vào cổ An Cảnh Ngọc ngửi tới ngửi lui, cọ tới cọ lui, sau đó cảm thấy ấm áp mà dựa vào.

Lúc Tịch Đăng tỉnh lại đã là nửa đêm, đang nằm trên giường của mình. Tịch Đăng cảm thấy đầu óc choáng váng, cuống họng đau xót.

Tịch Đăng giãy giụa ngồi dậy, định rót nước uống.

“Người đã tỉnh?”

Một thanh âm đột nhiên vang lên, Tịch Đăng lập tức cứng người, đồng thời còn nắm chặt chần lui vào bên trong.

Âm thanh rất gần, chủ nhân của thanh âm lập tức tóm lấy tay Tịch Đăng: “Đừng sợ, ta không phải quỷ.”

Tịch Đăng ngẩn ra, nghe được chủ nhân thanh âm là ai, bình tĩnh nhìn lại, phát hiện Liên Đồng đang ngồi bên giường.

Trăng đêm nay đặc biệt sáng ngời, làm cho trong phòng cũng không quá tối, Tịch Đăng mơ hồ có thể thấy rõ gương mặt Liên Đồng.

“Liên Đồng ca ca, ngươi vì sao lại ở đây?” Âm thanh Tịch Đăng có chút khàn khàn.

Liên Đồng không trả lời, mà đứng dậy đi ra, lúc quay lại, trên tay cầm một chén nước đưa cho Tịch Đăng.

Tịch Đăng nói cảm ơn sau đó lấy hộp một ngụm, lập tức ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Liên Đồng, nước là ấm.

Liên Đồng ngồi xuống giường, thanh âm có chút mờ ảo: “Tịch Đăng, ngươi thích An Cảnh Ngọc sao?”

Tịch Đăng rất nhanh lắc đầu: “Ta chỉ thích Liên Đồng ca ca.” Nói đến phần sau thanh âm dần thấp xuống, không biết là vì ngại hay vì nguyên nhân khác mà cúi đầu.

Liên Đồng nhìn Tịch Đăng: “Ta tuy là hoa khôi, nhưng mà những năm gần đây cũng chưa từng động tâm với ai, cũng chưa từng bắt kỳ ai có quan hệ xác thịt.”

Ngón tay Tịch Đăng đang bưng chén nước nhúc nhích một chút, lúc trước An Cảnh Ngọc nói đã quan hệ với Liên Đồng, chuyện này...

Liên Đồng nói tiếp: “Khoảng thời gian này ta cũng nghĩ rất nhiều, sau đó ta rốt cục hiểu rõ, đã sống thì không nên có tiếc nuối.” Hắn đột nhiên nở nụ cười, nụ cười kia quả thật sáng lạn như gió xuân, nếu ai nhìn thấy nụ cười này chắc chắn đều có thể vì người nam nhân này mà chết: “Tịch Đăng, cùng đi với ta đi.”

Tịch Đăng ngẩng đầu lên, khẽ nhếch miệng, kinh ngạc mười phần. Chờ Liên Đồng dứt lời, rất lâu sau đó, Tịch Đăng mới lắp bắp nói: “Ta... Người... Không phải...”

Liên Đồng hơi nhú mày, ánh mắt như ai oán: “Người không muốn?”

Tịch Đăng căng thẳng liền giờ tay vuốt mi tâm đối phương: “Không phải... Ta... Ta quá bất ngờ, nhưng là rất vui.” Nói đến phần sau, Tịch Đăng mới tìm lại được thanh âm của mình, bất quá nhận ra hành động vừa rồi của mình, lập tức đỏ mặt, vội vã rút tay về.

Liên Đồng nắm lại, không cho Tịch Đăng rút tay: “Đã như vậy, chúng ta hôm nay liền coi như chính thức ở chung một chỗ. Tịch Đăng, người chờ ta một thời gian, chúng ta cùng nhau sống như người bình thường, sau đó mua một cái nhà, chỉ có hai chúng ta ở.”

Tịch Đăng rất lâu sau đó mới nói, tiếng nói rất thấp: “Ta có phải đang mơ không, vì sao lại có một giấc mơ đẹp như vậy?” Giọng nói rõ ràng là một tia ngọt ngào: “Cho dù ngày mai có chết, cũng cam tâm tình nguyện.”

Nói xong, nước mắt liền từ lã xuống, từng viên lớn rơi vào trên chần.

“Đứa ngốc.” Liên Đồng đưa tay ra lau đi nước mắt Tịch Đăng: “Là thật, không phải mơ.”

Tịch Đăng nở nụ cười.

Sau đó hai người cùng nằm trên giường, không làm chuyện gì khác, chỉ đơn thuần ôm đối phương.

Liên Đồng sờ tóc đối phương, khẽ môi hơi giương lên, nhắm mắt lại.

Tịch Đăng nhắm mắt lại vui trong ngực Liên Đồng, trong lòng tính toán, đã tỏ tình rồi, vậy phải thêm chút bi kịch, như vậy mới có thể khiến cho Liên Đồng nhớ kỹ mình, như vậy mới có thể thỏa mãn nguyện vọng của chủ nhân thân thể này.

Mong rằng sau khi ta chết đi người có thể nhớ kỹ ta, đây là tâm nguyện duy nhất của ta.

Tịch Đăng sau khi về quán ngày thứ ba liền nhận được thiệp mời của Liêu Ngộ, bên trên viết nguyện dùng thiên kim cùng nhau ba ngày.

Cùng với thiệp mời, còn có một rương bạc nhỏ.

Sách, thực sự là giàu nứt đổ vách.

Tiểu Ngự đứng bên cạnh Tịch Đăng, nhìn bạc, nhìn Tịch Đăng, mặt xoắn xuýt thành hoa cúc: “Công tử sẽ không đáp ứng đúng không? Lão nhân kia nổi danh làm chuyện xấu, trong quán không một ai muốn đi cả.”

Ngón tay Tịch Đăng vuốt thiệp mời mạ vàng, lông mi dài che giấu cảm xúc trong mắt.

Tiểu Ngự cuống lên, âm thanh cũng lớn hơn: “Công tử, An công tử mặc dù có lúc quá phạm, thế nhưng cũng sẽ không giống lão nhân kia trên giường đùa chết người.”

“Nhưng là ta cần tiền.” Tịch Đăng chậm chậm lên tiếng: “Có tiền ta có thể chuộc thân cho Liên Đồng ca ca.”

Tiểu Ngự trợn to mắt: “Công tử, giá của Liên Đồng công tử rất cao, huống hồ công tử dùng ngọc như vậy, tới phủ của Liêu lão gia, sẽ chết đó.”

Tịch Đăng cất thiệp mời vào trong ngực: “Đâu phải ai cũng chết đâu, hơn nữa...” Tịch Đăng ngừng một chút: “Coi như mất mạng, nếu có thể giúp Liên Đồng thoát đi nơi này thì cũng đã tốt rồi.” Nói xong, liền ôn nhu nở nụ cười.

Nước mắt Tiểu Ngư lập tức rơi ra, công tử nhà mình thật ngốc, rõ ràng rất yếu đuối, tính tình lại cố chấp như vậy.

Tịch Đăng đưa khăn qua: “Đáng yêu quý.”

Tiểu Ngư khóc thút thít một tiếng, sau đó gào khóc: “Công tử, người đừng đi mà.”

Chủ nhân thân thể này trước đây cũng giấu Tiểu Ngư, một lòng muốn vì yêu trả giá, nhưng đáng tiếc đối phương hoàn toàn không biết.

Tịch Đăng đáp ứng, vì vậy ba ngày sau, Tịch Đăng bước lên xe ngựa tới Liêu phủ.

Chủ quản đương nhiên biết chuyện, tuy rằng cũng sợ Tịch Đăng xảy ra chuyện, thế nhưng thật sự không chống cự nổi Liêu Ngộ giàu nứt đổ vách, bị tiền tài mê hoặc chủ quản quyết định sai người đưa thiệp mời cho Tịch Đăng. Nếu như Tịch Đăng tự mình đáp ứng, An công tử vị đại thần kia phỏng chừng sẽ không thể tìm mình phiền phức đi.

Tịch Đăng đến Liêu phủ, cũng chưa gặp Liêu Ngộ, mà bị người dẫn tới một phòng.

“Tịch tiểu quan, lão gia nhà chúng ta nói người trước tắm rửa thay y phục, sau đó lão gia nhà ta sẽ tới.”

Hạ nhân Liêu phủ cũng không đối xử khách khí với Tịch Đăng, Tịch Đăng cũng không thèm để ý, gật đầu cười.

Sau khi người rời đi, Tịch Đăng cũng không tắm rửa mà là đi tới cái giường trong phòng nhìn qua rất trân quý, sau đó ngồi xuống.

Tịch Đăng đợi rất lâu, cửa phòng mới có người đẩy ra.

Bất quá, người ngoài cửa không phải Liêu Ngộ, mà là Liên Đồng.

Sắc mặt Liên Đồng rất lạnh lẽo, tay nắm chặt, tựa hồ đang khắc chế cái gì.

Tịch Đăng lập tức đứng lên, ngốc lăng nhìn.

Mà vào lúc này, phía sau Liên Đồng bước ra tới một người, khiến biểu tình Tịch Đăng lập tức càng thêm phong phú.

An Cảnh Ngọc mỉm cười, cầm quạt giấy trong tay gõ lên tay còn lại.

“Tịch Đăng bảo bối, lá gan ngươi thật lớn.”

Nói xong câu đó, An Cảnh Ngọc quay đầu nhìn về phía Liên Đồng: “Đứa ngốc này vì ngươi mà nghĩ ra biện pháp thế này, thật làm ta có chút ghen tị.”

Liên Đồng liếc mắt nhìn An Cảnh Ngọc, trong mắt là xa cách cùng lạnh lùng, giữa hai người hoàn toàn không có cảm giác của một CP chính quy, nhìn qua lại giống như là tình địch.

“Ngươi muốn như thế nào?”

An Cảnh Ngọc giơ tay lên di động một chút, trong phòng liền đột nhiên xuất hiện một hắc y nhân.

Người kia quỳ trên mặt đất trước An Cảnh Ngọc hô một tiếng chủ nhân, liền trực tiếp hướng về phía Liên Đồng.

Tịch Đăng lập tức kêu lên: “Không được!”

An Cảnh Ngọc bước về phía Tịch Đăng.

Liên Đồng không biết võ công, lập tức bị người áo đen kia khống chế quỳ trên mặt đất.

Tịch Đăng nhìn Liên Đồng, trực tiếp quỳ xuống: “An công tử, ta van cầu ngươi, ngươi buông tha hân có được hay không? Chuyện ngày hôm nay đều là ta tự mình chủ trương, ta van cầu ngươi.”

Liên Đồng cho dù là lúc nào cũng vô cùng cao cao tại thượng, chưa từng chật vật như thế này, mặt bị đè lên mặt đất, quỳ nghe người mình quan tâm cầu xin một người khác.

Đôi mắt lập tức đỏ lên: “Tịch Đăng, đừng cầu nữa, đứa ngốc.”

An Cảnh Ngọc đi tới trước mặt Tịch Đăng, từ trên cao nhìn xuống người đang quỳ trước chân mình.

Tịch Đăng thân thủ ôm lấy chân An Cảnh Ngọc, ngẩng đầu nhìn, cái cổ duyên dáng trắng nõn rơi vào trong mắt An Cảnh Ngọc. Đôi mắt trong suốt kia nhìn hẩn, An Cảnh Ngọc đột nhiên cảm thấy rất muốn khiến cho đôi mắt này cả đời chỉ nhìn một mình hẩn.

“An công tử, ta van cầu ngươi, buông tha cho Liên Đồng ca ca.” Tịch Đăng tiếp tục cầu xin, An Cảnh Ngọc lại chỉ yên lặng nhìn.

Tịch Đăng cầu xin một hồi, liền buông tay ra, trên mặt chợt lóe một tia kiên quyết.

Tịch Đăng dập đầu cầu An Cảnh Ngọc.

“An công tử, van cầu ngươi, tha cho Liên Đồng ca ca.” Tịch Đăng dập đầu rất mạnh, âm thanh nặng nề, từng tiếng đập vào trong lòng Liên Đồng, vào mắt An Cảnh Ngọc.

An Cảnh Ngọc ngồi xổm xuống, một tay ngăn cản Tịch Đăng chuẩn bị tiếp tục dập đầu.

Tịch Đăng ngẩng người một chút, ngẩng đầu lên, trán đã chảy ra máu.

An Cảnh Ngọc lạnh lùng nói: “Ta không phải người thích cưỡng bách người khác, ta hiện tại cho ngươi hai lựa chọn, hoặc là Liên Đồng cả đời này đều ở nam phong quán, hoặc là ngươi đi theo ta, rời đi nơi này. Ngươi đáp ứng Liêu Ngộ, không phải là muốn giúp Liên Đồng chuộc thân hay sao?”

Tịch Đăng nghe vậy, theo quán tính nhìn sang Liên Đồng.

Liên Đồng đang bị người ép quỳ trên mặt đất, nghe rõ lời An Cảnh Ngọc, cười to lên, “Khá lắm không cưỡng ép, An vương gia thật không tồi.”

Thanh âm Liên Đồng rất ít khi bất ổn.

An Cảnh Ngọc bóp lấy cằm Tịch Đăng, xoay mặt lại, trong ánh mắt lộ ra bá đạo: “Tịch Đăng bảo bối nhi, ngươi chọn cái nào?”

Tịch Đăng há miệng, đến nửa ngày mới nói: “Chỉ cần ta đi với ngươi, ngươi liền tha cho Liên Đồng?”

An Cảnh Ngọc nói: “Không chỉ có buông tha, ta còn giúp Liên Đồng chuộc thân, rời khỏi nam phong quán.”

Tịch Đăng giật mình.

Điều kiện mê người thế này, chỉ có điều cả đời này không thể gặp lại Liên Đồng.

“A!” Đột nhiên trong phòng truyền đến tiếng hét thảm.

Tịch Đăng cùng An Cảnh Ngọc đều quay đầu lại, nhìn thấy Liên Đồng tóc rối bù xù đứng lên, trên tay cầm trăm cái, trên trăm cùng với y phục đều là máu, mà trên cổ hắc y nhân lúc này chế ngự Liên Đồng vạch ra một vết thương lớn ngà trên mặt đất.

An Cảnh Ngọc lập tức nheo mắt lại, ám vệ dưới tay hẩn lại không đánh lại một tiểu quỷ, phải về thay lại toàn bộ.

Trên gương mặt tinh xảo của Liên Đồng cũng bị máu bắn lên, từng bước một tiếng về phía Tịch Đăng, thần sắc quá mức băng lãnh, như một con quỷ diêm lệ.

An Cảnh Ngọc nở nụ cười, trong mắt là miệt thị, bên cạnh hẩn đương nhiên là vẫn còn ám vệ, thế nhưng hẩn lại đột nhiên muốn tự mình động thủ.

“Các ngươi mang ám thất đi.”

Vừa mới nói xong, trong phòng lập tức xuất hiện hai người đem trên hắc y nhân trên đất mang đi.

Liên Đồng là thừa dịp người kia không chú ý, nhanh, chuẩn, tàn nhẫn mà đâm trâm cài vào cổ người kia. Tịch Đăng nhìn thấy máu trên người hắc y nhân, liền biết người kia đại khái không sống nổi. Tịch Đăng không nghĩ tới Liên Đồng lại bị An Cảnh Ngọc bức thành như vậy, rõ ràng là chính quy CP, hiện tại lại muốn ta chết người sống đánh nhau.

An Cảnh Ngọc buông Tịch Đăng ra đứng lên, tay dưới ống tay áo khẽ động, hắc hiện tại quả thật là có chút nổi giận.

Hắn giận dữ, liền dùng năm phần nội lực.

Tịch Đăng mở to mắt, ngay lúc An Cảnh Ngọc vừa động, liền đứng lên, chắn trước người Liên Đồng.

An Cảnh Ngọc không kịp thu tay lại, một chưởng đánh vào người Tịch Đăng.

Tịch Đăng lúc này đã bị đánh bay ra ngoài, trực tiếp đụng vào cửa.

“Phốc.” Tịch Đăng phun một ngụm máu ra ngoài, thân thể từ trên cửa chậm rãi tuột xuống.

Liên Đồng lập tức vọt tới, ôm lấy Tịch Đăng.

“Tịch Đăng, Tịch Đăng, người không sao chứ?”

Trong mắt Liên Đồng đều là tuyệt vọng, bởi vì máu trong miệng Tịch Đăng vẫn luôn chảy ra, dùng ống tay áo lau đi vẫn không thể lau hết máu.

“Liên Đồng ca ca... Ta... Ta rất... Đau...” Biểu tình Tịch Đăng rất thống khổ, nước mắt vẫn luôn rơi xuống.

Liên Đồng ôm lấy Tịch Đăng: “Ta lập tức ôm người tới chỗ đại phu.” Nói xong liền ôm Tịch Đăng xông ra ngoài.

An Cảnh Ngọc kinh ngạc nhìn tay của mình, đột nhiên một chưởng vỗ nát bàn bên cạnh.

Tịch Đăng không sống nổi, hắn so với ai khác đều rõ ràng.

Liên Đồng ôm Tịch Đăng chạy ra bên ngoài, rõ ràng đêm hè mát mẻ, lại như thể lâm vào giá rét, toàn thân phát lạnh, hô hấp trở nên khó khăn. Tịch Đăng nắm y phục Liên Đồng, vẫn đang không ngừng thổ huyết, Liên Đồng không biết Tịch Đăng vì sao có thể phun nhiều máu như vậy.

“Tịch Đăng, ta nhất định sẽ cứu người.”

Tay Tịch Đăng hơi buông lỏng ra một chút, thân thể đã trở nên vô lực: “Liên Đồng ca... Ca... Đáp ứng... Ta... Phải cố gắng sống sót... Đừng quên... Ta ”

Tịch Đăng sau khi nói xong, mắt nhìn về phía sau, dường như có thể thấy một người, một người thích mặc đồ màu trắng.

Liên Đồng chạy nhanh hơn: “Người sẽ không chết, người sẽ không chết.”

Nói là đang an ủi Tịch Đăng, không bằng nói là đang thúc giục chính mình.

Liên Đồng sau khi chạy tới đường cái, đột nhiên ngừng lại. Dừng tại chỗ một lúc lâu, bỗng nhiên kinh ngạc nhìn lồng ngực của mình.

Sắc mặt người trong ngực hoàn toàn trắng bệch, khóe miệng còn có vết máu, áo trước ngực nhuộm đỏ. Dưới ánh trăng, Tịch Đăng yên tĩnh như đang ngủ.

Gương mặt trắng nõn, đôi môi hồng hào, thần sắc an bình, Liên Đồng đột nhiên nở nụ cười: “Tham ngữ tiểu quý, sau khi người tỉnh lại ta nhất định sẽ mang người.”

Nói xong, liền ôm Tịch Đăng từng bước một đi về phía trước.

“Mong rằng sau này ta chết đi người vẫn sẽ nhớ kỹ ta, đây là tâm nguyện duy nhất của ta.”

Tác giả có lời muốn nói: vở kịch nhỏ:

Đạo diễn: Cho hỏi vai nam chính, người say rượu chiếm tiện nghi An Cảnh Ngọc là cố ý phải không? Người là say thật hay là giả vờ?

Tịch Đăng: Cái gì? Cái gì chiếm tiện nghi? Gió thật lớn, nghe không rõ

Đạo diễn (quay đầu nói với An Cảnh Ngọc): Cái tên này giả vờ say

An Cảnh Ngọc (e then che mặt): Ân ~

10. Chương 9-2: Phiên Ngoại Nam Phong Quán

Cổng lớn màu đỏ sậm, trước cửa treo hai cái lồng đèn ghi chữ “Cảnh”, bị gió mùa đông thổi dập chờn, hai tượng sư tử vẫn khí thế sừng sững.

Liên Đồng một thân tử y đứng trước Cảnh vương phủ, ánh mắt thâm trầm như giếng sâu, chỉ là trong giếng sâu ấy chỉ còn nước đọng, không sóng gió nào có thể lay chuyển, gió khe thổi mái tóc dài chưa buộc lại.

Đằng sau có người khom lưng tiến tới, “Liên đại nhân, này... đã đứng ở đây một lúc lâu, ngài có muốn đi vào hay không?”

Liên Đồng một tay nhẹ nhàng xoa cái nhẫn ngọc trên tay kia, này là vật hoàng đế đã tự mình trao cho, “Lâu rồi sao? Kia vào thôi, Cảnh vương gia của chúng ta cũng nên vào đại lao rồi.”

Liên Đồng nhẹ nhàng nâng tay, lập tức một đám binh lính xông vào.

Liên Đồng trong vòng vây gặp được Cảnh vương gia.

An Cảnh Ngọc ngồi trên ghế trong đại sảnh, vẫn còn mặc triều phục, nhìn thấy nhiều người xông vào phủ đệ như vậy lại không chút nào kinh ngạc, nhìn thấy Liên Đồng thậm chí còn nở nụ cười, một nụ cười khinh bỉ, “Liên Đồng Liên đại nhân, ngài đến có phải muốn mời bản vương qua phủ chơi, tiện thể cùng nhau ngủ một chút chăng?”

Người sau lưng Liên Đồng lập tức trợn mắt, “Cảnh Vương gia, ngài đã đến nước này còn ăn nói bừa bãi như vậy.”

Liên Đồng liếc một cái, người kia lập tức im miệng, trên trán hiện đầy mồ hôi lạnh.

Liên Đồng nhìn An Cảnh Ngọc, âm thanh như từ nơi xa xăm truyền tới, “An Cảnh Ngọc, ta chờ đợi ngày này đã năm năm, người tốt nhất là vào thiên lao ngục một mình đi, yên tâm, không chết được.”

An Cảnh Ngọc đẩy binh lính muốn bắt mình ra, “Ta tự đi.” Hắn quay đầu lại trừng Liên Đồng, “Ta muốn xem, tiểu nhân gian nịnh như ngươi sống được bao lâu?”

Nói xong, hắn liền cười to ra cửa.

Liên Đồng tận mắt nhìn An Cảnh Ngọc bị giam vào thiên lao mới vào cung, thái giám chuyên chúc của hoàng thượng đã đứng trước cửa cung chờ, nhìn thấy Liên Đồng liền lau mồ hôi lạnh trên đầu tiến lên đón, “Liên đại nhân, hoàng thượng đã chờ lâu.”

Liên Đồng khẽ gật, “Làm phiền Đức công công, ngày đông lạnh giá, Đức công công hà tất đứng nơi này chờ ta, lần sau đứng nơi tránh gió chờ là được rồi.”

Đức công công cười cười, nhưng cũng không dám nhận.

Liên Đồng đi vào trong điện đường kim hoàng thượng hàng ngày tiếp kiến đại thần, hoàng thượng ngồi trên long y, không thể chờ được mở miệng, “Đồng, mau tới đây.”

Đức công công lập tức khom người lui ra ngoài, đồng thời phân phó binh lính đứng xa một chút, chính mình canh giữ ở cửa.

Liên Đồng mới vừa đi tới bên cạnh bàn, tay liền bị nắm chặt, gương mặt đã có tuổi tràn đầy mong đợi, “Đồng, người hôm nay đưa hoàng huynh của người...”

Liên Đồng vốn là con trai thứ mười lăm của hoàng thượng, nhưng lúc vừa ra đời liền bị một cung nữ già gan to bằng trời dẫn đi, đồng thời trực tiếp bán vào thanh lâu kia.

Nếu không phải Liên Đồng một lần thi đậu, trở thành thám hoa lang, hoàng thượng kêu Liên Đồng ngừng đầu lên, mới phát hiện tuổi trẻ thám hoa lang này cư nhiên giống y như đức phi tử mình từng yêu nhất, việc này như một hoài nghi hạt giống chôn trong đáy lòng, hần lập tức phái người đi điều tra, mới phát hiện Thập Ngũ hoàng tử năm đó chết đi rất lạ lùng, đồng thời tra rõ ra toàn bộ chuyện của Liên Đồng, điều làm cho hần đau lòng nhất chính là lão Thập hần vẫn luôn yêu thương lại là người kéo đệ đệ mình lên giường.

Bây giờ số hoàng tử chỉ còn năm người, ngoại trừ cảnh vương, mặt khác ba đứa còn lại đều vô dụng, mà Liên Đồng, đây là nhi tử khiến hần đau lòng nhất.

Hoàng thượng lúc này sai người lên đem toàn bộ kẻ liên quan giết hết, kể cả những người gặp Liên Đồng trong cái nơi dơ bẩn kia, hần muốn khôi phục thân phận cho nhi tử mình, liền không thể để xảy ra bất cứ đồn đãi nào, mà chỉ có một người, hần lại không biết nên làm gì, chính là cảnh vương An Cảnh Ngọc, cả hai đều là máu mủ của mình.

Liên Đồng sau khi biết chân tướng lại cự tuyệt danh phận hoàng tử, đồng thời cũng không chịu bỏ tên.

“Ta không muốn làm hoàng tử, cũng không cần cái gì bồi thường, ta chỉ muốn mệnh một người.” Liên Đồng nói như vậy với hoàng thượng.

Hoàng thượng ngây ngẩn cả người, hồi lâu sau, mới giật giật môi, “Đồng, đó là ca ca của người.”

Liên Đồng lui về sau một bước, “Là hạ quan quá phận.” Nói xong liền quay người đi.

Lúc này âm thanh hoàng thượng từ sau truyền đến, “Đồng, người cho phụ vương chút thời gian suy nghĩ. Phụ vương đã nhiều năm như vậy không thấy người, người lúc còn nhỏ liền bị kẻ gian dẫn đi khỏi cung, mẫu thân người vì nghĩ đến người, cả ngày sầu não uất ức, chưa tới một năm liền buông tay nhân gian. Người nhẫn tâm đối xử như thế với phụ vương sao?”

Liên Đồng nghiêng người, biểu tình trên mặt vô cùng bình tĩnh, “Phụ vương, hần có thể không chết, thế nhưng ta không muốn hần sống tốt, thậm chí ta nguyện ý trợ giúp hần kế thừa đại nghiệp.”

Cũng là Liên Đồng dám ăn nói lớn mật như vậy.

Liên Đồng nhìn hoàng thượng, “Đã nhốt vào Thiên Lao, hoàng thượng vẫn là mềm lòng? Nhưng là cảnh vương tạo phản chứng cứ xác thực, đều đã tìm được long bào.”

Đương kim hoàng thượng nói: “Đồng, người...”

Liên Đồng gỡ bỏ tay của đối phương, “Nếu như hoàng thượng mềm lòng, hiện tại có thể thả cảnh vương ra.”

Đương kim hoàng thượng thở dài, cuối cùng khoát tay áo một cái, “Người đi ra ngoài đi.” Lúc Liên Đồng chuẩn bị cất bước đi, mới nói: “Đáp ứng phụ vương, lưu hần một cái mạng.”

Liên Đồng sáng sớm ngày thứ hai liền đi thiên lao, cai ngục một bên dẫn Liên Đồng đi vào nơi sâu nhất trong thiên lao một bên hỏi, “Liên đại nhân, sao ngài đến sớm như vậy?”

Liên Đồng đập lên tảng đá ẩm ướt, âm thanh dề nặng, “Cảnh Vương gia đêm qua ở đây nghỉ ngơi tốt không?”

Tên cai ngục kia tự nhiên hiểu rõ nói, “Đêm qua trong tù có mấy con chuột nhắt mò vào, cảnh Vương gia có thể ngủ không quen lắm.”

Liên Đồng vuốt nhẫn ngọc trên tay, gương mặt không chút tỳ vết, “Vậy cảnh Vương gia hôm nay nhất định không có tinh thần, thẩm vấn cần phạm nhân thần trí rõ ràng mới được.”

Cai ngục cười nói: “Đây là đương nhiên.”

Chờ Liên Đồng đi ra ngoài, vạt áo bên dưới đã đầy vết máu bắn lên. Hấn ngẩng đầu nhìn nắng ấm mùa đông, thần sắc cô tịch, “Không biết người ở dưới đó nhìn, có thể hay không ghét bỏ một tên ác quỷ như ta hiện tại?”

Đương triều cảnh Vương gia ngốc trong tù nửa tháng, cuối cùng vì chứng cứ không đủ, hoàng đế đau lòng nhi tử của mình, mới được thả ra, nhưng là từ thiên lao đi ra cảnh vương đã thành một người tàn tật nửa đời sau đều ngồi xe lăn.

Năm thứ hai, Thái tử chết chìm, Hiền vương cùng Tĩnh vương phân đến Lĩnh Nam và Tây Bắc, nửa cuối năm thứ hai, liền di chuyển phủ đệ qua hết bên đó.

Năm thứ ba, đương kim thánh thượng băng hà, cả nước chia buồn, từng nhà treo lên vải trắng, cửa hàng đóng cửa, ngừng kinh doanh. Cảnh vương kế thừa chính thống, trở thành tân đế.

Mà lúc này, Liên Đồng đã lên vị trí thừa tướng, An Cảnh Ngọc lĩnh thánh chỉ thời điểm, cũng là Liên Đồng ném tới chân.

Liên Đồng nói với người hầu đang hầu hạ An Cảnh Ngọc: “Giúp Vương gia cẩn thận tắm rửa, chuẩn bị kế thừa ngôi vị.”

An Cảnh Ngọc tay vịn vào xe lăn nổi đầy gân xanh, “Liên Đồng, người này tiểu nhân, sẽ có một ngày ta giết chết người.”

Liên Đồng không để ý nói: “Tân đế chung quy phải có tân nường mới xứng, thái tử cần phải có càng sớm càng tốt.”

Hấn nói xong liền đi.

An Cảnh Ngọc tuy rằng thành hoàng đế, nhưng là hoàng đế bù nhìn, năm đó nhất thời nhẹ dạ không giết Liên Đồng, đã làm cho y lưu lạc tới nông nỗi này.

Y không biết rằng từng bước Liên Đồng làm tan rã thế lực của mình đều có tiên đế trong bóng tối hỗ trợ.

Y nói Liên Đồng mê hoặc quân vương, lại không biết này là hoàng đế đã chết sớm trên danh nghĩa của mình.

An Cảnh Ngọc không tự sát, y đang chờ đợi, chờ đợi cơ hội tốt nhất, y chưa bao giờ chịu thua, dù cho cả triều văn võ đều cho rằng y là một hoàng đế bù nhìn, y vẫn sẽ có ngày đoạt lại những gì đã mất.

Tân đế đăng cơ năm thứ hai, hoàng hậu sinh ra hoàng tử, lập tức phong thành Thái tử, cho thừa tướng Liên Đồng tự mình giáo dục.

Khi Thái tử được mười tám tuổi, hoàng đế băng hà, Thái tử là hoàng tử duy nhất, tức khắc kế vị.

Liên Đồng đêm đó uống rất nhiều rượu, hấn chặn lại toàn bộ thư tín những năm này An Cảnh Ngọc gửi đến hai vương gia khác, cũng sai người mô phỏng theo chữ viết kia cùng với khắc lại y đúc con dấu của hai Vương gia kia.

Hấn muốn An Cảnh Ngọc tràn ngập hi vọng mà sống sót, sau đó để hấn tự tay vạch trần cái nổi thống khổ này.

Thái tử rất thông minh, học hỏi cũng rất nhanh, tôn sư kính đạo, cho dù mỗi khi An Cảnh Ngọc nhìn thấy đều lấy đồ vật đập kêu biến đi, thái tử điện hạ mỗi lần đều bị đập đến bể đầu chảy máu vẫn là như trước đến.

Liên Đồng hỏi tới liền đáp: “Một, hấn vi quân, ta vi thần, quân vi thần cương, hai, hấn vi phụ, ta vi tử, phụ vi tử cương, sau cùng...” Thái tử âm thanh nhỏ dần, “Ta muốn phụ vương ôm ta một cái.”

Liên Đồng sờ đầu Thái tử, khẽ mỉm cười, “Thái tử, người sau này là người phải thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước, đối mặt với bất kỳ người nào, cũng đừng để lộ ra bộ dáng yếu đuối như bây giờ, kẻ thù của người sẽ tìm cơ hội cắn nát người. Nhớ kỹ, bất luận người nào cũng đừng quá tin tưởng.”

Thái tử ngẩng đầu lên, “Cũng bao gồm thừa tướng sao?”

Liên Đồng không nói gì, mà là dặt tay Thái tử, “Đi thôi, đi trước dùng bữa, sau đó làm bài tập.”

Liên Đồng nhìn Thái tử nhanh chóng trưởng thành, rốt cục không chờ được nữa, tự mình đi gặp An Cảnh Ngọc, ném toàn bộ tin tức những năm này cho y.

An Cảnh Ngọc trong những năm này đã sớm tâm tình bất định, nhìn thấy mấy tin này, lập tức liền hiểu, tại chỗ phun một ngụm máu.

Y cười to, “Trời muốn vong ta.” Y cười nhưng là hai mắt vẫn nhìn chăm chăm Liên Đồng, “Người định xử trí Thái tử thế nào?”

“Thái tử sẽ là một đời minh quân.” Liên Đồng đáp.

An Cảnh Ngọc đẩy xe lăn đi vào bên trong, tuy là hoàng đế, cung điện lại lạnh đến mức tàn nhẫn, những tên thái giám cung nữ kia đã sớm không để y vào trong mắt.

Liên Đồng ở trong điện đứng một hồi, mới đi vào.

Chốc lát, hần đi ra, nói với thái giám bên cạnh, “Hoàng đế băng hà.”

Tân đế đăng cơ năm thứ sáu, thừa tướng vì tham ô bị giam vào ngục.

Hoàng đế vẫn đang là thiếu niên đi gặp thừa tướng lần cuối.

Hần hiện tại đã có hoàng đế uy nghiêm, từ trên cao nhìn xuống thừa tướng trong ngục, “Ái khanh, người năm đó đối xử với tiên hoàng như vậy liền biết sẽ có một ngày này, người còn gì muốn nói không?”

Thừa tướng hai bên tóc mai đã hoa râu, khuôn mặt nhưng vẫn có thể nhận ra phong tư năm nào.

“Tội thần chỉ cầu thánh thượng một chuyện, chôn tội thần cùng với vò bạch ngọc bên cạnh giường.”

Thiếu niên thiên tử trầm mặc một hồi, đột nhiên hỏi: “Liên Đồng, người có hối hận không?”

Thừa tướng lắc đầu, “Ta đã sớm chán ngấy cuộc đời này.”

Gian thần lớn nhất triều đại bị xử tử ngay cổng thành, bách tính tiễn đưa ngày ấy nhiều chưa từng có, còn dồn dập rơi nước mắt.

Thiếu niên thiên tử đứng trên lầu cao nhất trong cung, đón gió rơi nước mắt

11. Chương 10: Ta Tại Võ Hiệp Văn Hủy Đi Cp 1

Cuối thư khí trời quang đãng, mùa hè nóng bức vừa rút đi, bầu trời giống như hồ nước thanh khiết, như ngọc thạch trong truyền thuyết, đẹp đến mức khiến người ta say mê. Lá rụng trên đất, được gió thu thổi bay, thêm một chút tiêu điều.

Phượng Hòa cầm roi trong tay, xuyên qua một hàng cây liễu, gương mặt xinh đẹp sắc xuân phủ lên một tầng lạnh lùng băng sơn, hàm răng trắng như tuyết nghiêng chặt đến mức kêu ken két.

Sau khi đi tới cửa phòng người kia, nhắc chân đá một cái, sau đó đập phong cưỡi gió mà tiến vào.

Không chút cảm giác hành vi của mình có bất thường hay không, mỹ nhân mặt mũi mang sát khí, chu sa nơi mi tâm cũng trở nên dữ tợn. Phượng Hòa trực tiếp xông tới trước giường, thân thủ kéo màn che xuống, cầm roi vung lên người trên giường.

“A!” Trong phòng lập tức vang lên tiếng kêu thảm thiết. Người trên giường vốn đang say ngủ bị một roi quất tỉnh, quất to một tiếng sau chửi ầm lên: “Tên khốn khiếp từ đâu tới, lại dám đánh tiểu gia ta!”

Phượng Hòa nghe vậy, gió bão trong mắt càng thêm mãnh liệt, cầm roi quất thêm mười mấy lần.

Mãi đến khi có người ngăn lại.

Người đến thở dài một hơi: “Phượng Hòa, thôi, đánh tiếp nữa sẽ chết người.”

Người trên giường bị đánh kêu rên một hồi, Phượng Hòa bị cản lại, còn không hết hận, đổi tay kia, liền giạt một cái rồi mới dừng lại.

Người bị đánh sau khi một roi cuối cùng quất xuống, chỉ rên lên một tiếng, rồi im bặt.

Phượng Hòa thu hồi roi lại bên hông: “Tả Viên Chi, người ngăn cản ta đánh tên cận bã này làm gì? Người thấy tổn thương trên người Vu Quy không? Bây giờ còn chưa hết sốt, nếu Vu Quy không phải vì cứu tên này, làm sao có thể bị thương được? Vậy mà tên tiện nhân này lại không ở bên cạnh chăm sóc Vu Quy, đánh chết cũng không đủ giải hận.”

Tả Viên Chi liếc mắt nhìn người trên giường một cái, trong đôi mắt ôn hòa cũng hiện ra mấy phần chán ghét, bất quá từ trước đến nay vẫn luôn là người giảng hòa, cũng không muốn Vu Quy sau khi tỉnh lại sẽ thương tâm.

“Phượng Hòa, đây là người Vu Quy thích, vẫn nên tha cho một lần đi.”

Lúc hai người đang thảo luận có nên đánh chết hay không, người trên giường rên một tiếng, bất quá không có ai phát hiện.

Tịch Đăng không nghĩ tới vừa tỉnh lại liền bị đánh tới mông nở hoa, mới nãy vừa bị một chưởng đập chết, mới đổi thế giới một cái lại bị đánh tới bời.

Thật sự là một thế giới đáng ghét.

Người lần này là một công tử ca, vô cùng đáng thương ngồi xồm trước mặt Tịch Đăng, thút thít nói tâm nguyện của mình.

“Ta cũng không yêu cầu gì quá đáng, ta không tham lam, chỉ mong mấy tên kia có thể cách Vu Quy nhà ta xa một chút, tốt nhất là đừng đi cướp Vu Quy với ta.”

Nguyện vọng của công tử ca cũng cùng một dạng với nguyện vọng của mấy pháo hôi công khác trong truyện, sơ ý một chút chiếm được vị trí chính quy công. Có người nói trong cuốn truyện này, hắn bị mắng thảm nhất, thậm chí còn có độc giả xây lầu cao biểu thị chính quy công dù chết cũng không thể là người này.

Nguyên nhân là vì, so với mấy pháo hôi công còn lại, thái độ của hắn với vai chính thụ Triệu Vu Quy thật sự quá tệ, không chỉ có thái độ ác liệt, bản thân còn vô học, không có chỗ nào tốt để nhóm thụ động tâm. Không ôn nhu, không năng lực, không thấu hiểu, một đêm không thể làm bảy lần, quả thực là sỉ nhục trong giới công! Bại hoại! Không thể để tên này làm công chính được!

Độc giả dồn dập tỏ vẻ nếu không phải Triệu Vu Quy trúng phải cổ độc, cần máu hắn để chống đỡ, loại công này quả thực không nên tồn tại.

Hắn thật sự cũng rất thất vọng: “Kỳ thực ta đúng là pháo hôi công, về sau vốn nên bị pháo hôi, chỉ có điều tác giả muốn thử nghiệm một kết cục khác. Rõ ràng chỉ có thể chất của pháo hôi công, lại cưỡng bách ta làm công việc khổ cực của vai chính, Hừ!”

Việc khổ cực? Người chỉ là một đêm bảy lần sao?

Công tử ca này là con trai của thừa tướng, mà Triệu Vu Quy thân là con trai của Thượng Thư lớn lên từ nhỏ với hắn. Triệu Vu Quy nửa đời trước tương đối khổ cực, mẫu thân là một thê thiếp nhỏ nhoi, sau khi sinh Triệu Vu Quy xong thì mất. Trong nhà một đồng anh chị em, lại không có ai chịu chơi với Triệu Vu Quy.

Nguyên thân (chủ nhân trước kia khối thân thể này) là con trai út của thừa tướng, từ nhỏ đến lớn đã được nuông chiều, thái độ với Triệu Vu Quy cũng không phải quá tốt, thế nhưng so với mấy anh chị em của Triệu Vu Quy thì đã tốt hơn rất nhiều.

Triệu Vu Quy mười bảy tuổi rời nhà chuẩn bị tự lực cánh sinh, lại đụng phải một pháo hôi công khác —— Vưu Hạt. Vưu Hạt vừa nhìn thấy Triệu Vu Quy liền vô cùng thích, mạnh mẽ cướp đoạt, đem người trói lại,

hạ cổ độc, lại tính sai khiến cho Triệu Vu Quy chạy trốn. Triệu Vu Quy trốn đi tình cờ gặp được một du thuyền đi Giang Nam, thuận lợi đi về, Triệu Vu Quy bị trúng cổ độc mơ mơ màng màng cắn nguyên thân một cái, từ đây cả hai liền bị cột vào nhau, hơn nữa cổ độc này Vương Hạo cũng không thể giải trừ được.

Nguyên thân sau khi bị cắn, không đi lo lắng thương thế của vai chính thụ, mà là một cái tát đả người ra, hô to gọi nhỏ mà kêu thủ hạ tìm đại phu.

Hai mắt công tử ca đỏ ngầu: “Văn này từ lúc bắt đầu, ta vẫn luôn bị mắng, tuy rằng ban đêm lên lút gào khóc, thế nhưng ta vẫn luôn cố gắng tận tâm làm tròn vai trước mặt mấy pháo hôi công khác, bây giờ, ta đã nghĩ thông, nếu đã chiếm vị trí chính quy công, ta muốn thực sự phải xứng đáng với vai đó, nguyện vọng của ta liền nhờ người.”

Tịch Đăng lúc xuyên qua, văn đã phát triển tới đoạn vai chính công đã được thừa nhận, ngoài ra còn có bốn đối tượng ám muội khác, mà những pháo hôi công này vì Triệu Vu Quy gặp nguy hiểm nên quyết định liên hiệp với nhau.

Toàn bộ truyện chỉ có một chính quy công, bốn ám muội pháo hôi công, ngoại trừ nguyên thân hoàn toàn vô dụng nhưng lại chiếm được vị trí chính quy công này, còn lại Vương Hạo là nhân vật phản diện pháo hôi công, cùng nhân vật chính thụ đấu đến đấu đi. Phượng Hòa, tính khí nóng nảy mỹ nhân pháo hôi công. Tả Viên Chi, tính cách ôn nhu thần y pháo hôi công, Cung Mịch Lăng, thanh tâm quả dục mặt than pháo hôi công.

Hai người vẫn chưa thảo luận xong, Tịch Đăng duỗi tay nắm lấy thành giường, trên mặt toàn là mồ hôi lạnh, đôi môi đã bị cắn phá: “Phượng Hòa, ta thao cả nhà người.”

Tịch Đăng thâm tình hô lên câu này sau, trực tiếp mắt trợn trắng, ngất đi.

Cả nhà bị hỏi đến Phượng Hòa, lần thứ hai nghiêng răng ken két.

Tả Viên Chi quay đầu đi mời đại phu, hắn cũng không muốn xem bệnh cho người này.

Nguyên thân không biết võ công bị người khác bắt cóc, Triệu Vu Quy bởi vì cứu nguyên thân nên bị thương sau đó sốt cao, Tịch Đăng bị Phượng Hòa quất mấy roi xong cũng sốt cao, so với thụ được ba pháo hôi công tỉ mỉ chăm sóc, Tịch Đăng cái gì cũng không có, hôn mê không uống thuốc được trực tiếp bị đại phu cạy miệng đổ vào.

Phượng Hòa ba ngày sau khi đánh Tịch Đăng, đột nhiên đi tới phòng Tịch Đăng, vung roi một cái, cuốn quanh eo Tịch Đăng, đem người trực tiếp từ trên giường kéo xuống.

Tịch Đăng đụng vào sàn nhà trầm thấp rên rỉ một tiếng.

Phượng Hòa hừ lạnh một tiếng, một đường dùng roi kéo Tịch Đăng đến cửa phòng Triệu Vu Quy, mới gọi hạ nhân tới: “Tắm rửa sạch sẽ, đem tới bên người Vu Quy.”

Triệu Vu Quy tựa hồ cũng biết rõ trong lúc bản thân sinh bệnh Phượng Hòa sẽ gây phiền phức cho Tịch Đăng, vậy nên khi tỉnh lại mới biểu thị muốn cùng Tịch Đăng ngủ, ba người không ngăn nổi yêu cầu của Triệu Vu Quy cuối cùng đành đáp ứng, sau đó Phượng Hòa liền trực tiếp lôi người tới đây.

Tịch Đăng một đường va va chạm chạm, thở ra thì nhiều hít vô thì ít, đợi đến khi được tắm rửa sạch sẽ nằm ở trên giường, cả khuôn mặt trắng đến mức hù người, so với gương mặt hồng hào của Triệu Vu Quy, quả thật có thể sánh với quỷ.

Tả Viên Chi nhìn kỹ vài lần, liền thở dài: “Người hà tất giày vò tên kia như vậy, lẽ như giết chết...”

Cung Mịch Lăng ngồi ở trên ghế thưởng thức trà tiếp lời: “Cùng lắm là tiếng một quan tài bằng, lúc Vu Quy muốn dùng máu thì trực tiếp đi lấy.”

Tả Viên Chi hơi nhú mày: “Không được, máu như vậy không đủ tốt.”

Phượng Hòa lườm một cái: “Ta thật muốn giết cái tên này.”

Cung Mịch Lăng đáp: “Giết đi, có điều chuyện sau đó người tự giải quyết.”

Sắc mặt Phượng Hòa lập tức cứng đờ mấy phần, nguyên nhân không có gì khác, tuy rằng nguyên thân bị mắng vô dụng, trên thực tế vẫn là hữu dụng, thân là con trai thừa tướng, gia cảnh thì không nói, còn thích việc kinh doanh, bọn họ từ khi bắt tay hợp tác, trong lúc cứu vai chính thụ, đều là dùng tiền của nguyên thân.

Tả Viên Chi là thần y, tâm địa thiện lương, xem bệnh chưa bao giờ lấy tiền. Phượng Hòa, nhân tài võ lâm mới xuất hiện, là con trai của võ lâm minh chủ, nhưng cũng chỉ là con trai nuôi, trên người không có nhiều tiền. Cung Mịch Lăng, chính tà đều không dính tới giang hồ thuật sĩ, tiền xưa này dùng đều là cướp được.

Triệu Vu Quy là nhân vật chính thụ, sao có thể tự mình bỏ tiền.

Phượng Hòa hừ lạnh một tiếng, tìm ghế ngồi xuống. Tả Viên Chi không nhịn được cười một tiếng, Cung Mịch Lăng xưa nay đều khiến người ghen chết không đền mạng, sau liền ngồi gần cạnh giường, thường xuyên chú ý tới bệnh tình của Vu Quy.

Triệu Vu Quy lúc tỉnh lại, cảm nhận được mềm mại bên người, ngẩng đầu nhìn, liền thấy Tịch Đăng nhắm chặt hai mắt ngủ bên cạnh.

Dưỡng thành thói quen Triệu Vu Quy trực tiếp lặn tiến vào trong ngực Tịch Đăng, ôm eo Tịch Đăng, ngửi thấy mùi hương thơm ngát sau khi tắm xong của đối phương, cọ cọ mặt, còn nói thầm: “Người ta toàn mùi hôi, người lại thơm, ta cũng muốn làm cho người hôi như ta.”

Ba người ở bên cạnh nhìn thấy toàn bộ động tác của Triệu Vu Quy: “...”

Triệu Vu Quy cọ cọ xong, mới phát hiện không thích hợp, người mình ôm nhiệt độ cơ thể quá thấp, liền gọi Tả Viên Chi: “Viên Chi, người tới xem một chút hân, trên người Tịch Đăng rất lạnh.”

Tả Viên Chi cúi người xuống, duỗi tay ra đặt lên trán Tịch Đăng, liền nhăn mày.

Phượng Hòa đi tới: “Cuối cùng cũng chết đúng không?”

Triệu Vu Quy quay đầu trừng Phượng Hòa một cái: “Phượng Hòa!”

Phượng Hòa híp mắt lại, đi tới bên giường: “Ta nhìn thấy người ra mồ hôi đủ rồi, ta dẫn người đi tắm rửa.”

Triệu Vu Quy ôm lấy Tịch Đăng: “Không được, ta phải bồi A Tịch.”

Phượng Hòa nói: “Người cũng không biết làm gì, còn không bằng để Tả Viên Chi ở đây, lại nói, người mấy ngày không tắm rửa, cũng không muốn làm tên kia hôi chết đi.”

Triệu Vu Quy mặt hơi đỏ lên, liền đồng ý với Phượng Hòa.

Phượng Hòa lập tức cười vô cùng long lanh, dắt tay Triệu Vu Quy, rời khỏi phòng.

Cung Mịch Lăng buông chén trà xuống, cũng đi theo Phượng Hòa.

Triệu Vu Quy kéo ống tay áo Phượng Hòa, quay đầu gọi Tả Viên Chi: “Viên Chi, người nhất định phải chữa khỏi cho A Tịch.”

Tả Viên Chi nhìn người trên giường một chút, thở dài một hơi, bị Phượng Hòa dẫn vật thành như vậy, cũng chỉ mình có thể cứu.

Tả Viên Chi lúc đụng vào Tịch Đăng, Tịch Đăng hơi nhăn mày, có chút mơ hồ phun ra một chữ: “Lăn.”

Tả Viên Chi lập tức cứng lại, sắc mặt lập tức lạnh ba phần.

Bất quá không nghĩ tới Tịch Đăng còn chưa dứt lời.

“Phượng Hòa... Thao”

Tả Viên Chi nở nụ cười.

Tác giả có lời muốn nói: Cái này không phải NP, chỉ là một pháo hôi công muốn đánh bại mấy pháo hôi công khác mà lên đảm nhận vai chính.

12. Chương 11: Ta Tại Võ Hiệp Văn Hủy Đi Cp 2

Bàn luận làm thế nào đánh đuổi những pháo hôi công khác, thành công trở thành chính quy công.

Bước thứ nhất là tăng cường thể chất.

Triệu Vu Quy khỏi bệnh rồi, nhưng Tịch Đăng vẫn còn trên giường bệnh.

Phượng Hòa nhìn thấy Triệu Vu Quy tỉ mỉ chăm sóc Tịch Đăng, lần thứ nhất hối hận lúc đó giận dữ đánh Tịch Đăng, sao không đánh chết tiện nhân kia luôn.

Tả Viên Chi thấy Triệu Vu Quy, liền chủ động bôi thuốc cho Tịch Đăng: “Vu Quy, bệnh của ngươi còn chưa khỏi, ta là đại phu, để ta làm cho.”

Triệu Vu Quy cầm thuốc mỡ, xoắn xuýt một hồi, sau đó mới bỏ vào trong tay Tả Viên Chi: “Viên Chi, phải bôi khắp toàn thân, trên người A Tịch đều là vết thương.”

Trong lòng Tả Viên Chi cũng đang nghĩ, sao lúc đó mình lại ngu ngốc ngăn cản Phượng Hòa, quát chết cái tên này, hẳn muốn đụng vào thân thể Vu Quy, chứ không phải là thân thể tình địch của mình.

So với hai người khác, hẳn cũng không biểu hiện chán ghét với Tịch Đăng rõ ràng, thế nhưng cũng hạ một vài thứ độc nho nhỏ trong đồ ăn của Tịch Đăng, cho nên trong một tháng Tịch Đăng có ít nhất năm ngày da dễ dị ứng, mười ngày không thể cương.

Triệu Vu Quy lau mồ hôi trên trán, hẳn cũng biết mấy người bạn tốt của mình không thích Tịch Đăng, nhưng Tịch Đăng là người đầu tiên trên thế giới này cho hẳn một tia ấm áp, hơn nữa bản thân trúng cổ đùng, cũng là do Tịch Đăng cứu, hiện tại chỉ có máu Tịch Đăng mới có thể duy trì tính mạng của mình. Triệu Vu Quy cảm thấy mình với Tịch Đăng là một đôi ông trời phối hợp.

Tịch Đăng lần trước bởi vì bộc lộ tài năng nên bị người khác bắt cóc, mấy người kia đều tỏ vẻ không muốn mạo hiểm đi cứu, vậy nên hẳn liền tự mình lên lút đi tới, cũng không nghĩ tới trên sơn trại kia có mấy người võ công bất phàm, dẫn đến việc bị thương sau mới cứu được Tịch Đăng. Phượng Hòa đánh Tịch Đăng, Triệu Vu Quy mặc dù có chút tức giận, nhưng Phượng Hòa là vì chính mình, nên cũng không tiện nói gì, thế nhưng hẳn phát thệ sau này nhất định phải bảo vệ tốt Tịch Đăng, miễn cho người yêu mình không biết võ công bị người khác khi dễ.

Tuy rằng Tịch Đăng đối xử với mình cũng không phải tốt đẹp gì, nhưng là mình có thể đối xử tốt với Tịch Đăng a.

Triệu Vu Quy tâm địa hiền lành ngồi cạnh giường, nhìn Tả Viên Chi giúp Tịch Đăng bôi thuốc.

Tả Viên Chi muốn chờ sau khi Triệu Vu Quy đi, sẽ gọi một người khác lại đây giúp Tịch Đăng thoa thuốc, nào biết Triệu Vu Quy cư nhiên ngồi ở chỗ này.

Thần y vẫn luôn ôn nhu nho nhã lập tức cứng đờ.

Tả Viên Chi nói: “Vu Quy, ngươi đi nghỉ trước đi.”

Triệu Vu Quy vung tay: “Ta ở đây nhìn, không có chuyện gì, ngươi động thủ đi.”

Tả Viên Chi không thể làm gì khác hơn là cời y phục Tịch Đăng, cũng may Tịch Đăng từ sau khi bị thương, đều chỉ mặc một cái áo đơn.

Tả Viên Chi rất thuận lợi cời y phục Tịch Đăng, một Tịch Đăng trần trụi trắng nõn liền xuất hiện trước mắt Tả Viên Chi cùng Triệu Vu Quy.

Vào lúc này, cửa từ bên ngoài bị đẩy ra, người tiến vào là Cung Mịch Lăng.

Cung Mịch Lăng vừa tiến đến liền thấy tay Tả Viên Chi đặt trên người Tịch Đăng, mà trên người Tịch Đăng không mặc cái gì, vết roi còn chưa hoàn toàn biến mất, từng cái hồng ửng trên da thịt trắng mịn, lại thêm vẻ mị hoặc quyến rũ.

Cung Mịch Lăng vốn là tới kêu hai người đi dùng bữa tối, thế nhưng thấy cảnh này, ma xui quỷ khiến lại không hé răng, mà tìm cái ghế ngồi xuống.

Triệu Vu Quy nhìn thấy vết tích trên người Tịch Đăng chỉ cảm thấy đau lòng.

Tả Viên Chi cũng không nghĩ nhiều như vậy, lúc đầu còn kìm nén một nỗi oán khí, thế nhưng chờ tới lúc chạm vào cơ thể Tịch Đăng, ánh mắt liền khê biến.

Làn da người này sao lại mềm mại như vậy.

Không giống với người tập võ như bọn hắn, nguyên thân không biết võ, vốn quen sống trong nhung lụa, bình thường tắm rửa cũng là tinh dầu hoa hồng xa xỉ, làn da so với người thường mềm mại hơn rất nhiều, Triệu Vu Quy thích ôm Tịch Đăng cũng vì lý do này.

Chờ Tả Viên Chi bôi thuốc hết nửa người trên, lúc chuyển xuống phía dưới hơi ngừng lại một chút.

Triệu Vu Quy phát hiện biến hóa rất nhỏ này, lập tức chau mày nói: “Viên Chi, vết thương bên dưới dễ ta.”

Tả Viên Chi lập tức đồng ý, hắn cũng không có hứng thú nhìn móng tình địch.

Triệu Vu Quy sau khi bôi thuốc trên móng xong, liền lật người lại, bôi thuốc trên đùi, roi Phượng Hòa vốn nổi danh, giữa hai chân Tịch Đăng đều bị đánh, Triệu Vu Quy nhìn, đau lòng, động tác càng thêm nhẹ nhàng.

Chà xát một hồi, Tả Viên Chi đột nhiên mạnh mẽ ho khan.

Triệu Vu Quy cũng ngây ngẩn cả người, trước mắt xuất hiện vật nhỏ run rẩy...

Cung Mịch Lăng trực tiếp cười to lên, đối với một cái mặt than mà nói, có thể làm cho hắn cười thành như vậy thật đúng là hiếm thấy.

Tịch Đăng cư nhiên cương, mà lại không chút dấu hiệu tỉnh lại.

Triệu Vu Quy cứng ngắc thu tay về, sau đó nửa ngày mới quay đầu nói với Tả Viên Chi cùng Cung Mịch Lăng: “Viên Chi, Mịch Lăng huynh, các người dùng bữa trước đi, ta giúp A Tịch bôi thuốc xong sẽ tới.”

Chỉ cần là người đều có thể hiểu được ý tứ bên trong của Triệu Vu Quy.

Triệu Vu Quy phải giúp Tịch Đăng giải quyết cái này.

Tả Viên Chi đầu tiên là không đáp ứng: “Không cần, tình huống này rất dễ giải quyết.” Sau đó đi lên một bước, chuẩn bị đi xuống một huyết đạo trên eo Tịch Đăng.

“Thao... Tả Viên Chi, con mẹ nó ngươi muốn làm gì?”

Tịch Đăng cư nhiên lúc này tỉnh lại.

Từ góc độ của mình liền thấy Tả Viên Chi một mặt hung ác nhìn chằm chằm tiểu đệ đệ của mình, đồng thời tay đã nâng lên...

“Mẹ ngươi, ngươi định phế bỏ ta đúng không.” Tịch Đăng hùng hùng hổ hổ, nếu như sắc mặt không phải còn đang trắng bệch, mà chỉ nghe thanh âm này, liền cảm thấy được tên này khỏe mạnh đến mức không thể khỏe mạnh hơn.

Triệu Vu Quy vội vã giải thích: “Không phải, Viên Chi chỉ là có ý tốt giúp ngươi giải quyết.”

“Giải quyết vĩnh viễn hay giải quyết tạm thời?” Tịch Đăng trừng mắt: “Còn có, vì sao ta lại thế này?”

Tịch Đăng nhìn xuống thân thể đôi chỗ ướt sũng cộng với tiểu đệ đệ của mình đang giương cao.

Tả Viên Chi tức giận, lần đầu tiên mặt lạnh như băng, hắn biết người này đúng như Phượng Hòa nói, tính cách ác liệt. Thân y đại nhân vung tay áo bước đi, rửa sạch tay vừa chạm vào Tịch Đăng một trăm lần.

Triệu Vu Quy đỡ khóc đỡ cười: “Vừa nãy ta giúp ngươi thoa thuốc, sau đó liền như vậy.”

Tịch Đăng ồ một tiếng, như tiếp nhận lời giải thích của Triệu Vu Quy, sau đó dời mắt sang người Cung Mịch Lăng đang ngồi bên cạnh xem náo nhiệt: “Ta nói, người xem đủ chưa? Có phải là tiểu gia lớn hơn người, cho nên rất ước ao a?”

Cái miệng Tịch Đăng quả thật rất muốn ăn đòn.

Bất quá Cung Mịch Lăng cũng không tức giận như Tả Viên Chi, mà không nói gì đứng lên đi ra ngoài.

Đợi đến khi cả hai đều đi rồi, Tịch Đăng liền thay đổi bộ dáng miệng tiện, trực tiếp tiến vào trong lòng Triệu Vu Quy, trong mắt tràn đầy khát vọng: “Vu Quy, người giúp ta giải quyết đi mà.” Còn kéo tay Triệu Vu Quy tới dưới thân mình.

Mặt Triệu Vu Quy đỏ lên, nhưng vẫn ngậm cho phép.

Triệu Vu Quy một bên giúp Tịch Đăng giải quyết vấn đề, một bên không kìm lòng được nhìn gương mặt đối phương.

Tịch Đăng nhắm chặt hai mắt, nốt ruồi dưới mắt trái cũng trở nên rõ ràng hơn, rõ ràng là một thân dung mạo tuấn lãng bất phàm, nhưng bởi vì dục vọng mà ửng hồng, cả người thoát nhìn mị sắc vô cùng.

Cả người Tịch Đăng cơ hồ đều rúc vào trong lòng Triệu Vu Quy: “Vu Quy... Vu Quy...” Tịch Đăng vẫn luôn kêu tên đối phương.

Triệu Vu Quy kìm lòng không được liếm môi một cái, thấp giọng đáp một tiếng.

Tịch Đăng vừa mới giải quyết xong vấn đề phía dưới, cả người mệt mỏi không chịu được, liền ngủ thiếp đi, đồng thời cơ thể bắt đầu phát sốt.

Triệu Vu Quy có chút hối hận, cấp tốc giúp Tịch Đăng bôi thuốc xong liền mặc quần áo vào, lấy chăn đắp kín, đi ra ngoài gọi người nấu thuốc cho Tịch Đăng.

Dưới sự chăm sóc của Triệu Vu Quy, thương thế Tịch Đăng tốt hơn một nửa, đã có thể tự mình xuống giường, tự do hoạt động.

Trên bàn cơm, Tịch Đăng nhìn đồ ăn của ba người còn lại, lại nhìn cháo trắng trước mặt mình, sắc mặt lập tức kéo xuống, quay đầu nói với nha hoàn phía sau: “Người giúp ta bưng cái này xuống, bưng đồ ăn ta thích tới.”

Triệu Vu Quy thân thủ bắt được tay Tịch Đăng, lên tiếng ngăn cản nha hoàn kia: “A Tịch, vết thương của người chưa khỏi, ta cũng giống người ăn cháo trắng mà.”

Phượng Hòa hừ lạnh một tiếng: “Đúng là tính tình thiếu gia.”

Tịch Đăng cau mày: “Người cái đồ đệ tiện, chuyện người đánh ta lần trước ta còn chưa tính sổ.”

Phượng Hòa trầm lại: “Tính sổ? Nếu không phải vì người, Vu Quy sẽ bị thương? Tiện nhân.”

Tịch Đăng nói, “Vu Quy thích ta, vì ta bị thương thì có sao, mắc mớ gì tới người.”

Phượng Hòa nhìn gương mặt muốn ăn đòn kia của Tịch Đăng, hận không thể lấy roi tấn thêm một trận: “Tịch Đăng, người đường đường là con trai thừa tướng mà mở miệng là văng tục, nửa phần giáo dưỡng cũng không có, người không cảm thấy xấu hổ sao?”

Tịch Đăng nói: “A, so với người ra vẻ đạo mạo một bụng ý xấu vẫn còn hơn, đồ quỷ.”

Triệu Vu Quy rất bất đắc dĩ: “Đừng âm ỉ, mau ăn đi.”

Tả Viên Chi cũng nói: “Đúng, đừng cãi nhau nữa ăn không ngon.”

Tịch Đăng trực tiếp đứng lên, mặt không hề cảm xúc: “Ai thèm ăn cháo.” Bỏ lại câu nói này, liền quay đầu đi.

Triệu Vu Quy ngồi tại chỗ, nhìn bóng lưng Tịch Đăng đi xa, xoắn xuýt một hồi, vẫn là bưng bát cháo Tịch Đăng đuổi theo.

Phượng Hòa rất tức giận: “Ta cũng không hiểu, Vu Quy thích tên này chỗ nào.”

Cung Mịch Lăng lau sạch miệng nói: “Có lẽ là bề ngoài.”

Phượng Hòa nói: “Hả? Cái gì?”

Tả Viên Chi đột nhiên nghĩ đến xúc giác tôi hôm đó, thế nhưng nghĩ đến lời nói hôm đó của đối phương, lập tức bực bội không ăn nữa.

“Ta cũng không ăn.” Tả Viên Chi lau sạch miệng xong liền rời đi.

Phượng Hòa nói: “Nhất định phải sớm tìm được Vu Hạo, hóa giải cổ độc kia, lúc đó ta liền trực tiếp giết chết tiện nhân kia, hừ.”

Đôi mắt Cung Mịch Lăng sâu thẳm, không biết đang suy nghĩ gì.

Triệu Vu Quy không bao lâu, liền đuổi kịp Tịch Đăng.

“A Tịch, người đừng giận Phượng Hòa, cháo này ăn rất ngon.”

Tịch Đăng ngừng lại, quay đầu lại nhìn Triệu Vu Quy, âm thanh trầm thấp: “Vu Quy, ta có phải là rất vô dụng hay không?”

Triệu Vu Quy a một tiếng.

Tịch Đăng trong mắt có chút bi thương: “Giống như tên dê tiện kia nói, nếu như không phải ta, người cũng sẽ không bị thương, ta nửa điểm võ công cũng không biết, nếu như không phải là bởi vì máu của ta, các người căn bản cũng sẽ không mang theo ta cùng nhau lên đường. Vu Quy, ta cái gì cũng không giúp được.”

Triệu Vu Quy đi tới trước mặt Tịch Đăng, hẩn thấp hơn Tịch Đăng nửa cái đầu: “A Tịch, nếu như không có người, ta đã chết rồi.”

Tịch Đăng nói: “Sẽ không chết, nếu lúc đó người gặp được người khác không phải ta, cũng sẽ không chết, nếu người người gặp lúc đó là một trong ba người bọn họ, tình huống cũng sẽ không phải như bây giờ.”

Triệu Vu Quy rất nghiêm túc nhìn Tịch Đăng: “A Tịch, bọn họ chỉ là bằng hữu của ta, người ta yêu vẫn luôn là người, năm đó người tốt với ta chỉ có người.”

Triệu Vu Quy nhìn sắc mặt Tịch Đăng đã khá hơn, liền cười nói: “Được A Tịch, người mau ăn cháo đi.”

Tịch Đăng nhìn chén cháo kia liền nhú mày, nhưng vẫn nhận lấy uống một hớp.

Tịch Đăng muốn đánh đuổi mấy pháo hôi công kia, nhất định phải thay đổi thể chất của mình đầu tiên, nếu như một đêm đều không thể làm bảy lần, thì còn gì là công.

Lúc này tập võ đã trễ, Tịch Đăng muốn tự mình tìm ra phương pháp nâng cao thể lực.

Sáng sớm, Tịch Đăng liền chạy một vòng quanh nhà, thân thể này quá kém, mới chạy một vòng đã thở hồng hộc, sắc mặt đỏ chót.

Phượng Hòa vừa ra khỏi cửa liền thấy Tịch Đăng sắc mặt đỏ bừng đứng trong sân, liền trực tiếp nói: “Tịch Đăng, gương mặt người có thể so với mông khi.”

Phượng Hòa là người không hợp với Tịch Đăng nhất trong mấy pháo hôi công.

Tịch Đăng một bên thở mạnh, cũng không quên đánh trả: “Mẹ người có dạy người cách ăn nói hay không?”

Phượng Hòa liền giận, đem roi rút ra, hướng trên đất vung một cái, thanh âm kia trực tiếp xối một xô nước lạnh lên người Tịch Đăng.

Tịch Đăng lập tức rút lại: “Hảo hán không ăn thua thiệt trước mắt.” Sau quay đầu chạy đi.

Liên tiếp mấy ngày sau, Triệu Vu Quy cũng chú ý tới.

“A Tịch, người mỗi sáng sớm chạy bộ làm gì?”

“Rèn luyện chính mình.”

Triệu Vu Quy có chút buồn bực: “Người không phải ghét nhất vận động sao?”

Tịch Đăng đột nhiên nghiêm nghị nói: “Không rèn luyện, sẽ không có khí lực, không có khí lực làm sao khiến người hạnh phúc?”

Triệu Vu Quy lập tức đỏ mặt, đập Tịch Đăng một cái, chạy đi.

Tịch Đăng bị Triệu Vu Quy đánh trúng, đột nhiên ho khan vài tiếng. Khí lực người tập võ quả thực rất lớn.

Triệu Vu Quy không đành lòng nhìn Tịch Đăng một mình chạy, vì vậy mỗi ngày đều dậy sớm, cùng chạy quanh nhà với Tịch Đăng.

Nguyên thân giàu nứt đổ vách, đến nơi nào, cũng trực tiếp mua nhà tốt nhất, trước đây bị bắt cóc cũng là vì lý do này.

Mấy ngày sau, Cung Mịch Lăng đột nhiên kêu mọi người lại, nói: “Có tin tức của Vũ Hạc.”

Phượng Hòa lập tức hỏi: “Ở đâu?”

Cung Mịch Lăng ung dung thông thả nói: “Tây bắc.”

Tả Viên Chi hỏi, “Hắn đi tây bắc làm gì?”

“Nghe nói ở đó có vật tốt, hiện ở trên giang hồ đang náo loạn, đại đa số đều chạy về đó, Vũ Hạc cũng có hứng thú với vật kia, có người nói ở tây bắc thấy Vũ Hạc.”

Tịch Đăng cau mày: “Tây bắc... Tây bắc hơi khó a.”

Phượng Hòa liền khó chịu: “Vậy người có thể tiếp tục ở lại đây.”

Cung Mịch Lăng nhưng là thay Tịch Đăng nói: “Nếu vậy cổ độc của Vu Quy thì tính sao?”

Tịch Đăng nói tiếp: “Đúng vậy, ta quan trọng như vậy, người không hề quan trọng như người ở lại đây đi.”

Tả Viên Chi nói: “Ta cảm thấy nên lấy máu trên người Tịch Đăng, đề phòng có gì bất trắc xảy ra, biết đâu được lúc đó lại gây rắc rối bị người bắt đi.”

Tịch Đăng trừng mắt.

Câu này của Tả Viên Chi, sau này quả thật thành sự thật, bất quá nói sau.

Năm người mặc dù cãi vã không ngừng, nhưng vẫn cùng nhau lên đường đi tây bắc.

Tịch Đăng mua một chiếc xe ngựa sang trọng, có thể trực tiếp nằm trong thùng xe.

Vì Phượng Hòa kiên quyết phản đối mời phu xe, nên xe liền do Phượng Hòa điều khiển, Tịch Đăng cùng Triệu Vu Quy ngồi trên xe, Tả Viên Chi cùng Cung Mịch Lăng cưỡi ngựa.

Kịch nhỏ:

Đạo diễn: Xin hỏi thần y đại nhân, cảm giác của người sau khi sờ soạng vai nam chính?

Tả Viên Chi: Ta từ chối trả lời.

Đạo diễn: Xin hỏi vai nam chính, người có cảm giác gì sau khi tình địch sờ soạng mình?

Tịch Đăng: A, cuối cùng đều sẽ yêu ta, không tin nhìn tiêu đề đi.

13. Chương 12: Ta Tại Vô Hiệp Văn Hủy Đi Cp 3

Bàn luận làm thế nào đánh đuổi được mấy pháo hôi công khác, thành công trở thành chính quy công.

Bước thứ hai là triển phát triển mị lực của mình.

Tịch Đăng nghiêng nghiêng nằm trên giường nhỏ trên xe ngựa, chặn mỏng che lại nửa người dưới, cầm quyển sách trong tay, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lật sách.

Triệu Vu Quy cũng cầm một quyển sách đọc, là võ công tâm pháp, xem được một lúc lâu, không nhìn được chậm rãi xoay người, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện Tịch Đăng cũng đang đọc sách, vì vậy hiếu kỳ nhìn qua.

“A Tịch, người đang đọc gì vậy?”

Tịch Đăng hơi nhú mày, ngón tay lật lật một chút, Triệu Vu Quy liền theo phương hướng ngón tay mà nhìn xuống, mặt lập tức ửng đỏ, thân thủ đẩy Tịch Đăng một chút: “Người vì sao lại xem loại sách này?”

Tịch Đăng a một tiếng: “Có sao đâu, ta đang tuổi huyết khí phương cương, xem một chút cũng là chuyện bình thường mà.”

Nhưng loại sách này rõ ràng là... Triệu Vu Quy chỉ có thể nói thầm trong lòng.

Đột nhiên màn xe bị kéo lên, một gương mặt diễm lệ xuất hiện trước mặt hai người Tịch Đăng.

Phượng Hòa nhìn thấy hai người bọn họ ở gần nhau như vậy, theo bản năng nhú mày: “Chúng ta nghỉ ngơi ở nơi này, nếu tiếp tục đi, xí nữa phải ngủ ngoài trời ngoài thành.”

Tịch Đăng tùy ý bỏ sách xuống, ngồi dậy nói: “Vậy thì mau chóng vào thành, tiểu gia mới không muốn cùng loại người như người ngủ ngoài trời.”

Triệu Vu Quy ngồi bên cạnh, thừa dịp Tịch Đăng không chú ý, lén lút lấy đi quyển sách kia.

Phượng Hòa nghe Tịch Đăng nói, vốn định cãi nhau, thế nhưng nhìn thấy động tác của Triệu Vu Quy sau liền ngăn người một chút.

Triệu Vu Quy nhanh chóng giấu sách trong ngực mình, sau đó híp mắt cười với Phượng Hòa.

Được người mình yêu ôn nhu đối đãi Phượng Hòa lập tức lảng lảng, ngay cả tiểu quỷ bên cạnh cũng trở nên được hơn rất nhiều.

Triệu Vu Quy giấu kỹ sách, liền nói: “A Tịch, người vì sao lại hay cãi nhau với Phượng Hòa a?”

Tịch Đăng hừ một tiếng: “Cái tên này thích một người, chuyện này làm ta rất khó chịu.” Nói xong, nhìn Triệu Vu Quy một cái.

Triệu Vu Quy hơi chớp mắt, nhìn về phía Phượng Hòa: “Phượng Hòa, người thích một người?”

Cho tới tận lúc này, nhóm pháo hôi công kia cũng chưa thể hiện tình cảm với Triệu Vu Quy, mà Triệu Vu Quy ngoại trừ đối với tình cảm có chút trì hoãn, hơn nữa trái tim đều trên người Tịch Đăng, căn bản không chú ý tới những động tác mờ ám của những người bạn tốt kia, đã vượt qua tình bằng hữu.

Gương mặt xinh đẹp của Phượng Hòa lập tức ửng đỏ, hần há mồm không biết là xấu hổ hay là tức giận lấp ba lấp bấp nói với Tịch Đăng một chữ “Người”, sau đó soạt một tiếng liền đi ra ngoài.

A! Tiệp nhân kia cư nhiên nói ra như vậy! Thật là! Quá phẫn!

Triệu Vu Quy không hiểu gì hết, cho đến khi nhìn thấy khóe miệng Tịch Đăng hơi giương, mới cảm thấy không đúng lắm, lúc này Phượng Hòa có hướng về phía Tịch Đăng nói một chữ “Người”. Thường ngày Phượng Hòa với Tịch Đăng vốn không hợp nhau, nhìn thấy mình nằm một chỗ với Tịch Đăng liền dễ dàng tức giận, chẳng lẽ... Chẳng lẽ Phượng Hòa thích Tịch Đăng?

Triệu Vu Quy kết luận xong, tự dọa mình hết hồn. Sau đó cẩn thận nghĩ lại, nếu Phượng Hòa thích Tịch Đăng, lần trước vì sao đối xử với Tịch Đăng như vậy, thích một người không phải là nên đối xử với người đó thật tốt hay sao?

Triệu Vu Quy ngây thơ cuối cùng khẳng định mình nghĩ quá nhiều rồi.

Tịch Đăng đột nhiên nói: “Sách của ta đâu mất rồi?”

Triệu Vu Quy nói: “Không biết a.”

Tịch Đăng nhìn quanh một vòng, sách một tiếng, sau khom lưng kéo học gổ bên dưới chỗ ngồi ra.

Bên trong đều toàn là sách.

Tịch Đăng lấy một quyển bên trên, sau đó đẩy vào lại, không nhìn thấy ánh mắt Triệu Vu Quy sáng rực nhìn chăm chăm.

Sau khi vào thành, bọn họ trước tiên là tìm nhà trọ.

Tịch Đăng từ trong xe ngựa đi ra, nhìn thấy nhà trọ trước mắt liền ghét bỏ nhú mày.

Cung Mịch Lăng nhảy xuống ngựa, đi tới bên cạnh Tịch Đăng, liếc nhìn một cái, liền trực tiếp tiến vào khách sạn.

Phượng Hòa cùng Tả Viên Chi hai bên trái phải đứng bên cạnh Triệu Vu Quy, giống như hai bảo vệ. Phượng Hòa nói với Triệu Vu Quy: “Vu Quy, chúng ta mau vào đi.”

Triệu Vu Quy đương nhiên đoán được phản ứng Tịch Đăng, vì vậy liền nói: “Phượng Hòa, xung quanh đây có nhà trọ nào tốt hơn không? Ta sợ A Tịch ở không quen.”

Tả Viên Chi ở bên cạnh ôn thanh nói: “Những nơi tốt nhất trong thành đều đã đầy khách, có lẽ mọi người nghe tin bảo vật, đều nhất loạt hướng về tây bắc.”

Triệu Vu Quy thở dài: “Nếu ta không bị hạ cổ độc thì tốt rồi, sẽ không liên lụy tới các người.”

Vừa định nói không sao hai người liền nghe được Triệu Vu Quy nói tiếp: “Đặc biệt là A Tịch, A Tịch không biết võ công, mỗi ngày đều khổ cực như vậy.”

Phượng Hòa: Ha ha, tên này mỗi ngày chỉ cần ngồi xe ngựa, khổ cực cái gì.

Tả Viên Chi: Đêm nay lại tiếp tục cho thuốc vào bữa ăn.

Tịch Đăng nghiêng đầu qua chỗ khác: “Các người đang nói thầm gì đó? Còn có nhà trọ này là thế nào?”

Triệu Vu Quy đem lời giải thích của Tả Viên Chi một lần nữa nói lại cho Tịch Đăng.

Tịch Đăng sau khi nghe xong, xoa trán một bộ bất đắc dĩ đi vào.

“Lão bản, năm phòng hảo hạng.”

Lão bản hớn hử nói: “Thật không tiện, khách quan, chỉ có ba gian phòng.”

Cung Mịch Lăng đứng bên cạnh, cúi đầu nghịch ngọc thạch trong tay.

Triệu Vu Quy theo sát phía sau, tự nhiên nghe được lời lão bản, nhìn thấy bộ dáng Tịch Đăng càng thêm không vui, vội vàng nói: “Ba gian, A Tịch người một mình một gian, ta cùng hai người bọn họ một gian là được.”

Tịch Đăng trừng Triệu Vu Quy: “Không được.”

Triệu Vu Quy nói: “Nhưng là...”

“Không có nhưng gì hết.” Tịch Đăng ném tiền cho lão bản: “Ba gian thì ba gian, Vu Quy một mình một gian, ta...”

Tịch Đăng liếc một cái về phía Cung Mịch Lăng bên cạnh: “Ta cùng một gian với hần là được.”

Triệu Vu Quy vừa định nói gì liền trực tiếp bị Tịch Đăng che miệng, lông mày Tịch Đăng giương lên, trên gương mặt anh tuần lộc ra biểu tình hung tợn: “Đừng nói nhiều nữa, như đàn bà.”

Triệu Vu Quy hết cách, vốn là muốn cùng Tịch Đăng trụ một gian, mà nếu nói thế này, mọi người đều sẽ phản đối, ai một mình một gian là một vấn đề.

Vì vậy vấn đề giải quyết xong, Triệu Vu Quy một mình một gian, Tịch Đăng cùng Cung Mịch Lăng một gian, Tả Viên Chi cùng Phượng Hòa một gian.

Triệu Vu Quy đứng trước mặt Tịch Đăng, đôi mắt rưng rưng: “A Tịch, người không muốn ở cùng ta.”

Tịch Đăng nói: “Người ở sát vách ta.”

“Nhưng vậy cũng rất xa.” Triệu Vu Quy tội nghiệp nhìn Tịch Đăng.

Tịch Đăng nhéo mặt Triệu Vu Quy: “Được rồi, đừng nói nhảm, mau về ngủ.”

Bị nhéo đỏ mặt bé ngoan Triệu Vu Quy cảm thấy Tịch Đăng là người tốt với mình nhất trên thế gian này, chỉ có Tịch Đăng kêu hắn đi ngủ sớm, những người còn lại đều tới hỏi hắn đã ngủ hay chưa.

Triệu Vu Quy mặt đỏ bừng nghiêm túc nở nụ cười.

Tịch Đăng thấy Triệu Vu Quy rất cục cựa, quay người chuẩn bị vào phòng, liền đụng vào một bức tường thịt.

Gương mặt Tịch Đăng lập tức vặn vẹo: “Người đứng đây làm gì? Cung Mịch Lăng.”

Cung Mịch Lăng lui về sau một bước, trong mắt không chút lay động: “Ta muốn xuống kêu tiểu nhị nấu nước, người muốn tắm rửa không?”

Tịch Đăng xoa mũi, hờn dỗi trầm thấp nói: “Muốn.” Sau đó liền đưa tiền cho Cung Mịch Lăng: “Kêu tiểu nhị kia mua thùng tắm mới. Ần, còn có, người giúp ta mang chăn trong xe ngựa lên đây đi.”

Cung Mịch Lăng không nhận lấy túi tiền kia, đi vòng qua Tịch Đăng.

Trong không trung truyền đến âm thanh Cung Mịch Lăng: “Thói quen tạo thành thói hư tật xấu.”

Tịch Đăng phẫn nộ, nhưng cũng không làm gì được Cung Mịch Lăng, liền tự mình đi một chuyến.

Sau khi tìm được tiểu nhị, Tịch Đăng trước tiên muốn nói về việc mua thùng tắm mới, mà tiểu nhị kia lại nói: “Khách quan ở phòng hai đúng không?”

Tịch Đăng nở nụ cười: “Không nhìn ra trí nhớ của tiểu nhị người không sai.”

Tiểu nhị cười đáp: “Khách quan nếu ở phòng số hai, việc thùng tắm đã có một khách nhân khác nói tới.”

“Hả?” Tịch Đăng cau mày, lúc đi vào lại nhìn thấy Cung Mịch Lăng ôm chăn từ bên ngoài tiến vào.

Tiểu nhị ở bên cạnh nói: “Chính là vị khách nhân này, khách quan, xin hỏi ngài còn muốn mua không?”

Tịch Đăng phát tay: “Có người mua rồi, ta còn mua cái gì.” Sau đó liền kiêu ngạo như tiểu công nương đầu ưỡn ngực khí vũ hiên ngang bước lên lầu thang trở về phòng.

Cung Mịch Lăng đương nhiên là chú ý tới, ánh mắt đen như mực lóe lên một tia không rõ.

Sau khi về phòng Tịch Đăng ngồi đợi một hồi, mới thấy Cung Mịch Lăng tiến vào. Tịch Đăng cũng không phải người không biết phân biệt, bước lên định lấy chăn trong tay Cung Mịch Lăng, thế nhưng Cung Mịch Lăng né một cái, tránh khỏi Tịch Đăng.

“Thương thế của người còn chưa tốt, để ta làm đi.”

Tịch Đăng ôm ngực, biểu tình có chút kỳ quái nhìn Cung Mịch Lăng: “Người hôm nay định làm gì vậy?”

Cung Mịch Lăng cũng không quay đầu lại, đi tới bên giường, thả chăn xuống: “Là Vu Quy nhờ ta.”

Tịch Đăng đầu tiên là nở nụ cười, sau đó lập tức đổi thành biểu tình đắc ý, còn đi tới bên cạnh Cung Mịch Lăng: “Cung Mịch Lăng, các người lấy danh nghĩa bạn tốt, ở bên cạnh cũng đủ lâu, nhưng Vu Quy vĩnh viễn sẽ chỉ thích một mình ta, các người vẫn nên sớm chết tâm đi, quay đầu là bờ.”

Cung Mịch Lăng trải chăn ra, nói một tiếng, thanh âm vẫn như cũ, không có nửa phần dao động: “Vạn sự khó liệu, Tịch Đăng.”

Tịch Đăng hừ một tiếng, đi ra, lấy sách từ trong ngực ra, ngồi trước bàn tiếp tục xem.

Bất quá, quyển sách lúc trước biến đi đâu?

Căn phòng cách vách.

Triệu Vu Quy mặt đỏ bừng lật sách, bị ngôn ngữ bộc trực cùng với tình tiết rõ ràng trong sách làm thẹn thùng, ôm lấy mắt.

Bất quá, đợi đến khi hắn đọc được chuyện sau khi công tử ca không rành thể sự vốn không hợp với võ lâm thiếu hiệp cùng nhau phá được miếu thần, nhất thời mặt liền thay đổi, sách lập tức bị nắm chặt.

Triệu Vu Quy oán giận đứng lên ném mạnh sách lên sàn, tự nhủ: “Công tử kia rõ ràng là một đôi với thanh mai trúc mã của mình, sao lại không biết xấu hổ ở cùng một chỗ với võ lâm thiếu hiệp, thực sự là... Thực sự là thời thế đổi thay, kia... Thiếu hiệp hơi quá đáng.”

Nói xong, Triệu Vu Quy liền vứt sách lên giường ngủ.

Tiểu kịch trường:

Đạo diễn: Xin hỏi vai nam chính, người ngủ cùng một phòng với tình địch, tâm tình thế nào?

Tịch Đăng: Đừng nói chuyện, hôn ta.

(Đạo diễn quay đầu kêu Cung Mịch Lãng lại.)

Cung Mịch Lãng: Có chuyện gì?

Tịch Đăng: Đừng nói chuyện, hôn ta.

Cung Mịch Lãng: Ân. (sau đó trực tiếp đè Tịch Đăng lại, chỉ nghe âm thanh a a a.)

Đại gia, chào buổi sáng ~ muốn ăn điểm tâm?

14. Chương 13: Ta Tại Võ Hiệp Văn Hủy Đi Cp 3

Nhà trọ này mặc dù nhìn qua tồi tàn, thế nhưng tiểu nhị làm việc cũng không tồi, nhanh chóng chuyển vào một thùng tắm mới, còn đổ thêm nước nóng cho hai người.

Tịch Đăng nhìn Cung Mịch Lãng một cái, ngược lại đối phương biết điều mà nói một câu: “Người tắm trước đi.”

Tịch Đăng lập tức đi lấy y phục.

Tắm rửa xong, Tịch Đăng mặc áo đơn tay cầm khăn vải, vừa lau chùi tóc vừa đi ra ngoài.

Cung Mịch Lãng ngồi bên cạnh bàn, nhìn thấy động tác của Tịch Đăng, liền hỏi: “Người muốn đi ra ngoài?”

Tịch Đăng ân một tiếng: “Ta kêu Vu Quy giúp ta hong khô tóc.” Là dùng nội lực hong khô.

Cung Mịch Lãng nói: “Lại đây, ta giúp người.”

Tịch Đăng ngừng lại, ngẩng đầu kỳ quái nhìn: “Làm gì?”

Biểu tình Cung Mịch Lãng rất bình thường, “Lúc này đã không còn sớm, người không nên quấy rầy giấc ngủ của Vu Quy.”

Tịch Đăng liền đi tới bên cạnh Cung Mịch Lãng, cúi người xuống: “Đừng hong khô quá, biết chưa.”

Cung Mịch Lãng phản thủ vì chương, phóng tới trên tóc Tịch Đăng: “Người bình thường đều tìm Vu Quy?”

“Cũng không, những lúc còn sớm thì tự mình lau khô.”

Tịch Đăng không để ý nói, hoàn toàn không để ý tới bởi vì chỉ mặc một áo, tóc đã làm ướt cả xiêm y, da thịt mơ hồ xuyên thấu hiện ra. Tịch Đăng rất trắng, dưới ánh đèn chiếu xuống, làn da bên ngoài quần áo trắng còn hơn cả ngọc thạch.

Cung Mịch Lãng một bên giúp Tịch Đăng hong khô tóc một bên nhìn chăm chăm lưng Tịch Đăng, lúc sau tầm mắt còn dời xuống, đột nhiên, hắn câu môi nở nụ cười, liền thu hồi tầm mắt: “Vu Quy đối với người không tệ.”

Tịch Đăng đột nhiên quay đầu, đôi mắt rất sáng, bên trong mang đầy đắc ý: “Ta biết bọn người đều thích Vu Quy.”

Cung Mịch Lăng ngược mắt nhìn Tịch Đăng: “Ân?”

Tịch Đăng chậm rãi nở nụ cười, trong mắt lộ ra ý xấu: “Các người sớm chết tâm đi, Vu Quy là của ta.”

Cung Mịch Lăng nói: “Cũng chưa chắc, không tới cuối cùng, ai biết hươu chết vào tay ai?”

Tịch Đăng hơi nhướng mày, “Ta ghét nhất loại người thích bám dính như các người.”

Cung Mịch Lăng thu tay lại: “Tóc đã được rồi.”

Tịch Đăng lập tức xoay người, hừ một tiếng, trực tiếp đi tới bên giường: “Ta đã nói với người, sớm chết tâm đi, không cho phép người thích Vu Quy.”

Thanh âm Cung Mịch Lăng rất bình tĩnh, thế nhưng Tịch Đăng vẫn cảm giác được một tia khiêu khích: “Nếu như không?”

Tịch Đăng ngừng lại, quay đầu trừng Cung Mịch Lăng: “Ta nói, trong mấy người các người, ta ghét nhất chính là người, một bụng ý xấu. Chuyện gian phòng chắc chắn có mờ ám, ta thấy nhà trọ này cũng không có mấy khách nhân, như thế nào chỉ còn dư lại ba phòng? Người có phải là muốn cùng Vu Quy ngủ một gian? Hoàn hảo, ta nhìn thấu ý đồ của người.”

Cung Mịch Lăng không để ý tới Tịch Đăng, đứng lên, ra khỏi phòng chuẩn kêu tiểu nhị đổi nước.

Tịch Đăng thấy người đi rồi, đắc ý nằm thành hình chữ “Đại” () trên giường.

Chờ Cung Mịch Lăng tắm rửa xong, đứng ở bên giường, liền thấy Tịch Đăng sắc mặt ửng hồng đang ngủ say còn chiếm lấy gần hết cái giường.

Cung Mịch Lăng trực tiếp đẩy người vào bên trong một cái, nằm xuống, ngón tay khẽ nhúc nhích, ánh nến trong phòng lập tức tắt, cả phòng tối đen.

Nửa đêm, Cung Mịch Lăng đột nhiên cảm giác bên cạnh có đồ vật gì đó ôm lấy mình, người tập võ vốn nhạy bén, lập tức liền mở mắt ra, vốn là chuẩn bị trực tiếp đẩy ra, lại phát hiện có chỗ không đúng.

Thân thể ôm lấy mình rất nóng.

Cung Mịch Lăng lập tức để tay lên trán đối phương, ánh mắt khẽ biến.

Nóng hầm hập.

Người phát sốt cảm nhận được bàn tay mát lạnh của Cung Mịch Lăng, mặt không tự chủ cọ cọ trong lòng bàn tay đối phương, như một con thú nhỏ.

Cung Mịch Lăng đẩy người ra một chút, liền lập tức xuống giường, sau đó ôm ngang Tịch Đăng lên, trực tiếp đi ra ngoài.

Tới cửa phòng Tả Viên Chi cùng Phượng Hòa, khẽ gọi Tả Viên Chi.

Một lúc sau, bên trong có người đứng dậy mở cửa.

Là Phượng Hòa.

Phượng Hòa hai mắt buồn ngủ mông lung, mặt mang chút tức giận: “Cung Mịch Lăng, người tới đây làm gì?” Vừa dứt lời, liền nhìn thấy Tịch Đăng trong lòng ngực Cung Mịch Lăng.

“Hắn bị sao vậy?”

Vào lúc này, Tả Viên Chi đi ra, so với Phượng Hòa chỉ tiện tay khoác áo bên ngoài, hắn xiêm y Tả Viên Chi chỉnh tề, nhìn không giống người vừa mới tỉnh dậy.

Tả Viên Chi chỉ nhìn Tịch Đăng một cái, liền né sang một bên: “Vào đi, để hắn nằm trên giường.”

Cung Mịch Lăng ôm Tịch Đăng tiến vào phòng: “Ta mới phát hiện hắn sốt cao.”

Tịch Đăng bị ôm hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Tả Viên Chi từ lấy hộp thuốc trong hành lý ra, lấy bao châm cứu, nói với hai người còn lại: “Cung Mịch Lăng người mau cởi đồ hẩn, Phượng Hòa, người lấy nệm tới đây.”

Trong phòng có hai băng ghế gộp lại, trên giường cũng chỉ có một cái chăn.

Cung Mịch Lăng đặt Tịch Đăng xuống giường xong liền thân thủ cởi đồ, Phượng Hòa lấy nệm đưa cho Tả Viên Chi, nhìn phía bên giường: ” Vu Quy lúc này đang ngủ say, đừng đi quấy rầy.”

Tả Viên Chi đi tới bên giường, gương mặt tuấn tú không có quá nhiều biểu tình: “Đương nhiên.”

Tả Viên Chi lấy kim châm hơ trước nệm một chút, sau vô cùng nhanh nhẹn đâm vào một huyệt vị trên người Tịch Đăng.

Cung Mịch Lăng đứng ở một bên, chậm chậm lên tiếng: “Hẩn vì sao đột nhiên phát sốt?”

Tay Tả Viên Chi cực nhanh: “Thương thể của hẩn chưa khỏi hẩn, bình thường tắm rửa đều có người hầu hạ, hôm nay phỏng chừng bị cảm lạnh.”

Phượng Hòa ngáp một cái: “Tiện nhân kia cũng yếu ớt quá đi.”

Tả Viên Chi ngược lại nói: “Hẩn không phải người tập võ, thân thể vốn yếu ớt.”

Một lát sau, Cung Mịch Lăng đột nhiên nói: “Phượng Hòa, người đem người đã thương, đêm nay người tự mình chăm sóc đi.” Nói xong, liền quay người về phòng.

Phượng Hòa trừng mắt, còn chưa kịp nói chuyện, liền nghe Tả Viên Chi nói: “Ta xuống kêu tiểu nhị nấu thuốc, người ở đây trông, đừng để hẩn làm rách châm.”

Biểu tình Phượng Hòa lập tức xụ xuống, nhìn người trên giường bị đâm thành con nhím, không nhin được nói: “Tiện nhân kia, làm ta tức chết rồi!”

Ngày thứ hai, Phượng Hòa một đôi mắt đào xinh đẹp đen thui một mảnh, ngáp một cái, gõ cửa phòng Triệu Vu Quy.

Đêm qua bệnh tình Tịch Đăng lúc tốt lúc kém, cho tới tận hừng đông mới chính thức hạ sốt, Tả Viên Chi lúc sau cũng đi ngủ, chỉ còn một mình Phượng Hòa ngồi trông.

“Vu Quy, người dậy chưa?” Phượng Hòa kêu to, bọn họ hôm nay phải đi tới một thành khác.

“Dậy rồi.” Bên trong truyền đến âm thanh Triệu Vu Quy: “Ta đi gọi A Tịch.”

Âm thanh vừa ra, Triệu Vu Quy liền mở cửa. Phượng Hòa không khỏi nói: “Hẩn đã ở trên xe ngựa.”

Triệu Vu Quy ngẩn ra, liền lập tức chạy xuống dưới lầu.

Nhìn thấy hành động của Triệu Vu Quy sắc mặt Phượng Hòa lập tức khó coi, đột nhiên, một quyển sách trên giường lọt vào tầm mắt.

Ồ? Đây không phải là quyển sách ngày hôm qua Vu Quy trộm giấu đi sao.

Phượng Hòa đi vào, cầm quyển sách lên, tên sách tựa hồ là tạp văn về giang hồ, suy nghĩ một chút, liền cất sách vào lồng ngực của mình.

Triệu Vu Quy vừa xuống lầu lại gặp phải hai người Cung Mịch Lăng cùng Tả Viên Chi, hai người bọn họ đang dùng bữa.

Triệu Vu Quy nhìn thấy bọn họ, bước chân ngừng lại: “A Tịch đã ăn xong rồi?”

Tả Viên Chi nói: “Hẩn tối hôm qua sốt cao, hiện tại vừa mới hạ sốt, đang ngủ trên xe.”

Triệu Vu Quy nghe vậy lập tức chuẩn bị đi ra ngoài, đột nhiên một vật bay tới, Triệu Vu Quy theo trực giác bắt lấy, là một túi bánh bao.

Âm thanh Cung Mịch Lăng truyền tới: “Người ăn.”

Triệu Vu Quy nói cảm ơn.

Tả Viên Chi nhìn bộ dáng Triệu Vu Quy gấp gấp gấp gấp, bộ dáng ôn văn nho nhã cũng có chút không duy trì được, thở dài, bưng chén rượu trên bàn uống một hơi: “Không biết tên Tịch Đăng này đồ mê được gì, mà Triệu Vu Quy nửa phần cũng không nhìn những người bên ngoài.”

Cung Mịch Lăng uống cháo trong chén, cho đến khi hết, lau miệng sạch sẽ mới nói: “Ai cũng đều thích người yếu hơn mình, nam nhân không phải đều như vậy sao?”

Tả Viên Chi nghe vậy nhăn mày, nghi ngờ nhìn Cung Mịch Lăng, một lúc lâu sau mới nói: “Ý của ngươi là Tịch Đăng là ở phía dưới?”

Phượng Hòa vừa tới liền nghe được câu này, biểu tình trên mặt lập tức cổ quái.

Cung Mịch Lăng không chút sợ hãi đón nhận tầm mắt Tả Viên Chi: “Ta không có ý gì khác, muốn biết sao không tự mình nhìn xem?”

Một câu của Cung Mịch Lăng lập tức đem tâm tư của Tả Viên Chi cùng Phượng Hòa treo lên.

Bọn họ lúc trước đều coi Tịch Đăng là cùng loại, kết quả... biểu tình hai người lập tức trở nên quái lạ.

Bên kia, Triệu Vu Quy lên xe ngựa, liền thấy Tịch Đăng nằm trên giường, trên người che kín chăn.

Triệu Vu Quy đi qua, nhìn sắc mặt đối phương hồng hào mới trở nên nhẹ nhõm, khẽ gọi một tiếng: “A Tịch.”

Thanh âm rất nhẹ, vậy mà Tịch Đăng thật sự chậm rãi mở mắt ra. Thứ đẹp nhất của Tịch Đăng chính là đôi mắt, một đôi mắt đen như mực, lông mi dài như cái quạt, nốt ruồi khóe mắt khiến cho cả người thoát nhìn yếu ớt hơn mấy phần.

Tịch Đăng vừa mở mắt ra liền muốn ngồi dậy, Triệu Vu Quy vội vã ngăn cản: “A Tịch, bệnh ngươi còn chưa khỏi, đừng ngồi dậy.”

Ánh mắt Tịch Đăng lóe lên vẻ khó chịu: “Vậy ngươi ngủ cùng ta, bọn họ lúc này bắt ta uống thuốc thật đáng.”

Triệu Vu Quy nghe theo, cẩn thận ôm lấy, còn cố gắng không đè lên người Tịch Đăng.

Tịch Đăng cũng không dễ phục vụ, liền đưa ra yêu cầu: “Vu Quy, trong miệng ta rất đắng, ngươi hôn hôn ta.”

Triệu Vu Quy nghe vậy, mặt lập tức đỏ bừng, nhớ tới quyển sách hôm qua, tâm chuyển một vòng, sau chỉ có thể miễn cưỡng nói: “A Tịch, bệnh ngươi còn chưa khỏi, nghỉ ngơi trước đi.”

Tịch Đăng trừng mắt: “Ngươi sợ ta lây bệnh cho ngươi?”

“Không phải.” Triệu Vu Quy vội vã giải thích: “Chỉ là bệnh còn chưa khỏi, không thể vận động dữ dội.”

Trên gương mặt tuấn lãng bất phàm kia của Tịch Đăng đột nhiên xuất hiện một nụ cười xấu xa, nhìn qua như một thiếu niên nghịch ngợm nãy ra một trò đùa mới: “Vu Quy thật xấu, ta chỉ kêu ngươi hôn ta, ngươi lại liên tưởng tới việc đó. Được rồi, mau hôn ta, ta đang bị bệnh, không làm được việc ngươi nghĩ tới.”

Triệu Vu Quy nhìn thấy ý cười xấu xa trên mặt Tịch Đăng, càng thêm quẫn bách. Tịch Đăng giục mấy lần, Triệu Vu Quy mới cúi đầu hôn lên môi Tịch Đăng.

Đầu tiên là nhẹ nhàng cọ một phen, sau đó đưa ra đầu lưỡi tùy ý liếm, cuối cùng không kìm lòng được đuổi đầu lưỡi ra tiến vào trong miệng đối phương.

Tịch Đăng cũng thuận theo mở miệng, để cho đối phương công thành đoạt đất, chỉ là trên mặt vẫn luôn mang theo một vết cười xấu xa.

Triệu Vu Quy hôn hôn, càng không muốn rời đi, tay cũng không kìm lòng được đưa vào trong chăn.

Phượng Hòa mới vừa vén rèm xe liền thấy một màn như vậy, vốn muốn hỏi Triệu Vu Quy có muốn uống nước hay không, lại không nghĩ gặp được một màn thế này.

Từ góc độ của Phượng Hòa, không nhìn thấy nét cười xấu xa trên mặt Tịch Đăng, chỉ thấy Triệu Vu Quy ý loạn tình mê nằm trên người Tịch Đăng.

Một màn như vậy còn lọt vào tầm mắt Tả Viên Chi cùng Cung Mịch Lăng.

Gương mặt Tả Viên Chi càng trở nên cổ quái.

Cung Mịch Lăng lẽ lười liếm môi mình, ánh mắt ý tứ hàm xúc không rõ.

Làm thế nào đánh đuổi những pháo hôi công khác, thành công trở thành nhân vật chính công.

Bước thứ ba là tú ân ái, đâm chọc mắt chó của họ.

15. Chương 14: Ta Tại Võ Hiệp Văn Hủy Đi Cp 4

Đoàn người tiếp tục gấp rút lên đường, bất quá hôm nay có thể phải ngủ ngoài trời, tới khi màn đêm buông xuống, cũng không nhìn thấy một bóng dáng thành trấn nào.

Tả Viên Chi kéo cương, con ngựa ngừng lại, nhìn phương xa một chút, sau quay đầu lại cất giọng nói: “Không cần gấp rút lên đường, phía trước là đồi núi, địa hình không dễ đi, hôm nay tạm nghỉ ngơi ở đây.”

Phượng Hòa cùng Cung Mịch Lăng nhanh chóng ngừng lại.

“Bá” Một tiếng, màn xe bị kéo lên, lộ ra một gương mặt tuần tú, chỉ có điều biểu tình trên gương mặt tuần tú này, làm cho khí thế giảm hẳn đi.

Tịch Đăng nhe răng nhếch miệng, tức giận bất bình nói: “Ta thực sự là...”

Lời còn chưa dứt, môi liền bị một tay từ phía sau bịt lại.

“A Tịch, Viên Chi đã nói rõ nguyên nhân rồi đúng không?”

Triệu Vu Quy dò xét nhìn ra, nghiêng đầu mỉm cười với Tịch Đăng.

Hai gương mặt kề sát nhau, thoạt nhìn vô cùng hài hòa.

Phượng Hòa liếc mắt nhìn hai người một cái, liền nhảy xuống xe, trước giờ vẫn coi Tịch Đăng là cùng một loại, sau khi gặp một màn kia xong, bây giờ nhìn thấy hai người bọn họ cùng nằm một chỗ, tâm tư liền không nhịn được bay đi, nghĩ tới đều là Triệu Vu Quy đặt người kia dưới thân.

Mà điều khiến Phượng Hòa khó mở miệng là, có một lần nằm mộng, vốn là mơ tới Triệu Vu Quy, không hiểu tại sao, gương mặt Triệu Vu Quy từ từ biến thành gương mặt Tịch Đăng, sau đó liền mất hồn mà tỉnh dậy.

Đều là lỗi của quyển sách kia!

Phượng Hòa lần trước lấy được quyển sách từ chỗ Triệu Vu Quy, lúc không có ai chú ý đã đọc xong rồi, sau đó mấy đêm liền tiếp gặp mộng xuân.

Trước đây đều ôm Triệu Vu Quy, hai người cùng làm chuyện tư mật, thế nhưng càng về sau thì... Hoàn hảo tới hôm qua một đêm vô mộng.

Tịch Đăng trừng Triệu Vu Quy một cái, cũng không kéo tay Triệu Vu Quy xuống, mà lẽ lười liếm lòng bàn tay Triệu Vu Quy.

Hành vi không biết ngại ngùng này làm Triệu Vu Quy xấu hổ rút tay xuống, mà đầu lưỡi Tịch Đăng còn chưa kịp thu về rơi vào trong mắt toàn bộ ở đây.

Sắc mặt Triệu Vu Quy ửng đỏ, trầm thấp hô: “A Tịch.” Rồi không nói gì nữa.

Tịch Đăng chậm chậm thu hồi đầu lưỡi mình, trên mặt còn mang theo một nụ cười vô cùng muốn ăn đắm.

Ba người còn lại ở đây cũng không ngốc, đều rõ ràng hành động đùa giỡn trên ghẹo quang minh chính đại này.

Nếu là lúc trước, thái độ ba người tuyệt đối không phải thế này, mà bây giờ, Phượng Hòa vốn không hợp với Tịch Đăng nhất cũng chỉ xoay đầu, tỏ vẻ nhắm mắt làm ngơ.

Nếu như không nhắc đến hai tai đỏ ửng.

Phượng Hòa: A! Tiện nhân này như thế nào... như thế nào lại câu dẫn người như vậy...

Cung Mịch Lăng nhìn về phía cách đó không xa: “Thừa dịp trời chưa tối hẳn, chúng ta nên phân công nhau đi kiếm củi gỗ cùng với bắt thỏ hoang, bắt cá.”

Tả Viên Chi gật đầu.

Triệu Vu Quy nháy mắt: “Vây ta cùng...”

Lời còn chưa dứt, Phượng Hòa bên cạnh trực tiếp bắt lấy tay Triệu Vu Quy: “Ta cùng người đi bắt cá.”

Triệu Vu Quy hơi mở to mắt, nhưng còn chưa kịp từ chối, Tả Viên Chi đã vỗ bàn: “Ta và Cung Mịch Lăng đi bắt thỏ rừng, Tịch Đăng không biết võ công, ở gần đây kiếm củi là được rồi.”

Trong mắt Tịch Đăng lộ vẻ khó chịu, cắn tức nhìn tay Phượng Hòa cầm tay Triệu Vu Quy.

Phượng Hòa không chút lo sợ, đón nhận ánh mắt Tịch Đăng.

Tịch Đăng tức giận đến mức trực tiếp nhảy xuống xe, quay đầu lại trừng Triệu Vu Quy, “Người không mau đi bắt cá, còn ở đây làm cái gì? Còn có, người nắm tay hẳn làm gì?”

Triệu Vu Quy vội vã tránh khỏi tay Phượng Hòa, đi theo Tịch Đăng giải thích, nhưng là Tịch Đăng chỉ nói hai chữ, liền khiến bé ngoan đi bắt cá.

Tịch Đăng không chút biểu cảm nói: “Ta đói.”

Phượng Hòa ở bên cạnh hai người đột nhiên lộ ra vẻ hiểu rõ, hành động vừa nãy là cố ý, vì muốn thăm dò thái độ của hai người, bây giờ nhìn lại, Tịch Đăng như tiểu nương tử ăn dấm chua của phu quân mình, mà Triệu Vu Quy với Tịch Đăng cũng là che chở trăm bề, cẩn thận sủng ái.

Rõ ràng chỉ là hiểu lầm, mà hiểu lầm kia lại càng ngày càng sâu, hiểu lầm cũng có mấy phần trở thành sự thật.

Chờ sau khi bốn người phân công nhau đi ra, Tịch Đăng từ trong túi lấy ra một viên dạ minh châu.

Tịch Đăng không phải người tập võ, không giống như mấy người kia có thể nhìn rõ trong đêm.

Tịch Đăng tay trái cầm dạ minh châu, vừa đi vào rừng cây bên cạnh, vừa suy nghĩ, bước kế tiếp mình phải làm gì? Có lẽ phải tạo một ấn tượng mạnh, làm anh hùng cứu mỹ nhân, khiến Triệu Vu Quy càng thêm một lòng một dạ với mình? Không được, nguyện vọng là muốn khiến cho mấy tên kia biết khó mà lui, vậy thì mỹ nhân cứu anh hùng có được không?

Tịch Đăng một bên thỉnh thoảng khom lưng kiểm cành cây, một bên suy nghĩ lung tung trong đầu, bất tri bất giác đi vào sâu.

Chờ phản ứng lại, quay đầu nhìn đã không thấy được xe ngựa.

“Gay go.” Tịch Đăng không nhịn được nói ra.

Mà lúc này, Tịch Đăng cảm giác được một cơn gió thổi qua bên tai, cổ tay đau xót, dạ minh châu trực tiếp rơi xuống.

Tịch Đăng mở to mắt, còn chưa kịp xoay người tìm, đôi mắt liền tối sầm, bị người bóp cổ. Tịch Đăng cảm giác được người đang bóp cổ ép mình lui lại phía sau, cho đến khi chạm tới một thân cây.

Người kia buông tay che mắt Tịch Đăng ra, một cái liền trói hai tay Tịch Đăng ra phía sau, mà bàn tay đang bóp cổ cũng không chút lơ lửng.

Cây Tịch Đăng nhặt lúc này đã sớm rơi mất, mà dạ minh châu đang ở phía xa tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, căn bản không đủ nhìn rõ người đang tìm lấy mình.

Tịch Đăng ra sức giãy dụa, chuẩn bị dùng chân đá, tay người kia trên cổ chỉ hơi bỏ thêm khí lực, Tịch Đăng liền biết mình không phải đối thủ của người này, không thể làm gì khác nói: “Ta không giãy giụa, người đừng dùng lực mạnh như vậy.”

Người kia cũng không giảm bớt sức mạnh.

Tịch Đăng cau mày, khó nhịn nâng cao đầu.

“Người là ai? Tại sao lại bắt ta?”

Người kia không nói gì, chỉ tiến lên một bước, một chân trực tiếp xen vào giữa hai chân Tịch Đăng, sau đó thân thể liền ngăn chặn Tịch Đăng.

Tịch Đăng rõ ràng cảm nhận được vỏ cây thô ráp phía sau.

“Ta đã nói... là không giãy dụa, người không cần phải...” Tịch Đăng chưa nói xong, lại đột nhiên trợn tròn mắt.

Bởi vì người này cư nhiên hôn mình, động tác vô cùng cường thế, mới vừa hôn liền không thể chờ đợi được đuổi đầu lưỡi công thành đoạt đất.

Tịch Đăng ngăn người, làm cho đối phương không chút khó khăn thành công.

Lúc phản ứng lại vừa định cắn mạnh xuống, kết quả người kia liền gia tăng khí lực trên cổ, Tịch Đăng lập tức đau xót ngừng lại.

Trong khoảng thời gian ngắn chỉ nghe âm thanh Tịch Đăng a a a, sau đó, là tiếng nước khiến người ta đỏ mặt, trong rừng cây yên tĩnh tựa hồ như phóng đại ra.

Tay người kia giữ chặt cổ tay Tịch Đăng đã buông ra, thăm dò vào trong y phục Tịch Đăng.

Tịch Đăng ngửi mùi thơm ngát truyền tới trên người đối phương, cảm nhận được tay của đối phương đang sờ soạng khắp hông mình, bị hôn đến mức hô hấp không được muốn dùng chân đạp đối phương, nhưng thân thể bị đối phương ép chặt, chỉ có thể đạp lên chân đối phương.

Hành động này quả nhiên làm cho đối phương không tiếp tục hôn nữa, mà cúi đầu nhìn chân Tịch Đăng.

Tịch Đăng thở một hơi, bình phục hô hấp, sau đó trực tiếp xì một tiếng, âm thanh trong rừng cây yên lặng đặc biệt vang dội. Tịch Đăng thu chân lại, nói: “Thao, người rốt cuộc là ai? Khốn kiếp, cho tiểu gia là kỹ nữ, muốn hôn liền hôn?”

Nhìn kia nhìn một hồi, không nói lời nào, sau đó liền lại hôn xuống.

Mắt Tịch Đăng bốc hỏa, hận không thể cắn đối phương một cái, lại bị bóp lấy cằm.

Lần này người nọ không hề thỏa mãn chỉ hôn môi, mà còn hôn lên khóe mắt Tịch Đăng, đặc biệt ám muội dùng lưỡi liếm.

Tịch Đăng biết người này đang liếm nốt ruồi nơi khóe mắt.

Là người quen, tuyệt đối là người đã từng gặp.

Tịch Đăng chỉ cần muốn giãy giụa, người kia liền tàn nhẫn chặt tay sau lưng, bắt Tịch Đăng ngừng giãy giụa, mặc đối phương tùy ý làm bậy.

Người kia hôn nốt ruồi xong, liền chuẩn xác ngậm tai Tịch Đăng.

Cả người Tịch Đăng lập tức run rẩy một cái.

Động tác người kia ngừng lại, sau đó bắt đầu nhẹ nhàng cắn, lại như sợ để lại dấu vết, nên không dám cắn mạnh.

Tịch Đăng chỉ cảm giác lỗ tai mình như thành một món ăn ngon, bị đối phương tinh tế thưởng thức. Đó là chỗ mẫn cảm của Tịch Đăng, bởi vì hành động của đối phương, Tịch Đăng cảm thấy được toàn thân bỗng trở nên mềm nhũn.

Cuối cùng Tịch Đăng xụi lơ trong lòng ngực đối phương, dần dần, tay đối phương nắm chặt ở cổ tay cũng dần dần buông ra, tùy ý đi lại trên người Tịch Đăng.

“Không... A...” Tịch Đăng nắm y phục đối phương, sau đó trong mắt đột nhiên lóe lên một tia tinh quang, nâng mạnh đầu gối.

Đúng như dự đoán nghe được tiếng rên của đối phương.

Sau đó Tịch Đăng nhanh chóng đẩy người kia ra, ánh mắt lạnh lẽo: “Bọn họ sắp về.”

Người kia đứng một hồi, sau đó trực tiếp biến mất.

Tịch Đăng đứng tại chỗ một lúc, mới đi tới chỗ có ánh sáng, nhặt dạ minh châu lên.

“Tiên sư nó, rốt cuộc là ai? Thật là có bệnh.” Tịch Đăng dùng ống tay áo mạnh chùi xát miệng, vừa tàn nhẫn chà xát những nơi người kia đã hôn qua.

Nhặt dạ minh châu từ trong đồng lá lùm xùm lên, mới từ từ đi về.

Lúc về tới, mọi người đã trở lại, cơ hồ là đồng thời về đến.

Ánh mắt Tịch Đăng chuyển một vòng trên bốn người, vẫn chưa nhìn thấy vấn đề gì.

Là một trong những người này? Có đúng hay không?

Đương nhiên không phải là Triệu Vu Quy, người kia rõ ràng cao hơn mình, mà ba người còn lại này đều cao hơn Tịch Đăng.

Triệu Vu Quy đầu tiên là vọt tới bên người Tịch Đăng, giơ cá trong tay lên cho Tịch Đăng xem: “A Tịch, thấy ta lợi hại không, con cá này rất to.”

Tịch Đăng liếc nhìn con cá kia một cái, lập tức ghét bỏ duỗi một ngón tay ra phóng tới trên trán Triệu Vu Quy, sau đó đẩy ra.

“Thật thối, đem ra chỗ khác đi.”

Triệu Vu Quy có chút ủy khuất nhìn Tịch Đăng, Phượng Hòa thói quen đã dưỡng thành cũng không dễ dàng thay đổi, không nhịn được nói: “Tịch tiện nhân, người vì sao lại kỳ quái như vậy, sao lại khó hầu hạ như thế?”

Triệu Vu Quy lập tức hô một tiếng Phượng Hòa.

Tịch Đăng nhìn Phượng Hòa một cái, lại nhìn Triệu Vu Quy một cái, nghiêng đầu không nói chuyện.

Phượng Hòa vốn nghĩ rằng Tịch Đăng sẽ giận dữ đáp trả lại, nào ngờ lại như một quyền đánh vào trong bông, có chút lúng túng mà sờ mũi.

Tả Viên Chi không nhịn được nói: “Được rồi, mau chuẩn bị đồ ăn.”

Tịch Đăng đột nhiên quay đầu nói: “Các người vừa nãy đều cùng một chỗ sao?”

Ánh mắt lần thứ hai đảo qua bốn người.

Là anh tuấn quá nên bị trả thù sao?

Tiểu kịch trường:

Đạo diễn: Cho người tuấn tú, hiện tại đã xảy ra vấn đề rồi.

Tịch Đăng: Rốt cuộc là ai?! Cậu phá án! Là ai ăn xong đậu phụ không trả tiền!

Lại nói nước Mỹ quả nhiên tự do a.

Holmes nhóm, mau tới phá án, phá án thành công, người các người thích sẽ có phúc lợi từ Tịch Đăng nha.

16. Chương 15: Ta Tại Võ Hiệp Văn Hủy Đi Cp 5

Triệu Vu Quy có chút không rõ nói: “A Tịch có chuyện gì vậy?”

Tịch Đăng sờ dạ mình châu trong lòng bàn tay, biểu tình chợt lóe lên tia tức giận, thế nhưng rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh: “Ta vừa nãy hình như thấy một bóng người.”

“A.” Triệu Vu Quy ngốc nghếch há to miệng, lập tức nhìn quanh bốn phía: “Nơi nào có người?”

Phượng Hòa cũng nhìn khắp bốn phía, thần sắc có chút nghiêm trọng: “Nãy giờ ta vẫn luôn đi cùng Vu Quy, người kia chẳng lẽ là Vưu Hạt?”

Tả Viên Chi nhìn Cung Mịch Lăng một cái, chậm rãi nói: “Ta và Cung Mịch Lăng cũng không hề tách ra, Vưu Hạt thích dùng độc, nếu hắn tới gần, âm thanh côn trùng xung quanh đây sẽ không còn nữa.” Mà hiện tại âm thanh côn trùng cạnh đây vẫn rất bình thường.

Không có khả năng là Vưu Hạt, người kia nhất định nằm trong số ba người này, đồng thời không muốn khiến mình phát hiện ra, nên nãy giờ mới không nói gì. Nhưng bốn người đều nói chưa từng tách ra, chẳng lẽ là cùng hợp tác bày trò?

Không thể bắt được kẻ tình nghi sắc mặt Tịch Đăng khó coi vô cùng, đá cành cây trên đất một cái: “Ta hôm nay muốn nghỉ sớm một chút, các người không có chuyện gì thì đừng tới phiền ta.” Nói xong, liền leo lên xe ngựa.

Phượng Hòa một đôi hoa đào sáng rỡ sóng mắt lưu chuyển, thật là đẹp muốn chết người, nhưng ba vị bên cạnh đều không có tâm tình thưởng thức. Phượng Hòa nói: “Tiện nhân kia bị sao vậy? Ăn phải hỏa dược?”

Triệu Vu Quy thở dài, đem cá trong tay đưa cho Phượng Hòa: “Ta lên xem một chút, A Tịch nhất định là bị ủy khuất.”

Triệu Vu Quy vừa mới chuẩn bị lên xe ngựa, liền nghe thấy trong xe ngựa truyền đến âm thanh lạnh lùng của Tịch Đăng.

“Triệu Vu Quy, ngươi dám đi lên, ta liền cho lão nhị Triệu gia đoạn tử tuyệt tôn.”

Triệu Vu Quy mặt lập tức trở nên lúc xanh lúc đỏ, trêu đến mức Phượng Hòa cười ha ha.

Tả Viên Chi nhìn lên xe ngựa một cái, tựa hồ muốn nhìn xuyên cả màn xe, gương mặt luôn ôn văn nho nhã có chút âm trầm, tựa hồ cũng nhận ra bản thân có vấn đề, nên im lặng nhặt cành cây đi nhóm lửa.

Cung Mịch Lăng sờ lỗ tai hai con thỏ mình bắt được kia, trong mắt có ý cười, nụ cười kia rất nhanh, cơ hồ không bắt giữ được.

Tịch Đăng nằm trên xe ngựa, nhưng vẫn có người không hiểu chuyện bò lên.

Triệu Vu Quy cầm một cây gậy trong tay, trên có xuyên một con thỏ.

Tịch Đăng tự nhiên là phát hiện ra, mở to mắt nhìn, không lên tiếng.

Ánh mắt Triệu Vu Quy mang theo lấy lòng, tới gần Tịch Đăng, thanh âm thật thấp: “A Tịch, có muốn ăn thỏ hay không?”

Tịch Đăng nhìn dáng dấp của đối phương, nhin không được cười, sau đó ngồi xuống, thân thủ búng nhẹ lên trán Triệu Vu Quy một cái: “Đứa ngốc.”

Triệu Vu Quy lập tức che trán, nhưng vẫn cười nhìn Tịch Đăng, đôi mắt rất sáng, như một bầu trời đầy sao.

Tịch Đăng trong lòng thở dài, chẳng trách nguyện vọng của nguyên thân là chiếm được Triệu Vu Quy, thụ như thế này sao có thể chia sẻ với người khác được, có người nhìn thấy cũng không muốn nữa là.

Nghĩ tới đây, Tịch Đăng nghiêng người, tới gần tay Triệu Vu Quy, cắn một ít thịt thỏ.

Xuất thân thế gia, Tịch Đăng ngoại trừ vô ý nói thô tục, thực tế hành vi tư thái đều vẫn vô cùng văn nhã, thậm chí nhân vật chính thụ Triệu Vu Quy cũng không sánh được.

Tịch Đăng ăn xong một cái, liền lấy khăn lụa ra lau miệng: “Rất ngon, Vu Quy, người đi ăn đi.”

Triệu Vu Quy nhìn xuống con thỏ chỉ bị cắn một miếng nhỏ, đôi môi liền không nhin được chu lên: “A Tịch, người mới ăn một miếng, ban đêm sẽ đói bụng.”

Tịch Đăng nhẹ nhàng đá Triệu Vu Quy một cước: “Bớt dài dòng, người nhanh đi ăn đi, sau đó đến ngủ với ta.”

Triệu Vu Quy bị Tịch Đăng đuổi xuống, ba người còn lại đều nhìn thấy con thỏ mới chỉ bị cắn một miếng nhỏ.

Phượng Hòa nhìn con cá trong tay đã nướng xong, trên gương mặt xinh đẹp có một tia kỳ quái, lại tựa như đã quyết định xong một vấn đề trọng yếu, một lát sau, Phượng Hòa liền đi tới bên cạnh Triệu Vu Quy: “Hắn có lẽ không thích ăn thịt thỏ, vậy có muốn ăn cá hay không?”

Triệu Vu Quy định nói chẳng cần, thế nhưng đột nhiên nghĩ tới quyển sách kia. Ánh mắt nhìn Phượng Hòa lập tức có chút biến hóa, chuyện này... không phải vẫn luôn chán ghét đối phương sao? Tại sao lại muốn đưa cá?!!!

Triệu Vu Quy bình tĩnh lại, dùng ánh mắt ghét bỏ liếc nhìn con cá trong tay Phượng Hòa một cái: “A Tịch ghét nhất là cá.”

Phượng Hòa: “...”

Lần thứ nhất lấy lòng tình địch khóc liệt thất bại.

Triệu Vu Quy nói xong liền nhìn chòng chọc Phượng Hòa, quả nhiên phát hiện tâm tình trong mắt đối phương rất phức tạp, lúng túng, thất vọng, cùng với tức giận.

Là đang tức mình sao?

Triệu Vu Quy vừa nghĩ thế, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần đột nhiên nhú lại, sau đó cắn giận cắn thịt thỏ đi tới bên cạnh, mạnh mẽ gặm một cái.

Phượng Hòa trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết mình đang suy nghĩ gì, không phải là không chú ý tới ánh mắt đột nhiên biến hóa của Triệu Vu Quy, nhưng là... Liếc nhìn con cá trong tay, yên lặng nhặt lên thiếu nam tâm vừa mới rót đầy đất, đi tới bên cạnh ăn cá.

Tả Viên Chi chậm rãi xoay tròn cá trong tay, đôi mắt nhìn chăm chăm đồng lửa, tâm tư lại trôi tới nơi đâu.

Đột nhiên Cung Mịch Lãng bên cạnh xì một tiếng, Tả Viên Chi liền quay đầu nhìn.

Cung Mịch Lãng ném thêm mấy cành cây vào đồng lửa, đồng lửa bùng bùng bốc lên, ánh lửa chiếu vào gương mặt, tăng thêm mấy phần vẻ đẹp: “Làm ngụy quân tử đã lâu, có phải đã quên bộ dáng chân thật của chính mình hay không?”

Tả Viên Chi nhân thần lạnh lẽo: “Cung Mịch Lãng, người đừng...” Tựa hồ nghĩ tới điều gì, Tả Viên Chi chợt im lặng, đầu cũng quay trở lại.

Cung Mịch Lãng liếc một cái, khóe môi hơi nâng, bộ dáng mười phần giễu cợt.

Chờ Triệu Vu Quy ăn xong leo lên xe ngựa, Tịch Đăng mới thổi tắt nến. Triệu Vu Quy dựa vào ánh trăng mới thấy rõ Tịch Đăng, đối phương đang chớp mắt nằm trên giường.

Triệu Vu Quy không biết vì sao cảm thấy có chút đau lòng, lại gần nằm xuống, ôm người vào trong lòng mình, nửa ép buộc đầu đối phương dựa vào lồng ngực.

Tịch Đăng quả nhiên tỉnh lại, mí mắt hơi nâng lên: “Tiểu thấp tử, không cho phép ôm tiểu gia ta như vậy.” Dừng một chút, trên mặt hiện ra một cái cười xấu xa: “Người phải dựa đầu vào trong lòng ngực ta mới đúng.”

Triệu Vu Quy hôn tóc Tịch Đăng: “Không muốn.”

Tịch Đăng đuổi tay nắm bên hông Triệu Vu Quy, trong thanh âm lộ ra nguy hiểm: “Ân?”

Triệu Vu Quy không thể làm gì khác hơn là ủy khuất khuất phục dưới dâm uy, thế nhưng còn không hết hi vọng nói: “A Tịch, sau này ta cao hơn là có thể ôm người ngủ đúng không?”

Tịch Đăng nghĩ đến nhân vật chính thụ trong văn vẫn luôn lùn nhất, không để ý mà “Ân” một tiếng.

Ngày thứ hai, đám người bọn họ làm sau khi đơn giản tắm sơ, liền tiếp tục tiến lên.

Tịch Đăng mở cửa sổ xe ra, Triệu Vu Quy ngồi bên cạnh, đầu dựa lên vai Tịch Đăng, nhìn thấy phong cảnh bên ngoài, nhất thời hứng khởi nói: “A Tịch, sau này chúng ta quy ẩn núi rừng đi, người xem cảnh quan này thật đẹp a.”

Tịch Đăng không thêm để ý.

Triệu Vu Quy cũng không cảm thấy gì, tiếp tục bàn chuyện tương lai trước mặt Tịch Đăng. Tiếng nói của Triệu Vu Quy cả ba người bên ngoài đương nhiên nghe được.

Cả ba đều có tâm tư riêng.

Đúng lúc này, Tả Viên Chi đột nhiên kéo ngừng ngựa, một tay vung lên, ra hiệu bọn họ dừng lại.

Cung Mịch Lăng giương mắt nhìn bốn phía xung quanh, đôi mắt hơi nheo lại, Phượng Hòa tay đã lấy roi ra.

Hoàn cảnh xung quanh yên tĩnh quỷ dị, tựa hồ không có sinh linh nào tồn tại.

Triệu Vu Quy lập tức che chở Tịch Đăng ra phía sau, lấy kiếm ra.

Tịch Đăng tuy rằng không phải người tập võ, nhưng vẫn cảm thấy không khí trở nên nghiêm trọng.

Vưu Hạt đến.

Mục tiêu của Vưu Hạt là Triệu Vu Quy, dựa theo nội dung ban đầu của vở kịch, Vưu Hạt ở đây bắt Triệu Vu Quy về nơi ở của mình, Tây Nam Chi Địa. Sau đó liền làm ra một vài chuyện xấu với nhân vật chính thụ, còn buộc nhân vật chính thụ kết hôn.

Tịch Đăng giấu điếm ý cười trong mắt, để pháo hôi công một mình bên cạnh nhân vật chính thụ nhiều ngày như vậy, hẳn mới không cho.

Tiếng xé gió đột nhiên truyền đến.

Triệu Vu Quy rung mình, lập tức ôm Tịch Đăng từ cửa sổ xe xông ra.

Chờ hai người đứng vững, xe ngựa đã bị ngũ mã phân thân, nát tan thành vô số mảnh.

Ánh mắt Tịch Đăng lóe lên phần nộ, sau khi nhìn khắp bốn phía, liền chửi ầm lên: “Là người nào lụn bại phá hư xe của tiểu gia?”

Triệu Vu Quy cẩn thận che chở Tịch Đăng ra phía sau.

“Ta ghét nhất là loại người lén lút.”

Đột nhiên một thanh âm vang lên, sau đó một bóng người xanh lam xuất hiện.

Người đến trên đầu tết thành mấy cái bím tóc, trên tay cùng với mắt cá chân đều mang lục lạc, lúc đi lại, phát ra tiếng leng keng leng keng. Vưu Hạt mày rậm mắt sâu, sống mũi cao thẳng mà tinh xảo, môi đỏ, như vừa mới uống máu xong, cái cổ thon dài quấn một con xà nhỏ màu bạc.

Vưu Hạt tuy đẹp như thế, nhưng là một mỹ nhân có độc.

Vưu Hạt vừa ra, bốn người liền vô cùng cảnh giác, ngược lại Tịch Đăng nửa điếm võ công cũng không biết là nhân nhâ nhất, còn mở miệng trào phúng: “Tên bất nam bất nữ này là ai? Phượng Hòa, trên đời này còn có người giống nữ nhân hơn cả người a?”

Phượng Hòa thật muốn che miệng Tịch Đăng lại.

Vưu Hạc nhíu mày, chậm rãi nói: “Người có biết những người từng nói ta như vậy, hiện tại thế nào không?”

Tịch Đăng hoàn toàn không để ý tới Triệu Vu Quy đang liều mạng bám tay mình, nhiệm vụ của mình là làm tình địch tức chết, để Vưu Hạc chú ý tới.

“Chẳng lẽ bị người tiểu nương tử này định bắt người về làm áp trại phu quân?”

Vưu Hạc không những không giận mà còn cười: “Ta cũng không biết bên người tiểu bảo bối của ta lại có người thú vị như vậy, lát nữa ta thuận tiện bắt về, cắt lỗ tai đầu lưỡi đi ngâm rượu.”

Cung Mịch Lăng lên tiếng: “Vưu Hạc, người cảm thấy một mình người đối đầu với bốn người bọn ta, nắm chắc phần thắng sao?”

Vưu Hạc nhìn Cung Mịch Lăng một cái: “Ta nhìn thấy người, tối hôm qua ta đã đến đây, lại thấy được một trò hay, nhưng đáng tiếc người quá nghiêm túc mà không chú ý tới biến hóa xung quanh.” Ánh mắt sau đó chuyển tới trên người Tả Viên Chi: “Còn có người, cảm giác nhìn lên như thế nào? Cái gì mà danh môn chính phái, mới toàn làm chuyện dơ bẩn. Mặc dù ta không rõ người bị áp kia là ai, nhưng không phải Vu Quy nhà ta, ta mới không thêm quấy rầy, thế nhưng không biết người kia là ai trong số này?”

Ánh mắt Vưu Hạc du tẩu trên người Phượng Hòa cùng Tịch Đăng.

Một câu này của Vưu Hạc, khiến sắc mặt mọi người ở đây đều biến đổi, ngoại trừ Cung Mịch Lăng.

Cung Mịch Lăng nhẹ nhàng nói: “Ta chỉ là làm chuyện ta muốn làm thôi.”

Tịch Đăng: “...”

17. Chương 16: Ta Tại Võ Hiệp Văn Hủy Đi Cp 6

Sắc mặt Tịch Đăng rất khó coi, hung tợn mà trừng Cung Mịch Lăng, nhưng là Cung Mịch Lăng ngay cả mắt cũng không liếc, cả người đều cảnh giác nhìn Vưu Hạc.

Vưu Hạc là người nhanh nhạy, lập tức nhìn ra vấn đề, liền nở nụ cười, cho dù là một mỹ nhân độc địa vô cùng nhưng là cười lên cũng thật động lòng người.

“Vu Quy, người còn không nhanh buông tay tên này ra, đừng ngăn trở nhân gia cùng tình lang ả ả đưa tình, người người ta ta.”

Vưu Hạc cười cười, lực lực trên người cũng vang vọng theo.

Leng keng leng keng, không giống tiếng nhạc, mà ngược lại như một khúc ca giết người.

Triệu Vu Quy lập tức nắm chặt tay Tịch Đăng, càng giấu người phía sau thật kỹ.

“A Tịch là người ta yêu, tình lang của hắn chỉ có ta.”

Vưu Hạc khẽ nheo mắt, tràn ngập sát ý nhìn về phía Tịch Đăng, đem ngữ điệu kéo mạnh: “Nhưng là tên này cùng người khác đã hợp trong rừng cây, người biết không?”

Ánh mắt Triệu Vu Quy hơi biến hóa.

Tịch Đăng hừ lạnh một tiếng: “Cái rắm, người cho rằng ta là người sao? A, thật không tiện, ta quên rồi, người dị tộc vốn là cỏ dại, bằng không cũng sẽ không mới gặp mặt một lần liền hạ cổ độc. Nói là si tình, trên thực tế loại hành vi này có khác gì cường bức không?”

Vưu Hạc nhìn chằm chằm Tịch Đăng, chậm rãi nhấc tay phải lên, nhẹ nhàng chuyển động, một hồi chuông reo lên.

“Rì rào”

Chu vi lập tức vang lên loại thanh âm này.

Một đám xà từ trong rừng cây chui ra, dồn dập bò tới bên người Vưu Hạt, thẳng nửa thân thể lên dùng đôi mắt nhỏ lạnh như băng kia nhìn.

Khỏe môi Vưu Hạt khẽ nhếch, cổ tay chuyển động. Lần này rất nhiều bò cạp chui ra.

Chờ Vưu Hạt gọi ngũ độc thú (*) toàn bộ đi ra, sắc mặt mọi người ở đây cơ bản đều trở nên khó coi.

(*) Ngũ độc thú gồm: Nhện, rắn, bò cạp, cóc, rết

Đặc biệt là Tịch Đăng, dưới tình huống xung quanh đều yên lặng, liền nghe một câu: “Thật buồn nôn.”

Vưu Hạt lập tức hung hăng trừng, mà động tác kế tiếp của Tịch Đăng làm cho hắn có chút...

Tịch Đăng từ trong ống tay áo lấy ra một cái bọc giấy, sau đó mở bọc giấy ra, lấy bột phấn vẩy một vòng quanh người mình cùng với Triệu Vu Quy.

Là bột hùng hoàng(*).

(*) Dùng để đuổi rắn, có thể mua ở hiệu thuốc

Vưu Hạt: “...”

Sau đó liền thấy Tịch Đăng từ ống tay áo khác lôi ra một bọc giấy nữa, tỉ mỉ vẩy một vòng.

Mặt Triệu Vu Quy đột nhiên đỏ lên: “A Tịch.”

Tịch Đăng tiếp tục vẩy, không thèm quay đầu lại: “Đừng phá, không thấy ta đang phòng côn trùng sao?”

Vốn là một cuộc chiến, thế nhưng vì hành động của Tịch Đăng, bầu không khí từ nghiêm túc trở nên có chút dễ khóc dở cười.

Gương mặt trắng nõn của Vưu Hạt tức giận đến ửng đỏ: “Người!”

Phượng Hòa nhất thời cười vui vẻ, so với Tịch Đăng, hắn càng không ưa cái tên yêu khí Vưu Hạt này.

Hắn đem roi bên hông quất ra, chu sa nơi mi tâm như ngọn lửa: “Vưu Hạt, hôm nay gặp người cũng là chuyện tốt, mau giải cổ độc cho Vu Quy đi.”

Vưu Hạt hừ lạnh một tiếng, thần sắc càng lạnh hơn: “Người Vưu Hạt ta nhìn trúng, xưa nay không thể trốn thoát.”

Nói xong liền đem ngón trỏ và ngón cái bỏ vào miệng, thổi một tiếng lạnh lạnh, như tiếng chim sơn ca kêu to, trong thời gian ngắn, nhóm ngũ độc thú kia liền trực tiếp phát động công kích.

Mà Vưu Hạt thì dùng khinh công nhảy một cái, hướng về phía Triệu Vu Quy.

Triệu Vu Quy rút kiếm ra đón nhận, dựa theo nội dung ban đầu của vở kịch, Vưu Hạt ngả ngón đùa giỡn Triệu Vu Quy, nhưng là bị Tịch Đăng chọc giận Vưu Hạt nhìn Tịch Đăng được Triệu Vu Quy che chở, động tác liền trở nên cay độc.

Vưu Hạt lúc này không muốn đùa giỡn, chỉ muốn giết cái tên phía sau Triệu Vu Quy, lại còn tung thuốc bột, hắn từ nhỏ đến lớn, vẫn chưa gặp tên nào khiến mình tức giận như vậy.

Triệu Vu Quy sắc mặt từ từ ngưng trọng, võ công không bằng Vưu Hạt, nếu không cũng sẽ không bị Vưu Hạt bắt lại hạ cổ độc.

Tịch Đăng được Triệu Vu Quy bảo vệ chặt chẽ, nhưng nhìn thấy Triệu Vu Quy rõ ràng đang ở thế hạ phong, con người chuyển một cái, đột nhiên cười với Vưu Hạt: “Vưu Hạt, người vẫn là giải cổ độc đi, nếu không Vu Quy thật sự cả đời đều không thể rời bỏ ta nữa bước.”

Đồng tử Vưu Hạt hơi co rút lại, nhìn về phía Triệu Vu Quy: “Người uống máu hắn?”

Triệu Vu Quy bình tĩnh không chút lo sợ mà “ân” một tiếng.

Ba người bên kia đã giải quyết gần xong ngũ độc thú, Vưu Hạt khoát tay, liền gọi thêm nhiều hơn, sau đó đập một chưởng ngực Triệu Vu Quy, đem người đánh bay, sau đó sắc mặt hung ác một phát bắt được Tịch Đăng.

Triệu Vu Quy một ngụm máu liền phun ra ngoài, trực tiếp rống to: “Vưu Hạc, ngươi nếu dám động hãn, ta chắc chắn lột da ngươi ăn thịt.”

Vưu Hạc vốn định trực tiếp giết Tịch Đăng, nghe được câu này, liền giơ tay đánh ngất người, sau đó vác lên vai mang đi.

“Triệu Vu Quy, nếu muốn mạng sống cùng với tiểu tình lang của ngươi, liền chủ động đến tây nam tìm ta.”

Vưu Hạc vác tình địch của mình, với người trong lòng mình để lại câu nói này.

Triệu Vu Quy nắm chặt tay, nhìn Vưu Hạc rời đi, trong mắt lạnh băng.

Tịch Đăng bị nước lạnh gội tỉnh, phản ứng đầu tiên là nghĩ tới Tả Viên Chi định lấy máu, cổ độc kia cần phải bảy ngày lấy máu một lần, lần trước số lượng Tả Viên Chi lấy đủ để sống quá một tháng.

Phản ứng thứ hai là đói, không biết mấy ngày rồi chưa ăn?

“Trước mặt ta còn ngẩn người? Lá gan không nhỏ.” Thanh âm có chút làm người ta sợ hãi vang lên, sau đó một đôi giày lụa xuất hiện trước mặt Tịch Đăng.

Là Vưu Hạc.

Lần này Vưu Hạc một thân màu hồng, trang phục giống như ngày ấy, chỉ là trên tóc có thêm một cây trâm hình bò cạp.

Tịch Đăng bán dựa vào trên tường, sắc mặt tái nhợt, thế nhưng trong mắt không chút nửa phần yếu đuối hay thất thố: “Ngươi trối ta về làm áp trại phụ quân?”

Vưu Hạc nhẹ nhàng nở nụ cười, một cước đạp lên ngực Tịch Đăng: “Chết đến nơi rồi còn không quên lảm lời, ngươi ngược lại đúng là thú vị.” Mỗi Vưu Hạc rất đỏ, nếu như chỉ nhìn môi, còn tưởng rằng hắn đang nói lời tình ý.

Hắn một bên nói chuyện, một bên gia tăng khí lực trên chân, còn ác ý chuyển động chân, làm cho Tịch Đăng ho khan.

“Ta tóm ngươi về là muốn nghiên cứu kỹ càng một chút, thuận tiện giải quyết ràng buộc giữa ngươi và Vu Quy, cổ độc của ta bị người khác nuôi sao được.”

Tịch Đăng đưa tay ra bắt được chân Vưu Hạc, ho khan làm cho khóe mắt hơi đỏ, ngẩng đầu nhìn Vưu Hạc, phối hợp với nốt ruồi nơi khóe mắt, ngược lại có mấy phần điểm đậm đáng yêu, chỉ có điều miệng Tịch Đăng từ trước đến giờ đều không tha người, trong tay kẻ địch cũng không chút khuất phục: “Ngươi nghiên cứu gì cứ nghiên cứu, chỉ có điều lấy chân thối của ngươi ra, mấy trăm năm không rửa chân.” Nói xong liền đẩy chân Vưu Hạc ra.

Vưu Hạc không những không giận mà còn cười: “Tiểu Ngân, ngươi cần tên này cho ta.”

Nói xong, con xà nhỏ màu bạc trên cổ liền bò xuống, bò tới chỗ Tịch Đăng, nhưng lúc vừa mới đến gần, liền ngừng lại, không động đậy.

Vưu Hạc có chút kỳ quái: “Tiểu Ngân?”

Tịch Đăng nở nụ cười: “Ha, ngươi tiểu súc sinh này còn hiểu được tiếng người?” Vừa mới nói xong, liền phát hiện tiểu xà cùng với chủ nhân mình đều âm trầm nhìn qua. Mà Tịch Đăng rất không biết cái gì gọi là kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, nói tiếp: “Ta gần đây mỗi ngày đều tắm bột chống côn trùng, ngươi tiểu súc sinh này đừng nghĩ bò vào người ta.” Nói xong, còn hơi hất cằm lên.

Tiểu xà bò về bên chân Vưu Hạc, dùng đầu cà cà, rất giống hài tử bị khi dễ về tìm người lớn báo thù.

Vưu Hạc quả nhiên rất bao che khuyết điểm, ngồi xổm xuống tát vào mặt Tịch Đăng, sau đó cất giọng nói: “Người đến, đem tên này xuống, không rửa đi ba tầng da không cho phép dẫn về.”

Lập tức có hai thiếu nữ tiến vào, trang phục giống nhau, tóc đều buộc thành nhiều bím tóc, trên hai má lại vẽ thêm mấy đường.

Hai thiếu nữ hành lễ với Vưu Hạc: “Cổ chủ.”

Vưu Hạp khê nhếch môi: “Đem người dẫn đi.”

Tịch Đăng ngay lập tức liền bị hai thiếu nữ giữ lấy tay: “Có thể dìu ta lên không? Ta cũng vô cùng mong được tắm rửa.”

Không nghĩ tới Vưu Hạp lại đem mình về đại bản doanh, sốt ruột, không biết đã có bao nhiêu ngày không ăn uống tắm rửa.

Hai thiếu nữ cũng không để ý tới Tịch Đăng, đồng thời khí lực lớn vô cùng trực tiếp tha Tịch Đăng lên rồi đi ra ngoài.

Tịch Đăng không còn cách nào chỉ có thể nghiêng đầu gọi Vưu Hạp: “Nhân yêu đáng chết, giúp ta chuẩn bị cơm, ta chết đói người liền nghiên cứu cái rằm.”

Tiểu ngân (bạc) xà liền bò tới ngón tay chủ nhân mình, sau đó triển miên vòng vài vòng, còn dùng chóp đuôi chọt chọt vào tay Vưu Hạp.

Vưu Hạp khê mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng sờ đầu rắn: “Ngoan, Tiểu ngân, ta sẽ giúp người báo thù.”

Hai thiếu nữ kia kéo Tịch Đăng tới một cái phòng, phòng đều làm từ gậy trúc, mà xung quanh phòng cũng trồng đầy cây trúc, lục lạc bạc trắng, giường mắt đều là xanh biếc, khiến người ta tinh thần sáng khoái, nếu không nhìn xà quần trên cây.

Mặt Tịch Đăng tái mét...

Các thiếu nữ đẩy Tịch Đăng vào gian phòng, liền khép cửa lại, hai người thay đổi bộ dáng cứng ngắc lúc này, cười hi hi ha ha, một thiếu nữ trong đó nói: “Ca ca, người từ đâu tới đây?”

Tịch Đăng ngược lại ngẩn người, bất quá lập tức cười nói: “Kinh thành.”

Hai thiếu nữ liếc nhìn nhau, cùng nở nụ cười, một người đứng bên cạnh Tịch Đăng hỏi: “Ca ca, kinh thành có đẹp không? Có đẹp hơn nơi này không?”

“Đương nhiên...” Tịch Đăng nhìn thần sắc hai thiếu nữ, đổi giọng, nực cười, thủ hạ của một tên thích độc vật như thế chắc chắn cũng không phải hiền lành: “Đương nhiên nơi này đẹp hơn, núi đẹp nước đẹp quan trọng là người cũng đẹp.”

“Hi hi, ca ca, người có phải là người yêu của cổ chủ không? Cổ chủ nói người trong lòng đang ở kinh thành, lần này đi ra ngoài chính là vì mang người yêu trở về.”

Tịch Đăng nhú mày: “Không, ta không phải người yêu của hấn, ta là người yêu của người hấn yêu, cổ chủ các người ghen tị với ta, nên bắt ta về đây.”

Hai thiếu nữ cười vui vẻ, cười đến mức run rẩy: “Cổ chủ rất ngốc, thích một người chỉ biết hạ cổ độc, nếu là chúng ta...” Hai thiếu nữ liếc mắt nhìn nhau, trăm miệng một lời, “Nhất định phải khiến người chết không được sống cũng không xong, đời này kiếp này, chỉ có thể là của một mình ta.”

Tịch Đăng cười, tựa hồ hoàn toàn không cảm thấy hai thiếu nữ này rất đáng sợ.

Các thiếu nữ liếc nhìn một cái: “Ca ca, người nên nhanh ra phía sau bình phong tắm rửa đi, chậm chạp sẽ khiến cổ chủ tức giận.”

Tịch Đăng nhìn thấy bình phong, liền đi qua, bước đi rất chậm, rõ ràng rất suy yếu, thế nhưng vẫn luôn thẳng lưng: “Các người không hầu hạ ta?”

“Cổ chủ sẽ ghen.” Các thiếu nữ trăm miệng một lời đạo, sau đó một người trong đó nói, “Mở cửa sổ đằng sau ra, phong cảnh bên ngoài không tệ, chỉ có điều nhiều xà với côn trùng, ca ca tuyệt đối đừng ham mê sắc đẹp, bước ra ngoài.”

Quả nhiên là vật nhỏ có độc, Tịch Đăng cười cười.

Vưu Hạp nhìn thấy một đồng đặt trên giường mình, biểu tình có chút cứng ngắc, Tiểu ngân quần trên cổ hấn, đầu cũng nhìn lên trên giường, còn le lưỡi một cái.

Ai tới nói cho hấn biết, tại sao cái tên quỷ đáng ghét này lại bị ném lên giường hấn?!

Tiểu kịch trường:

Vưu Hạc: Ta đẹp hơn Phương Hòa, độc thuật lợi hại hơn Tả Viên Chi, một bụng ý xấu hơn Cung Mịch Lăng, quan trọng nhất là ta cao hơn Triệu Vu Quy, ta không phải chính quy công, thì còn ai?

Triệu Vu Quy: Ta đáng yêu hơn người ()

Vưu Hạc bị K.O (*)...

(*)Knock out: đánh bại

18. Chương 17: Ta Tại Võ Hiệp Văn Hủy Đi Cp 7

Vưu Hạc trằm mặt đi tới bên giường, người trên giường ngược lại ngủ vô cùng ngon, tóc dài tản trên giường, gương mặt vừa mới tắm rửa xong còn mang theo đỏ ửng.

Vưu Hạc vừa định trực tiếp đập người xuống, liền phát hiện tiểu ngân xà đang bò qua, uốn một cái nhanh chóng bò tới trước ngực Tịch Đăng, sau đó đứng thẳng hơn nửa thân lên.

Vưu Hạc ngẩn ra, sau đó nở nụ cười: “Được rồi, Tiểu Ngân, người liền tự mình tới giáo huấn hắn đi.”

Tiểu ngân xà tựa hồ thật sự hiểu được ý người, nghe câu này xong, lập tức nâng đuôi lên, “Ba” một tiếng vung vào mặt Tịch Đăng.

Tịch Đăng mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy tiểu ngân xà trước mặt, toàn thân lập tức cứng đờ.

Tiểu Ngân xà thu hồi đuôi lại, mở miệng to ra, hai con mắt nhỏ nhìn chăm chăm Tịch Đăng.

Tịch Đăng nghĩ nghĩ, con rắn này là đang đe dọa mình sao?

Tịch Đăng miễn cưỡng cười một cái: “Tiểu súc sinh, đừng có nằm trên ngực ta, mau xuống.”

“Xè xè xè” Tiểu Ngân xà le lưỡi, sau đó uy dựng thẳng đuôi lên uy hiếp.

Vưu Hạc hứng thú đứng bên cạnh nhìn, nói thật hắn cũng chưa từng thấy Tiểu Ngân có hứng thú với ai bên ngoài.

Tịch Đăng thấy tiểu ngân xà như vậy, dù không muốn cũng phải cúi đầu: “Tiểu tổ tông, gọi người tiểu tổ tông được không? Tiểu tổ tông, người nhanh đi đi, nằm trên người ta không thoải mái đâu.”

Tiểu Ngân xà vẫy đuôi, sau đó bò đến cổ Tịch Đăng, nằm xuống.

Tịch Đăng lúc này đã cứng ngắc đến mức không thể cứng ngắc hơn.

Vưu Hạc rốt cuộc nhìn không được, ở bên cạnh cười ha ha: “Đường đường một đại nam nhân, cứ nhiên sợ một tiểu xà, thật buồn cười.”

Tịch Đăng lạnh mặt, hơi động một cái, con rắn kia lại dùng đuôi nhẹ nhàng lướt trên má, vậy nên Tịch Đăng phải ngừng nhúc nhích, chỉ có thể cầu cứu tên độc ác bên cạnh.

“Ai, người mau dạy dỗ tiểu súc sinh của người, đừng có tùy tiện nằm trên người nam nhân xa lạ.” Vừa dứt lời, Tiểu Ngân xà liền dựng thẳng đầu lên nhìn. “Tổ tông, người là tổ tông của ta. Vưu Hạc, người mau kêu tiểu tổ tông này xuống!”

Vưu Hạc nhú mày: “Ta sao phải giúp người, ta phải giết người mới đúng.”

Tịch Đăng một bộ sống không bằng chết: “Thà bây giờ người giết luôn ta.”

Tiểu ngân xà lấy đuôi vỗ xuống mặt Tịch Đăng, xúc cảm ẩm ướt mềm nhũn kia khiến Tịch Đăng hận không thể ngắt đi.

Vưu Hạp hừ lạnh một tiếng, nói thật, hắn chưa từng thấy tiểu ngân xà có bộ dáng như vậy với người khác, nếu có người mạo phạm nó, nó đều trực tiếp cắn đối phương, dáng vẻ đùa giỡn một người như vậy, thật sự là ngạc nhiên, bất quá nam nhân trước mắt này phản ứng thật thú vị. “Người nên cảm tạ Tiểu Ngân có hứng thú với người, bằng không ta hiện tại liền giết người.”

“Uy uy, hiện tại liền giết ta đi.” Tịch Đăng liêu mạng xoay mặt trừng đối phương.

Vưu Hạp ngồi xuống bên giường, thân thủ cho Tịch Đăng một tát: “Chờ ta nghiên cứu người, ta sẽ giết người.” Sau đó trở tay xoay một cái, trong tay liền xuất hiện một viên thuốc màu đỏ: “Mau ăn cái này.”

Tịch Đăng khịt mũi coi thường, môi hé ra hợp lại, rõ ràng phun ra hai chữ: “Không ăn.”

Vưu Hạp không tức giận: “Vậy ta liền kêu Tiểu Ngân cho người ăn.”

Tiểu ngân xà lắc lắc đuôi, tựa hồ thật sự muốn uy Tịch Đăng uống thuốc.

Tịch Đăng lập tức đi lấy thuốc trong tay Vưu Hạp trong: “Chút chuyện nhỏ này không cần phiền phức tiểu tử tông.” Sau đó bỏ vào miệng.

Một lát sau, ánh mắt Tịch Đăng liền trở nên mê mang.

Vưu Hạp liền tát Tịch Đăng một cái: “Đừng giả vờ nữa, không được giấu viên thuốc dưới lưỡi.”

Tịch Đăng chỉ có thể dưới sự quan sát của một người một xà, ăn viên thuốc, sau đó lập tức ngất đi.

Tiểu ngân xà lúc này đang thần nhiên bò xuống, sau bò lên người chủ nhân mình.

Vưu Hạp nhìn chăm chăm người trên giường, ánh mắt suy tư, nhẹ giọng nói: “Giết hẳn Vu Quy sẽ hận ta, nếu Vu Quy phát hiện người này biến thành một người khác, còn có thể thích sao?”

Người trên giường lúc tỉnh lại, mặt trời bên ngoài đang chói chang.

Bên giường là hai thiếu nữ, thấy người tỉnh, liền lập tức đi thông báo cổ chủ.

Khi Vưu Hạp tiến vào, liền nhìn thấy khuôn mặt lúc nào cũng muốn ăn đòn đang mê mang nhìn, người kia lúc này như một tờ giấy trắng, giống như đang chờ người đến tô vẽ.

Vưu Hạp khẽ nhếch môi, nở nụ cười.

Người kia ngây ngốc nhìn, nói ra một câu: “Người là ai?”

“Vưu Hạp.”

Hắn nhìn nhìn, tựa hồ không hiểu được gì, sau đó vươn ngón tay chỉ vào chính mình, đôi mắt hơi trợn to: “Vậy ta là ai?”

Vưu Hạp đi tới bên cạnh, cúi người xuống, nhìn chăm chăm vào đôi mắt kia: “A Ngốc, tên của người là A Ngốc.”

Người kia lắc lắc đầu: “Không đúng, tên của ta không phải vậy, phải là...” Hắn đột nhiên bưng đầu, trên mặt tràn đầy thống khổ: “... Đăng...”

Vưu Hạp kéo tay hắn xuống: “A Ngốc đừng nghĩ nữa, người đã đập hư đầu.”

“Ta đập hư đầu?”

Vưu Hạp mặt không đỏ tim không đập đập: “Đúng, người vốn chỉ hơi dốt so với người thường thôi, mấy ngày trước người té lộn nhào một cái, sau đó đập vào tảng đá, liền mất trí nhớ.”

Biểu tình A Ngốc có chút vi diệu, tựa hồ cảm thấy có chút hoang đường: “Vì sao lại mất trí nhớ? Quan hệ của chúng ta là gì?”

“Không biết, chúng ta a, người thăm mến ta.” Vưu Hạp cười rất xinh đẹp.

A Ngốc a một tiếng, nhíu mày lại: “Tại sao ta thăm mến người, người lại biết?”

Vưu Hạp nói: “Người sao lại có nhiều câu hỏi như vậy.”

A Ngốc rất bất đắc dĩ: “Ta không phải mất trí nhớ sao?”

Vưu Hạc ngồi dậy, từ trên cao nhìn xuống A Ngốc: “Ta trước đây không thích người cũng là vì người cứ hay hỏi nhiều câu hỏi.”

“Ân.” A Ngốc ngơ ngác, cho đến khi nhìn thấy tiểu ngân xà nhúc nhích, liền lập tức lui về phía sau: “Cái kia... Cái kia là cái gì?” Hắn chỉ vào cổ Vưu Hạc.

Vưu Hạc lấy tiểu ngân xà xuống, sờ sờ đầu rắn: “Đây là Tiểu Ngân a.”

Sắc mặt A Ngốc lập tức trở nên khó nhìn: “Người vì sao nuôi một con súc sinh trên cổ mình?”

Khóe miệng Vưu Hạc giật một cái, người này mất đi ký ức rồi mà cái miệng vẫn không thể thiếu đòn.

Tiểu Ngân xà lập tức tức giận le lưỡi với A Ngốc.

A Ngốc lại lui tiếp về phía sau, gần như sắp lộn xuống giường: “Ta sẽ không thăm mến người, ta rất là sợ rắn.”

Vưu Hạc nhún mày: “Người bình thường vẫn hay gọi Tiểu Ngân là tổ tông, người thích nhất là nó.”

A Ngốc mặt cứng đờ, Vưu Hạc đặt Tiểu Ngân xuống giường: “Đi, Tiểu Ngân, còn không mau trau dồi tình cảm với người hầu người.”

Tiểu ngân xà lập tức bò về phía người trên giường.

“Người... Người đừng tới, không muốn... Vưu Hạc, mau mang nó đi a!”

Vưu Hạc ở bên cạnh cười vô cùng vui vẻ.

Trước khi Triệu Vu Quy tới, nhất định phải biến tên quỷ này thành một người khác.

A Ngốc ngồi bên cạnh bàn, nơm nớp lo sợ mà lộn nhỏ, lộn xong, liền có một cái đầu nhỏ lập tức lại gần, ngậm quả nhỏ, ngửa đầu nuốt xuống.

A Ngốc lộn hơn mười quả sau, rốt cục không nhịn được nói với người đối diện: “Tại sao rắn lại muốn ăn nhỏ? Hơn nữa nó ăn nhiều như vậy không sợ trương bụng sao?”

Vưu Hạc lật lật Nhất Hiệt Thư, không ngẩng đầu, trước đây đều tự mình lộn cho Tiểu Ngân ăn, hiện tại lần đầu tiên xuất hiện một người Tiểu Ngân không bài xích, đương nhiên phải giao lại nhiệm vụ này: “Người biết ta rất...”

Lời còn chưa dứt, A Ngốc liền đáp: “Ghét nhất người hỏi nhiều, người nói qua nhiều lần rồi, ta cũng nghe chán rồi, ta thật sự thích người sao? Ta vì sao lại thích người không thích nói nhiều nhưng lại hay lặp lại.”

Vưu Hạc chỉ cảm thấy gân xanh mình đang nhảy nhót, lần đầu hối hận cách làm của mình, lúc trước tại sao lại chỉ hạ thuốc quên hết ký ức, đáng lẽ phải trực tiếp làm cho người phát ngốc, dù sao cũng chỉ cần còn sống là được thôi mà.

A Ngốc lộn quả mệ, quay đầu nói với tiểu ngân xà con đang há mồm chờ bên cạnh: “Tiểu tổ tông, ăn quá nhiều sẽ mập, sẽ không tìm được đối tượng, bây giờ chuẩn bị tới mùa đông rồi, mùa đông đến, mùa xuân còn xa sao? Mùa động dục của các người cũng sắp đến, không tìm được đối tượng sẽ rất đáng thương.”

Tiểu ngân xà khép miệng lại, đầu còn giật giật, tựa hồ rất khổ não, cuối cùng trực tiếp nằm trên bàn.

Vưu Hạc rốt cục không nhịn được: “Cút ra ngoài cho ta.”

“Không cút.” A Ngốc nói: “Nếu ta thăm mến người, ta nhất định phải nghĩ trăm phương ngàn kế ngốc một chỗ với người a, huống chi ta dứt tiểu tổ tông ăn nhỏ lâu như vậy, người vì sao có thể dùng xong ta liền chán ghét? Đồ bội bạc, đáng ghét.” Cuối cùng, còn trợn mắt liếc Vưu Hạc một cái.

Vưu Hạc trong lòng đầm ngực giậm chân, có thể giết không? Có thể giết cái tên quỷ trước mặt không? Cuối cùng vẫn là lý trí chiến thắng tình cảm, hắn khẽ mỉm cười, trong nháy mắt, phong tình vô hạn: “Người không cảm giác mình ngày càng nói nhiều hơn sao?”

A Ngốc trừng mắt nhìn: “Ta thích bỏ sung.”

Vưu Hạc lập tức nắm chặt sách trong tay.

A Ngốc lại đột nhiên đứng lên ngồi xuống bên cạnh Vưu Hạc, không nháy mắt nhìn chăm chăm Vưu Hạc. Vưu Hạc nhú lông mày, tức giận nói: “Nhìn gì vậy, ta là người người có thể nhìn sao?”

A Ngốc không chỉ tiếp tục nhìn, còn đưa vuốt chó ra sờ soạng gương mặt tràn ngập phong tình kia của Vưu Hạc.

Vưu Hạc giận dữ, trở tay liền cho người nào đó to gan lớn mật một cái tát: “Dám sờ ai đó?”

A Ngốc bị đánh, ánh mắt có chút oan ức, thu hồi móng vuốt đặt trên mặt đối phương.

Không lâu sau, dấu tay trên gương mặt trắng nõn của A Ngốc đỏ lên, Vưu Hạc quay đầu nhìn thấy ánh mắt ủy khuất của đối phương, lần đầu tiên nghĩ có phải mình đã ra tay quá nặng không, liền không nhìn được nói: “Đừng có nhìn ta như vậy, ta đánh người chỉ là vì người vô lễ với ta trước.”

A Ngốc vô cùng đáng thương nhìn Vưu Hạc: “Nhưng là ta không phải thâm mến người sao? Ta thâm mến người nên mới muốn gần gũi người mà.”

Vưu Hạc trừng A Ngốc một cái, sau đó đứng lên, đi tới bên giường: “Ta muốn nghỉ ngơi một chút, người về phòng đi.”

Tiểu ngân xà cũng lập tức từ trên bàn bò xuống, hướng bên giường bò qua.

Chờ tới lúc Vưu Hạc cởi áo ngoài, ngồi xuống giường, mới phát hiện A Ngốc vẫn đang ngồi đó, không nhìn được trừng mắt: “Ngồi ngốc ở đó làm gì?”

A Ngốc ồ một tiếng, lại đi tới bên giường.

Sau đó cũng bắt chước Vưu Hạc cởi y phục, còn thêm to gan lớn mật mà áp đảo mỹ nhân đang cau mày lên giường.

A Ngốc câu môi nở nụ cười, bộ dáng ngược lại có mấy phần giống trước kia: “Tiểu Hạc Tử, ta muốn ngủ với người.”

Vưu Hạc vốn định đá người xuống, nhìn ánh mắt đối phương, đột nhiên tràn đầy phong tình nở nụ cười: “Người muốn ngủ thể nào?”

Trên mặt A Ngốc xuất hiện một cái cười xấu xa, thân thủ đi lột đi quần áo đối phương: “Tự nhiên là muốn...” Cổ áo Vưu Hạc bị A Ngốc vạch ra, lộ ra một lồng ngực trắng nõn. Mà A Ngốc lại đột nhiên trợn to mắt, trực tiếp đặt tay trước ngực đối phương, còn bóp bóp, sau đó lộ ra biểu tình không thể tin: “Tiểu Hạc Tử, ngực người vì sao lại phẳng?”

...

Mặt Vưu Hạc tối sầm, nắm lấy cổ áo đối phương, sau đó vị trí hai người liền thay đổi, Vưu Hạc đè trên người A Ngốc, đôi mắt híp lại, còn lè lưỡi liếm môi mình: “A Ngốc, người quên người là nữ nhân sao?”

A Ngốc vẫn là bộ dáng không thể tin như lúc nãy, nghe được lời Vưu Hạc, càng thêm khó tin: “Làm sao có thể.” Sau đó âm thanh thấp xuống, trên mặt hơi ửng đỏ: “Lúc ta tắm nhìn thấy được tiểu đệ đệ của mình.”

Vưu Hạc cười, sau đó dùng nửa người dưới đụng A Ngốc một chút: “Ngớ ngẩn, nếu người không phải nữ nhân, làm sao có thể đón nhận được chỗ đó của ta?”

19. Chương 18: Ta Tại Vô Hiệp Văn Hủy Đi Cp 8

A Ngốc nhìn xuống nửa người dưới của Vưu Hạc, không khí tựa hồ trong nháy mắt này đọng lại.

Trong mắt Vưu Hạc như cát giấu mê hoặc: “Sao vậy, choáng váng?”

A Ngốc hơi giật mình ngẩng đầu, sau đó đầu gối vừa nhấc ——

“A!” Vưu Hạp lập tức bưng lấy chỗ riêng tư của mình mà ngã xuống giường.

A Ngốc lập tức bò lên, hai tay che mặt tỏ vẻ tiểu nường tử nường ngừng.

Sắc mặt Vưu Hạp cực kỳ khó coi, bị người này đá một cái so với bị Triệu Vu Quy chạy trốn lúc trước còn khó coi hơn.

Nhất định phải dạy dỗ tên kia đến mức ngoan ngoãn nghe lời mới được!

Vưu Hạp trong lúc đầu trí đầu dừng cùng A Ngốc, tựa hồ đã quên mong muốn ban đầu của mình.

Vưu Hạp ngồi trên giường, buộc hết bím tóc trên đầu lên, nửa che chân trái, đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm người đối diện mình.

Người đối diện cả người nhấp nhồm, như thể trên ghế dưới mông có châm.

Vưu Hạp lắc chén rượu trong tay, sau đó nói: “Lại đây.”

Người đối diện lập tức lắc lắc đầu.

Mặt Vưu Hạp trầm xuống: “Tiểu Ngân.”

“Ta tới ta tới.” Người kia lập tức ngồi xuống bên cạnh Vưu Hạp, cuối cùng, quan sát trên dưới Vưu Hạp một phen, sau đó làm ra một hành động lớn gan dạ thường ——

Biểu tình Vưu Hạp có chút duy trì không được, nhìn thấy người nào đó cố gắng chen lại ngồi trong lòng mình, có chút cắn răng nghiêng lợi nói: “Người có phải là quá chủ động hay không?”

A Ngốc a một tiếng, sau đó nghiêng đầu nhìn Vưu Hạp: “Sao không chủ động được, ta là thâm mến người mà.”

Vưu Hạp phẫn nộ: “Người nhìn thấy phụ nữ đoàn hoàng ngồi trên đùi nam nhân sao?”

Mấy ngày nay Vưu Hạp hờ một chút là tẩy não A Ngốc: “Kỳ thực người là con gái”, đồng thời yêu cầu mọi người đều nói như vậy.

A Ngốc không gặp nhiều người, nhưng mà ai gặp cũng gọi A Ngốc là “Ngốc cô nương”.

...

...

...

A Ngốc lúc đầu bắt đầu còn phản bác, sau đó nếu có ai kêu mình “Ngốc cô nương, liền kéo tới chỗ không người, sau đó... liền cởi quần.

Vưu Hạp sau khi biết được việc này, liền trực tiếp bắt người về phòng, đè trên giường, lột quần người nào đó ra, tàn bạo nói: “Người không phải muốn lột sao? Ta hôm nay cho người lột đủ.”

Mùa thu ngày càng rõ ràng, nhiệt độ đã thấp xuống.

A Ngốc nhìn tiểu đệ của mình phơi gió lạnh một hồi, liền ôm Vưu Hạp khóc lóc nói đã biết sai rồi.

Sau đó, có người lại gọi A Ngốc là “Ngốc cô nương”, nhưng A Ngốc cũng mặc kệ không thêm phản ứng.

A Ngốc hơi nheo mắt: “Tiểu Hạp Tử không phải người khác, hơn nữa, ta đâu phải phụ nữ đẳng hoàng, ta để cho rất nhiều người nhìn thấy chỗ ấy, cứ coi là nữ nhân, thì cũng là nữ nhân hư hỏng.”

Vưu Hạp: “...”

A Ngốc lén lút quan sát biểu tình Vưu Hạp, nhìn đối phương tạm thời sẽ không triệu hoán sủng vật, Tiểu Ngân đang ngủ bên cửa sổ, liền thân thủ ôm cổ đối phương, hai người lập tức càng trở nên gần hơn.

Vưu Hạp nhắm mắt, âm thanh rất lạnh: “Xuống.”

A Ngốc hừ một tiếng, còn cố ý nũng nịu yếu đuối nói: “Tử quỷ, người coi nhân gia là ai, kêu thì đến đuổi thì đi sao? Ta không đi xuống.”

Vưu Hạc vốn định trực tiếp kéo người xuống, nhưng gì nhìn thấy ánh mắt che giấu đắc ý của đối phương, rốt cuộc không đẩy xuống, bình chân như vại ôm người trong lòng ngực “Ngốc cô nương”.

A Ngốc thấy Vưu Hạc không có phản ứng gì lớn mà ôm mình, lập tức nghi ngờ nhẩn mây.

Vưu Hạc mặt ngoài bình tĩnh trong lòng lại đang hừ lạnh, cho cái tên quỷ đáng ghét này giả vờ, để xem người này có thể ngồi trong lòng mình được bao lâu.

A Ngốc quả nhiên ngồi một hồi liền ngồi không yên, đẩy tay Vưu Hạc ra, bỏ chạy.

Vưu Hạc một cái bắt người trở về, lục lục kêu leng keng leng keng: “Đi đâu?”

A Ngốc nói: “Ta ra ngoài chơi.”

“Bên ngoài có gì vui? Tất cả đều là rắn, người không phải sợ rắn nhất sao?” Vưu Hạc vừa dứt lời, chỉ thấy người nào đó lại tiếp tục ngồi vào lòng mình, mặt còn tỏ vẻ cảm động: “Tiểu Hạc Tử, người thật sự quá tốt với ta, ngay cả việc ta sợ rắn cũng biết.”

Vưu Hạc rốt cuộc nhịn không được, đứng dậy vứt người trên đất, ghét bỏ phải phải vật áo, lục lục kêu vang mà đi.

A Ngốc ngồi dưới đất, nhìn bóng lưng Vưu Hạc đi xa, câu môi nở nụ cười, từ dưới đất bò dậy, vỗ tay một cái, liếc nhìn về phía cửa sổ, sau đó đi tới, nhìn tiểu ngân xà cuộn người ngủ, trong mắt là ý tứ hàm xúc không rõ, sau đó nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Thối xà.”

Triệu Vu Quy đến.

Bởi vì có Tả Viên Chi, nhóm người thành công vượt qua độc vật cùng chương khí kia, bắt quá Vưu Hạc đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, cho nên nhóm người vừa tiến vào liền bị mới đến lâu chính.

Triệu Vu Quy bị người đè tiến vào, vành mắt liền đỏ lên, nguyên nhân chính là, A Tịch mình không dám chạm mạnh lại bị người khác đạp dưới chân.

Đôi mắt Triệu Vu Quy trong suốt nhìn chằm chằm người ngồi bên trên, người này, mình nhất định sẽ không đơn giản bỏ qua.

Phượng Hòa tròn tròn mắt, sau đó trừng Vưu Hạc: “Người đã làm gì hắn?”

Vưu Hạc nhếch môi, một chân giẫm trên đất, một chân khác lại đạp trên lưng A Ngốc, không, phải gọi là Tịch Đăng. Tịch Đăng quỳ củ quỳ gối bên người Vưu Hạc, tựa hồ tình nguyện làm một cái kê chân.

“Vu Quy, người rốt cuộc đã tới.” Vưu Hạc lộ ra biểu tình hoài niệm.

Triệu Vu Quy nhìn chằm chằm Vưu Hạc, từng chữ từng câu mà nói: “Buông hắn ra.”

Vưu Hạc cười ha ha, lục lục trên người cũng kêu leng keng leng keng: “Người người thích đã biến thành một con chó ta nuôi, ta kêu hắn làm gì thì hắn làm cái đó, người như vậy, người còn thích sao?” Nói đến đây, liền hơi cúi người xuống, đưa tay ra gỡ cằm người đang quỳ bên cạnh: “A Ngốc, làm tiếng chó sủa.”

Tịch Đăng khề ngắc đầu, đôi mắt rất sáng, trên mặt có chút oan ức, âm thanh rất thấp: “Tiểu Hạc Tử, bọn họ là ai? Tại sao muốn ta sủa như chó?”

Vưu Hạc cũng thấp giọng đáp: “Bọn họ là người xấu, tới đây cướp người đi.”

Tịch Đăng nghe được câu này, liền quay đầu nhìn, Vưu Hạc nhanh chóng nhấn giữ đầu Tịch Đăng, xoay trở lại, ánh mắt mang theo khó chịu: “Nghe lời, nhanh lên.”

Tịch Đăng há miệng, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng.

Vưu Hạc đối diện với nánh mắt ủy khuất của đối phương, chỉ làm như không nhìn thấy, bắt quá vẫn không tự chủ được bỏ chân xuống.

Cung Mịch Lăng trầm giọng nói: “Vưu Hạt độc chủ thực sự là thủ đoạn cao cường, người cho hắn ăn cái gì? Hoặc là nói hạ cổ độc gì?”

Vưu Hạt lạnh lùng liếc một cái: “Ta thiếu chút nữa đã quên người cũng có một chân với A Ngốc đây, bắt quá A Ngốc bây giờ chỉ nghe lời ta.”

Triệu Vu Quy nhíu mày, nhìn thấy Tịch Đăng còn quỳ gối bên người Vưu Hạt, âm thanh trở nên nghẹn ngào: “A Tịch, ta là Vu Quy.”

Tịch Đăng nghe được câu này, muốn quay đầu lại nhìn, Vưu Hạt tự nhiên chú ý tới, tay đưa qua giữ đầu Tịch Đăng lại, hung hăng nói: “Nhìn gì vậy, đó là người người có thể nhìn?”

Tả Viên Chi ở bên cạnh âm thầm nhìn rất lâu, rốt cục nói: “Người cho hắn ăn thất tâm hoàn.” Ngữ khí là khẳng định: “Loại thuốc này sẽ khiến cho người ăn phải trong thời gian ngắn mất đi ký ức, người cho Tịch Đăng ăn loại thuốc này, là vì đang chờ ngày này?”

Vưu Hạt tỏ vẻ không sao nói: “Đúng thì sao, không phải thì sao? Các người có thể bắt ta làm gì? Loại thuốc này không có giải được, cho dù các người cố gắng thế nào, cả đời hắn cũng chỉ có thể mang bộ dáng này.”

Phượng Hòa mắng: “Người so với Tịch Đăng còn dễ tiện hơn.”

Tịch Đăng đang quỳ ở đó đột nhiên chuyển động, đẩy tay đang nhấn trên đầu mình kia ra, trực tiếp đứng lên, sau đó quay người nhìn bốn người phía dưới.

Tịch Đăng nhíu mày: “Các người muốn mang ta đi?”

Triệu Vu Quy lập tức nói: “A Tịch, người không ở bên cạnh Vưu Hạt.”

Tịch Đăng nhìn Triệu Vu Quy một hồi, sau đó thu hồi ánh mắt, nhanh nhẹn cởi y phục của mình.

Vưu Hạt trợn mắt, lập tức đứng lên, bắt được tay Tịch Đăng: “Người cởi y phục làm gì?”

Tịch Đăng giận dữ nhìn Vưu Hạt một cái: “Người đem y phục ta giấu bẩn như vậy, còn có, ta quỳ trên đất lâu như thế, người không những không đau lòng, còn rống ta.” Tịch Đăng chỉ vào Vưu Hạt, biểu tình hoàn toàn là sinh khí.

Toàn bộ người trong đại sảnh bị một cái xoay chuyển này làm cho ngây người.

Vưu Hạt trợn mắt nhìn Tịch Đăng: “Sàn nhà bằng trúc quỳ thì đau bao nhiêu? Ta thấy người càng ngày càng muốn ăn đòn.”

Vưu Hạt vốn định trước mặt đám người kia hủy hoại hoàn toàn hình tượng Tịch Đăng, nửa ép nửa dỗ kêu người quỳ, bây giờ, liền biết vị chủ nhân này cũng không dễ hầu hạ.

Anh thâm Tịch Đăng lạnh lùng: “Ta không quan tâm đám người kia là ai, nhưng mà bọn họ vừa đến, người liền đối xử tệ với ta, nói, người có phải là nhìn trúng một người trong đó?” Nói rồi, liền quay đầu lại nhìn đám người Triệu Vu Quy, cuối cùng đem tầm mắt đặt trên người Phượng Hòa: “Có phải tiểu yêu tinh kia không?”

Vưu Hạt: “...”

Triệu Vu Quy: “...”

Phượng Hòa nói: “Tịch tiện nhân, người gốc thành như vậy, còn có thể mắng ta, ngược lại cũng thật lợi hại.”

Tịch Đăng không để ý tới Phượng Hòa, mà là cau mày nhìn Vưu Hạt, đợi một hồi, mới nói: “Người cứ nhiên không nói lời nào, ta đã đoán đúng. Hừ, ta cho người biết, ta muốn trốn khỏi nhà, còn mang Tiểu Ngân đi cùng, người lúc đó một mình cô đơn đi.”

Vưu Hạt có chút vô lực: “Người có thể yên tĩnh một chút sao?”

Tịch Đăng nói: “Không, đương nhiên không, tùy hứng không phải đặc quyền của nữ nhân sao?”

Vưu Hạc nhin không được, kêu hai thiếu nữ đứng dưới kia lại: “Mang người đi xuống, nhốt lại, không cho ăn cơm.”

Nhắm mắt làm ngơ.

Triệu Vu Quy phần nộ: “Người dám!”

Tịch Đăng cũng phần nộ: “Đồ bội bạc, người ngày hôm qua còn nói muốn ta sinh hài tử, hiện tại liền bắt ta cùng bảo bảo trong bụng chết đói.”

Ánh mắt Vưu Hạc khê biến, tiến lên một bước bóp cằm Tịch Đăng: “A Ngốc, người còn gây sự nữa liền biết hậu quả.”

Tịch Đăng ngẩn ra, sau đó nước mắt liền rơi xuống, không nói gì, yên lặng rơi lệ.

Tiểu Ngân trên cổ Vưu Hạc chuyển động, theo tay Vưu Hạc bò đến bả vai Tịch Đăng, còn dùng đầu rấn cọ vào mặt Tịch Đăng muốn an ủi.

Người càng khóc nhiều hơn.

Nói thật, một gương mặt tuần tú khóc lên trông cũng không chút diễm đam đáng yêu, nhưng là mọi người ở đây đều trầm mặc.

Tịch Đăng khóc một chút, thấy không có ai nói gì, nhìn Vưu Hạc vẫn đứng yên lặng nhìn mình, Tịch Đăng càng thương tâm, mang theo tiểu xà bước đi.

Triệu Vu Quy muốn chạy theo, lại bị người phía sau chặt chẽ chế trụ.

Vưu Hạc cúi đầu nhìn nước mắt vừa nẩy rơi trên mu bàn tay mình, môi đỏ khê động, rốt cuộc không nói gì.

20. Chương 19: Ta Tại Võ Hiệp Văn Hủy Đi Cp 9

Triệu Vu Quy đột nhiên bình tĩnh lại, đứng thẳng người, nói với người phía sau: “Người không cần giữ chặt ta, ta sẽ không phản kháng.”

Người kia không đồng ý, thế nhưng Vưu Hạc đã phát phát tay, bốn người Triệu Vu Quy đều được buông ra.

Biểu tình Triệu Vu Quy rất bình tĩnh, nói với Vưu Hạc: “Vưu Hạc, người thả A Tịch ra, ta ở lại.”

Ba người Tả Viên Chi nghe vậy liền phản đối, Phượng Hòa cười lạnh: “Cùng lắm liền chết.”

Triệu Vu Quy lắc đầu: “Ta biết ý tốt của các người, thế nhưng an toàn của A Tịch quan trọng hơn.” Nói xong dời tâm mắt tới chỗ Tả Viên Chi: “Lúc đó chỉ mong Viên Chi có thể trị bệnh cho A Tịch, nếu như không chữa được, mong người mang hắc về lại kinh thành.”

Tả Viên Chi còn muốn nói gì, thế nhưng Triệu Vu Quy chỉ cười một cái, liền quay đầu nhìn Vưu Hạc: “Vưu Hạc, người đáp ứng không?”

Vưu Hạc yên lặng nhìn Triệu Vu Quy, nửa ngày, mới nở nụ cười: “Ta đương nhiên là đồng ý, có người, ta còn muốn tên ngốc kia làm gì?”

Triệu Vu Quy nói: “Vậy thì tốt, người định khi nào thả hắc đi?”

Vưu Hạc giấu đi tâm tình trong mắt, chậm rãi nói: “Không vội, trước tiên phải giải quyết ràng buộc giữa người và hắc đã.”

Vưu Hạc hoan nghênh Triệu Vu Quy, cũng không có nghĩa là hoan nghênh ba người còn lại, ngày hôm đó liền đuổi khách.

Triệu Vu Quy nhìn Vưu Hạc, tâm tình lại hoàn toàn đặt ở chỗ người khác, hồi lâu mới nói: “Ta có thể gặp hắc một chút không?”

“Hắn đã không nhớ rõ người, người còn muốn gặp làm gì?”

Triệu Vu Quy thăm đạm nở nụ cười: “Sau này sẽ không còn được nhìn thấy hắn nữa, bây giờ không gặp, thì khi nào gặp?”

Vưu Hạc cũng không phải kẻ hẹp hòi, kêu người mang Triệu Vu Quy đi gặp Tịch Đăng, mà bản thân lại đi tới đi lui trong đại sảnh, hắn cảm thấy lòng mình lúc này rất rối loạn, rõ ràng tâm nguyện đã đạt được cần phải vui vẻ mới đúng, thế nhưng... Hắn tại sao lại không quá muốn cho tiểu quỷ kia rời đi?

Hắn trước kia đúng là nhất kiến chung tình với Triệu Vu Quy, vì vậy mới hạ cổ độc xuống người đối phương, hiện tại hắn lại đột nhiên bắt đầu hoài nghi mình nhất kiến chung tình lúc đó, dường như bản thân mình với Triệu Vu Quy chỉ là một loại chấp niệm không có được, bây giờ người này đang ở bên cạnh mình, lại cảm thấy chán nản, không có chút tâm tình muốn thân cận, ngược lại lại muốn tìm tiểu quỷ kia, lại còn dám nói sinh bảo bảo rồi khóc trước mặt nhiều người như vậy, nhất định phải đánh đòn.

Nghĩ tới đây, bước chân Vưu Hạc dừng lại, hắn quay đầu nhìn hai thiếu nữ đứng cách đó không xa, hỏi: “Các người nói nhất kiến chung tình cùng với lâu ngày sinh tình thì cái nào thật hơn?”

Hai thiếu nữ liếc nhìn nhau, trề miệng một lời mà nói: “Lâu ngày sinh tình.”

Vưu Hạc ngừng một chút: “Kia... Kia...” Vưu Hạc còn chưa nói xong, liền có một mũi tên vọt tới, lao thẳng vào lồng ngực Vưu Hạc: “Thối Hạc Tử, ta khóc lâu như vậy, người cũng không đi dỗ ta.”

Vưu Hạc vốn định kể ra tâm sự thiếu nam, bị một hơi chen vào, liền giận, đẩy người ra ngoài: “Dỗ người làm gì?”

Mắt Tịch Đăng vẫn chưa hết hồng, thấy Vưu Hạc không chỉ không an ủi, còn ghét bỏ mà đẩy mình ra ngoài, tiến lên một bước, đá một cái: “Người là cái đồ bội bạc, ta không chơi với người nữa.” Liền như mũi tên phóng đi.

Lần thứ hai bị đá trúng chỗ đòi mạng Vưu Hạc ngay cả hừ một tiếng cũng không rên nổi ngã xuống đất.

Hai thiếu nữ liếc nhìn nhau, lập tức yên lặng lui xuống.

Cổ chủ cả ngày trên hoa ghẹo nguyệt, rốt cục bị trả thù a.

Tịch Đăng chạy không bao lâu, liền gặp được Triệu Vu Quy đang đi tìm.

Triệu Vu Quy trong mười mấy ngày này gầy đi trông thấy, khuôn mặt mập mạp vốn còn nét trẻ con giờ hoàn toàn biến thành gương mặt trái xoan, thế nhưng Triệu Vu Quy lại cao lên, so với Tịch Đăng, tựa hồ không thấp hơn mấy phần.

Triệu Vu Quy nhìn thấy Tịch Đăng, liền đỏ mắt chạy tới, Tịch Đăng thấy thế chuẩn bị trốn, lại bị Triệu Vu Quy kéo tay, sau đó bị ôm vào lòng.

Triệu Vu Quy ôm eo Tịch Đăng thật chặt, chôn đầu trên bả vai đối phương, âm thanh buồn buồn: “A Tịch, ta rất nhớ người.”

Vừa dứt lời, liền cảm nhận được người trong lòng giây dựa, nghĩ tới A Tịch quả nhiên không nhớ rõ mình liền ôm chặt hơn nữa: “A Tịch, ta sẽ chữa khỏi cho người, người sẽ nhớ lại tất cả.”

Tịch Đăng mấy lần giây dựa, lại càng bị ôm chặt hơn, mi tâm hơi nhú: “Người thật vô lễ, ôm ta làm gì? Chẳng lẽ còn chưa cai sữa?”

Triệu Vu Quy bật cười: “Ta đã lâu rồi không được nghe A Tịch độc miệng, có chút hoài niệm a.”

Tịch Đăng la: “Này, ta ra lệnh người buông ta ra, không được phép ôm.”

“Trước đây A Tịch cũng chỉ cho mình ta ôm.” Triệu Vu Quy càng thêm hận Vưu Hạc.

“A Tịch là ai?”

Triệu Vu Quy nói: “A Tịch chính là người, người chính là A Tịch, người với ta trước kia là một đôi.”

Tịch Đăng ngăn ra: “Nhưng Tiểu Hạc Tử nói với ta, người ta thăm mền là hắn.”

Vưu Hạc chạy ra chuẩn bị bắt tên tiểu quỷ này về, liền thấy hai người Triệu Vu Quy cùng với Tịch Đăng vô cùng thân mật ôm nhau, còn nghe được câu nói kia của Tịch Đăng.

Triệu Vu Quy cảm hận nói: “Đó đều là hấn lừa ngươi, ngươi nói đi, ngươi có thích hấn?”

Tịch Đăng “A” một tiếng, còn chưa kịp nói, liền nghe thanh âm âm trầm của Vưu Hạc.

“Buông ra, A Ngốc ngươi còn không buông Vu Quy ra.”

Tịch Đăng nghe vậy liền giãy giụa, Triệu Vu Quy cũng không muốn lộ ra tâm tình đàn bà trước mặt Vưu Hạc, liền buông lỏng tay ra, ánh mắt nhìn thẳng Vưu Hạc: “Ngươi đừng gọi hấn là A Ngốc, tên của hấn là Tịch Đăng, còn có những lời ngươi lừa hấn cũng nên bỏ đi.”

Tịch Đăng xoay người, nhìn Vưu Hạc, ánh mắt mê mang: “Tiểu Hạc Tử, hấn đang nói gì vậy? Ta nghe không hiểu?”

Vưu Hạc chậm rãi đi tới, lục lục trên người vang lên, đi tới bên cạnh Tịch, giơ tay, đem người đánh ngất.

Triệu Vu Quy vội vã tiếp được thân thể mềm mại ngã xuống.

“Ngươi...”

Vưu Hạc nhìn Tịch Đăng một cái, tâm tình trong mắt lưu chuyển vạn lần, cuối cùng vẫn bị giấu đi, đôi môi khẽ nhếch: “Giải quyết xong chuyện giữa hấn với ngươi, hấn liền có thể rời đi nơi này khỏi chướng mắt ta.”

Triệu Vu Quy không nói gì, chỉ là ôm Tịch Đăng chặt hơn.

Vưu Hạc dẫn Triệu Vu Quy tới một cái phòng, trong lúc đi muốn kêu người khác tới ôm Tịch Đăng, nhưng đều bị Triệu Vu Quy cự tuyệt.

Vưu Hạc chỉ vào thùng thuốc đang bốc lên nhiệt khí trong phòng: “Ngươi mau cởi quần áo vào trong thùng, đặt người trên giường nhỏ là được.”

Triệu Vu Quy như đang ôm lấy trân bảo của mình nhẹ nhàng đặt người lên giường nhỏ, sau đó liền đi tới bên cạnh thùng thuốc, nhìn Vưu Hạc đang đứng đó một cái, ánh mắt lóe lên khúat nhục, sau bắt đầu cởi quần áo.

Dựa theo lẽ thường, cơ hội thân cận người yêu như vậy Vưu Hạc phải cố gắng nắm, nhưng là Vưu Hạc cũng không thèm nhìn một cái, mà đi tới bên cạnh bàn, trên bàn đặt rất nhiều chai lọ, nhìn một hồi, liền lấy một cái ra, đi tới bên cạnh Tịch Đăng, ngồi xuống giường.

Triệu Vu Quy lúc này chỉ mặc áo đơn ngồi trong thùng thuốc, nhìn thấy hành động Vưu Hạc, lập tức cảnh giác nói: “Ngươi định làm gì hấn?”

Vưu Hạc hừ một tiếng: “Ta sẽ không giết hấn, ngươi còn nói thêm nữa, ta liền thật sự giết.”

Trước kia tại sao không phát hiện Triệu Vu Quy nhiều chuyện như thế

Triệu Vu Quy im miệng, nhưng vẫn trừng Vưu Hạc một cái, trong lòng oán thầm không thôi.

Hai người cứ nhiên càng nhìn đối phương càng chán ghét, chuyện này...

Vưu Hạc đổ một viên thuốc từ trong lọ ra, bóp lấy cảm Tịch Đăng, nhét viên thuốc vào.

Sau đó nhìn sang Triệu Vu Quy: “Ngươi ngấm một chút là được, lúc đó ta cắt một đường trên tay hấn, bức cổ độc trong người ngươi ra ngoài, cổ độc bị máu hấn hấp dẫn, lúc đó ta sẽ khiến cho cổ trùng quay về bên người ta.”

Bọn họ ở đây từ nhỏ đều đã nuôi cổ độc, mà cổ độc hạ xuống Triệu Vu Quy là đồng tâm cổ độc, được nuôi trong cơ thể vật chủ từ nhỏ, loại cổ độc này cũng giống như tên gọi, nếu gặp được người mình thích, liền hạ cổ độc vào cơ thể đối phương, dùng máu mình tiếp tục nuôi, mà đồng tâm cổ độc này, nếu người cung cấp máu chết đi, cổ độc sẽ cảm ứng được, trực tiếp tự sát bên trong chủ thể, chủ thể tự nhiên cũng không sống nổi.

Đây là lần đầu tiên xảy ra chuyện hạ cổ độc xong, người nuôi cổ độc lại là người khác.

Vưu Hạc từ sau khi Triệu Vu Quy trốn đi mà vẫn không chết, liền đọc thêm nhiều sách cổ độc, cuối cùng biết được một biện pháp, có thành công hay không, Vưu Hạc cũng không rõ lắm, nhưng là đã có một phương pháp, Vưu Hạc đương nhiên phải thử một lần.

Triệu Vu Quy ngâm xong, cởi áo, nằm xuống bên người Tịch Đăng.

Vưu Hạc đầu tiên là rạch một đường trên cổ tay Tịch Đăng, sau đó rạch một đường đồng dạng trên tay Triệu Vu Quy, bắt đầu vận công bức cổ độc đi ra.

Triệu Vu Quy nhìn thấy tầng da bên ngoài của mình đột nhiên nhô lên một cái vật nhỏ, hơn nữa theo đầu ngón tay Vưu Hạc đi ra, liền biết đó là cổ độc vẫn luôn giấu trong cơ thể mình.

Đột nhiên cổ độc vừa mới di chuyển tới bả vai liền ngừng lại, đồng thời còn chuẩn bị quay về, Vưu Hạc mím chặt môi, với tay bắt được cái tay đang chảy máu kia của Tịch Đăng, để gần miệng vết thương của Triệu Vu Quy.

Cổ độc kia tựa hồ bị máu hấp dẫn, lại tiếp tục đi, đi đến gần miệng vết thương. Vưu Hạc thì thấy đầu cổ độc kia, lập tức thở phào nhẹ nhõm, đang chuẩn bị bỏ tay Tịch Đăng ra, liền thấy cổ độc nhanh chóng chui từ trong cơ thể Triệu Vu Quy ra, trực tiếp chui vào miệng vết thương của Tịch Đăng.

Vưu Hạc ngẩn người, dựa theo lẽ thường, tuy rằng cổ độc được máu Tịch Đăng nuôi một thời gian, thế nhưng chỉ cần đi ra, nó sẽ ngừng được khí tức chủ nhân nuôi mình mấy chục năm, sẽ trở về cơ thể của chủ nhân.

Triệu Vu Quy đương nhiên cũng nhìn thấy, lập tức ngồi dậy, sắc mặt tái nhợt nhìn chằm chằm vết thương của Tịch Đăng: “Chuyện này... cổ độc kia sao lại chui vào cơ thể hân?”

Sắc mặt Vưu Hạc cũng khó coi: “Ta không biết rằng máu hân nuôi cổ độc mới một thời gian ngắn, đã có sức mê hoặc lớn thế này với cổ độc.”

Triệu Vu Quy ngây ngẩn cả người: “Vậy còn có thể dẫn ra một lần nữa không?”

Vưu Hạc vừa định nói chuyện, liền nghe Tịch Đăng khẽ rên một tiếng, sau đó tỉnh lại.

Tịch Đăng trực tiếp bỏ qua Triệu Vu Quy ở gần mình, nhào tới trong lòng ngực Vưu Hạc: “Tiểu Hạc Tử, tay ta đau quá.”

Thanh âm mơ mơ màng màng.

Triệu Vu Quy bên cạnh đột nhiên cảm thấy chua xót, trước đây Tịch Đăng chỉ ôn hòa với một mình mình, hiện tại lại không hề nhìn mình một cái, nhào vào lòng ngực người khác, nửa người dưới vẫn còn đang đặt trên người mình.

Vưu Hạc nhất thời không quan tâm người mình nhất kiến chung tình bên cạnh, không nhận được dỗ người bên trong lòng ngực mình: “Sẽ lập tức giúp người ngăn lại miệng vết thương cho khỏi đau, người chờ một chút.”

Nói xong định tiếp tục đánh ngất Tịch Đăng, Tịch Đăng tỉnh nhanh như vậy là vì cổ độc vừa mới gia nhập vào chủ thể vô cùng đói bụng.

Tịch Đăng đột nhiên nắm lấy tay Vưu Hạc, sau đó cắn một cái. Tịch Đăng cắn rất nhanh, cũng rất mạnh, trực tiếp cắn ra máu, sau đó một mặt si mê hút máu Vưu Hạc.

Vưu Hạc lập tức rút tay ra, Tịch Đăng đã nhắm chặt mắt lại, tựa như ngửi thấy mùi hương gì, thẳng tắp duỗi cổ hướng về phía tay Vưu Hạc: “Thơm quá, thơm quá.”

Trong lòng Vưu Hạc đột nhiên không biết nên vui hay nên buồn, cái tên quý đáng ghét này rốt cuộc vì cổ độc mà sau này không thể rời bỏ mình.

Cổ độc một khi vào trong chủ thể khác, hút máu chủ nhân nuôi lớn mình, liền sẽ cắm rễ ở bên trong, không bao giờ đi ra nữa.

Vưu Hạc nghe được thanh âm của mình: “Triệu Vu Quy, cổ độc trong cơ thể hân không lấy ra ngoài được nữa.”

21. Chương 20: Ta Tại Võ Hiệp Văn Hủy Đi Cp 10

Triệu Vu Quy nằm trên giường, ánh trăng sáng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, có thể ngửi được mùi thanh tân của cây trúc, nhưng không thể ngủ được, trong lòng đều là câu nói kia của Vũ Hạo.

Làm sao bây giờ? Mình nên làm thế nào?

Lặn qua lộn lại, vẫn không thể đi vào giấc ngủ, không thể giao người cho Vũ Hạo được.

Mà cách căn phòng này không xa, cũng có một người mở to mắt suy nghĩ.

Đôi mắt xinh đẹp của Vũ Hạo khi trợn lên rất to, biểu hiện trên mặt rất phong phú, khi thì nở nụ cười, khi thì hừ lạnh, có lúc còn đột nhiên che mặt.

Đột nhiên lại bật dậy.

Vũ Hạo trải qua chuyện hồi chiêu, rốt cục cũng rõ ràng, khi nhìn thấy cổ độc bò vào trong cơ thể Tịch Đăng, phản ứng đầu tiên lại không phải là muốn lấy cổ độc ra, hay là tức giận, mà là nghĩ có phải là số mệnh an bài hay không, người bên ngoài không biết, người ở đây chỉ có thể để cổ trùng vào thân thể người mà mình xác định chung thân cả đời, là người có thể bá đường thành thân cùng. Trước kia là vì nghĩ rằng người mình thích là Triệu Vu Quy, nên mới không chút do dự hạ cổ, thế nhưng không nghĩ tới là ——

Vũ Hạo đột nhiên lộ ra một nụ cười khúc khích hoàn toàn không phù hợp với hình tượng ngày xưa, bất quá rất nhanh liền thu lại rồi, đồng thời còn giống như giấu đầu hở đuôi mà ho nhẹ một tiếng.

Mặc dù mình hiện tại cũng coi như miễn cưỡng thích người kia, thế nhưng tên kia vẫn rất là đáng ghét, miệng thiếu đánh cực kì, mình không thể chiều chuộng, nhất định phải thưởng phạt phân minh.

Vũ Hạo người này từ trước giờ làm việc đều như gió bão, không thích dựa theo lẽ thường, hiện tại sau khi biết rõ mình không có cảm giác gì với Triệu Vu Quy, liền quyết định ngày mai sẽ cho Triệu Vu Quy rời đi, mà người kia thì thay thế ở lại đây.

Vũ Hạo nghĩ tới đây, hài lòng gật đầu một cái, nằm trở lại.

Thế nhưng Vũ Hạo đang thoải mái ngủ mà không biết rằng, sáng sớm hôm sau, người kia cùng với Triệu Vu Quy đều đồng thời biến mất.

Triệu Vu Quy ôm Tịch Đăng vào trong ngực, gương mặt dưới ánh lửa trở nên vô cùng xinh đẹp tuyệt trần: “Viên Chi, cổ độc trong cơ thể A Tịch có thể lấy ra được không?”

Tả Viên Chi ngồi đối diện, mà bên cạnh theo thứ tự là Phượng Hòa và Cung Mịch Lăng, ba người bọn họ đương nhiên không hề rời đi, mà ở ngoài chờ tới đêm khuya lên vào, cứu Triệu Vu Quy cùng với Tịch Đăng, trước đây bọn họ đã cùng bàn bạc rõ ràng rồi, Tả Viên Chi biết nơi đây lợi hại nhất là độc vật, cho nên ban ngày lúc tiến vào, dọc theo đường đều rải bột phấn vô sắc vô vị, mà trước khi rời đi, mượn cớ nói muốn uống nước, đến gần nguồn nước, ông tay áo Tả Viên Chi run lên, bột thuốc liền rơi vào trong giếng.

Sau đó ban đêm mọi người ở đây đều ngủ rất say, mà Vũ Hạo cảnh giác nhất cư nhiên cũng không chút phản ứng, điều này khiến cả đám rất vui mừng.

Bất quá, từ Triệu Vu Quy biết được chuyện của Tịch Đăng, ba người liền trầm mặc.

Tả Viên Chi đối với cổ độc này cũng không thể làm gì hơn: “Vu Quy, chính ngươi rõ ràng.”

Tịch Đăng bị bọn họ đánh ngất, lúc này đang mê man trong lòng Triệu Vu Quy, bọn họ sau khi trốn đi, liền gấp rút lên đường sau đó mới tạm lánh trong một sơn động, đợi trời gần sáng mới tiếp tục lên đường.

Phượng Hòa cắn môi, rốt cục mở miệng: “Vu Quy, nếu Tịch Đăng theo chúng ta, sẽ có thể vì cổ trùng mà chết.”

Trong mắt Triệu Vu Quy lập tức xuất hiện thống khổ: “Nhưng là, ta không muốn hết hy vọng.” Cúi đầu nhìn người trong ngực, nhìn dung nhan điềm tĩnh say ngủ kia, thăm đậm nở nụ cười: “Đều là lỗi của ta, nếu không vì ta, A Tịch vẫn sống tốt, vốn không phải người trong giang hồ, nhưng lại vì ta mà liên lụy tới.”

Tả Viên Chi đột nhiên đứng lên, đôi mắt lập tức sáng lên: “Không đúng, không đúng, ta nhớ ta từng đọc một quyển sách cổ, bên trong có nói đến đồng tâm cổ độc, hình như bên trong có biện pháp lấy cổ trùng ra.” Nói đến đây, ngữ khí đã tràn đầy tự tin, nhìn về phía Triệu Vu Quy: “Vạn vật thế gian đều là tương sinh tương khắc, đồng tâm cổ độc dù bá đạo nhưng chắc chắn vẫn có cách giải quyết, ta hiện tại viết thư, ngày mai liền gửi tới trong cốc, nhờ sự phụ giúp ta tìm thử, sau đó nhanh chóng chạy tới, nhất định sẽ giải quyết được cổ độc trên người Tịch Đăng.”

Cung Mịch Lăng giương mắt, âm thanh rất lạnh: “Người xác định có thể thành công trong vòng bảy ngày?” Thấy Tả Viên Chi cứng đờ, liền tiếp tục nói: “Ta thấy chỉ bằng bắt sống Vũ Hạc, lấy máu nuôi cổ trùng kia, sau đó mới nghĩ biện pháp giải trừ.”

Phượng Hòa nói: “Phương pháp này cũng tốt.”

Tả Viên Chi không nói gì, mà chỉ nhìn về phía Triệu Vu Quy.

Triệu Vu Quy ôm chặt người trong lòng hơn, nhìn ba người trước mặt, âm thanh tuy nhẹ nhưng rất kiên quyết: “Chỉ cần là vì A Tịch, ta sẽ không ngại làm bất cứ chuyện gì.”

Vũ Hạc sáng sớm tỉnh dậy, phát hiện Tịch Đăng đã biến mất, đồng thời còn có Triệu Vu Quy.

Hắn tức giận kéo Tiểu Ngân trên cổ xuống, vứt sang một bên, lục lục trên người vẫn luôn kêu vang: “Mất mặt, quá mất mặt, cứ nhiên từ nơi đây trốn thoát.” Nói xong, hắn đột nhiên quay đầu, nói với đám người phía dưới: “Ha ha, bọn họ ngược lại coi chỗ chúng ta là thanh lâu, lui tới tự nhiên, ta phải cho bọn chúng nếm trải hậu quả. Đi thôi, chúng ta đi tìm cổ chủ phụ nhân về.”

Vũ Hạc bá đạo quen rồi, mới không quản Tịch Đăng trước kia thuộc về ai, cho rằng tiểu quỷ kia từ nay về sau chỉ có thể là A Ngốc của mình.

Tịch Đăng tỉnh lại từ trong lồng ngực Triệu Vu Quy, Triệu Vu Quy phát hiện người tỉnh rồi, biểu tình lập tức hơi sốt sắng.

Tịch Đăng mở mắt ra, nhìn Triệu Vu Quy một hồi lâu, mới nói: “Người vì sao lại ôm ta ngủ? Nếu lạnh thì phải đắp thêm chăn.” Nói xong, đột nhiên nhìn xung quanh một vòng, thấy được ba người ngồi đối diện.

Đầu tiên là nhìn Phượng Hòa, sau đó khẽ nheo mắt: “A phi, mới sáng sớm đã thấy tiểu yêu tinh câu dẫn Tiểu Hạc Tử của ta, thật xúi quẩy.”

Nói xong liền dời mắt, vừa vặn cùng Cung Mịch Lăng bốn mắt nhìn nhau, nhìn một hồi, Cung Mịch Lăng cũng không trốn không tránh, nhìn thẳng vào mắt Tịch Đăng.

Thanh âm Tịch Đăng mang theo ghét bỏ: “Đừng dùng ánh mắt nhìn mỹ thực nhìn ta.”

Cuối cùng là nhìn Tả Viên Chi, bất quá, chỉ liếc Tả Viên Chi một cái, liền dời tầm mắt, một bộ không hề hứng thú.

Tịch Đăng nhìn xong một vòng, liền giãi giụa: “Người buông ta ra, đây là đâu?” Sau đó tàn bạo trừng Triệu Vu Quy: “Các người bắt cóc ta vì muốn tống tiền Tiểu Hạc Tử đúng không? Ta nói cho các người biết, tên đó rất nghèo, phòng đều làm bằng cây trúc.”

Triệu Vu Quy làm sao lại nguyện ý buông ra, ôm càng chặt hơn, còn chôn mặt vào bả vai Tịch Đăng: “A Tịch, người vì sao lại quên ta?”

Phượng Hòa cười híp mắt, cảm thấy Tịch Đăng bây giờ so với lúc trước vừa mất hơn nhiều, mặc dù miệng vẫn còn thiếu đánh như vậy, nhưng thái độ với bọn họ đều trở nên bình đẳng như nhau, còn Tiểu Hạc Tử trong miệng Tịch Đăng, ai thêm quan tâm đó là ai, bất quá chỉ là một tên chột chân vào nhân lúc người mất trí nhớ mà thôi.

“Người gọi A Ngốc đúng không, người đoán đúng rồi, bọn ta chính là muốn tống tiền nên mới bắt người, bắt quá không biết có chịu đưa tiền ra không, nếu như không ——” Thanh âm kéo dài: “Vậy liền giết người luôn.”

Phượng Hòa cười vô cùng vui vẻ, chu sa nơi mi tâm lại càng thêm điểm lệ.

Tịch Đăng nghe vậy, lại nhăn mày, không lên tiếng, thế nhưng con người luôn chuyển động, tựa hồ suy nghĩ độ chân thực trong lời nói của Phượng Hòa.

Triệu Vu Quy sờ đầu Tịch Đăng, an ủi: “Sẽ không giết người, chúng ta chỉ là muốn tìm Vũ Hạo lấy thuốc.”

Bắt quá thuốc chính là bản thân Vũ Hạo thôi.

Tịch Đăng nghi ngờ nhìn Triệu Vu Quy: “Thuốc gì?”

“Thuốc cứu mệnh người.” Cung Mịch Lăng biểu tình bình tĩnh dọa: “Nếu như không có thuốc kia, người sẽ thất khiếu chảy máu mà chết.”

Phượng Hòa thêm mắm dặm muối: “Đúng đúng đúng, còn có người trước khi chết sẽ càng ngày càng ngốc.”

Triệu Vu Quy vốn định dùng biện pháp nhẹ nhàng, nói chuyện với Tịch Đăng về những chuyện đã quên, thế nhưng hai vị này người một câu ta một câu, A Tịch tựa hồ thật sự bị dọa, càng ngày càng hướng rúc sâu vào trong lòng Triệu Vu Quy.

Triệu Vu Quy vốn định ngăn lại, thế nhưng Tả Viên Chi đột nhiên giữ lại tay Triệu Vu Quy, ý tứ trong mắt rất rõ ràng, kêu Triệu Vu Quy đừng ngăn lại.

Hôm qua bọn họ là người đứng xem, so với Vũ Hạo còn hiểu rõ hơn, Vũ Hạo thích Tịch Đăng, tù binh không chỉ không bị thương không ốm yếu, mà thái độ với Vũ Hạo cũng vô cùng hung hăng.

Phượng Hòa nói xong, thấy Tịch Đăng như một con thỏ nhỏ bị hoảng sợ trốn trong lồng ngực Triệu Vu Quy, xì một tiếng bật cười, còn trực tiếp đứng lên, khom lưng nhéo mặt Tịch Đăng một cái: “Hắc Hắc Hắc, người trở nên ngốc thế này ngược lại được hơn.”

Phượng Hòa mừng thầm xong, mới phát hiện Triệu Vu Quy trợn mắt nhìn mình, cười khan một tiếng, lại ngồi xuống.

Âm thanh Tịch Đăng có chút oan ức: “Các người thật đáng ghét, ta muốn Tiểu Hạo Tử.” Nói xong, cũng không cần Triệu Vu Quy ôm: “Người mau thả ta ra, nếu không ta bắt chước nữ tử vì trinh tiết cắn lưỡi tự sát.”

Triệu Vu Quy ngẩn ra, dở khóc dở cười: “A Tịch.”

“Thả ra.” Tịch Đăng kiên quyết, nói từng chữ: “Con người của ta nói được là làm được.”

Cung Mịch Lăng hừ một tiếng: “Cẩn đi, tốt nhất là cẩn thận vào, bắt quá ở đây có một thân y, cho dù người cắn đứt lưỡi, vẫn có thể cứu sống được, thế nhưng sau đó liền không thể ăn cơm cùng với nói chuyện.”

Triệu Vu Quy liền nghiêng đầu qua chỗ khác tránh Cung Mịch Lăng, đám người kia thừa dịp A Tịch như thế này nên cố ý bắt nạt sao?

Tịch Đăng trầm mặc một hồi, đột nhiên quay mặt Triệu Vu Quy qua, cắn một cái lên môi Triệu Vu Quy, ấp úng nói: “Mau thả ta ra, nếu không ta cắn đứt miệng người.”

Là cắn thật, Tịch Đăng nhe một hàm răng trắng bóc ra cắn môi Triệu Vu Quy.

Cung Mịch Lăng: “...”

Phượng Hòa: “...”

Tả Viên Chi: “...”

22. Chương 21: Ta Tại Võ Hiệp Văn Hủy Đi Cp 11

Triệu Vu Quy bị đau, nhìn thấy biểu tình Tịch Đăng kiên quyết như thế, không thể làm gì khác hơn là hơi buông lỏng ra.

Tịch Đăng hài lòng, đặc biệt là lúc nhìn thấy dấu răng trên môi đối phương, liền từ trong lòng Triệu Vu Quy chui ra, lập tức đứng lên: “Ta mới không thêm ở cùng một chỗ với mấy người quái nhân các người, ta phải về tìm Tiểu Hạt Tử.”

Cung Mịch Lăng không lên tiếng, trực tiếp dùng kiếm ngăn cản.

Ánh kiếm chợt lóe lên, Tịch Đăng ép đứng im tại chỗ.

Tả Viên Chi nở nụ cười, đột nhiên nín thở, liếc nhìn Cung Mịch Lăng, sau đó hai người trăm miệng một lời nói: “Đi.”

Phượng Hòa cũng đứng lên, lấy roi bên hông ra: “Đi thôi, người đến rồi.”

Bọn họ đã chuẩn bị tốt kế hoạch bắt sống Vũ Hạo.

Triệu Vu Quy cũng đứng lên, dắt tay Tịch Đăng, thấy Tịch Đăng quay đầu lại nhìn, an ủi nở nụ cười: “Chúng ta đi gặp Vũ Hạo, nhưng là người phải nghe lời.”

Tịch Đăng do dự một chút, mới gật đầu.

Năm người phân công nhau hành động, Triệu Vu Quy và Phượng Hòa mang theo Tịch Đăng, Cung Mịch Lăng và Tả Viên Chi thì phụ trách ẩn nấp, cố gắng làm cho Vũ Hạo một mình đuổi theo sau Triệu Vu Quy, mà Tả Viên Chi đã hạ độc trên y phục Tịch Đăng, chỉ cần Vũ Hạo đụng chạm tới Tịch Đăng, toàn thân sẽ vô lực ngã trên mặt đất, đương nhiên bọn họ sớm dùng thuốc giải.

Trong lúc đó Phượng Hòa liền nói ra nghi ngờ của mình: “Vũ Hạo cũng rất giỏi dùng độc thuật, có thể phát hiện được hay không?”

Tả Viên Chi lắc đầu cười: “Sẽ không, thứ hần am hiểu nhất là độc vật, hơn nữa, đây là thuốc sư phụ ta mới nghiên cứu ra, bởi vật liệu quý giá, hiệu quả rất mạnh, nên trên thế gian chỉ có một bình nhỏ, nếu như không phải vì việc này, ta căn bản cũng không lấy ra dùng.”

Vũ Hạo đến rất nhanh, đồng thời cũng chú ý tới Cung Mịch Lăng và Tả Viên Chi, trong mắt mang theo sát khí: “Là các người, A Ngốc đâu?”

Cung Mịch Lăng giơ cao kiếm trước ngực: “Ít nói nhảm, muốn đánh liền đánh.”

“Các người phụ trách ngăn cản? Ha ha.”

Vũ Hạo vừa động tay, liền xuất hiện rất nhiều độc vật, hơn nữa còn có những người theo sau Vũ Hạo, cục diện lấy ít đánh nhiều, phần thắng vô cùng nhỏ, mà Tả Viên Chi nhờ vào hành động của Tịch Đăng hôm trước, vừa lên liền bắt đầu vẩy bột xà hoàng, sau đó Cung Mịch Lăng liền một kiếm chém giết hết thấy.

Vũ Hạo nhíu mày lại, kêu người bao vây Tả Viên Chi cùng với Cung Mịch Lăng, còn bản thân thì tự mình đuổi theo dấu vết Triệu Vu Quy.

Vũ Hạo không đuổi được bao xa, liền gặp được ba người Triệu Vu Quy, mà lúc này Tịch Đăng đang uể oải suy sụp dựa vào trên người Triệu Vu Quy, miệng vẫn nói: “Ta không muốn đi theo người, ta muốn Tiểu Hạt Tử.”

Phượng Hòa ở bên cạnh nói: “Trực tiếp đánh ngất đi, nếu hần còn nháo nữa, sẽ bị đuổi kịp.”

Vũ Hạo cười lạnh một tiếng: “Ta đã đuổi kịp.”

Ba người đều quay đầu lại.

Triệu Vu Quy nhanh chóng giấu Tịch Đăng sau lưng mình, giống như lần đầu tiên Tịch Đăng gặp phải Vũ Hạo.

Phượng Hòa cầm roi trong tay: “Vu Quy, người mang Tịch Đăng đi, giao người này cho ta là được rồi.”

Vưu Hạc nhếch môi, bím tóc trên người lay động theo gió: “Triệu Vu Quy, chỉ cần người giao A Ngốc cho ta, ta sẽ không động tới các người.”

Triệu Vu Quy chán ghét nói: “Ta từ trước đã biết ngươi là người ngang ngược không biết lý lẽ, ngươi muốn A Tịch, nhưng sao ngươi không tự hỏi một chút sau này A Tịch tỉnh lại có còn thích ngươi hay không?”

Ánh mắt Vưu Hạc lạnh lẽo, ngữ khí cũng chùng xuống: “Đáng tiếc hắn đời này sẽ không bao giờ có cơ hội hồi phục trí nhớ.”

Nói xong, liền trực tiếp tấn công Phượng Hòa, đầu tiên phải giải quyết cái tên đáng ghét này đã.

Võ công của Phượng Hòa là cao thứ hai trong đám bọn họ, thế nhưng đối đầu Vưu Hạc cũng không dám khinh thường.

Triệu Vu Quy ôm chặt Tịch Đăng vận khinh công chạy đi, chạy sâu vào trong rừng.

Tịch Đăng liều mạng giãy dụa, còn hung hăng quay đầu lại hô tên Vưu Hạc. Vưu Hạc vừa nghe xong, liền càng tấn công mạnh hơn, Phượng Hòa cắn răng đối đầu, chỉ hy vọng kế hoạch của bọn họ không bị nhìn ra, đồng thời còn thành công.

Triệu Vu Quy không quay đầu lại, khinh công không tệ, cho dù mang thêm một người. Lá cây lướt qua người, Tịch Đăng giãy giụa một hồi, phát hiện quay đầu lại đều không thấy được ai, có chút thất vọng từ bỏ.

Thế nhưng Triệu Vu Quy nhanh, Vưu Hạc càng nhanh, sau khi trực tiếp đánh bay Phượng Hòa, liền nhanh chóng đuổi theo Triệu Vu Quy.

Triệu Vu Quy nghe được động tĩnh phía sau, lập tức đổi hướng, sau cùng phạm sai lầm đi tới vách núi, ngừng lại.

Vưu Hạc mình đầy sát khí từng bước một tiếp cận, Triệu Vu Quy nhú mày lại.

“Các người cũng chỉ có chút bản lĩnh này, đừng giãy giụa nữa.”

Tịch Đăng đột nhiên cúi đầu cắn vào tay Triệu Vu Quy đang ôm chặt mình, sau đó thừa dịp Triệu Vu Quy bị đau, đá một cước vào chỗ riêng tư của Triệu Vu Quy.

Triệu Vu Quy hoàn toàn không phòng bị nên lập tức bị Tịch Đăng đá trúng, ngay cả Vưu Hạc đứng đối diện cũng co rút khóe miệng một cái, không biết một chiêu của tên nhóc này từ đâu học được, tuy rằng dê tiện, nhưng mà thật sự có tác dụng vô cùng.

Tịch Đăng thoát khỏi Triệu Vu Quy, liền chạy về phía Vưu Hạc. Vưu Hạc chỉ khẽ nâng cằm, mở hai tay ra, quả nhiên một bóng người nhanh chóng đâm vào trong ngực mình.

“Tiểu Hạc Tử, ta rất nhớ ngươi, không gặp được ngươi một buổi tối cộng với một buổi sáng rồi.” Tịch Đăng ôm Vưu Hạc, ủy ủy khuất khuất, mãi đến tận khi đối diện với tiểu ngân xà, mới thả lỏng cái ôm ra, đầu cũng không dám tới gần cổ Vưu Hạc nữa.

Vưu Hạc trấn an mà vỗ vỗ Tịch Đăng, âm thanh vậy mà vẫn như lúc trước: “Thật sự là tên ngốc.”

Cổ độc trong cơ thể Tịch Đăng hút máu của hắn, Tịch Đăng có cách xa đến mấy, hắn cũng cảm ứng được, đây là một công dụng khác của đồng tâm cổ độc.

Triệu Vu Quy khó khăn ổn định vẻ mặt của mình, miễn cưỡng nói: “Vưu Hạc, ngươi buông A Tịch ra.”

Vưu Hạc một đôi mắt sáng nước lưu chuyển, phong tình vô hạn: “Ngươi không nhìn thấy là ai chủ động ôm ta sao?”

“Dê tiện.” Triệu Vu Quy cắn hận nói.

Ba người Cung Mịch Lăng vừa lúc chạy tới, đứng phía sau cách Vưu Hạc không xa. Vưu Hạc quay đầu lại nhìn, nở nụ cười: “Cho dù toàn bộ các người xông lên thì cũng không phải đối thủ của ta.”

Cung Mịch Lăng nâng mũi kiếm lên: “Không thử sao biết.”

Vưu Hạc thoải mái nhéo má người trong lòng một cái, tựa tiểu phi tiểu nói: “Ngoan, đứng cách xa một chút, không sẽ bị ngộ thương.”

Tịch Đăng lại kéo tay hắn xuống, đứng trong lòng hắn nở một nụ cười quái dị.

Trong lòng Vưu Hạc đột nhiên hẫng một nhịp, sau đó mở to mắt, tiện đà một chưởng đánh người trong lòng ngực bay ra ngoài.

Sau khi Vưu Hạc làm xong động tác này, liền phun một ngụm máu ngả trên mặt đất.

Một động tác kia của Vưu Hạc khiến mọi người ở đây đều kinh sợ, người phản ứng nhanh nhất là Triệu Vu Quy, nhìn thấy Tịch Đăng bị Vưu Hạc đánh rơi xuống vách núi, không chút do dự liền nhảy xuống theo.

Cung Mịch Lăng nhanh chóng chạy qua, vách núi rất sâu, bên dưới còn có sương mù vòng quanh, hoàn toàn không thấy được thân ảnh của hai người.

Phượng Hòa ngăn người hồi lâu, mới phản ứng được, đi tới bên cạnh Vưu Hạc, một roi quất lên, trực tiếp vạch một đường trên gương mặt xinh đẹp kia: “Người vừa làm gì? Người vì sao muốn giết Tịch Đăng, độc trên người người là bọn ta bôi lên người Tịch Đăng.” Dứt lời, liền quất thêm vài roi nữa, sau đó một cước đạp trên ngực đối phương: “Nếu như bọn họ chết, người cũng đừng mong được sống.”

Vưu Hạc nằm trên đất, toàn thân vô lực, mà tiểu xà trên cổ hắn cũng bởi vì trúng độc, rơi xuống bên cạnh. Nhìn bầu trời trong vắt, trong lòng bỗng cảm thấy hối hận, vừa nãy là do mình quá đa nghi sao? Cho nên khi phát hiện ra thân thể kỳ lạ, lại nhìn thấy nụ cười quái dị của Tịch Đăng, mới theo trực giác đánh bay người ra ngoài.

Cung Mịch Lăng quay đầu lại, đôi mắt đỏ rực, cầm kiếm vọt tới, Tả Viên Chi vội vã ngăn cản, trầm giọng nói: “Cung Mịch Lăng, nếu bây giờ ngươi giết hắn, Tịch Đăng nếu không chết thì cũng sẽ phải chết.”

Kiếm trong tay Cung Mịch Lăng từ từ rơi xuống trên đất, nở nụ cười, một gương mặt than cười lên tựa hồ cũng không dễ nhìn, trên mặt đều là cay đắng: “Ta xuống tìm bọn họ, một ngày không tìm được, thì cả đời tìm.”

Phượng Hòa trầm mặc, sau đó ngồi xổm xuống, lấy roi trói Vưu Hạc lại, sau đó bỏ tiểu ngân xà bên cạnh vào lồng ngực Vưu Hạc.

“Bây giờ bọn ta cần người phái người đi tìm bọn họ, người nếu từ chối, ta sẽ giết người.”

Lúc Triệu Vu Quy nhảy xuống, trong lòng đột nhiên bình tĩnh, đặc biệt là lúc hắn nhanh chóng ôm được Tịch Đăng.

Tịch Đăng bị một chưởng của Vưu Hạc đánh ngất, khoe miệng còn mang theo vết máu. Triệu Vu Quy đau lòng lau đi, hắn hiện tại rất hối hận, nếu lúc trước ở Giang Nam không gặp Tịch Đăng thì tốt rồi, nếu Tịch Đăng vẫn còn ký ức, không biết có muốn chết cùng mình hay không.

Nghĩ tới đây, Triệu Vu Quy ôm chặt Tịch Đăng, để cho mình nằm phía dưới, sau đó nhắm chặt mắt lại.

Nếu không thể cùng nhau sống tiếp, thì liền cùng nhau chết đi.

Bất quá, Triệu Vu Quy lại không nghĩ tới, bản thân lại còn có thể tỉnh lại, mới vừa tỉnh lại liền hoảng hốt không biết mình đang ở đâu, chờ phản ứng lại, hắn che ngực ngồi dậy, nhìn về phía bên cạnh, phát hiện Tịch Đăng đang nằm đó, sắc mặt trắng bệch, nửa người dưới còn ngâm trong nước, nhiễm đỏ nước xung quanh.

Ánh mắt lập tức co rút lại, phóng tay dưới mũi Tịch Đăng, hoàn hảo, vẫn còn hô hấp.

Bọn họ rơi vào nước không những không chết, còn được dòng nước đẩy vào bờ.

Triệu Vu Quy bởi vì tập võ nên vết thương cũng không quá nặng, mà Tịch Đăng, Triệu Vu Quy nhanh chóng kiểm tra, hai chân Tịch Đăng đều bị thương tổn, thế nhưng nặng nhất vẫn là đùi phải. Triệu Vu Quy xé y phục của mình miễn cưỡng buộc chắc vết thương Tịch Đăng, sau đó nâng người lên lưng.

Triệu Vu Quy đi chưa được vài bước, liền phun một ngụm máu ra, hắt bị nội thương, nhưng biểu tình lại không chút thay đổi, nâng tay, nhắc người trên lưng cao hơn, hắt nhất định sẽ không để cho Tịch Đăng chết, sẽ không.

Triệu Vu Quy tìm được một hang núi, trước tiên thả người xuống đất, diêm trên người đều ướt, không thể nhóm lửa được, Triệu Vu Quy mím môi quyết định xử lý vết thương Tịch Đăng trước, lúc cởi quần áo đôi phương ra, đôi mắt liền lập tức ửng đỏ.

Trên người Tịch Đăng toàn là vết thương, Triệu Vu Quy đập mạnh một quyền lên tường.

—— Đột nhiên, một tiếng thật lớn vang lên.

Chỉ thấy mặt tường Triệu Vu Quy đập lên chậm rãi mở ra, bên trong lại là một căn phòng đơn giản, rõ ràng đã từng có người ở qua, Triệu Vu Quy còn thấy được hai bộ thi thể, đều đã trở thành xương trắng, nhưng vẫn ôm nhau thật chắc, nhìn khung xương, là hai người nam nhân.

Triệu Vu Quy vội vã ôm Tịch Đăng đi vào, nói tiếng xin lỗi xong, liền thả Tịch Đăng lên một cái giường coi như sạch sẽ, sau đó bắt đầu kiểm tra đồ đạc bên trong phòng. Bởi vì ở lâu dài, nên đồ đạc bên trong không thiếu gì cả, ngay cả thuốc men, sau đó mang hòm thuốc tới, tìm được thuốc dành cho vết thương bị kiếm đâm, liền đổ bột thuốc lên người Tịch Đăng, đến khi hắt xử lý vết thương trên chân Tịch Đăng, tay liền dừng lại, cẳng chân bên phải của Tịch Đăng hoàn toàn vụn vụn, hắt cắn môi, tiếp tục xử lý vết thương.

Chờ Triệu Vu Quy xử lý xong toàn bộ vết thương, sau khi thay quần áo cùng đệm chăn, mới bắt đầu đi đến trước hai bộ xương kia, quỳ xuống dập đầu ba cái.

“Tuy rằng không biết các tiền bối vì sao ở lại đây, thế nhưng hôm nay đều là nhờ vào hai vị tiền bối, nếu có cơ hội, văn bối nhất định sẽ báo đáp hai vị tiền bối, mong rằng các tiền bối phù hộ A Tịch của ta đừng chết.”

Nói đến phần sau, mặt của hắt đã kè sát mặt đất lạnh như băng, nước mắt lập tức chảy ra.

A Tịch, đừng chết, cầu ông trời phù hộ, đừng chết.

Triệu Vu Quy quỳ trên đất một lúc lâu mới đứng dậy, bắt đầu quan sát xung quanh, hai vị tiền bối này ở lại đây, có lẽ sẽ lưu lại đồ gì đó, hoặc là có chỉ dẫn đường đi lên.

Triệu Vu Quy không tìm được gì, lại thấy một hộp gỗ quái lạ, bên trong là một quả màu đỏ, đã khô quắt, thế nhưng không biết vì sao lại được đặt bên trong. Triệu Vu Quy kiểm tra hộp gỗ, vẫn không tìm thấy được thứ gì liên quan đến quả này.

Đêm dần khuya, Tịch Đăng bị sốt cao, Triệu Vu Quy lột hết quần áo của mình cùng với Tịch Đăng, sau đó ôm chặt Tịch Đăng, ánh mắt mở to, chưa từng cảm thấy vô vọng như lúc này, hắt cười khổ, Tịch Đăng vẫn không tỉnh lại, tựa hồ muốn tiếp tục ngủ mãi như thế này.

Triệu Vu Quy không biết mình ngủ lúc nào, chờ đến khi tỉnh lại, lại đối diện với một đôi mắt sáng ngời.

Triệu Vu Quy lập tức trợn to mắt, thanh âm run rẩy: “A Tịch.”

Người đang gối tay lên đầu nghiêng người nhìn hắt nhẹ nhàng “Ân” một tiếng.

Hộp gỗ trên bàn bị mở ra, quả bên trong đã biến mất.

Tịch Đăng là người bên ngoài nội dung vở kịch, từ lúc bắt đầu đã tính toán hết thảy, thất tâm hoàn kia làm sao khiến hắt mất trí nhớ được, hắt chỉ đang lừa tất cả mọi người thôi. Hắt đoạt phần diễn của nhân vật chính thụ, thậm chí ở chỗ Vụ Hạt động tay động chân. Kế hoạch của Tả Viên Chi vốn không dễ dàng thành công như vậy, nhưng là lúc Tịch Đăng nhào vào lòng Vụ Hạt, tiểu ngân xà kia liền dựng đầu lên, lúc đó Tịch Đăng liền giơ ngón tay lên mép tiểu ngân xà, thuốc bột bôi trên ngón tay đủ để mê đảo một con rắn, tiểu ngân xà đã dưỡng thành thói quen liền lập tức liếm tay Tịch Đăng, mà động tác trong chớp nhoáng này không có ai phát hiện. Hắt cũng là cố ý cười với Vụ Hạt, để cho Vụ Hạt hoài nghi, phản ứng đầu tiên của người luôn ích kỷ đa nghi là đánh bay người trong ngực.

Điều duy nhất hắn không nghĩ tới là Triệu Vu Quy thế nhưng lại không chút do dự nhảy theo.

Đêm qua, hắn thừa dịp Triệu Vu Quy ngủ say, mới bò dậy ăn quả kia, đùi phải của hắn gãy rồi, hắn so với ai khác đều rõ ràng hơn. Hắn vốn định lợi dụng cái chết này chặt đứt tâm tư của Triệu Vu Quy cùng với nhóm người kia, trực tiếp rời đi thế giới này, thế nhưng hành động của Triệu Vu Quy, làm cho hắn quyết định sống thêm lâu một chút, liền sống tới mức không thể nào sống nổi nữa đi.

Mà hoàn hảo, rơi vách núi cũng là một trong như tình tiết xảy ra bên trong truyện khi Triệu Vu Quy chạy trốn, bị ép nhảy vực, có hào quang nhân vật chính Triệu Vu Quy không chỉ không chết, mà còn phát hiện một sơn động do cao nhân từng cư trụ, còn phát hiện được một vật vô cùng trọng yếu bên trong, Xích Chúc Quả, trong vở kịch bởi vì Triệu Vu Quy ăn cái này, mới giải được cổ độc hoàn toàn.

Tịch Đăng nở nụ cười, sau đó bỏ quả kia vào trong miệng.

“Mong rằng người chỉ thuộc về một mình ta, đây là tâm nguyện duy nhất của ta.”

Vưu Hạp đột nhiên khẽ rên một tiếng, sau đó nhắm hai mắt lại, đã không còn cảm ứng được cổ độc kia nữa.

23. Chương 22: Phiên Ngoại: Nam Phong Tri Ngã Ý, Xuy Mộng Đáo Tây Châu(*)

(*)Gió nam nếu hiểu nổi lòng, hãy mang mộng ước của ta đến Tây Châu

Ta ở trong một nơi hàng rào bao quanh lớn lên, cùng lớn lên với ta còn có 4 cái nam hài cùng với nữ hài. Lúc đó cổ chủ từ bên trong bọn ta chọn ra một người, trở thành cổ chủ đời tiếp theo. Sau cùng cổ độc gần gũi với ta nhất, còn những người còn lại đều trở thành thuộc hạ của ta, không còn ai là bạn bè của ta nữa.

Ta rất ít khi ra khỏi đây, mấy trưởng bối bên trong đều nói, thế giới bên ngoài rất đặc sắc, nhưng cũng rất hiểm ác, bên ngoài có nhiều người tốt, nhưng cũng không ít người xấu. Nơi đây hàng năm đều sẽ mang về một số người, ta biết họ đều bị cưỡng ép mang về, bọn họ đều bị hạ đồng tâm cổ độc. Đồng tâm cổ độc là cổ trùng từ nhỏ bọn ta đã nuôi trong cơ thể, chỉ mong gặp được người mình yêu, có thể ở cùng nhau cả quãng đời còn lại, thế nhưng người bên ngoài đều rất sợ bọn ta, bọn họ chán ghét cổ độc trên người bọn ta, chán ghét cổ độc, vừa nhìn thấy bọn ta liền gọi bọn ta là yêu nhân.

Những người kia lúc bị mang về đều không tình nguyện, thế nhưng sau cùng đều yêu người đã hạ đã hạ cổ độc xuống mình.

Ta nghĩ rằng nửa kia của ta chắc cũng là như vậy.

Năm ấy hai mươi tuổi, ta rời khỏi đây đi Giang Nam, gặp một người, lúc đó ta cũng không biết tên người đó. Nhưng là khi nhìn thấy bề ngoài của ta, lại không sợ sệt, hơn nữa nhìn ta một cái, gật đầu cười với ta. Ta chưa từng nói chuyện cùng người đó, chỉ ngồi ở bàn bên cạnh nhìn.

Người đó ngồi ở đây một buổi trưa, toàn bộ người trong khách điểm đều nhìn người đó, ta nghĩ chỉ có người như vậy mới xứng được với ta.

Lúc ta bước qua bên cạnh người đó, ta hạ một chút độc, sau đó chờ người đó trở về phòng, ta liền đứng trong bóng tối chờ, đợi độc kia phát ra tác dụng, buổi chiều người đó ngã xuống.

Ta ôm người đó tới phòng mình, hạ cổ độc xuống.

Người đó lúc tỉnh lại rõ ràng vẫn còn mê man, ta hỏi: “Người tên là gì?”

“Triệu Vu Quy, người là ai?”

“Ta là tướng công tương lai của người.”

Điều ta không nghĩ tới là, người nay cư nhiên không chế dục vọng muốn hút máu, thừa dịp ta đi ra ngoài gọi tiểu nhị nấu nước tắm rửa, từ cửa sổ nhảy xuống trốn đi.

Điều này thực sự làm ta tức giận.

Càng làm cho ta tức giận hơn là người này cư nhiên hút máu người khác, nuôi cổ độc của ta.

Ta đi tìm Triệu Vu Quy, lại thấy được một màn khiến ta kinh ngạc.

Người bên ngoài quả nhiên không giống người ở chỗ ta, ta nhìn thấy một nam nhân đặt một nam nhân khác lên thân cây, tay còn mò trong y phục đối phương, ta nhìn thấy rõ mặt người đang hôn, còn người bị hôn ta chỉ thấy được một cái cằm duyên dáng, đảo mắt một hồi, cư nhiên cách đó không xa còn có một nam nhân khác đang đứng xem.

Bọn họ làm chuyện như vậy, còn thích bị người khác nhìn thấy sao? Ta nghe được tiếng rên rỉ của người kia, cảm thấy được Vu Quy của ta rên lên nhất định để nghe hơn, bọn họ thực sự quá chuyên tâm, căn bản không phát hiện được tồn tại của ta, ta cười cười, quyết định sáng mai tới tìm Vu Quy của ta.

Đến khi nhìn thấy nam nhân bị hôn kia, ta chỉ cảm thấy thật đáng ghét, khắp toàn thân đều lộ ra khí tức ta chán ghét, đặc biệt là còn dám lấy bột hùng hoàng ra đối phó với nhóm tiểu bảo bối của ta, lại còn là người nuôi cổ độc của ta, ha ha, ta nhất định sẽ tiếp đãi thật tốt.

Một hơi, ta bắt tên kia về, người bên trong đều hỏi ta, đây có phải một nửa ta chọn không, còn nói người này rất anh tuấn, ta nhìn nam nhân tên là Tịch Đăng này, khỏe mắt ngoại trừ có một nốt ruồi, tương đối đặc biệt ra, thì có chỗ nào so được với ta, Triệu Vu Quy vì sao lại không tỉnh mắt như vậy mà thích tên này? Chờ tới khi tên này tỉnh lại, miệng vẫn vô cùng gợi đòn, ta nghĩ một hồi, quyết định cho hắn ăn thất tâm hoàn, ta muốn làm cho nam nhân này hoàn toàn thay đổi, ta không tin Triệu Vu Quy còn có thể thích hắn.

Thế nhưng ta nghĩ hình như ta đã làm sai rồi, lại có khi cảm thấy hình như mình đã làm đúng.

Ta cư nhiên động tâm với A Ngốc, lúc hắn ôm lấy ta, ta lại muốn sờ đầu hắn, sau đó còn muốn hôn hắn, rất muốn hôn một cái, không biết hắn có thể kêu ra âm thanh như lúc đó không.

Đó cũng không chuyện duy nhất ta làm sai.

Ta nghĩ việc ta hối hận nhất trên đời này là đánh A Ngốc rơi xuống núi, cổ độc của ta chết rồi, ta không còn cảm ứng được nữa, người bị hạ cổ vĩnh viễn không biết, cổ độc kia có ý nghĩa như thế nào với bọn ta, bọn họ chỉ nói bọn ta tàn nhẫn bá đạo, nhưng không biết rằng cả đời này bọn ta chỉ có thể nuôi một đồng tâm cổ độc, đồng tâm cổ độc sau khi chết, bọn ta cũng sẽ không bao giờ tìm được người khác nữa.

Cú đánh kia trong nháy mắt làm ta hiểu ra một điều, thế gian này, ta yêu nhất vẫn là bản thân mình, nếu không thì sao lại hoài nghi, nhìn thấy Triệu Vu Quy nhảy theo xuống, ta liền biết ta thua rồi, không chỉ mình ta thua, ba người bên cạnh cũng đều thua, bọn họ thua vì yêu bản thân nhiều hơn, còn cái tên Cung Mịch Lăng kia, ta vô cùng coi thường, tên kia không hề nhảy xuống, nhìn vào mắt tên đó một cái, ta liền rõ ràng chúng ta đều là cùng một loại người.

Cổ độc sau khi chết đi, bọn ta vẫn tiếp tục tìm kiếm, một tháng sau, Tả Viên Chi đi, hai ngày sau, Phượng Hòa cũng đi, nửa năm sau, Cung Mịch Lăng và ta đồng thời thấy được hai bộ xương trắng, Cung Mịch Lăng chỉ nhanh chóng liếc mắt nhìn, rồi quay người rời đi, cũng rời khỏi ngọn núi này. Ta tự mình chôn hai bộ xương kia, tự mình khắc bia mộ, nhưng cũng không khắc tên, chỉ khắc lại một câu thơ: “Nam phong tri ngã ý, xuy mộng đảo Tây Châu”.

Nếu thật sự có thể hiểu được mong muốn của ta, ta hi vọng A Ngốc có thể vào trong mộng gặp ta một chút.

Sau đó, ta liền trở về, ngăn ngor suốt mười năm không đi ra ngoài, lần thứ hai đi ra, là mang thiếu nam thiếu nữ bên trong ra ngoài trải nghiệm.

Ta kêu bọn họ tự mình đi du ngoạn, rồi quyết định một thân một mình đi dạo một chút.

Khi đi ngang qua một cái trà quán, ta thấy khí trời nóng bức liền ngồi xuống, lão bản là một nam nhân, quay lưng về phía ta, ta vừa chuẩn bị mở miệng, liền nghe thấy một thanh âm.

“A Tịch, trời hôm nay nóng quá, chúng ta đợi một chút rồi dọn quán.”

Ta ngậy ngẩn cả người, nhìn thấy lão bản kia hơi quay lại: “Được rồi.”

Lão bản kia nói xong liền đi tới trước một cái bàn, chuẩn bị lấy tiền, ta thấy chân của người nọ không tiện, tựa hồ chân phải đã què.

Lão bản kia xoay người, nhìn thấy ta, liền nở nụ cười: “Khách quan, dùng trà lạnh sao?”

Ta lập tức đứng lên, quay người đi, coi như không nghe thấy âm thanh phía sau.

“Thật là kỳ quái, sao lại đi nhanh như vậy? Không uống thì nói không uống, Vu Quy, người đã đi rồi, mau dọn quán.”

Hắn đương nhiên không nhận ra ta, mặt của ta từ sau khi bị Phương Hòa đánh đã để lại một cái sẹo lớn, ta cũng không muốn xóa đi vết sẹo kia, mỗi lần soi gương, ta đều sẽ vuốt ve cái sẹo, nhớ tới lúc đó.

Lần này mang người bên trong đi ra, để tránh bị phát hiện, ta dịch dung thành một gương mặt vô cùng bình thường.

Ta bước đi thật nhanh giống như đang chạy nạn, thì ra hắn không chết, thì ra hắn không chết, ta bật cười.

Sau đó, ta liền biết ba người kia cũng đã gặp được Triệu Vu Quy cùng với Tịch Đăng, chỉ là cách làm của bọn họ cũng giống như ta, không lại tới làm phiền, cùng lắm là dịch dung đi uống một chén trà lạnh.

Ngày thứ hai, ta lại tới chỗ quán trà kia, hắn tựa hồ cũng nhận ra ta là khách nhân ngày hôm qua chạy trốn chết, nở nụ cười, hỏi ta ——

“Khách quan, người hôm nay có muốn uống trà lạnh hay không?”

24. Chương 23: Vạn Nhân Mê 23

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thảo Lê

“Tịch Đăng! Tịch Đăng!”

Mọi người tựa hồ đều đang kêu tên cậu, ánh đèn chiếu vào người cậu, muôn người chú ý. Cậu nhíu mày lại, bởi mới vừa mới rời khỏi thế giới khác tiến vào thế giới này, làm cho đầu cậu bây giờ rất đau, còn có một chút cảm giác khó thở, cậu thậm chí không thể hấp thu toàn bộ nội dung vở kịch.

Tịch Đăng giơ tay lên vỗ lên trán, mọi người vẫn còn đang kêu tên cậu.

“Đừng.”

Tịch Đăng ngã xuống, trong nháy mắt ngã xuống kia, thứ cậu thấy được chỉ có —— ánh đèn.

Ánh đèn chói mắt.

Tất cả đều rơi vào một khoảng lặng chết chóc, rồi ngay sau đó đâu đâu cũng có tiếng thét chói tai.

Cuối cùng, cậu tựa hồ nghe được âm thanh của tác giả quân.

“A, xuyên nhầm thời gian rồi, phải xuyên lại một lần nữa.”

“Em đã từng nhìn thấy loại hoa này chưa, tên của nó là dạ lan hương, có người nói loại này hoa ẩn chứa một câu chuyện về đồng tính luyến ái vô cùng cảm động. Trong thần thoại Hy Lạp, Apollo thích một thiếu niên xinh đẹp, nhưng là Zephur, thần gió tây cũng thích Apollo, vì vậy nàng vô cùng ghen tỵ, vào một lần Apollo chơi ném vòng, Zephur liền tụ gió thổi về phía thiếu niên, máu từ đầu thiếu niên chảy ra, từ nơi đó

mọc lên một bông hoa, màu sắc diễm lệ, hương hoa nồng nặc, đó là hoa dạ lan hương. Hoa ngữ của nó là, thiêu đốt sinh mệnh, liền có thể cùng hưởng nhân sinh phong phú. Loại hoa này trồng rất nhiều trong vườn sau nhà tôi, lúc thầy Tây Đức tới, trong nháy mắt bị hoa này mê đảo, vài ngày sau, thầy lại cầu tôi nằm trên những khóm hoa đó. Tôi không biết thầy muốn làm gì, cho đến khi thầy cởi quần tôi, tôi chỉ nhìn thầy, cha nói ở nhà tôi phải nghe lời giáo viên. Tôi không rõ ràng thầy định làm gì với tôi, tôi chỉ biết hương hoa vào lúc xế chiều thật sự rất nồng, tôi nằm trong bụi hoa ngơ ngơ ngác ngác.

Một tháng sau, cha đột nhiên kêu người trói thầy Tây Đức lại, bắt thầy quỳ trước mặt tôi, tôi nhìn thầy vốn luôn phong độ lịch thiệp khóc đến mức nước mắt nước mũi đều chảy tèm lem, liền ngồi xổm xuống, đưa khăn tay của mình cho thầy, nhưng thầy lại càng khóc to hơn. Tôi nghe thấy phụ thân ôm lấy mình nói xin lỗi, cũng nghe thấy thầy quỳ dưới đất cầu xin tôi buông tha, tôi đã làm chuyện gì? Ngày hôm đó, cha bắn một phát súng vào tim thầy, tôi nhìn thấy con mắt màu xanh lam xinh đẹp kia dần mất đi ánh sáng, thầy trước khi chết còn nói một câu, tôi không nghe rõ.

Sau đó, tôi một mình đi tới vườn hoa phía sau, ngồi xổm xuống, ngắt mấy cánh hoa để vào trong miệng, không hề ngọt chút nào.

—— 2005. 4. 4 nhật ký của Tịch Đăng”

“Thưa ngài, con của ngài bị tự kỷ nặng.”

Rất lâu sau đó, thanh âm thứ hai mới vang lên.

“... Vậy ta phải làm sao đây? Nó mới 14 tuổi.”

Năm 2015.

Tịch Đăng cúi đầu chơi điện thoại di động, kỳ thực cũng không làm gì, chỉ ngồi lướt weibo.

Chuyên gia trang điểm vừa trang điểm cho Tịch Đăng, vừa nói: “Tiểu Tịch, weibo chơi vui vậy sao? Tôi thấy cậu cũng không post gì lên cả.”

Tịch Đăng không chút ngẩng đầu: “Đó là do công ty quản lý.”

Chuyên gia trang điểm nói: “Khó trách, đều chỉ có mấy bài tuyên truyền một số bài hát mới.”

Tịch Đăng đột nhiên ngẩng đầu nhìn chuyên gia trang điểm, cho dù đã nhìn thấy gương mặt kia vô số lần, nhưng hắn vẫn bị vẻ đẹp tuyệt mỹ kia làm cho tim đập nhanh. Đáng tạo hóa vì sao lại sáng tạo ra một gương mặt hoàn mỹ như thế, một vẻ ngoài không thể chống cự. Hắn không thể khống chế được mình, chạm tay vào mặt Tịch Đăng, dừng lại bên đôi mắt màu xanh sẫm kia.

Tịch Đăng là con lai, đôi mắt màu xanh sẫm thu hút không biết bao nhiêu người ái mộ, họ đều nói, đôi mắt Tịch Đăng luôn luôn u buồn và cô độc, như thể đang cất giấu một thế giới khác.

Tịch Đăng nhìn chuyên gia trang điểm vuốt mặt mình, biểu tình không chút biến hóa, chỉ đơn thuần mà nhìn.

Cửa đột nhiên bị mở ra.

“Đã trang điểm xong chưa?” Người mở cửa là người đại diện của Tịch Đăng, Khâu Đạt.

Khâu Đạt vừa dứt lời, liền nhanh chóng quay người đóng cửa lại, sau đó đi tới, trực tiếp kéo tay chuyên gia trang điểm ra, thanh âm rất lạnh: “Cậu đang làm gì?”

Chuyên gia trang điểm căng thẳng, lắp ba lắp bắp nói: “Tôi...” Nhìn thấy ánh mắt không chút gợn sóng của Tịch Đăng: “Tôi chỉ đang giúp Tiểu Tịch trang điểm thôi, đúng không tiểu Tịch?” Xong liền cười lấy lòng với Tịch Đăng.

Khâu Đạt lại không nhìn Tịch Đăng, mà cười lạnh: “Cậu nghĩ tôi mù sao? Cút đi, sau này không cần đến đây nữa.”

Mặc kệ những gì chuyên gia trang điểm nói, Khâu Đạt trực tiếp đuổi người ra ngoài, đồng thời bảo: “Nếu còn tiếp tục dây dưa Tiểu Tịch, tôi sẽ khiến cậu không thể tồn tại được trong vòng giải trí này nữa, thức thời một chút, cậu biết phải làm gì mà, đúng không?”

Khâu Đạt sau khi đuổi người đi, rót cục nhìn về phía Tịch Đăng, ánh mắt trở nên bất đắc dĩ.

“Tiểu Tịch, cậu đã đáp ứng tôi, cách xa những người này một chút.”

Đôi mắt Tịch Đăng lóe lên một tia mê man: “Tôi không có tới gần bọn họ.”

Khâu Đạt nhìn đôi mắt đối phương xanh sẫm như bảo thạch, thở dài trong lòng: “Thôi, có nói cậu cũng không hiểu, nhưng là đáp ứng tôi, ít nhất không được lên giường, tốt nhất là hôn cũng không được, ôm cũng không thể.” Không thể để cho người khác phát hiện cậu dễ dàng thân cận như thế nào.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Khâu Đạt dẫn dắt minh tinh, hắn đã từng dẫn dắt rất nhiều minh tinh, danh tiếng trong vòng giải trí này cũng khá cao, nửa năm trước, hắn nhận được một nhóm, toàn những con người mới, rất có khả năng thành công. Khâu Đạt vốn cũng không muốn dẫn dắt người mới, thế nhưng công ty lại chuyển những người hắn đang dẫn dắt đi, kêu hắn chuyên tâm dẫn dắt nhóm người mới này, hắn có chút bất mãn, thậm chí to tiếng: “Nếu như tôi cảm thấy những người kia không nghe lời tôi, tôi sẽ trực tiếp xé hợp đồng, không ký kết chính thức nữa.”

Nhưng ngày đầu tiên nhìn thấy nhóm người này, hắn liền chấp nhận làm người đại diện.

Ngày đó hắn không đi thang máy, mà đi cầu thang, ở cầu thang, hắn nhìn thấy một người thanh niên. Người thanh niên kia tóc đen, lại có một đôi mắt màu xanh sẫm, ngồi trên bậc thang, sau khi nhìn thấy Khâu Đạt, cũng không có bất kỳ động tác gì, chỉ là nhìn hắn.

Hắn lại không kìm lòng được bước lên trước, cúi người xuống hỏi: “Cậu là ai?”

Người thanh niên kia cho dù là hình dáng đôi môi hay màu sắc đôi môi cũng đều rất đẹp, vô cùng thích hợp để hôn, Khâu Đạt chỉ liếc mắt nhìn, liền ngay lập tức làm ra phán đoán.

“Tôi là Tịch Đăng.”

Hắn đã nghe qua cái tên này, là tên người hát chính trong nhóm kia.

Khâu Đạt nở nụ cười: “Xin chào, tôi là người đại diện của cậu, Khâu Đạt.”

Khi người thanh niên kia đứng lên, hắn mới phát hiện đối phương rất cao, ít nhất một mét tám ba: “Khâu Đạt?”

“Àn, cậu có thể gọi tôi là Đạt ca.” Khâu Đạt phát hiện biểu tình đối phương thật sự quá mức bình tĩnh, giống như một bức tượng, một bức tượng được chạm khắc tinh xảo: “Tại sao lại ngồi ở đây mà không vào bên trong?”

Thanh niên trầm mặc một hồi, mới nói: “Tôi chỉ là muốn ngồi ở đây.”

Khâu Đạt dẫn dắt nhóm nhạc này nửa năm, từ từ cũng hiểu được tính cách năm người trong nhóm.

Đường Bích Nam là người nhảy chính, nhảy rất tốt, Tạ Bách là hát phụ, âm vực rộng, Đới Khiêm là người phụ trách nhạc cụ, tất cả các loại nhạc cụ đều chơi được, Vệ Lăng là người phụ trách bộ mặt của nhóm, so với những người trong nhóm, cũng không hề thua kém, một gương mặt xinh đẹp đóng không biết bao nhiêu bộ phim.

Mà Tịch Đăng, là người hát chính của nhóm, rất ít nói, nếu người khác không chủ động nói chuyện, Tịch Đăng cũng sẽ không nói chuyện. Nói thật, tính cách này rất không hợp với vòng giải trí, thế nhưng gương mặt lại vô cùng thích hợp. Khâu Đạt đã từng muốn để Tịch Đăng đi đóng phim, thế nhưng Khâu Đạt sau khi nghe Tịch Đăng hát, liền từ bỏ ý nghĩ kia.

Tiếng hát của cậu quá mức mê hoặc, làm say đắm lòng người, giống như nhân ngư trong truyền thuyết, dùng tiếng hát dụ dỗ người trần.

Bởi vì tính cách của Tịch Đăng cộng với việc vừa mới vào nghề đã có nhiều người ái mộ, bốn người trong nhóm đều âm thầm bài xích Tịch Đăng.

Chuyện này Khâu Đạt cũng biết, thế nhưng không có cách xử lý.

Chỉ có thể cùng nói chuyện với hai bên, nhưng mà Tịch Đăng, cho dù Khâu Đạt có bảo phải nói chuyện nhiều hơn với mọi người trong nhóm nhiều như thế nào, Tịch Đăng vẫn chỉ là bộ dáng lúc trước.

Bất quá bốn người kia ở bên ngoài vẫn rất hiểu chuyện, chỉ cần bên trong ông kính, thì sẽ không biểu hiện quá mức xa lạ với Tịch Đăng.

Hiện giờ con gái đều thích làm hủ nữ, công ty tự nhiên cũng xây dựng hình tượng bọn họ như vậy, năm người trong nhóm đều sẽ xây dựng CP riêng của từng người.

Có lúc, bốn người kia đều sẽ tới gần Tịch Đăng, cố ý làm một chút hành động thân mật cho người hâm mộ xem, thu hút thêm nhiều người.

Tịch Đăng cũng chưa từng cự tuyệt, nhưng Khâu Đạt biết, Tịch Đăng người này rất dễ tiếp cận, căn bản không biết cái gì là từ chối, sau nửa năm dẫn dắt Tịch Đăng, hẳn nhìn thấy quá nhiều người động tâm với Tịch Đăng, thậm chí còn nhìn thấy người đề Tịch Đăng lên tường hôn, biểu tình Tịch Đăng lại vô cùng bình tĩnh, đôi mắt màu xanh sẫm êm đềm như một hồ nước.

Công ty cũng từng tiết lộ một chút chuyện về Tịch Đăng cho Khâu Đạt, gia thế của Tịch Đăng không hề tầm thường, công ty còn nói, Tịch Đăng không giống người bình thường, là vì có một vài vấn đề về thần kinh.

Khâu Đạt lại thêm một trách nhiệm bảo vệ Tịch Đăng, có thời điểm thật sự không thể phân thân ra được, cũng sẽ kêu những người trong nhóm ở cùng một chỗ với Tịch Đăng, bởi vì không thể yên tâm với đám trợ lý, trợ lý đã mời rất nhiều, cho dù là nam hay nữ, một khi bọn họ hiểu được tính cách của Tịch Đăng đều sẽ trở nên làm càn.

Khâu Đạt có lúc lại cảm thấy may mắn bởi vì mấy người trong nhóm đều không thích thân thiết với Tịch Đăng, nếu là thân thiết, hẳn ngược lại càng thêm nhức đầu, hơn nữa còn may mắn vì mình đã có vị hôn thê, tháng năm sang năm sẽ kết hôn.

Nếu không, hẳn không biết mình có thể bị Tịch Đăng dụ dỗ hay không.

Người thanh niên kia dụ dỗ mọi người, thế nhưng bộ dáng lại vô cùng vô tội, hoàn toàn không biết nguyên do của tội lỗi là chính mình.

Khâu Đạt không nghĩ tới, mình chỉ rời đi một lúc, chuyên gia trang điểm bình thường vẫn luôn hợp tác tốt lại như biến thành một người khác.

Hắn không thể trách tội Tịch Đăng, thế nhưng trong lòng vẫn luôn nghĩ, nếu như Tịch Đăng giống người bình thường là tốt rồi, biết từ chối là gì, hẳn cũng sẽ bớt rất nhiều việc.

Hắn biết Tịch Đăng lúc nhỏ bị mắc chứng tự kỷ, mặc dù bây giờ đã đỡ hơn, nhưng vẫn đang được trị liệu, hẳn không thể trách tội một người có bệnh về mặt tinh thần, chỉ có thể cực lực che giấu giúp.

Tịch Đăng nghe xong lời Khâu Đạt, vẻ mặt vẫn không chút biến hóa, chỉ là nhẹ gật đầu.

Thật là một tượng gỗ tinh xảo không chút nhân khí, Khâu Đạt có lúc nghĩ như vậy, thậm chí còn ác ý mà nghĩ, nếu những người hâm mộ kia biết thần tượng của mình là một người như vậy, còn có thể thích sao?

Nhưng là sau này, Khâu Đạt liền lập tức hối hận.

Hắn cúi đầu nhìn gương mặt hoàn mỹ kia của thanh niên, cảm thấy người như vậy thật thích hợp sống dưới ánh đèn, trời sinh được ngược nhìn.

(*) Hoa dạ lan hương

Các bạn có thể tìm thêm thông tin về hoa trên google, đây là một bài mình kiếm được trên facebook, đọc cảm thấy rất hay:

Hé lộ ý nghĩa và tình yêu của hoa Dạ Lan Hương hay Phong tin tử

(English: Hyacinth)

TRUYỀN THUYẾT DẠ LAN HƯƠNG – LOÀI HOA MỌC LÊN TỪ MÁU

Hoa Dạ Lan Hương còn được gọi là hoa củ tiên ông. Loài hoa mong manh có hương thơm nồng nàn này hóa thân từ nguồn gốc cái chết của Hyacinthus, một vị hoàng tử đẹp trai, người rất được thần Apollo (thần mặt trời) sủng ái. Và chàng đã trở thành nạn nhân trong cuộc ghen tuông dữ dội của Zephur, thần gió tây, người quyết tâm sẽ tiêu diệt chàng. Một hôm, khi Hyacinthus và Apollo đang chơi trò ném vòng, Zephyr đã gom gió thổi thật mạnh vào các vòng sắt do Apollo ném ra, chiếc vòng sắt đã trúng vào ngay thái dương Hyacinthus và làm chàng chết ngay lập tức. Apollo, kẻ giết người vô tội, đã phải trải qua nỗi đau khôn cùng. Vì không thể làm cho hoàng tử Hyacinthus sống lại, Apollo bèn tạo ra một bông hoa mang tên hoàng tử, mọc lên từ máu của chàng.

DẠ LAN HƯƠNG – HƯƠNG NỒNG ĐỂ CẢM NHẬN, ĐỂ MÀ THẤU HIỂU

Đây chính là cảm xúc chủ yếu giúp cho các nhà thơ viết nên rất nhiều bài thơ nổi tiếng về hoa Lan dạ hương. Khởi đầu là Homer, người đã ghép cho loài hoa này ý nghĩa “sự vui chơi”. Tuy nhiên, không ít người nghĩ rằng, lẽ ra nên có một ý nghĩa khiêm tốn hơn cho một loài hoa có xuất xứ đau buồn như vậy. Hoa dạ hương như người con gái mang nhiều tâm sự quá, mà sống gấp gáp quá, vì sợ ngày mai nắng lên thì chẳng ai hiểu mình, nên phải cố mà phô bày hương sắc. Nhưng sắc thì mỏng manh trong đêm chẳng ai thấy, còn hương thì quá nồng để mà cảm nhận, để mà thấu hiểu.

DẠ LAN HƯƠNG – ĐẠI DIỆN CHO TÌNH YÊU TUỔI TRẺ

Dạ lan hương không phải mang ý nghĩa tầm thường như thế. Nó còn có một ý nghĩa rất đặc biệt và là đại diện cho tình yêu tuổi trẻ. Trong mật mã hoa của Pháp, hoa dạ lan hương ngụ ý: “anh yêu em nhưng đồng thời cũng hủy diệt em”.

Hoa dạ lan hương màu hồng phấn có thể giúp những người đã quá mệt mỏi vì sự kiếm tìm một tình yêu chân thật đúng nghĩa hiểu được thế nào là tình yêu chân chính để có thể tìm được người bạn đời thích hợp với bạn. Không những giúp bạn loại bỏ cảm giác “Tôi không được yêu” mà còn giúp cho bạn nhận biết được mẫu người yêu chân thành bạn đang tìm kiếm, làm cho bạn yêu bản thân hơn và hiểu được chân lý của tình yêu, khi bạn đã hiểu được tình yêu chân thành là gì thì tự khắc nó sẽ đến gõ cửa trái tim bạn ngay thôi.

25. Chương 24: Vạn Nhân Mê 24

Edit: Thảo Lê

Khâu Đạt cầm hai tay trong túi, đứng ở dưới đài nhìn Tịch Đăng tham gia một chương trình phỏng vấn.

Người chủ trì và Tịch Đăng đã thiết kế tốt những gì cần nói rồi, nếu không Khâu Đạt cũng sẽ không đồng ý Tịch Đăng một mình tham gia như vậy, bởi vì nếu không soạn sẵn lời kịch cho Tịch Đăng, Tịch Đăng hoặc là rất lâu mới có thể trả lời câu hỏi của người chủ trì, hoặc là trực tiếp không nói lời nào, còn nếu có trả lời thì những lời nếu nói ra đều sẽ là sự thật.

Bất quá Khâu Đạt vẫn không vừa ý, hẳn thấy biểu tình của Tịch Đăng hoàn toàn là một dạng, khác hoàn toàn với lúc cậu ca hát, thế nhưng Tịch Đăng có thể chịu tuân theo những lời kịch kia hẳn đã cảm thấy vui mừng lắm rồi.

Tịch Đăng tuy rằng không biết từ chối, thế nhưng cũng là một người rất cố chấp, không thích điều gì thì sẽ yên lặng mà chống đối, tỷ như bắt cậu ăn xoài, thứ mà cậu không thích nhất, cho dù là người tai to mặt lớn như thế nào tự mình cắt, Tịch Đăng cũng chỉ liếc mắt nhìn, mặc dù không trực tiếp nói không thích, nhưng cũng chỉ nói cảm ơn rồi nhận lấy, để sang một bên, không liếc mắt lại lần thứ hai.

Đường Bích Nam ngược lại khéo léo chủ động cầm lấy miếng xoài, cắn một cái, mồm miệng không rõ mà

nói, “Thật ngọt.”

Khâu Đạt lập tức giải thích rằng Tịch Đăng không thích ăn xoài, may mà người nọ dù danh tiếng cao nhưng đã từng lăn lộn trong vòng giải trí nhiều năm như vậy, cũng không thêm tức giận với một người mới.

Khâu Đạt có lúc cảm thấy may mắn, nhờ có gương mặt Tịch Đăng, số lượng người bởi vì tính cách của cậu mà sinh ra chán ghét cũng sẽ giảm bớt.

Tịch Đăng đồng dạng không thích theo lời kịch, Khâu Đạt chỉ có thể mềm mềm cứng cứng cùng đi, Tịch Đăng nếu diễn theo kịch bản, hẳn sẽ cho cậu nghỉ nửa ngày.

Tịch Đăng kết thúc phỏng vấn sau, liền lễ phép theo sát người chủ trì cúi người chào tạm biệt, rồi mới đi về phía Khâu Đạt.

Hôm nay bốn người kia đều được nghỉ, chỉ có mình Tịch Đăng có lịch trình riêng, Khâu Đạt hơi giương giọng, “Kết thúc công việc đi, đêm nay tôi mời mọi người ăn cơm một bữa.”

Mọi người trong đoàn lập tức hoan hô.

Tịch Đăng đi tới bên cạnh Khâu Đạt, “Đạt ca, em muốn về trước.”

Khâu Đạt lườm cậu một cái, âm thanh đè thấp, “Cậu nghĩ tôi là đang vì ai? Về trễ một xí cũng không có vấn đề gì đâu.”

Khâu Đạt nói xong câu đó, liền biết Tịch Đăng sẽ có chút tức giận, bắt quá cái loại giận dỗi của trẻ con này hẳn cũng không thêm để vào mắt.

Khâu Đạt đã sớm đặt chỗ trong một nhà hàng sang trọng, vừa đủ cho hai mươi người, người chủ trì chương trình phỏng vấn này là một người rất khéo léo, mấy câu liền làm cho bầu không khí trên bàn rượu trở nên hài hòa hẳn lên, Khâu Đạt ở trong vòng giải trí lăn lộn lâu như vậy, tự nhiên cũng được coi là lão yêu quái, đạo lí đối nhân xử thế hẳn sử dụng vô cùng nhuần nhuyễn, sắc sảo đến mức không có ai thấy hẳn có điểm xấu gì, à không, hẳn hiện tại có một điểm xấu không nhỏ, đó chính là Tịch Đăng vẫn luôn trầm mặc ngồi bên cạnh hẳn.

Người chủ trì ngồi bên cạnh Khâu Đạt, ánh mắt vượt qua Khâu Đạt, trực tiếp nhìn về phía Tịch Đăng, cậu nói đầu tiên liền đem đề tài dẫn tới trên người Tịch Đăng, “Tịch Đăng sao chỉ cuối đầu ăn cơm không vậy, nói vài câu đi nào.”

Đây thật ra là ý tốt.

Thế nhưng Tịch Đăng chỉ ngẩng đầu lên, thả đôi đũa xuống, dùng khăn ăn lau miệng, mới nói, “Trên bàn

ăn không được nói chuyện.”

Không khí đột nhiên đọng lại.

Người trung quốc thích nhất ngồi trên bàn rượu cùng trò chuyện.

Khâu Đạt vừa định nói chuyện, người chủ trì kia liền mở miệng nói, “Ha ha ha ha, Tịch Đăng thật sự là người thú vị, sau này chắc chắn sẽ có tiền đồ lớn.”

Tịch Đăng thần sắc lạnh nhạt, “Cảm tạ.” Sau đó chuyển hướng Khâu Đạt, “Đạt ca.”

Khâu Đạt không thể làm gì khác hơn là khoát tay áo một cái, “Cậu ra ngoài hóng mát một chút đi, nhớ đừng đi quá xa, cũng đừng để paparazi bắt gặp.”

Trong mắt Tịch Đăng hơi toát ra ý cười, đôi mắt màu xanh sẫm lập tức trở nên sinh động, Khâu Đạt liền nhú lông mày lại, khẽ quan sát biểu tình mọi người xung quanh, quả nhiên, tất cả đều ngây ngẩn nhìn chằm chằm Tịch Đăng.

Khâu Đạt nhanh chóng đuổi người ra ngoài.

Một câu có thể làm không khí lập tức đông cứng cũng liền thôi, ở lại chỗ này lỡ may chọc phải phiền phức khác nữa thì càng đáng đánh.

Tịch Đăng ra bên ngoài, hơi thở ra một hơi, trong phòng có rất nhiều người hút thuốc lá.

Cậu giơ tay lên, ngửi một cái, có mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Tịch Đăng hơi chớp mắt, thả tay xuống, dọc theo hành lang màu đỏ đi ra ngoài, giữa đường gặp phải một phục vụ mặc sườn xám in hình mẫu đơn màu đỏ tươi, phục vụ tuổi trẻ kia nhìn thấy Tịch Đăng liền lập tức chào đón, hỏi cậu có cần gì không.

Tịch Đăng lắc đầu, môi hé mở, “Không.”

Lúc này nhân viên phục vụ mới nhìn rõ khuôn mặt của cậu, lập tức trợn to mắt, trong cổ họng phát ra tiếng thét chói tai ngăn ngửi, sau đó nhanh chóng bưng kín miệng lại, hướng bốn phía nhìn một chút, không thấy có ai mới thở ra một hơi, sau đó hưng phấn hỏi Tịch Đăng, “Xin... Xin hỏi anh là Tịch Đăng đúng không?”

Tịch Đăng khẽ gật đầu, khuôn mặt dưới ánh sáng đèn lồng trông có vẻ ảm áp vô cùng.

Nhân viên phục vụ rất kích động, “Anh có thể ký tên cho em không?”

Tịch Đăng nhìn cô, “Có vẽ trên người cô không có giấy bút.”

“A.” Nhân viên phục vụ lập tức ủ dột.

Tịch Đăng suy nghĩ một chút, từ trong túi sách móc ra một vật, là một viên kẹo bạc hà, “Cho cô ăn, đừng buồn.”

Nhân viên phục vụ nhận lấy, sau đó lập tức che miệng, đôi mắt đỏ lên.

Tịch Đăng tựa hồ cảm thấy cô bé trước mặt này có chút kỳ quái, “Còn chưa vui sao?”

“Không, rất vui rất vui.” Nhân viên phục vụ kia hít vào một hơi thật sâu, “Từ lúc em mười sáu tuổi đến giờ, không có hôm nào vui hơn hôm nay.”

Tịch Đăng gật đầu một cái, “Vậy thì tốt rồi, tôi đi đây.”

Nói xong, liền lướt qua nhân viên phục vụ rồi đi.

Nhân viên phục vụ không kìm lòng được xoay người lại nhìn, chỉ thấy thanh niên tóc đen bóng lưng thẳng tắp rồi đi tầm nhìn của cô, đèn lồng màu đỏ chập chờn rực rỡ hai bên. Tình cảnh này làm cho cô nhớ tới giáo thảo(*) năm lớp mười mình từng thăm mến.

() giáo thảo: hotboy của trường*

Đêm khuya, Khâu Đạt ngồi cùng xe với Tịch Đăng, lái xe là trợ lý Khâu Đạt mới tuyển.

Khâu Đạt uống rượu, trên người có mùi rượu nhàn nhạt, hần cổ ý mở cửa sổ xe ra, hần biết Tịch Đăng không thích ngửi mùi rượu và mùi thuốc lá.

Tịch Đăng dựa vào cửa sổ, nghiêng mặt nhìn bên ngoài, không biết đang suy nghĩ gì.

Khâu Đạt liếc mắt nhìn cậu, không nhận được nói, “Tiểu Tịch.”

Tịch Đăng quay đầu lại.

Khâu Đạt nói, “Cậu biết hôm nay cậu làm sai điều gì không?”

Trợ lý từ gương chiếu hậu nhìn về phía sau một cái, từ khi hắn tới đây, cảnh tượng thế này cơ hồ mỗi ngày đều diễn ra, hắn coi như là trợ lý riêng của Tịch Đăng, thế nhưng chỉ làm một ít việc nhỏ như lái xe, rất ít khi tự mình chăm sóc Tịch Đăng, cơ hồ đều là Khâu Đạt làm hết.

Khâu Đạt khó tính với Tịch Đăng nhất, nhưng cũng cưng chiều Tịch Đăng nhất.

Bốn người còn lại hắn cũng từng gặp, bọn họ mỗi khi có lịch trình riêng, Khâu Đạt đa số là để trợ lý đi theo, chỉ có Tịch Đăng, Khâu Đạt cơ hồ một tắc cũng không rời.

Trong mắt Tịch Đăng lóe lên mê man, cả người thoát nhìn vừa vô tội lại vừa vô hại, cậu thấp giọng hô Khâu Đạt, “Đạt ca.”

Khâu Đạt nói lỏng cà vạt, “Cậu không được nghỉ nửa ngày nữa, cậu không nhớ rõ lần trước tôi đã dạy cậu những gì sao, trên bàn cơm nếu có tiền bối nói chuyện với cậu, cậu phải trả lời như thế nào?”

Tịch Đăng giật giật môi, nghiêng đầu về, “Đã biết.”

Lúc nào cũng như vậy, không vui liền không muốn nhìn cái người làm mình tức giận dù chỉ một cái, chỉ có thể một mình ngồi bên cạnh, yên lặng không vui.

Khâu Đạt chỉ cảm thấy như đánh một gối vào cú, nhưng nghĩ tới trạng thái thực tế của đối phương, vẫn không nhịn được mềm lòng, mình không cần phải tức giận với Tịch Đăng, cậu ta cũng không tính là một người bình thường.

Công ty thuê cho năm người một căn nhà, năm người ở cùng nhau, để tăng thêm cảm tình đôi bên.

Khâu Đạt mở cửa, phát hiện bốn tên còn lại cũng không khiến hắn bất lo.

Cư nhiên ngồi dưới đất ăn đồ ăn vặt, còn chơi game.

Hắn giơ tay lên, nhìn thời gian, đã một giờ sáng, âm thanh của hắn lập chuyển lạnh, “Mấy cậu không chú ý mấy giờ rồi hả? Ăn những thứ đó không sợ mập đúng không?”

Bốn người kia lập tức từ dưới đất bò dậy, đồng loạt dừng lại, đồng thời hô một tiếng, “Đạt ca chào buổi tối.”

Tịch Đăng đứng phía sau Khâu Đạt, cậu nhìn thấy Đường Bích Nam chớp mắt với cậu, vì vậy đưa tay ra kéo ống tay áo Khâu Đạt, “Đạt ca, muộn lắm rồi, anh đi về trước đi.”

Khâu Đạt lần lượt trừng bốn người một cái, “Ngày mai tôi sẽ thu thập các cậu.” Mang theo tức giận quay

người đi.

Tịch Đăng đóng cửa lại, Đường Bích Nam cầm bao khoai chiên đi tới, cười tủm tỉm nói, “Tiểu Tịch, vị dưa chuột này, có muốn ăn không?”

Tịch Đăng lắc đầu, “Tôi muốn đi ngủ.”

Đường Bích Nam ngăn cản Tịch Đăng, “Ăn một miếng thôi, cậu xem bọn tôi ai cũng ăn cả.”

Tịch Đăng nghe vậy, lấy một miếng khoai chiên trong bì ra, dưới tầm mắt chăm chăm của bốn người bỏ vào trong miệng, sau đó mới lên lầu trở về phòng.

Đường Bích Nam nhìn Tịch Đăng một đường lên lầu đóng cửa phòng, trên mặt lộ ra nụ cười như ý.

Đới Khiêm trong mắt có chút bất an, “Lỡ như xảy ra chuyện gì thì sao?”

Vệ Lãng hừ một tiếng, “Cùng lắm cũng là đau bụng mà thôi.”

Đường Bích Nam gật đầu, “Đúng vậy, bọn mình ngay từ đầu đã không ưa gì cậu ta, ai bảo cậu ta vì được ưu ái mà bày ra cái bộ mặt lạnh lùng như người chết đó, huống chi Đạt ca lúc nào cũng bắt công như vậy.”

Tạ Bách cong khóe môi, “Kỳ thực cậu ta trước mặt ai cũng đều một dạng như vậy.”

Đường Bích Nam duỗi một ngón tay ra lắc lắc, “Không, tôi đã thấy cậu ta cười rồi, cười với Đạt ca. Hừ, một bộ hồ ly tinh, nam nữ đều câu dẫn, phi.”

Bất quá vượt qua dự liệu của bốn người bọn họ, Tịch Đăng đêm đó liền vào bệnh viện.

Khâu Đạt mặc áo ngủ cùng với dép lê từ trong nhà lái xe đến bệnh viện.

Viêm dạ dày cấp tính, nếu không phải Tịch Đăng trước khi bị đau đến ngất đi tự mình gọi cấp cứu, tình huống cũng không lạc quan như thế này.

Khâu Đạt nhận được điện thoại Đường Bích Nam liền hoả tốc chạy tới bệnh viện, vừa đến bệnh viện, liền thấy bốn tên kia đứng ở hành lang, hắn đi tới, âm thanh gấp gáp, “Xảy ra chuyện gì?”

Đường Bích Nam có chút lúng túng.

Tạ Bách ngược lại bình tĩnh nói, “Cậu ta ăn đồ không tốt.”

Khâu Đạt nhíu mày, “Sao lại ăn đồ không tốt?” Hiện tại Tịch Đăng lại đang nằm trên giường bệnh, Khâu Đạt liếc mắt nhìn một cái, liền xoay người đi tìm thầy thuốc.

Chờ Khâu Đạt đi, Đường Bích Nam nói lỏng một hơi, “Làm tôi sợ muốn chết, có gì chờ bệnh tình cậu ta ổn lại rồi kêu cậu ta gọi cho Đạt ca, cũng may đã thuyết phục bác sĩ rồi, bằng không Đạt ca nếu thật sự biết là mấy người bọn chúng ta làm, không chừng giết hết cả đám.”

Vệ Lăng ghét bỏ liếc hắt một cái, “Đạo đức giả.”

26. Chương 25: Vạn Nhân Mê 25

Edit: Thảo Lê

Lúc Tịch Đăng tỉnh lại, trong phòng bệnh không một bóng người, sáng mắt lưu chuyển một hồi, liền nghiêng người qua tiếp tục nhắm mắt lại.

Chưa được bao lâu, cửa liền bị gõ vang, cũng không đợi Tịch Đăng lên tiếng, cửa phòng liền bị người mở ra.

“Khá hơn chút nào không? Tôi mang theo chút đồ đến.”

Là một giọng nam xa lạ.

Tịch Đăng hơi ngẩng lên, quay đầu qua nhìn.

Là một nam nhân trẻ tuổi, hơn nữa dung mạo rất đẹp, là loại mặt mày sắc sảo, tự nhiên mà đẹp, tuy rằng khuôn mặt trắng nõn còn hơn cả nữ sinh, nhưng lại không chút giống con gái, cũng không giống như Tịch Đăng mang vẻ đẹp tinh tế như điêu khắc.

Nam nhân kia nhìn thấy Tịch Đăng, hoàn toàn không bị dung mạo đối phương làm cho kinh ngạc, mà chỉ nhíu mày, sau đó nhìn lại sổ phòng.

Tịch Đăng không nói gì, vẫn luôn duy trì tư thế đó nhìn chăm chăm người đi nhằm phòng.

Người kia quả nhiên nói tiếng xin lỗi, sau đó lùi ra ngoài, khép cửa lại.

Tịch Đảng chờ người đi rồi, ánh mắt mới hơi biến hóa, lông mi dài khẽ chớp, che giấu hứng thú nơi đáy mắt.

Vai chính công Chung Kỳ xuất hiện.

Thế giới này khác những thế giới trước, lúc này là ở hiện đại, mà tâm nguyện được ủy thác cũng không giống trước.

Nguyên thân là một thanh niên xinh đẹp ít nói, âm thanh lãnh đạm, “Vai chính công sẽ chụp một bộ ảnh tên là Ánh Bình Minh, tâm nguyện của tôi là hẳn ta không được chụp bộ ảnh đó, hoặc nếu có chụp thì nhân vật chính cũng không được là vai chính thụ.”

Nguyên thân bởi vì khi còn nhỏ chứng kiến mẹ mình thất cổ tự sát, nên mắc phải tính tự bế vô cùng nghiêm trọng, không thể giao lưu bình thường với mọi người, không thể đi học. Cha nguyên thân là người nước Đức, bởi vì nguyên thân bị bệnh nên đành phải thuê gia sư đến nhà dạy, thế nhưng không ngờ rằng giáo viên người pháp phong độ chính trực kia lại gian dâm đứa con của mình khi nó mới chỉ mười bốn tuổi, kỳ thực cũng có thể coi là cưỡng dâm, chỉ có điều bởi vì bệnh của nguyên thân, cưỡng ép mới biến thành dụ dỗ.

Nguyên thân vẫn luôn tiếp thu tâm lý trị liệu vào ngày sinh nhật hai ba tuổi đưa ra nguyện vọng muốn trở về cổ hương của mẹ mình, cha của nguyên thân đáp ứng, hỏi nguyên thân có điều gì muốn làm không, nguyên thân suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nói, “Con muốn trải nghiệm cuộc sống trước đây của mẹ.”

Mẹ nguyên thân là một minh tinh, sau này gặp được cha nguyên thân mới lui về sau hậu đài, cho dù đã sinh con nhưng đó cũng chỉ là không cam tâm tình nguyện, cuối cùng lựa chọn tự sát.

Nguyên thân đi tới quê hương của mẹ, liền dựa vào quan hệ của cha, ký hợp đồng với một công ty giải trí, đồng thời chỉ huấn luyện nửa năm, liền trực tiếp cùng mấy người đã đào tạo nhiều năm thành một nhóm để ra mắt.

Nguyên thân vào nhóm để ra mắt cũng chỉ vì cha nguyên thân không muốn đứa con của mình nhận được quá nhiều sự chú ý, hơn nữa bởi vì nguyên thân kiên quyết không cho phụ thân sai người tới bảo vệ mình, vậy nên cha của nguyên thân cũng chỉ có thể thuận theo, có thể bảo vệ bằng cách nào thì dùng cách đó.

Nguyên thân bởi vì căn bệnh của mình cộng thêm gương mặt kia, bị không ít người chiếm được tiện nghi, may mà cậu ta có một người đại diện vô cùng chuyên nghiệp, đuổi đi hơn phân nửa ong bướm vây quanh cậu ta.

Nguyên thân đối xử với bất kỳ người nào cũng đều bình tĩnh đến mức không có phản ứng, mỗi một tên bị Khâu Đạt đánh đuổi cơ hồ đều sẽ nói, “Đây không phải là lỗi của tôi, là cậu ta câu dẫn tôi.”

Cái người giáo viên nước pháp năm đó cũng đã nói như vậy.

Nguyên thân trong lúc làm rơi một xấp báo thấy được một bức ảnh, đó là bộ ảnh mà vai chính công đã chụp cho vai chính thụ có tên là ánh bình minh, bởi vì bộ ảnh kia, vốn chỉ là tiểu minh tinh hạng ba vai chính thụ lập tức tiếng tăm vang xa.

Nguyên thân mê mẩn bộ ảnh đó, cậu ta đi tìm vai chính thụ, lại nhìn thấy vai chính thụ đang hôn môi với vai chính công. Cậu ta không quấy rầy, mà chỉ lẳng lặng rời đi. Sau đó, chỉ cần vai chính thụ ở đâu, nguyên thân đều sẽ xuất hiện, điều này tự nhiên bị người khác chú ý tới, vai chính thụ đương nhiên cũng vậy, có lần không nhận được trực tiếp đi hỏi nguyên thân, nguyên thân lại hỏi vai chính thụ có thể đi cùng với cậu ta hay không.

Đương nhiên là bị cự tuyệt, vai chính thụ từ chối nguyên thân sau, lại càng ngày càng nổi tiếng, sau cùng nhận được giải thưởng ảnh đề liên trực tiếp bày tỏ, đối tượng bày tỏ là vai chính công.

Đêm đó nguyên thân ở nhà xem phát sóng trực tiếp, sau khi xem xong liền tự sát trong phòng.

“Tôi quá mức mê mẩn bộ ảnh kia, bởi vì nó mang lại cho tôi cảm giác ấm áp như của mẹ, nếu như có thể, tôi muốn hủy diệt bộ ảnh đó, coi như dùng cái chết của tôi để đánh đổi.” Đáy mắt mỹ thanh niên cơ hồ lộ ra điên cuồng.

Tịch Đăng trầm mặc một hồi, sau đó nở nụ cười, “Nếu như đây là nguyện vọng của cậu, tôi đáp ứng cậu.”

Mỹ thanh niên câu môi khẽ mỉm cười, trong nháy mắt vô cùng diễm lệ, xinh đẹp tới mức giết người.

Tịch Đăng đã bày tốt kế hoạch, cậu không định tiếp cận vai chính thụ, mà sẽ trực tiếp ra tay với vai chính công Chung Kỳ.

Như vậy bộ ảnh kia cũng chỉ có thể là của mình.

Tịch Đăng khỏi bệnh xong, liền bị Khâu Đạt dẫn đi chụp bìa tạp chí.

Ở trên xe, Khâu Đạt hỏi Tịch Đăng tối hôm đó ăn thứ gì, Tịch Đăng đương nhiên biết nguyên nhân là miếng khoai chiên đó, thế nhưng ở trước mặt Khâu Đạt, cậu chỉ lắc đầu, liền chuyển đầu nhìn ra bên ngoài cửa xe.

Khâu Đạt thấy Tịch Đăng không muốn nói chuyện, cũng chỉ có thể tùy theo.

Tạp chí đó, bốn người trong lúc Tịch Đăng bị bệnh đã chụp xong, Tịch Đăng tới đây để chụp bù.

Sau khi đến địa điểm quay chụp, bốn người kia cũng có mặt, cùng Tịch Đăng chụp mấy bức nhóm xong, liền dồn dập mang theo trợ lý đi, bọn họ đều có lịch trình riêng.

Khâu Đạt ở trên đường nhận được điện thoại, vội vã đi, trước khi đi kêu trợ lý mới tới ở đây bảo vệ, chụp xong liền chở Tịch Đăng trực tiếp về công ty.

Tịch Đăng nhìn thấy Khâu Đạt đi, vẫn đang ngồi trên ghế sa lông liền nghiêng người dậy, tạp chí từ trên ngực rơi xuống bụng. Đôi mắt màu xanh sẫm chớp chớp, “Đạt ca đâu?”

Nhiếp ảnh gia không dừng lại, vẫn tiếp tục chụp Tịch Đăng.

Trợ lý bên ngoài liền vội vàng nói, “Đạt ca có việc đi trước.”

Tịch Đăng thu tầm mắt loại, nhìn thấy nhiếp ảnh gia vẫn đang chụp, liền chuyên nghiệp nằm trở lại trên ghế salông.

Nhiếp ảnh gia đột nhiên nói, “Tịch Đăng, cởi nút áo sơ mi trên cùng ra.”

Trợ lý ngăn ra, hần nhớ Đạt ca trước khi ký hợp đồng đã cố ý hỏi xem có hạng mục chụp ảnh nào để lộ thân thể hay không, gay rồi, hần không nhớ rõ Đạt ca đã đồng ý hay cự tuyệt.

Mà đầu kia Tịch Đăng trầm mặc một hồi, liền duỗi ngón tay trắng nõn thon dài tới nút áo sơ mi trên cùng.

Hạt nút đầu tiên được mở ra, lộ ra xương quai xanh tinh xảo trắng nõn.

Trong trường quay cứ nhiên truyền tới âm thanh nuốt nuốt bọt.

Nhiếp ảnh gia ngay lập tức chụp thêm mấy tấm.

Chụp xong, vẫn chưa thỏa mãn, liền nói với Tịch Đăng, “Tịch Đăng, mở thêm một nút nữa.”

Tịch Đăng nghe vậy, liền yên lặng mà làm.

Lần này, toàn bộ trường quay đều trở nên tĩnh mịch, không có người nói chuyện.

Nhiếp ảnh gia vừa định tiếp tục chụp, bên cạnh liền duỗi ra một cánh tay trắng nõn, “Tôi tới.”

Nhiếp ảnh gia bị đoạt đi máy ảnh, ngăn người một chút, thấy rõ người tới sau, âm thanh liền cao lên, “Chung lão sư, sao ngài lại tới đây.”

Người đến mang mũ lưỡi trai đen, kéo rất thấp, che hơn nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra chóp mũi cao ngất, đôi môi hồng hào cùng với cái cằm duyên dáng.

Tịch Đăng nghe vậy liền nhìn sang đó một cái, là nhân vật chính công Chung Kỳ.

Chung Kỳ tuy rằng tuổi không lớn lắm, thế nhưng vô cùng có tiếng tăm trong giới, bao nhiêu người muốn cùng y học nhiếp ảnh, người biết y cơ bản đều xưng một tiếng thầy Chung.

Chung Kỳ đoạt máy ảnh người khác, mặt cũng không đỏ một chút, xoay mũ lưỡi trai lại, lộ ra một gương mặt làm người khác vô cùng kinh diễm, “Để tôi tới chụp.” Sau đó liền nói với Tịch Đăng, “Cởi thêm một nút nữa.”

Tịch Đăng lại nghe lời, lộ ra lồng ngực trắng nõn, hai viên hồng quả trên lồng ngực bởi vì không khí lạnh đột ngột mà hơi đứng lên một chút, phối hợp với gương mặt xinh đẹp của Tịch Đăng, đã có rất nhiều người mắt mặt ngẩn đầu che mũi của mình, thế nhưng vẫn không muốn rời đi.

Chung Kỳ chụp mấy bức sau, nói với người mẫu đang chuẩn bị đồ bên cạnh, “Cô qua hôn lồng ngực cậu ta.”

Trợ lý mở to miệng, lập tức xoay người chuẩn bị gọi điện thoại cho Khâu Đạt, chuyện này đi quá xa rồi, không thể chịu được thêm nữa.

Người mẫu kia là người nước ngoài mắt xanh tóc vàng, nghe được Chung Kỳ nói, lập tức chuyên nghiệp đi tới, quỳ gối bên cạnh ghế sa lông, thần sắc thành kính mà chuyên chú kể môi tới sát lồng ngực Tịch Đăng.

Chung Kỳ vẫn chưa hài lòng, “Lại mở thêm một nút ra, liếm bụng cậu ta.”

Trợ lý gấp muốn chết, Đạt ca sao lại không nhận điện thoại.

Người mẫu không chậm trễ chút nào, đưa tay ra cởi. Tịch Đăng rũ mắt xuống, lông mi thật dài hơi rung động, không từ chối động tác người mẫu, chỉ là lúc người mẫu nữ giơ chiếc lưỡi màu hồng nhạt ra liếm lên bụng cậu, cả người liền run lên một cái, sau đó bên tai hơi ửng đỏ.

Hành động này tự nhiên rơi vào trong mắt Chung Kỳ.

Chung Kỳ một bên chụp một bên nghĩ, thì ra đây là bộ phận nhạy cảm của thanh niên.

Bởi Chung Kỳ đột nhiên xen vào cùng với ý tưởng nảy ra bất chợt của nhiếp ảnh gia kia, bộ ảnh vốn nên cấm dục đột nhiên lại trở nên tình sắc nhưng không hạ lưu.

Trong quá trình quay chụp, có thật nhiều người bịt mũi vội vội vàng vàng mà chạy, sau đó liền đổ mặt chạy

về.

Chung Kỳ vốn còn muốn Tịch Đăng cởi quần, thế nhưng bị Tịch Đăng cự tuyệt.

Tịch Đăng đẩy người mẫu còn đang kê sát vào mình ra, tự nhiên mặc quần áo vào, “Tôi không cởi quần, không chụp.”

Chung Kỳ thả máy ảnh xuống, đáy mắt để lộ khó chịu nhàn nhạt, chưa từng có ai cự tuyệt yêu cầu chụp ảnh của y, người này là người đầu tiên.

Tịch Đăng mặc quần áo tử tế, liếc nhìn Chung Kỳ một cái, “Anh tên là gì?”

Chung Kỳ thấy không thể chụp được nữa, quay mũ lưỡi trai trở lại, không nhìn Tịch Đăng, chỉ trả máy lại cho nhiếp ảnh gia, “Gửi ảnh đến cho tôi, tôi sẽ chỉnh sửa.” Nói xong, liền quay người đi.

Tịch Đăng thấy người đi, liền tăng nhanh bước chân đi tới, trực tiếp kéo vạt áo đối phương, “Anh chưa nói tên của anh cho tôi.”

Chung Kỳ không quay đầu lại, “Tại sao phải nói cho cậu biết.”

Tịch Đăng nhưng lại chuyển hướng nhìn về phía nhiếp ảnh gia kia, nhiếp ảnh gia bị đôi mắt màu xanh sẫm của Tịch Đăng nhìn, liền không kìm lòng được nói tên Chung Kỳ ra.

Tịch Đăng buông áo Chung Kỳ, gạt đầu, quay người đi về phía trợ lý của mình.

Chung Kỳ liếc nhìn nhiếp ảnh gia một cái, ánh mắt rất lạnh.

27. Chương 26: Vạn Nhân Mê 26

Edit: Thảo Lê

Chờ đến khi Khâu Đạt thấy được tạp chí số mới nhất, gương mặt tuần tú nhanh chóng đen thành than.

Năm tiểu thị tươi đứng một hàng trước mặt Khâu Đạt, cúi đầu lắng nghe, chỉ có mình Tịch Đăng là không chút để tâm.

Tịch Đăng đeo tai nghe, nhìn thần sắc không biết đã trôi tới nơi nào.

Khâu Đạt ném tạp chí vào người Đường Bích Nam, sau lấy di động ra, quay người bắt đầu gọi điện thoại, hẳn muốn tìm công ty tạp chí kia tính sổ, thừa dịp hẳn không ở liền làm trái với hợp đồng, chẳng trách trước đó không chịu đưa hình đã chụp lại đây.

Đường Bích Nam kỳ quái nhìn Khâu Đạt sắc mặt khó coi, cúi nhìn tạp chí trong tay, bìa tạp chí rất bình thường, là hình năm người bọn họ chụp chung. Hắn mở trang đầu tiên ra, liền kinh ngạc há miệng, hai mắt sáng sờ.

Đới Khiêm đứng bên cạnh, nhìn thấy bộ dạng Đường Bích Nam như vậy, cũng dò xét nghiêng đầu lại đây.

Đới Khiêm chỉ liếc mắt nhìn, trong đầu lập tức xuất hiện vô số dấu chấm than!

Sau đó hai người đều không kìm lòng được quay đầu nhìn về phía Tịch Đăng.

Tạ Bách đương nhiên cũng chú ý tới, “Đang nhìn cái gì vậy?” Liền định lấy tạp chí trong tay Đường Bích Nam, không nghĩ tới bị Đường Bích Nam cùng Đới Khiêm đồng thời ngăn lại.

Tạ Bách ngẩn ra, liền trực tiếp lại nhìn.

“Đây là cái gì!?”

Tạ Bách không kìm lòng được nói ra một câu.

Tịch Đăng rốt cục bị âm thanh bên này làm cho kinh động, quay đầu, liền đối diện với ba đôi mắt.

Vệ Lăng ghét bỏ mà nhìn ba người kia, “Bị thần kinh hả?”

Đường Bích Nam gấp tạp chí trong tay lại, ho nhẹ hai tiếng, “Không có gì.”

Bên kia Khâu Đạt còn đang gọi điện thoại.

“Chuyện này công ty các người phải giải quyết rõ ràng cho tôi, lúc trước trên hợp đồng đã viết vô cùng rõ ràng... Thêm tiền? Thêm tiền có ích lợi gì... Tạp chí vừa lên liền bán hết sạch thì mắc mớ gì đến tôi, các người không được tái bản ... Cái gì, Chung Kỳ chụp?”

Khâu Đạt đột nhiên trầm mặc, “Vậy chúng ta thương thảo chuyện bồi thường hạng mục công việc đi...”

Cúp điện thoại sau, Khâu Đạt liền nhận được điện thoại từ giám đốc công ty.

“Khâu Đạt, chuyện về tạp chí kia tôi đã biết rồi, tôi thấy được hiệu quả cũng không tồi, có thể giúp cho nhóm nổi tiếng hơn không phải sao? Cậu thưởng tiền cho bọn họ là được rồi.”

Chung Kỳ nguyện ý chụp hình cho Tịch Đăng, là may mắn lớn của Tịch Đăng, trong vòng giải trí có bao nhiêu người có địa vị muốn mời Chung Kỳ chụp ảnh cho đều trực tiếp bị cự tuyệt.

Khâu Đạt chỉ cảm thấy đau đầu, trực giác nói cho hắn biết những bức ảnh chụp kia sẽ mang lại không ít phiền toái.

Khâu Đạt sửa sang lại tâm tình, xoay người, vỗ tay một cái, “Được rồi, mau tập hợp lại đây, nghe ta nói cái này.” Chờ đến khi tầm mắt bọn họ đã tập trung tới, hắn bắt đầu nói câu tiếp theo, “Ngày mai là buổi lưu diễn đầu tiên, đêm nay ngủ sớm, ngày mai phải ở trạng thái tốt nhất nghênh chiến. Phòng ở hiện tại được phân không có đủ phòng, phải có bốn người chia vào hai phòng, có ai tự nguyện không?”

Khâu Đạt vừa nói xong, Đường Bích Nam liền giành trước một bước nói, “Em muốn cùng một phòng với Tiểu Tịch.”

Tịch Đăng nhìn Đường Bích Nam một cái, liền quay đầu đi.

Khâu Đạt rất kinh ngạc, hắn cho rằng sẽ giống như mọi khi, Tịch Đăng một mình một phòng, thế nhưng hiện tại có người nguyện ý thân cận với Tịch Đăng, hắn liền rất hoan nghênh, “Được, tiểu Nam ở cùng phòng với Tiểu Tịch, còn những người khác thì sao?”

Chia phòng xong, Khâu Đạt đưa thẻ phòng cho bọn họ, “Lát nữa trợ lý sẽ mang hành lý lại đây, bây giờ các cậu đi nghỉ ngơi sớm đi.”

Chờ Tịch Đăng tắm rửa xong nằm trên giường, Đường Bích Nam đã sớm tắm xong lập tức từ giường bên kia bò sang, trong tay còn cầm tạp chí lúc này.

Trong mắt là biểu tình kỳ quái công thêm một tia hiếu kỳ hỏi, “Tiểu Tịch, cậu nhìn cái này xem.”

Đường Bích Nam lật trang đầu tiên của tạp chí cho Tịch Đăng xem.

Tịch Đăng theo ngón tay hắn nhìn qua.

Trong tạp chí là một cái thanh niên tóc đen, quần màu xanh sẫm sơ mi trắng, nút áo cởi ra hơn phân nửa, lộ ra lồng ngực trắng nõn, một chân giẫm trên mặt đất, một chân còn lại hơi cong đầu gối gác trên ghế sofa, một tay nhẹ nhàng khoát lên gương mặt của mình, đôi mắt như bảo thạch màu xanh nhìn về phía ống kính, trong mắt mang theo xa cách cùng lạnh lùng, thế nhưng —— Phía trước thanh niên có một cô gái tóc vàng mắt xanh đang quỳ, lộ ra một nửa gương mặt tinh xảo, tóc quần kéo gọn ra sau tai, cô nàng cúi đầu, đuôi đầu lười ra liếm bụng thanh niên.

Nếu như nhìn kỹ, có thể thấy bên tai thanh niên ửng đỏ một mảnh.

Cảm giác xa cách lạnh lùng cao cao tại thượng lúc trước, ngay lập tức thay đổi.

Nhìn vào tấm hình này, làm cho người ta chỉ muốn kéo thanh niên đang nằm trên ghế sofa kia kéo vào vực sâu dục vọng.

Khác với suy nghĩ của Đường Bích Nam, Tịch Đăng chỉ liếc mắt một cái, liền dời tầm mắt về phía dưới góc phải, có một dòng chữ rất nhỏ.

“Nhiếp ảnh: Chung Kỳ “

Cậu vươn ngón tay đặt lên trên cái tên đó, ma sát mấy lần.

Đường Bích Nam thấy người hoàn toàn không phản ứng, không nhin được đưa tay ra quơ quơ trước mặt đối phương.

“Này, tôi đang nói chuyện với cậu đấy.”

Tịch Đăng liếc hẩn một cái, “Nói cái gì?”

Đường Bích Nam ho khan vài tiếng, “Cái kia, tiểu Tịch, cậu sao lại chụp kiểu ảnh này?”

Tịch Đăng nhìn về phía cái tên trên tạp chí, “Bọn họ kêu tôi chụp.”

Đường Bích Nam ngẩn ra, hẩn cũng biết bên trong hợp đồng viết những gì, “Bọn họ kêu cậu chụp, cậu liền chụp? Sao cậu nghe lời như vậy? Nếu tôi nói tôi muốn hôn cậu, cậu cũng đồng ý sao?”

Đường Bích Nam nói xong liền đối diện với đôi mắt bình tĩnh như nước của Tịch Đăng, lập tức dời đầu, rời khỏi giường Tịch Đăng, chậm rãi xoay người, “Buồn ngủ quá a, tôi đi ngủ trước đây.”

Tịch Đăng không nói gì khép tạp chí lại, bỏ vào dưới gối.

Chung Kỳ, Tịch Đăng yên lặng mà đọc lẩm nhẩm tên của vai chính công một lần, mình phải đẩy nhanh tiến độ mới được.

Năm người cùng đứng trên sân khấu.

Toàn trường đều đang gọi tên bọn họ, sau đó, không biết vì sao, toàn bộ đều bắt đầu gọi một cái tên.

“Tịch Đăng! Tịch Đăng! Tịch Đăng!”

Tịch Đăng nhìn về phía bên dưới sân khấu, mọi người đều đang kêu tên cậu, đâu đâu cũng có tiếng thét chói tai của các thiếu nữ, bốn người còn lại tâm tình lập tức xấu đi, thế nhưng vẫn không biểu hiện ra.

Đường Bích Nam đi tới bên cạnh Tịch Đăng, ôm lấy vai Tịch Đăng.

Tình ý kéo dài hát với Tịch Đăng một câu ca.

Lập tức dẫn tới toàn trường rít gào.

Tịch Đăng lại đưa tay ra đặt bên môi, làm động tác im lặng, khắp nơi trở nên an tĩnh lại.

Mà cậu phát hiện mọi người cư nhiên đều nghe lời cậu yên tĩnh lại, khóe môi có xu hướng nâng lên, âm thanh xuyên qua microphone truyền tới tai mọi người, “Àn, thật ngoan.”

“A —— “

Lập tức nhắc lên một làn sóng chói tai khác.

Đường Bích Nam cười, “Uây, Tiểu Tịch chúng ta lại nói mấy lời khiêu khích thiếu nữ như vậy, nên bị đánh đòn.” Nói xong liền đánh nhẹ vào ngực đối phương một cái.

Khâu Đạt cũng không phản đối bọn họ giả gay thu hút hủ nữ, càng không ngại Đường Bích Nam lợi dụng Tịch Đăng, làm nghề này tự nhiên phải làm mọi thứ vì lợi ích.

Kết thúc buổi diễn, đám người bọn họ liền mở tiệc khánh công, chúc mừng buổi diễn kết thúc hoàn mỹ.

Liền Tịch Đăng bị dụ uống rất nhiều rượu.

Đường Bích Nam vẫn luôn quần lấy Tịch Đăng, cơ hồ cả người treo trên người Tịch Đăng, say khướt nói, “Uống nữa, tiểu Tịch, chúng ta uống nữa nào.”

Tịch Đăng nỗ lực chớp mắt, như không chịu được nữa, kéo Đường Bích Nam từ trên người mình xuống, Đường Bích Nam liền mềm nhũn ngã trên mặt đất.

Mọi người đều đang uống rượu, có vẻ đều đã ngà ngà say rồi.

Tịch Đăng bước chân loạng choạng, đi ra bên ngoài, cậu muốn rửa mặt một chút.

Ở trong phòng vệ sinh, rửa sạch tay và mặt sau, cậu thở phào một hơi, trực tiếp dựa đầu vào mặt gương.

Lông mi thật dài rũ xuống, che khuất mớ tóc cùng với men say nơi đáy mắt.

Đột nhiên, cửa phòng rửa tay bị đẩy ra.

Người đến liếc mắt liền thấy Tịch Đăng đang kỳ quặc dựa đầu vào gương.

Chung Kỳ ngẩn ra, không kìm lòng được vào bên trong nhìn, hình như cũng không đi lắm, không có vào bên trong nhà người khác.

Chung Kỳ nhìn sắc mặt đối phương, liền biết đã uống say rồi. Y cũng không nhàn nhã đi quản chuyện người khác, y ghét nhất là xã giao, thế nhưng lần này giáo sư cứng nhắc ép y đi tham gia tiệc rượu, y cũng không tiện cự tuyệt.

Chung Kỳ đi tới bồn vệ sinh nam, mở dây lưng ra, kéo dây kéo xuống, liền bắt đầu phóng nước.

Mới vừa phóng nước xong, liền nghe được tiếng bước chân truyền tới từ phía sau.

Tiếng bước chân kia một bước nhẹ, một bước nặng, Chung Kỳ nhảy bèn nghe được, chắc chắn là con ma men kia, hơn nữa con ma men này còn đi về phía y.

Chung Kỳ liền xông vào buồng vệ sinh, bắt đầu kéo dây kéo, dây lưng còn chưa đeo lên, liền bị người từ phía sau ôm lấy.

“Anh là ai?”

Chung Kỳ nhắm mắt lại, lần đầu tiên tình cờ gặp gỡ đã lao vào người khác như vậy rồi, nhưng mà cũng không thể lấy bàn tay còn chưa rửa của mình kéo đối phương ra được, vì vậy chỉ có thể miễn cưỡng xoay người.

Con ma men nữa ôm y, theo động tác của y mà ôm xuống eo.

Chung Kỳ nhìn gương mặt khoát lên bả vai mình, cảm thấy khá quen, hình như là tiểu minh tinh đã từng cự tuyệt yêu cầu của mình.

Chung Kỳ đầu tiên là kéo người đi tới bồn rửa tay, rửa sạch tay xong, chuẩn bị kéo người ra.

Liên nghe thấy tiểu minh tinh mở to đôi mắt xinh đẹp xanh biếc như bảo thạch kia nhìn mình, muốn nói lại thôi, “Chung Kỳ.”

Con ma men không dùng giọng điệu nghi vấn, mà là câu khẳng định.

Chung Kỳ lập tức liền kéo người xuống, trong mắt lộ ra khinh thường, từ khi y thành danh, minh tinh tự tìm đến giường không ít, người trước mắt chỉ đơn giản là dung mạo tốt hơn một chút mà thôi.

Không dễ dàng bị thông đồng Chung Kỳ vòng qua con ma men chuẩn bị đi, rồi lại bị con ma men ôm chặt.

“Chung Kỳ.” Tịch Đăng liền hô tên đối phương một lần nữa.

Chung Kỳ nhú mày, kéo tay Tịch Đăng ra, trong thời gian ngắn cư nhiên không kéo xuống được.

Tịch Đăng chặt chẽ ôm người không buông, thậm chí còn mỉm cười, đáy mắt sóng nước lưu chuyển, gương mặt lập tức trở nên sinh động, nếu như bộ dạng Tịch Đăng lúc này bị Khâu Đạt nhìn thấy, nói không chừng Khâu Đạt sẽ chịu không được mà đập đầu vào cột điện tự sát.

“Chung Kỳ.”

Chung Kỳ tát một cái thật mạnh lên mặt đối phương, không chút thương hương tiếc ngọc, “Kêu cái gì, câm miệng.”

Tịch Đăng rên lên một tiếng, buông lỏng tay ôm Chung Kỳ ra, chớp mũi giật giật, đột nhiên nói ra một câu, “Anh còn chưa đeo xong thắt lưng.”

Sau đó liền loạn choạng bước đi.

Chung Kỳ cúi đầu nhìn phía dưới một cái, khóe môi cứng ngắc.

Tịch Đăng ra khỏi phòng, liền đưa tay ra xoa mặt, lần đầu tự nhào vào lòng đối phương, kết thúc thất bại.

Cậu cúi đầu nở nụ cười, sau đó liền khôi phục bộ dáng lúc nãy, bước đi.

28. Chương 27: Vạn Nhân Mê 27

Edit: Thảo Lê

Chung Kỳ mới vừa lấy ra thẻ phòng ra chuẩn bị mở cửa, liền thấy được một người lão đảo đi về phía mình, y không nhận được quay đầu lại nhìn.

Sách, thật là có duyên, là con ma men lúc này.

Con ma men kia cũng ở cùng một khách sạn giống mình sao?

Con ma men đang che miệng, mi tâm cau lại, mà phía sau con ma men còn có một người.

Người kia ước chừng hơn ba mươi, âu phục giày da, ngược lại là bộ dạng tinh anh, chỉ là đôi mắt ám trầm, trong mắt còn có sắc đục. Chung Kỳ chỉ nhìn, liền ghét bỏ mà dời tầm mắt.

“Tịch Đăng, đừng đi.”

Người kia tựa hồ cũng uống say, bắt quá lại kiên trì không ngừng đi theo con ma men.

Tịch Đăng khước mắt ửng đỏ, tựa hồ không nhìn thấy phía trước có người, cậu chỉ muốn thoát khỏi người phía sau. Chung Kỳ nhìn Tịch Đăng một cái, lui sang bên một bước, Tịch Đăng đi ngang qua, cũng không nhìn Chung Kỳ một cái.

Chung Kỳ cúi đầu mở cửa.

“Tịch Đăng, đừng đi.”

Y đẩy cửa phòng ra, suy nghĩ mấy giây, con ma men đã bị người phía sau bắt được, động tác đột nhiên ngừng lại.

Y tuy rằng không hận đời, thế nhưng với chuyện thế này vẫn có chút không vừa mắt.

Chung Kỳ quay người, nhìn hai người đang ôm thành một khối, bước chân mạnh mẽ đi tới, mặt không chút biểu tình, sau đó một tay tóm lấy tên kia, một quyền đánh tới, một tay kéo Tịch Đăng lại.

“Cậu còn tỉnh táo không? Phòng cậu số bao nhiêu? Tôi đưa cậu về.”

Người kia bị Chung Kỳ một quyền đánh ngã xuống đất, đứt khoát hôn mê bất tỉnh.

Tịch Đăng lắc đầu, rất lâu mới đem tầm mắt cố định lại trên mặt Chung Kỳ, trong mắt chợt lóe một tia mê man, “Anh là ai?”

Chung Kỳ nói, “Chung Kỳ.”

Tịch Đăng nghe được cái tên này trong mắt cứ nhiên lóe lên một tia vui mừng, “Chung Kỳ.” Cậu đọc lại một lần, hai chữ kia từ đầu lưỡi phát ra, tựa hồ có cảm xúc khác biệt nào đó.

“Phòng cậu số bao nhiêu?”

Tịch Đăng chỉ tay một cái.

Chung Kỳ nhìn sang, sau đó xoay quay đầu lại nhìn Tịch Đăng, “Đó là phòng của tôi, tôi hỏi là phòng cậu.”

Tịch Đăng gật đầu, càng thêm dùng sức chỉ phía bên đó, tựa hồ tỏ vẻ mình không chỉ nhầm.

Chung Kỳ có chút không nhịn được, “Cậu trực tiếp nói cho tôi biết số phòng của cậu, trên người cậu có điện thoại di động không? Tôi gọi người tới chỗ cậu về, người đại diện của cậu tên là gì?”

Nói xong, y liền tự tay mò túi Tịch Đăng.

Tịch Đăng nhưng lại duỗi ra hai tay nâng mặt Chung Kỳ lên, “Chung Kỳ.”

Chung Kỳ kéo tay cậu xuống, Tịch Đăng lại duỗi tay ra nâng lên, “Anh như thế này thật giống một loại hoa, a, đúng rồi, là hoa hướng dương, đúng là hoa hướng dương.”

Chung Kỳ bắt được tay của cậu, ánh mắt nghiêm túc, “Tôi không quản lúc này cậu say thật hay say giả, thế nhưng cậu cứ cố tình gây sự với tôi như thế này, cậu liền ở đây một mình đi, không, là ở lại với cái tên đang nằm trên đất kia đi.” Nói xong, y liền đẩy Tịch Đăng ra, trực tiếp trở về phòng.

Tịch Đăng bị y đẩy té ngồi trên mặt đất, ánh mắt ngẩn ra, cứ như vậy ngồi.

Chung Kỳ trước khi vào phòng liếc nhìn Tịch Đăng một cái, sau đó đóng cửa lại, nhốt thanh niên tóc đen bên ngoài cửa.

Sau nửa giờ, cửa từ bên trong mở ra.

Chung Kỳ tóc ướt nước, nửa người dưới chỉ quây một chiếc khăn tắm, bộ dáng mới vừa tắm xong. Y bước ra ngoài, sau đó phát hiện người bị y nhốt bên ngoài vẫn còn ngồi trên đất, mà cái tên bị đánh ngất kia cứ

nhiên lại ngửi được mùi thơm mà bắt đầu khò khè.

Chung Kỳ trực tiếp đi tới, từ trên cao xuống nhìn xuống Tịch Đăng, người trước mắt này bị ngốc sao? Chỉ biết kêu tên y, lại còn ngồi đây nửa canh giờ, không biết làm thế nào mà lớn lên được.

Y đuổi ra chân nhẹ nhàng đá Tịch Đăng một chút, “Này.”

Tịch Đăng bị đá một cái nghiêng đầu lại, lọt vào mí mắt trước tiên là hai cái chân to.

Chung Kỳ cao hơn Tịch Đăng, Tịch Đăng theo chân nhìn lên, chờ thấy rõ mặt sau, liền khẽ mỉm cười, sau đó thân thủ ôm lấy chân Chung Kỳ, nhắm chặt mắt lại.

Chung Kỳ ngẩn ra, vội vã ngồi xổm xuống, nhìn người ôm lấy mình, đưa tay vỗ gò má đối phương mấy cái, “Này, đây không phải là chỗ để ngủ, chân của tôi cũng không phải gối, cậu mau tỉnh lại đi.”

Cuối cùng Chung Kỳ vẫn phải đem người về phòng mình, ngửi được mùi rượu trên người đối phương liền kéo tới buồng tắm, xả đầy nước trong bồn, sau đó nhét người vào trong, quần áo cũng không cởi, liền tự nhiên đi ra ngoài, tìm máy sấy tóc.

Chờ y sấy khô tóc, thay quần áo, mới lần nữa tiến vào buồng tắm.

Tịch Đăng như trước nằm trong bồn tắm, chỉ có điều quần đã được cởi ra, tùy ý vút trên đất, trên người chỉ còn dư lại áo sơ mi. Hai cái chân như ngọc thạch khoát lên cạnh bồn, hai mắt nhắm nghiền, gò má ửng đỏ, cổ áo sơ mi cũng được gỡ ra.

Cậu như một yêu tinh diễm lệ nằm trong bồn tắm của Chung Kỳ, nhưng đối diện với một quang cảnh xinh đẹp như thế này, Chung Kỳ lại tựa hồ như không nhìn thấy, còn ghét bỏ mà nhìn quần bị vút trên mặt đất một cái, mới đi đến bên cạnh bồn tắm, lấy tay đụng vào nước ấm, “Ngủ trong bồn tắm một buổi tối không biết có sao không?” Y tự nhủ, sau đó nhìn Tịch Đăng, “Cũng không phải cá, ở trong nước một buổi tối, vạn nhất nửa đêm trượt xuống đáy nước thì sao, không được, trong phòng mình không thể có người chết được.”

Nghĩ tới đây, y thân thủ vỗ mặt Tịch Đăng, lúc này so với lần trước dùng sức nhiều hơn, “Mau tỉnh lại.”

Người không tỉnh, y đổi vỗ thành véo, trực tiếp véo một mặt đỏ bừng, hoàn hảo, Tịch Đăng rốt cục chậm rãi mở mắt ra.

Đôi mắt kia màu xanh sẫm rất mê người, như vũ trụ cất giấu muôn ngàn ánh sao, ngay cả Chung Kỳ cũng ngẩn ngơ.

Y làm nhiếp ảnh gia, những người từng tiếp xúc cơ hồ đều là mỹ nhân, nhưng y bình thường giữ vững hành vi nghề nghiệp vô cùng, chưa bao giờ động lòng với người mẫu của mình, cũng sẽ không bao giờ xảy ra

quan hệ rồi bởi nào với họ.

Y cho rằng, nhiếp ảnh chính là nhiếp ảnh, nhiếp ảnh không nên dính vào tình yêu hay tính dục.

Đây là lần đầu tiên y vì tưởng mạo một người mà ngại ngần, ngại người sau, y liền cười khẽ một tiếng, “Thật là một túi da(*) tốt.”

() Túi da: vẻ bề ngoài*

Tịch Đăng từ đáy nước duỗi ra tay của mình kéo Chung Kỳ lại, tay ướt nhẹp trực tiếp làm ướt quần áo Chung Kỳ, “Chung Kỳ.”

Chung Kỳ nhìn về phía Tịch Đăng, “Cậu bị ngốc đúng không?”

Tịch Đăng lắc đầu.

Chung Kỳ nói, “Thế sao cứ gọi tên tôi vậy?”

Tịch Đăng lại duỗi ra một tay, tay này dứt khoát khoác lên cổ đối phương, kéo Chung Kỳ về phía mình, “Bởi vì muốn gọi, tôi thấy anh không giống như những người khác.”

Chung Kỳ tùy theo Tịch Đăng, “Cậu đều đối xử với mấy nam nhân kia như thế này sao?”

Tịch Đăng tựa hồ có chút không hiểu ý Chung Kỳ, động tác ngừng lại, hơi nghiêng đầu.

Chung Kỳ kéo tay cậu xuống, “Thật không tiện, tôi không thích tình một đêm.”

Tịch Đăng nói, “Không phải tình một đêm.”

Chung Kỳ nói, “Mấy đêm tôi cũng không đồng ý, không có tình cảm mà phát sinh quan hệ, như vậy có khác gì động vật.”

Tịch Đăng lại đưa tay kéo quần áo Chung Kỳ, “Không, tôi có tình cảm với Chung Kỳ.”

Chung Kỳ nở nụ cười, nụ cười nhẹ như mây gió, “Đừng nói cậu vừa nhìn đã yêu tôi, được rồi, ma men, ra khỏi bồn tắm đi, rồi mặc áo tắm vào, đêm nay tôi miễn cưỡng ngủ cùng một gian phòng với cậu vậy, tôi hi vọng sáng mai lúc tôi tỉnh dậy cậu đã biến khỏi phòng rồi.”

Tịch Đăng thẳng tắp nhìn Chung Kỳ, Chung Kỳ liếc mắt một cái, liền đứng dậy.

Tịch Đăng nhìn bóng lưng Chung Kỳ, khẽ cười.

Người này còn khó hơn so với trong tưởng tượng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Chung Kỳ mở mắt ra, trước tiên liền quay đầu nhìn về phía bên cạnh.

Quả nhiên bên cạnh đã không còn người.

Y bắt tay nhau lại đặt dưới gáy, nhớ tới chuyện hôm qua, cái con ma men kia, rốt cuộc là muốn làm gì.

Rất nhanh, y liền ném chuyện này ra sau đầu.

Y đến thành phố này ngoại trừ vấn an giáo sư còn có một việc, đó là đến xem một triển lãm tranh rất nổi tiếng.

Nhưng mà triển lãm tranh này hạn chế vé vào cửa, người bình thường đều không lấy được.

Thế nhưng y lại không nghĩ tới, mình lại ở chỗ đó gặp được con ma men.

Con ma men lúc này rõ ràng đã tỉnh táo lại, mặc quần bò cùng áo thun đơn giản, không bởi vì mình là minh tinh mà che che giấu giấu.

Chung Kỳ lúc nhìn thấy cậu, cậu đang đứng trước một bức ảnh, bức ảnh kia chủ đạo là màu sắc đỏ tươi, còn lại là một ít vệt trắng và đen, Tịch Đăng đứng trước bức tranh đó, không ngờ lại hòa hợp vô cùng.

Tịch Đăng chỉ đứng như vậy, im lặng đứng. Chung Kỳ đứng cách cậu khoảng mười mét, giơ camera trên ngực lên, chụp Tịch Đăng một cái, mà lúc này, Tịch Đăng đột nhiên quay đầu lại, nửa gò má liền rơi vào bên trong camera.

Chung Kỳ chụp xong, liền để camera xuống, cũng không nhìn tác phẩm của mình.

Tịch Đăng đã chú ý tới Chung Kỳ, cậu nhìn Chung Kỳ một cái, liền lạnh nhạt thu hồi ánh mắt, cất bước đi ra.

Bộ dáng tựa hồ hoàn toàn không muốn thấy Chung Kỳ.

Chung Kỳ nở nụ cười, cũng đi ra.

Vài ngày sau, Chung Kỳ đi tới công ty của Tịch Đăng, thẳng thắn muốn gặp giám đốc công ty.

Chung Kỳ đưa ảnh đã chụp lúc trước trong phòng triển lãm ra.

“Các người có muốn cậu ta nổi tiếng hơn không?”

Trong hình thanh niên tóc đen nghiêng mặt nhìn về phía ống kính, từng lọn tóc từng cọng lông mi đều rõ nét vô cùng, bối cảnh là một màu đỏ rực, cùng với một vài điểm trắng đen, vừa mỹ lệ vừa băng lãnh, hai loại cảm giác hỗn tạp cùng nhau, hiệu quả lại hòa hợp một cách kỳ lạ.

Giám đốc liếc mắt nhìn, liền nở nụ cười, “Thầy Chung, đây là?”

Chung Kỳ đi thẳng vào vấn đề, “Tôi ngày mai có một tập ảnh chủ đề về mùa xuân, tôi muốn cùng công ty bàn chuyện hợp tác, trong tay tôi có một bộ ảnh, tôi nghĩ Tịch Đăng là ứng cử viên phù hợp nhất.”

Giám đốc cười, “Chung lão sư có thể coi trọng Tiểu Tịch nhà chúng tôi, chính là phúc khí của Tiểu Tịch, bất quá, chuyện này phải xem ý của Tiểu Tịch nữa.”

Chung Kỳ biểu tình không dao động, “Vậy thì bây giờ kêu cậu ta tới đây luôn đi.”

Giám đốc liền kêu thư ký mời Tịch Đăng cùng Khâu Đạt đến đây.

Khâu Đạt nghe được Chung Kỳ muốn vì Tịch Đăng chụp một bộ ảnh, liền ngăn người, sau lại nghe được âm thanh Tịch Đăng, “Tôi không muốn.”

29. Chương 28: Vạn Nhân Mê 28

Edit: Thảo Lê

Tịch Đăng sau khi nói xong trực tiếp đi ra ngoài, Chung Kỳ đuổi tới, ở bên ngoài hành lang ngăn cậu lại.

“Tại sao?”

Tịch Đăng không nhìn y, “Cái gì tại sao?”

Chung Kỳ hai mắt nhìn chăm chăm Tịch Đăng, “Tại sao không đáp ứng? Chuyện này đối với cậu chỉ có lợi không có hại.”

Tịch Đăng thần sắc lạnh nhạt, “Vậy tôi cự tuyệt sẽ có hại sao?”

Chung Kỳ phát hiện người trước mắt này ở trước mặt mình thực sự là có quá nhiều bộ mặt, y liền thẳng thắn nói, “Cậu nói đi, như thế nào cậu mới đồng ý?”

Tịch Đăng liếc mắt nhìn y, đôi mắt xanh biếc sâu thẳm như giếng sâu, rơi vào một cái liên không thoát ra được nữa.

“Chung Kỳ.”

Chung Kỳ hơi nhú mày, tựa hồ đang chờ câu nói kế tiếp.

Nhưng là Tịch Đăng cư nhiên lại nở một nụ cười vô cùng bất ngờ sau đó bước đi. Không đúng, với người khác là bất ngờ vô cùng, thế nhưng cùng không phải là lần đầu tiên với Chung Kỳ.

Chung Kỳ nghiêng đầu sang nhìn bóng lưng người nọ, thấy người nọ thật sự bước đi không chút do dự, không chút dây dưa dài dòng, không nhịn được nói, “Thật sự là một tên ngốc kỳ lạ.”

Chung Kỳ lại lần nữa đập trúng cái đỉnh Tịch Đăng, lần đầu tiên là cái lần yêu cầu cõi quần chụp ảnh. Y gọi điện thoại cho trợ lý của chính mình, “Lịch trình gần đây của tôi ổn chứ, giúp tôi đặt vé máy bay, đi Vân Nam sưu tầm dân ca.”

Chung Kỳ vừa đi liền hơn một tháng, mà Tịch Đăng bên này cũng không vội vã.

Chung Kỳ ngồi trong một quán rượu, chân dài tùy ý gác lên, mũ lưỡi trai màu đen che khuất hơn nửa gương mặt, giúp y chặn lại không ít người đến gần. Bởi vì buổi chiều, người cũng không đông, chủ quán liền mở một chương trình ca nhạc lên.

Chung Kỳ uống rượu trong ly, nghe người chủ trì nói một cái tên, mới hơi kinh ngạc quay đầu sang nhìn.

Mà trong quán rượu cũng có mấy nữ sinh phát ra tiếng hoan hô trầm thấp.

“A, là Tịch Đăng!”

“Tớ thích ảnh nhất, tớ thu thập tất cả áp phích quảng cáo của ảnh, quả thực là đẹp trai tới nỗi.”

“Đúng đúng đúng, đặc biệt là trong tạp chí kia, cậu không biết đâu, tớ thật muốn trở thành nút áo trên người anh.”

“Tớ muốn trở thành thất lưng.”

...

Chung Kỳ nhấp một ngụm rượu, nở nụ cười, y ở Vân Nam một tháng, mà tâm tình cũng không tốt hơn, suy nghĩ muốn Tịch Đăng trở thành người mẫu của mình càng thêm mãnh liệt.

Ngón út y giật giật, cái loại mãnh liệt này giống như là bị mèo con dùng móng vuốt cào vào lồng ngực.

Chương trình trên ti vi đang đến phân đoạn ghép cặp, cụ thể là để các khách mời phân thành một tổ, hoàn thành một số nhiệm vụ nhỏ. Có lúc cũng có nam nam một tổ, tỷ như Tịch Đăng lúc này.

Tịch Đăng đứng phía sau Tạ Bách, biểu tình trên mặt có chút lúng túng.

Toàn bộ nhóm bọn họ đều tham gia chương trình, nhưng mà lại chỉ có ba người nữ. Mà lúc lựa chọn tổ, con gái được chọn trước, không biết vì sao, không có ai chọn Tịch Đăng và Tạ Bách, hai người bọn họ cứ như vậy còn sót lại, bị ép trở thành một cặp nam nam.

Mà lúc này, Tạ Bách ngồi xổm trước mặt Tịch Đăng, hắn phải công Tịch Đăng chạy tới bức tường xấp phía trước, để người hợp tác của mình đạp lên người mình leo lên, xong rồi mình leo theo sau. Kỳ thực cặp nam nam là có lợi nhất, nhưng mâu thuẫn phát sinh ở chỗ cả hai ai cũng không muốn đảm nhiệm vai nữ.

Tạ Bách giảo hoạt, chỉ nhìn Tịch Đăng một cái, liền ngồi xổm xuống, khán giả bên dưới lập tức nở nụ cười.

Người quay phim rất xấu tính, đặc biệt kéo ống kính tới gần, đặc tả gương mặt Tịch Đăng, đem biểu tình trong nháy mắt cứng ngắc của Tịch Đăng thu lại.

Tịch Đăng nhấp môi dưới, cuối cùng vẫn phải từ bỏ mà nằm úp sấp lên lưng Tạ Bách, một chút bất đắc dĩ nơi đáy mắt toàn bộ rơi vào ống kính.

Tạ Bách trực tiếp công Tịch Đăng lên, sau đó còn vỗ mông đối phương, “Ôm chặt một chút.”

Hành động này, lập tức khiến cho khán giả nữ bên dưới rú gào.

Tạ Bách không để ý tiếng thét chói tai, mà quay đầu nhìn các tổ khác, so với hai người bọn họ, hình ảnh nam nữ hợp tác đều rất tốt đẹp, ngược ngừng thêm chút ám muội.

Tạ Bách duỗi ngón tay ra sờ mũi mình, “Đến đây nào, chúng ta phải đứng nhất, bạn gái của tôi, em đã chuẩn bị xong chưa?”

Người chủ trì ở bên cạnh phát ra tiếng cười như điên, “Ha ha ha ha, Tịch Đăng, cậu chuẩn bị xong chưa?”

Tịch Đăng nhìn người chủ trì một cái, người chủ trì tự động nào bỏ Tịch Đăng hiện tại là một cây cải thìa u oán, liền phát ra tiếng cười nham hiểm, ” Tịch Đăng của chúng ta thực sự là quá đáng yêu, đến đến đến, để mọi người chứng kiến quán quân cuối cùng là ai, nào, chuẩn bị, bắt đầu!”

Theo mệnh lệnh bắt đầu của người chủ trì, năm tổ liền lập tức xuất phát, trên đường có rất nhiều quả cầu lớn nhỏ, bọn họ đầu tiên phải tìm từ trong quả cầu đồng phục cùng màu với đồng đội mình, sau đó sẽ chạy tới bức tường xấp lớn.

Năm tổ vừa bắt đầu thì có hai tổ va vào nhau, lập tức liền hỗn loạn. Nam sinh ngồi xổm người xuống, nữ sinh đảm nhiệm vai trò tìm kiếm. Tạ Bách lúc ngồi xuống tìm, Tịch Đăng cũng đang nhìn khắp nơi, đồng phục bọn họ là màu xanh lục, đột nhiên ánh mắt Tịch Đăng sáng lên, lấy tay vỗ đầu Tạ Bạch, chỉ về phía kia.

Tạ Bạch lập tức hiểu rõ, Tịch Đăng là người có thị lực tốt nhất trong đám bọn họ, mắt vô cùng tinh.

Tổ hợp cách bọn họ gần nhất là của Đường Bích Nam, Đường Bích Nam chú ý tới động tác Tịch Đăng, liền lập tức vọt tới, người nữ trên lưng hắn cũng hiểu ý, duỗi tay nắm lấy tóc Tạ Bạch.

Gương mặt tuần tú của Tạ Bạch lập tức vắn vẹo, Tịch Đăng ngẩn ra, miệng hơi mở ra nhìn cô gái kia một cái.

Chung Kỳ không nhịn được cười, y thấy người nọ thật sự không thích hợp tham gia chương trình tạp kỹ, không nói được mấy câu, lúc có ý kiến muốn nói cũng chỉ kháng nghị bằng ánh mắt, bị đội nữ kéo tóc khi dễ, rốt cuộc cũng có biểu tình, nhưng lại là một bộ bị hù đến.

Chung Kỳ lung lay ly rượu trong tay, đi cũng lâu rồi, y quyết định trở lại tìm người nọ lần nữa, ngựa chồ nào phải lập tức đi gãi.

Tịch Đăng ngồi trên ghế sofa, cũng đang xem chương trình đó, Đường Bích Nam ngồi dưới đất cười đến nghiêng nghiêng ngửa ngửa, “Ha ha ha ha, nhìn tôi vừa soái vừa nhanh trí. Đối Khiêm cậu có thể ngu ngốc hơn nữa không, ha ha ha ha, nhìn vẻ mặt của đại soái ca Vệ Lăng kia, ha ha ha ha.”

Tịch Đăng uống một hớp sữa bò, nếu không phải bị buộc kéo tới đây xem lại chương trình, cậu đã sớm trở về phòng ngủ, nghĩ tới đây, cậu liền không có tinh thần ngáp một cái.

Đường Bích Nam liền bắt đầu cười ha hả, “Ôi, làm tôi cười chết, Đới Khiêm cậu xem, biểu tình Tiểu Tịch khi đồng đội bị kéo quần áo kia, không được, tôi đau bụng quá, ha ha ha ha.”

Tịch Đăng cũng liếc mắt nhìn, khẽ nhú mày lại, đây là lý do cậu chỉ chấp nhận tâm nguyện nguyên thân, nữ hài tử thực sự là sinh vật khủng bố nhất thế giới, rõ ràng bề ngoài nhu nhược, lại có sức chiến đấu hoàn toàn không thua nam sinh, toàn thích tấn công toàn đầu tóc.

Tạ Bách ở bên cạnh nói, “Thực sự là ngu ngốc, tôi bị người kéo tóc cậu ta cũng không đánh trả một cái, tốt xấu gì cũng phải kéo lại tóc người nam chứ.”

Tịch Đăng đặt ly sữa bò còn hơn phân nửa lại trên bàn, nhẹ nhàng rời đi.

Đường Bích Nam cười một hồi mới ngừng lại, quay đầu nhìn lên lầu, “Cậu ta sao vậy? Tức giận?”

Tạ Bách không có biểu tình gì, “Không phải tức giận đâu, chắc là không thể nhìn nổi bộ dáng ngu xuẩn của mình nữa.”

Đường Bích Nam cười cười, “Tôi cũng không biết cái tính cách đó của cậu ta tới chương trình tạp kỹ lại mắc cười như vậy, tôi nghĩ sau sẽ có nhiều chương trình tạp kỹ tới mới chúng ta.”

Vệ Quang nở nụ cười, “Không nhất định là mời cả nhóm, có thể chỉ mời một mình cậu ta. Đúng rồi, có biết chuyện gì chưa?” Thấy tầm mắt ba người đều chuyển tới trên người mình, hắn mới nói tiếp, “Đã nghe tới Chung Kỳ rồi đúng không, y lúc trước tự mình đến công ty chúng ta.”

Đới Khiêm nói, “Y đến công ty chúng ta làm gì?”

Vệ Lăng hơi hạ thấp giọng, “Y muốn chụp hình cho Tịch Đăng.”

Đường Bích Nam kinh ngạc hé miệng, “Lợi hại như vậy sao, sao tôi không nghe nói gì cả.”

Vệ Lăng nói tiếp, “Đó là bởi vì Tịch Đăng cự tuyệt, mấy người còn nhớ quyển tạp chí lần trước không, bức ảnh lúc đó của Tịch Đăng là Chung Kỳ chụp, nhìn thấy hiệu quả rồi chứ.”

Tạ Bách nói, “Cậu ta sao tự nhiên lại cự tuyệt?”

Vệ Quang nói, “Tôi cũng không rõ lắm.”

Bốn người nói xong, cũng không xem nữa, đều trở về phòng đi ngủ.

Mà Chung Kỳ trong miệng Vệ Lăng ngày hôm sau liền hiện ra trước mặt bọn họ.

Đường Bích Nam mở cửa, trong mắt vẫn còn buồn ngủ, “Đạt ca, không phải chiều nay mới có lịch trình sao?”

Vừa mới nói xong, hắn liền trợn to mắt, bởi vì hắn phát hiện người trước mắt căn bản không phải là Khâu Đạt. Người trước mắt mang mũ lưỡi trai, đeo kính mát, chỉ lộ ra nửa gương mặt, mà chỉ cần dựa vào nửa gương mặt, Đường Bích Nam liền nhận ra là ai.

“Chung Kỳ?” Đường Bích Nam có chút kinh ngạc, mà Đạt ca hiện tại cũng đang đứng phía sau Chung Kỳ.

Chung Kỳ kéo mũ lưỡi trai ra sau, lấy kính mát trên mặt xuống, trong mắt toát ra ý cười, đưa tay với Đường Bích Nam, “Xin chào, tôi là Chung Kỳ.”

“Ngài khỏe.” Đường Bích Nam dẫn độn mà đưa tay ra nắm lại.

Khâu Đạt ở phía sau nói, “Thầy Chung đến vì muốn thương lượng với mọi người một chuyện, muốn cùng nhau chụp một bộ ảnh.”

Bước đi này của Chung Kỳ thật sự là một nước cờ tốt, một mình chụp cho Tịch Đăng, phải có Tịch Đăng đồng ý, mà nếu chụp cho cả nhóm, cũng chỉ cần phần lớn không phản đối là được.

Đường Bích Nam chỉ cảm thấy sáng sớm liền có một cái bánh nhân đậu lớn rơi xuống đầu mình, có rất nhiều người tới tìm Chung Kỳ chụp ảnh, y đều cự tuyệt.

Hắn hiện tại cảm thấy không thể khép miệng lại được.

Chung Kỳ liền khẽ mỉm cười, “Cậu Đường, có thể buông tay ra sao?”

Đường Bích Nam cúi đầu nhìn, lập tức đỏ mặt thu tay lại, liền nghe Chung Kỳ nói ——

“Tịch Đăng ở phòng nào?”

Đường Bích Nam không tự chủ được trả lời.

“Lầu hai phòng cuối cùng bên trái.”

Hắn vừa dứt lời, Chung Kỳ liền bước hai bước dài qua người hắn.

Khâu Đạt đi tới bên người Đường Bích Nam thở dài, “Tôi luôn cảm thấy chuyện này không nhất định là chuyện tốt.”

Chung Kỳ đi tới phòng của mục tiêu, liền vặn nắm cửa, không khóa, ánh mắt lóe lên ý cười, liền trực tiếp mở cửa đi vào.

Bất quá y vừa mới tiến vào, liền cứng người.

Tịch Đăng không phải như y dự đoán đang ngủ, mà đang thay quần áo, áo ngủ cởi tới bả vai, lộ ra đường eo hẹp gầy xinh đẹp.

Tịch Đăng nghe được tiếng cửa mở, liền nghiêng đầu nhìn sang, sau đó lập tức đối diện với đôi mắt Chung Kỳ.

Đôi mắt màu xanh sẫm như ngọc bích hơi chút biến hóa.

30. Chương 29: Vạn Nhân Mê 29

Edit: Thảo Lê

Chung Kỳ có chút bối rối, dù sao cũng là do mình không gõ cửa đã tiến vào, liền dờn tầm mắt, “Xin lỗi.”

“Không sao.” Tịch Đăng quay đầu lại tiếp tục mặc đồ, tựa hồ cũng không quan tâm Chung Kỳ vì sao lại ở đây.

Chung Kỳ nói: “Tôi ra ngoài trước, sau đó cậu cũng xuống dưới lầu đi, tôi tìm các cậu có việc.”

Chờ Tịch Đăng xuống, bốn người kia đã đến đông đủ, Khâu Đạt nói ra dự tính của Chung Kỳ, biểu tình bốn người đều có chút vi diệu.

Bởi vì tối hôm qua bọn họ đều đã biết chuyện Chung Kỳ muốn chụp ảnh cho Tịch Đăng, thế nhưng bị Tịch Đăng cự tuyệt.

Khâu Đạt nói: “Ý kiến mọi người sao, có phản đối không?”

Chung Kỳ đứng ở bên cạnh mỉm cười.

Bốn người nhìn nhau vài cái, sau đó trầm miệng một lời nói, “Bọn tôi rất vinh hạnh được hợp tác với Chung lão sư.”

Tịch Đăng không lên tiếng, Khâu Đạt nhìn Tịch Đăng một cái, liền nói, “Nếu như vậy, tôi sẽ cũng mọi người trực tiếp qua công ty ký hợp đồng.”

Đường Bích Nam kinh ngạc, “Nhanh như vậy?”

Chung Kỳ tiếp lời, “Bởi vì sau khi ký hợp đồng, chúng ta còn rất nhiều việc phải làm, tôi nhất định phải hiểu rõ điểm đặc biệt của mỗi người, mới có thể chụp được những bức ảnh tốt nhất.”

Đoàn người trực tiếp ngồi xe chạy tới công ty, Chung Kỳ lái xe của mình đến, liền tự mình lái xe đi.

Đường Bích Nam ngồi vào xe, liền tóm lấy Đới Khiêm, “Nhanh nhéo tôi một cái, tôi có phải đang nằm mơ không? Trời ạ, là Chung Kỳ, Chung Kỳ không thèm quan tâm tới bao nhiêu người đến tìm, cứ nhiên nguyện ý chụp ảnh cho chúng ta.”

Đới Khiêm tùy ý hấn kéo tay mình, “Tôi cũng cảm thấy như đang mơ.”

Khâu Đạt từ ghế phó quay đầu lại, “Cơ hội lần này phải cố gắng nắm bắt, nếu như thành công, sự nghiệp sẽ cao hơn một tầng.”

Vệ Lăng nhưng lại nhìn về phía Tịch Đăng, “Tịch Đăng, cậu có quen biết với Chung Kỳ?”

Câu hỏi không chút khách khí này khiến trong xe lập tức yên tĩnh lại, Khâu Đạt không đứng ra nói gì, bởi vì hắn cũng muốn biết.

Tịch Đăng hơi giương mắt, bởi vì vốn là con lai, ngũ quan so với mọi người ở đây đều sắc sảo hơn, khi đôi mắt xanh biếc kia nhìn chăm chăm, sẽ làm cho người khác có cảm giác hoảng hốt.

“Có thể coi là quen biết.” Tịch Đăng ném ra đáp án như vậy.

Vệ Lăng hiển nhiên không hài lòng câu trả lời này, tiếp tục truy hỏi, “Có thể coi là quen biết nghĩa là sao?”

Tịch Đăng hơi chớp mắt, âm thanh bình tĩnh, lại nói ra một đáp án làm kinh hãi mọi người.

“Tôi thích y, sau bị cự tuyệt.”

Khâu Đạt, “...”

Vệ Lăng: Mẹ ơi, nhất định là phương thức mình hỏi không đúng.

Đường Bích Nam há miệng to tới mức có thể nhét một nắm đấm.

Lúc tất cả còn đang ngây người, Tịch Đăng nhìn bọn họ một cái, liền nhắm hai mắt lại đeo tai nghe lên, dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Khâu Đạt là người đầu tiên hồi thần, hắn tận lực che đậy những từ “Ngọa tào” trong đầu, bình tĩnh nói, “Chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.” Hắn quay đầu trừng trị trợ lý đang lái xe, “Nghe rõ chưa?”

Trợ lý run lên, lập tức gật đầu.

Khâu Đạt chỉ cảm thấy sau gáy bị đánh đến đau, hắn nhất định phải đi gặp bác sĩ.

Chờ đến công ty, người ở chỗ này ngoại trừ Tịch Đăng đều không kim lòng được đem tầm mắt dời đến trên người Chung Kỳ.

Chung Kỳ phát hiện tất cả mọi người đều đang nhìn mình, liền nở nụ cười, “Sao vậy?”

Cả bọn lắc đầu.

Chung Kỳ đem tầm mắt phóng tới trên người Tịch Đăng, nhưng Tịch Đăng căn bản không nhìn y một cái, Chung Kỳ không chiếm được đáp án cũng chỉ có thể thôi, “Chúng ta vào đi.”

Mới vừa đi tới đại sảnh công ty, liền nghe được một giọng nữ sắc bén.

“Anh vừa mới làm cái gì, có phải bị mù không, anh có biết tôi hôm nay đến thử vai không?”

Ngược lại là một giọng nam réo rắt, “Thật sự rất xin lỗi, vừa rồi tôi không nhìn thấy cô ở phía sau.”

Khâu Đạt nhíu mày, bảo vệ công ty đang làm gì vậy, để cho những người này đứng cãi nhau ở đây.

Tịch Đăng tự nhiên cũng bị hấp dẫn ánh mắt, chờ tới khi thấy rõ người, trong mắt toát ra ý cười nhẹ, chỉ có điều rất nhanh liền biến mất.

Vai chính thụ Kha Tư Vọng rốt cục xuất hiện.

Kha Tư Vọng lúc này đang khom lưng xin lỗi một nữ nhân, nữ nhân kia thoát nhìn khoảng hơn hai mươi

tuổi, tuổi trẻ xinh đẹp, chỉ là bởi vì tức giận quá mức mà gương mặt có chút dữ tợn.

Cảnh tượng quen thuộc như vậy, mọi người ở chỗ này vẫn thường hay thấy.

Chung Kỳ nhìn một hồi, nhú mồm lại, liền đi qua phía đó.

Y tới chỗ hai người, thấy nữ nhân kia chuẩn bị đánh người, một cái bắt được tay nữ nhân, “Ở nơi công cộng, đánh người như vậy không ổn lắm đâu, còn nữa, không phải cô tới thử vai sao? Cô để lại ấn tượng xấu cho người khác sẽ không tốt đâu.”

Nữ sinh kia vừa định mở miệng, liền nghe thấy phía sau có một âm thanh truyền đến, “Quần áo cậu dơ rồi, tôi dẫn cậu đi thay quần áo.”

Nữ sinh ngẩn ra, quay đầu nhìn lại, sau đó liền lập tức đỏ mặt, “Tịch... Đăng.”

Tịch Đăng nhìn Chung Kỳ đang nắm tay nữ sinh, “Anh nắm tay một cô gái như vậy không tốt đâu.”

Chung Kỳ buông ra.

Vừa lúc đó, Kha Tư Vọng lại hướng một bước về trước lướt qua Chung Kỳ, nói với tịch Đăng, “Tịch tiên bối, chuyện này là em không đúng, em muốn mang cô ấy đi mua một bộ đồ mới.”

Tịch Đăng cúi đầu nhìn quần áo nữ sinh kia, “Cũng sắp tới giờ thử vai rồi.” Sau đó ngẩng đầu nói với nữ sinh, “Cô theo tôi đi, lần ba có nhiều y phục thích hợp với cô.”

Nữ sinh vốn một bộ dáng hung hãn, đối diện với tịch Đăng lập tức biến thành cừu nhỏ, yếu ớt mà nói, “Được.”

Tịch Đăng quay người nói với Khâu Đạt, “Đạt ca, em dẫn cô ấy đi đổi quần áo, mọi người lên trước đi.”

Khâu Đạt nhìn Chung Kỳ một cái, thấy Chung Kỳ không hề tức giận, liền nói, “Cậu mau đi đi.”

Tịch Đăng liền dẫn cô bé kia đi thang máy lên lầu ba.

Kha Tư Vọng ngấm cái bóng lưng của bọn họ, thở dài, “Tịch tiên bối nhất định sẽ có ấn tượng không tốt với mình.”

Chung Kỳ liếc mắt nhìn hắn, một gương mặt tuấn tú, lông mày rõ nét, tỷ lệ ngũ quan đồng đều, rất thích hợp lẫn lộn vòng giải trí.

“Cậu sợ cậu ta có ấn tượng không tốt?”

Kha Tư Vọng quay đầu lại, “Bởi vì tôi hôm nay thử vai chính là vai nam chính trong video ca nhạc mới nhất của Tịch tiên bối.”

Chung Kỳ cười cười, “Nói chuyện với cậu rất có tính nghệ thuật, tôi phải đi trước đây.”

Tịch Đăng dẫn nữ sinh đến phòng thay đồ, “Cô vào chọn một bộ đi, đều có ký hiệu, tôi ở bên ngoài coi giúp cô.”

Nữ sinh đỏ mặt nói cảm ơn liền đi vào.

Tịch Đăng dựa vào trên tường, xoa nhẹ tóc mình, bộ dáng không chút tinh thần.

Không mấy phút sau, liền nghe thấy một thanh âm đang gọi cậu.

“Tịch Đăng.”

Cậu quay đầu nhìn lại, là Chung Kỳ.

Chung Kỳ đi tới, “Tôi tới là muốn hỏi cậu, cậu lúc trước vì sao không đáp ứng yêu cầu chụp ảnh của tôi?”

Tịch Đăng thần sắc lạnh nhạt, “Lúc đó tôi không nói, tôi hiện tại sẽ nói?”

Chung Kỳ phát hiện Tịch Đăng tựa hồ chỉ có lúc đối mặt với mình mới miệng lưỡi sắc bén như vậy, đối diện với những cô nàng kia, sao không thấy cậu ta có bộ dáng như thế này.

Tịch Đăng nhìn Chung Kỳ một cái, chân khẽ động, tựa hồ muốn rời đi. Chung Kỳ mãi mới chờ tới lúc chỉ có hai người, làm sao có thể dễ dàng để người đi được, dưới tình thế cấp bách kéo tay Tịch Đăng lại, ép người lên tường, sau đó tay còn lại đặt trên đầu đối phương.

—— chết tiệt, vách tường thật cứng.

Tịch Đăng ngẩn ra, hơi giương mắt, đối diện với đôi mắt của Chung Kỳ.

Chung Kỳ tựa hồ không cảm thấy động tác của mình có vấn đề, gương mặt trắng nõn còn mang theo một chút lãnh ý, “Cậu đang đùa giỡn tôi sao, cậu còn nhớ đêm đó uống say cậu đã nói gì không?”

Tịch Đăng trả lời rất nhanh, “Tôi đã nói gì?”

Chung Kỳ có chút phiền táo, “Cậu nói cậu thích tôi...”.

Còn chưa dứt lời, cửa phòng hóa trang liền từ bên trong mở ra.

...

Nhất thời yên tĩnh.

Chung Kỳ nghiêng người dậy, lập tức rời xa Tịch Đăng.

Nữ sinh đỏ cả mặt, “Xin lỗi, tôi không cố ý.”

Tịch Đăng lung lay cánh tay của mình, an ủi nói, “Không có chuyện gì, không phải cô sai.”

Chung Kỳ yên lặng nào bỗ, ý Tịch Đăng đây là lỗi của y?

Chung Kỳ ho khan hai tiếng, “Cô không phải muốn đi thử vai sao? Mau đi đi.”

Nữ sinh kia lập tức bỏ cửa chạy lấy người, trốn khỏi cái nơi lạ lẫm này.

Tịch Đăng quay người chuẩn bị đi, Chung Kỳ liền kéo tay đối phương lại, “Tôi còn chưa nói xong.”

Tịch Đăng quay đầu, lần đầu tiên ánh mắt lạnh lẽo như thế, “Vậy thì sao?”

Chung Kỳ nhưng lại nở nụ cười, “Cậu ở trước mặt tôi sao lại có nhiều bộ mặt như vậy? Tôi cũng không biết cái nào là thật, cái nào là giả nữa.”

Tịch Đăng nhìn thẳng ánh mắt của y, “Những cái này đều là tôi.”

Chung Kỳ nhú mày, “Uống say cũng là cậu?”

“Đúng.” Tịch Đăng trả lời như chặt đinh chém sắt.

“Vậy cậu uống say sẽ nói nguyên nhân cho tôi sao?”

Tịch Đăng tựa hồ không nghĩ tới Chung Kỳ sẽ hỏi như vậy, đầu tiên là sững sờ, sau đó khóe môi hơi nhếch lên, “Anh có thể thử xem.” Sau đó tránh thoát khỏi tay Chung Kỳ.

Chung Kỳ nhìn bóng lưng đối phương đi xa, lại nghĩ đến trước đó, đây tựa hồ là lần thứ hai y nhìn theo bóng lưng người này.

Nếu như lúc này có máy ảnh, y rất muốn chụp lại.

Chung Kỳ là người thuộc về phái hành động, y muốn biết lý do, ký xong hợp đồng liền trực tiếp hỏi Tịch Đăng, có muốn đêm nay đi uống rượu không.

Người ở đây không ít, ngoại trừ giám đốc, biểu tình mọi người còn lại đều hơi quái dị.

Khâu Đạt nỗ lực giả vờ mấy lần, “Tiểu Tịch không phải hôm nay ở công ty luyện tập ca khúc mới sao?”

Giám đốc cười, “Ai, người trẻ tuổi thích chơi đùa, là chuyện bình thường. Nếu thầy Chung coi trọng tiểu Tịch, kia tiểu Tịch liền đi bồi thầy Chung uống rượu đi, chỉ cần đừng bị chụp hình lại, cùng đừng chơi gái chơi đồ là được.”

Những người khác: giám đốc thật đơn thuần, e rằng không phải coi trọng, mà là vừa ý, e rằng không phải chơi gái mà là chơi nam nhân.

Tịch Đăng không phản đối, Chung Kỳ coi là cậu đồng ý, để lại thời gian và địa điểm liền đi.

Đêm đó, Tịch Đăng trước giờ hẹn mười phút đi tới, cậu mang theo mũ cùng khẩu trang, đây là nơi minh tinh hay qua lại, Tịch Đăng cũng không muốn bị minh tinh và những người khác nhận ra.

Cậu đứng chỗ quán bar Chung Kỳ hẹn một hồi, thấy người vẫn chưa đến, liền đẩy cửa ra đi vào, cậu định vào uống trước một chén.

Trong quán rượu rất tối, tất cả mọi người đều mơ mơ màng màng, không ai quan tâm người mới tiến vào là minh tinh hay là một con chó.

Tịch Đăng thuận lợi mò tới quầy rượu, kêu một ly.

Người pha rượu nhìn thấy trang phục quái dị của Tịch Đăng, cũng không tỏ vẻ kinh ngạc gì, rất nhanh pha một ly rượu đưa tới trước mặt Tịch Đăng, thân thiện nhắc nhở một câu.

“Loại rượu này tương đối mạnh, rất dễ say.”

Tịch Đăng hạ thấp giọng nói tiếng cảm ơn, cũng không vội uống rượu, mà là nhìn xung quanh quán bar.

Nhìn tới một chỗ nọ, liền hơi nâng lông mày, nhớ lại nội dung vở kịch, a, hiện tại có nên giành phần diễn của vai chính công không nhỉ.

31. Chương 30: Vạn Nhân Mê 30

Edit: Thảo Lê

Tịch Đăng nhìn thấy vai chính thụ Kha Tư Vọng, cũng không khác so với sáng nay, hẳn lúc này cũng đang bị người bắt nạt.

Kha Tư Vọng ở đây làm phục vụ, lúc này đang bị một vị khách nam cầm cổ tay.

“Tiểu tử, đừng có rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, chưa từng có ai dám từ chối tao mời rượu, thức thời một chút, uống sạch ly rượu này.”

Kha Tư Vọng cũng không quá mức hoang mang, “Thưa ngài, trong giờ làm việc không thể uống rượu.”

Vị khách nam kia hơi nheo mắt lại, nắm lấy cổ áo Kha Tư Vọng, kéo người lại gần hơn, “Tao nói uống thì phải uống, kêu quản lý của mày ra đây.”

Kha Tư Vọng có chút khó chịu nhíu mày, hẳn mới được nhận vào làm mấy ngày, quản lý nhất định sẽ không vì hắn mà đắc tội khách nhân.

Tịch Đăng đề thấp vành mũ, khoe môi dưới khẩu trang khe cong lên, lúc này làm sao để anh hùng cứu mỹ nhân đây? Ân, không được, bây giờ là minh tinh, không thích hợp làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Tịch Đăng thu tầm mắt lại, chỉ coi như không thấy.

Khách nam bên kia không chịu nhượng bộ, muốn Kha Tư Vọng phải uống rượu, nhưng mà Tịch Đăng biết, vai chính thụ chỉ cần uống một chén là sẽ say.

Kha Tư Vọng cuối cùng mím môi, ánh mắt phóng tới ly rượu.

Khách nam nhìn bộ dáng Kha Tư Vọng, liền lộ ra nụ cười xấu xa, “Còn không mau uống.”

Kha Tư Vọng nhìn khách nam nói, “Vây phải phiền ngài buông quần áo tôi ra trước đã.”

Khách nhân kia làm theo.

Kha Tư Vọng hít sâu một hơi, bưng lên rượu trên bàn, ngửa đầu ừng ực nuốt xuống, cái cổ mảnh khảnh trắng nõn nhìn qua phi thường ngon miệng, khách nhân trước mặt là đang nghĩ như vậy.

Quán bar này tuy không phải là gay bar, tuy nhiên cũng không trở ngại cho bọn họ ra tay.

Tịch Đăng tháo khẩu trang xuống, cầm ly rượu lên, khẽ nhấp một miếng.

Đột nhiên, cậu cảm giác được có người vỗ trên đầu mình một cái.

Tịch Đăng quay đầu nhìn, phát hiện Chung Kỳ đang nhú mày nhìn mình.

“Cậu sao lại vào trước rồi, tôi chờ cậu bên ngoài rất lâu.”

Tịch Đăng nghiêng người, tránh khỏi bàn tay đối phương, “Tôi muốn uống rượu.”

Chung Kỳ vốn định nói gì, lại bị huyền não bên kia hấp dẫn, y hướng bên kia nhìn, phát hiện người đang ngửa đầu uống rượu là người vừa thấy sáng nay, hình như là nam sinh muốn thử vai nam chính trong MV mới của Tịch Đăng, nghĩ tới đây, y liếc nhìn Tịch Đăng một cái, phát hiện Tịch Đăng chỉ ngơ ngẩn nhìn ly rượu.

Chung Kỳ đi qua bên kia.

Tịch Đăng biết y đi qua đó, tầm mắt cũng chuyển sang.

Chung Kỳ đứng bên cạnh Kha Tư Vọng, một tay kéo xuống ly rượu trong tay hắn. Kha Tư Vọng thu thế không được, tự mình sắc tới, ho khan mấy cái.

Khách nam kia đánh giá vị khách không mời mà tới này, phát hiện đối phương dĩ nhiên cũng là một gương mặt không hề tầm thường, không nhận được lại nhìn Kha Tư Vọng ho đến mức đỏ cả mặt một cái.

“Này, mày là ai?”

Chung Kỳ kéo Kha Tư Vọng ra phía sau, “Tôi là anh trai cậu ấy, anh là ai?”

Khách nam này bị hành vi như gà mẹ che chở gà con này của Chung Kỳ làm cho tức giận, “Tao là ai thì liên quan gì tới mày.”

“Vậy anh có bản lĩnh gì ép người uống rượu? Hả?” Chung Kỳ hơi nghiêng đầu nói với Kha Tư Vọng, “Công việc này không có gì tốt. Bỏ đi.”

Kha Tư Vọng cũng nhận ra người tới, thế nhưng hắn không muốn từ bỏ công việc thật vất vả mới tìm được này, “Nhưng là...”

Chung Kỳ tức giận trừng Kha Tư Vọng, hạ thấp giọng, “Cậu quên cậu muốn trở thành gì sao?”

Kha Tư Vọng không lên tiếng.

Vị khách nam kia tiến lên một bước, “Tụi mày đang nói gì đó?”

Chung Kỳ vặn lại, “Cậu ấy không làm nữa, cũng không cần thiết hầu hạ khách nhân như mày.” Sau đó ra hiệu với Kha Tư Vọng, hai người chuẩn bị rời đi.

Khách nhân kia nào dễ dàng buông tha như vậy, đặc biệt là sau khi nhìn thấy gương mặt Kha Tư Vọng đã ửng hồng, đôi mắt mơ màng men say, mà người trước mặt trừu cao lớn đẹp mắt một chút, chưa chắc đánh thắng được mình, nói không chừng còn có thể hưởng thụ hai người phục vụ.

Nghĩ tới đây, khách nam tiến lên ngăn trở hai người, “Tao còn chưa nói có thể đi, muốn đi đâu?”

Cuối cùng Chung Kỳ vẫn đánh một trận. Đánh người té xuống đất xong còn đá thêm vài cước, mới lôi Kha Tư Vọng nhanh chóng rời đi, Chung Kỳ trên đường còn túm Tịch Đăng đang uống rượu xem trò vui đi luôn.

Tịch Đăng ngẩn ra, sau đó bị ép chạy theo, chờ chạy qua hai con đường, Chung Kỳ rốt cục cũng ngừng lại.

Tịch Đăng nhìn cổ tay mình bị nắm chặt chẽ, buồn bực nói, “Thả ra.”

Chung Kỳ nở nụ cười, buông tay ra.

Kha Tư Vọng tuy rằng hơi say, nhưng vẫn nỗ lực trọn tròn mắt phân biệt người trước mặt, phát hiện là Tịch Đăng, liền kinh ngạc trọn mắt lên.

“Tịch... Tịch tiên bối.”

Tịch Đăng gật đầu một cái.

Kha Tư Vọng nhìn Tịch Đăng một chút, lại nhìn Chung Kỳ một chút, “Ngày hôm nay thực sự cảm ơn...” Hắn nhìn về phía Chung Kỳ, còn chưa biết tên Chung Kỳ.

Chung Kỳ lời ít ý nhiều, phun ra hai chữ.

“Chung Kỳ.”

Kha Tư Vọng ồ một tiếng, tiếp tục nói, “Cảm tạ ngài Chung cùng với Tịch tiền bối.” Cuối cùng, nở nụ cười với Tịch Đăng, sau đó còn ợ một hơi rượu. Hắn hí hóp mắt cười, “Em hình như uống say mất rồi.”

Nói xong, liền ngã về phía sau, Tịch Đăng vốn chờ Chung Kỳ ôm lấy, nào biết Chung Kỳ lại không có chút động tĩnh, còn chưa nhắm mắt tới mức mặc kệ người té xuống, Tịch Đăng chặt vật xông tới tiếp được.

Kha Tư Vọng liền mở mắt ra, liếm liếm môi, “Cảm ơn Tịch tiền bối.”

Nói xong, nghiêng đầu hoàn toàn mê man.

Tịch Đăng nhìn người ngã vào lồng ngực của mình, lại nhìn Chung Kỳ, “Nhà cậu ta ở đâu?”

Chung Kỳ a một tiếng, “Hình như chưa hỏi.” Y nhìn đôi mắt xanh thẳm như ngọc bảo của Tịch Đăng, phát hiện trong mắt đối phương có hơi chút tức giận, “Nhà tôi cách đây không xa, không bằng?”

Quả nhiên là vai chính công thụ, mới ngày đầu tiên liền muốn ngủ cùng một gian phòng, này cũng không phải là chuyện tốt với mình.

Nghĩ tới đây, trong mắt Tịch Đăng càng thêm tức giận.

Chung Kỳ ngẩn ra, liền nghe thấy Tịch Đăng nói, “Rượu đâu?”

Chung Kỳ nói, “Cậu còn muốn uống rượu?”

Tịch Đăng móc điện thoại ra, chuẩn bị gọi điện thoại, Chung Kỳ đoạt điện thoại của Tịch Đăng, “Nhà tôi có rượu, tôi mời cậu uống.”

Chung Kỳ ném Kha Tư Vọng lên giường dành cho khách rồi mới xuống lầu.

Tịch Đăng đứng trước cửa sổ sát đất nhà y, nhìn ra ngoài cửa sổ. Tốc độ Chung Kỳ xuống lầu chậm lại, y đột nhiên nhớ tới một câu, “Lấp lánh như sao trời, ý thơ như bức họa.”

Bất quá, Tịch Đăng đã nghe được tiếng bước chân, quay đầu lại nhìn về phía Chung Kỳ, “Nhà anh có rượu gì?”

Chung Kỳ hỏi, “Cậu muốn uống rượu gì?”

Tịch Đăng nghĩ một hồi, “Uống bia như bình thường là được rồi.”

Chung Kỳ nhanh chóng đi xuống cầu thang, đi vào phòng bếp, cuối cùng mang túi nhựa màu trắng ra, bên trong có rất nhiều bia.

Chung Kỳ ngồi xuống thăm lòng cừu trước ghế sofa, vỗ vỗ bên cạnh, “Đến đây đi.”

Tịch Đăng ngồi xuống bên cạnh y, lấy mũ lưỡi trai trên đầu xuống, bỏ vào trên khay trà.

Chung Kỳ nhìn Tịch Đăng một cái, ngẩn ra, “Cậu nhuộm tóc?”

Tóc Tịch Đăng từ màu đen chuyển sang màu vàng, mà Chung Kỳ trước đó không hề phát hiện.

Tịch Đăng ừ một tiếng.

Tịch Đăng nhuộm tóc vàng sau, phối hợp với đôi mắt xanh biếc kia. Cả người càng giống người nước ngoài hơn, ngũ quan càng thêm tinh xảo, da dẻ óng ánh long lanh, khiến người thoáng nhìn liền khó có thể quên.

Chung Kỳ đưa một lon bia cho cậu, “Uống đi, uống sau nói cho tôi biết đáp án.”

Tịch Đăng không nói gì, đưa bia lại.

Chung Kỳ nở nụ cười, thân thủ nhận lấy, đầu tiên là lấy một tờ giấy ăn tỉ mỉ chà xát lon bia một lần, sau đó phốc một cái mở ra, mới đưa cho Tịch Đăng.

Tịch Đăng nhận lấy uống.

Chung Kỳ cũng mở cho mình một lon, dựa vào ghế sofa, “Thật không biết tính tình cậu làm thế nào mà

nuôi ra được.”

Tự nhiên không có ai trả lời y.

Chung Kỳ cũng không nhớ rõ y giúp người bên cạnh mở bao nhiêu lon, cuối cùng trên khay trà toàn bộ đều là lon bia rỗng.

Mà cái người đã uống rất nhiều kia lúc này đang mỉm cười tới mức hai mắt như hai lưỡi liềm, kiên trì không ngừng gọi tên y.

“Chung Kỳ, Chung Kỳ, Chung Kỳ.”

“Dừng lại!” Chung Kỳ thở dài một hơi, để đối phương uống bia như thế này, thật giống như tự mình rước về một con vệt.

Tịch Đăng nghiêng đầu, có một lọn tóc vàng óng không nghe lời nhểnh lên, hai mắt mê ly, đôi mắt màu xanh sẫm càng ngày càng như một vũng nước lặng, cậu chậm chậm tiến đến bên cạnh Chung Kỳ.

Chung Kỳ duỗi một tay ra ngăn trở đối phương, “Tịch Đăng, cậu nói cho tôi biết lý do vì sao không chịu nhận lời chụp ảnh đi.”

Lông mi tịch Đăng giật giật, âm thanh nhẹ nhàng nói, “Bởi vì Chung Kỳ kêu người khác liếm tôi.”

Chung Kỳ giật mình.

Lúc này, tịch Đăng bắt được tay Chung Kỳ, kéo xuống, tiếp tục dựa sát vào Chung Kỳ, tiếng nói của cậu trong đêm vô cùng ám muội, “Chung Kỳ, tôi thích anh.”

Tịch Đăng lại một lần nữa tỏ tình.

Chung Kỳ hoàn hồn, khoảng cách gần nhìn gương mặt đó. Khuôn mặt này càng nhìn gần, càng khiến người ta cảm khái tạo hóa bất công.

Chung Kỳ bóp cằm đối phương, ngăn trở tịch Đăng tiến lại gần.

“Tại sao thích tôi?”

Tịch Đăng nhìn chằm chằm Chung Kỳ, “Bởi vì Chung Kỳ sẽ thích tôi.”

Chung Kỳ nói, “Có rất nhiều người thích cậu.”

Tịch Đăng lắc đầu, âm thanh rất rõ ràng, rõ ràng đến mức khiến người hoài nghi cậu không hề say, “Bọn họ chỉ thích khuôn mặt này, còn anh thì không như vậy.”

Chung Kỳ khẽ mỉm cười, “Lỡ như một ngày cậu nhận ra tôi thật sự chỉ thích gương mặt của cậu thì sao?”

Tịch Đăng cũng cười, cười đến yêu mị rung động lòng người, “Anh sẽ thích một gương mặt thôi sao?”

Chung Kỳ nhìn chằm chằm gương mặt đối phương, buông tay ra, thân thủ ôm cổ cậu, kéo người sát lại.

Trong mắt Chung Kỳ mang theo vài phần nguy hiểm, y nhẹ giọng nói với Tịch Đăng: “Có lẽ sẽ như vậy, lúc này không biết.”

Y trực tiếp hôn môi đối phương, sau đó đứng dậy áp người lên sofa.

Tịch Đăng thấy được đèn trên trần nhà, hơi có chút hoảng hốt.

Chờ hoảng hốt qua đi, liền một cước đá tới, đá văng Chung Kỳ, nghiêng người dậy, vừa nhấc chân, trực tiếp ngồi xuống eo Chung Kỳ, cậu cúi người xuống, tay đưa vào trong quần áo Chung Kỳ, vuốt ve làn da non mềm dẻo dai, cậu nở nụ cười.

Chung Kỳ trong đầu chỉ còn dư lại một chữ, “Yêu tinh.”

Tịch Đăng vuốt eo đối phương, âm thanh thả nhẹ, “Quy tắc trò chơi là do tôi đặt ra, anh nói cho tôi biết, đây là lần đầu tiên đúng không?”

Mặt Chung Kỳ cứng ngắc, biểu tình có chút không tự nhiên, gương mặt trắng nõn hơi ửng hồng, như bôi son lên mặt.

Tịch Đăng thấy phản ứng này của y liền nở nụ cười, thế nhưng vẫn không buông tha, “Anh mau trả lời đi.”

Hồi lâu, Tịch Đăng mới nghe được một từ hâu như không thể nghe thấy ——

“Ân.”

32. Chương 31: Vạn Nhân Mê 31

Edit: Thảo Lê

Chung Kỳ lúc mở mắt ra, đầu óc còn có chút không rõ ràng.

Y xoa tóc, chuẩn bị ngồi dậy, đột nhiên phát hiện lồng ngực của mình rất nặng, y cúi đầu nhìn, liền thấy một mảnh màu vàng.

Hả? Chờ chút, y không có lồng ngực, cũng không có lồng ngực màu vàng.

Chung Kỳ hơi mở to mắt, sau đó liền khôi phục bình thường, y nhớ lại chuyện tối hôm qua.

Nghĩ đến tối hôm qua, Chung Kỳ liền không nhịn được xoa trán thở dài, tối hôm qua ban đầu xác thực rất ái muội, thế nhưng không thể trách được một tên xử nam vạn năm như y trong nhà làm sao có đồ bảo hộ được.

Chung Kỳ nhớ lại ánh mắt Tịch Đăng lúc đó, liền có một loại cảm giác chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

Lúc đó Tịch Đăng đã cởi được một nửa, khi biết trong nhà Chung Kỳ không có đồ bảo hộ, cậu như cười như không liếc Chung Kỳ một cái, tiến đến bên tai Chung Kỳ, nhẹ giọng nói, “Vừa vặn tối đêm nay có chút say, chỉ muốn nghỉ ngơi sớm.”

Vì vậy Tịch Đăng liền tùy ý kéo quần xuống, trực tiếp đi lên phòng ngủ trên lầu.

Chung Kỳ cúi đầu nhìn cái đầu đặt trên ngực mình, định đẩy đầu Tịch Đăng dịch đến bên gối, thế nhưng y mới hơi động, cái đầu kia cũng giật giật một cái.

Hồi lâu, Tịch Đăng một đôi mắt mê ly nhìn Chung Kỳ. Cậu chớp mắt rất chậm, một bộ hoàn toàn chưa tỉnh ngủ.

Chung Kỳ đưa tay xoa tóc Tịch Đăng, xúc cảm quả nhiên rất tốt, y nở nụ cười, “Chào buổi sáng, Tịch Đăng.”

Tịch Đăng nhắm hai mắt lại, ôm Chung Kỳ chặt hơn.

Chung Kỳ bật cười, “Tịch Đăng, tôi phải rời giường.”

“Ừm.” Âm thanh Tịch Đăng mang theo giọng mũi.

“Buông ra nào, qua bên cạnh ngủ.”

Tịch Đăng nhắm mắt lại mím môi, sau đó một cái vươn mình, liền lăn tới bên cạnh ôm chần ngủ tiếp.

Chung Kỳ ngồi dậy, liếc mắt liền thấy Tịch Đăng bởi vì nghiêng người mà lộ ra cái lưng bóng loáng trắng nõn. Độ cong rất đẹp, dẫn tới Chung Kỳ không khỏi nhìn nhiều mấy lần.

Chung Kỳ thu hồi mắt, vào buồng tắm tắm một trận, rửa mặt sau xuống lầu, y định tìm một chút điểm tâm, cùng với dọn dẹp phòng khách ngày hôm qua bày ra.

Y còn chưa xuống lầu, liền nghe đến âm thanh réo rắt.

“Ngài Chung, anh đã tỉnh?” Dưới lầu là Kha Tư Vọng, hần cười với Chung Kỳ, “Em đã chuẩn bị bữa sáng, có muốn cùng ăn không? Còn có, em thấy đồ của Tịch tiền bối ở trong phòng khách, tiền bối hôm qua cũng ngủ ở đây sao?”

Chung Kỳ bị hỏi vấn đề này liền có chút lúng túng, “Cậu ấy tối qua uống hơi nhiều.”

May mắn là, lúc Kha Tư Vọng rời đi, Tịch Đăng vẫn chưa ra khỏi phòng.

Chung Kỳ định đi dọn phòng khách, phát hiện phòng khách đã được quét dọn sạch sẽ, mà quần tối hôm qua Tịch Đăng cởi ra cũng được xếp kỹ lại đặt trên sofa.

Chung Kỳ nhìn cái quần, liền cầm lên, để vào giỏ giặt đồ. Y gọi điện thoại cho trợ lý, kêu người mang tới một bộ quần áo, y cũng nhớ không sai biệt lắm kích cỡ của Tịch Đăng.

Chờ Chung Kỳ chuẩn bị xong, đuổi trợ lý đi, liền nghe thấy trên lầu truyền đến tiếng vang trầm thấp.

Chung Kỳ cả kinh, lập tức chạy lên lầu, vừa gọi, “Tịch Đăng, Tịch Đăng, làm sao vậy?”

Chờ Chung Kỳ vọt vào phòng ngủ, biểu tình lập tức có điểm đỏ khóc đỏ cười, bởi vì y phát hiện tiểu tổ tông này cứ nhiên ôm chần ngã xuống giường.

Chung Kỳ dựa vào cửa một chút, “Trí thông minh của em thấp như vậy sao?”

Tịch Đăng lấy tay sờ lên đầu, sau đó giãy giụa từ trong chần bò ra ngoài.

Chung Kỳ lập tức nhìn thấy cảnh “xuân” trong phòng.

Hai cái chân dài thẳng tắp, lướt qua trước mắt Chung Kỳ.

Tịch Đăng cũng chú ý tới cái chân trần trụi của mình, cậu cúi đầu nhìn xuống dưới, sau đó ngẩng đầu, một đôi mắt vô tội nhìn Chung Kỳ, “Quần của tôi đâu?”

Chung Kỳ nói, “Em rửa mặt trước đi, rồi tắm rửa sạch sẽ, tôi đã kêu người chuẩn bị cho em một bộ quần áo rồi, tôi xuống lấy ngay.”

Tịch Đăng mặc quần áo xong, tìm được điện thoại cùng với bóp tiền liền đi ra ngoài.

Chung Kỳ không khỏi ngẩn người, “Em chưa ăn sáng đã đi rồi sao.”

Thần sắc Tịch Đăng thậm chí có chút lãnh mạc, ngay cả ánh mắt cũng không nhìn Chung Kỳ một cái, “Không cần.”

Tịch Đăng bước đi dứt khoát, để cho Chung Kỳ lần thứ ba thấy được bóng lưng của cậu.

Chung Kỳ vẫn chưa quên tối hôm qua người thanh niên này đã nằm trong lòng ngực y cười như thế nào, cũng chưa quên khi y cúi đầu liếm bụng thanh niên, người kia đã miễn cưỡng vô cùng.

Chung Kỳ thở dài một hơi, đi đến phòng làm việc, đây là lý do tại sao y không thích nói chuyện yêu đương, cảm giác lo được lo mất giống như vô trọng lực, cũng không đúng, y với Tịch Đăng không thể xem là yêu đương, chỉ coi như là say rượu vẫn chưa kịp loạn tính thôi.

Chung Kỳ đột nhiên ngừng lại, ánh mắt lóe lên một tia tâm tình không rõ, sau đó y chậm rãi nở nụ cười. Có vài thứ phải nắm trong tay mới không sợ lo được lo mất.

Kha Tư Vọng thành công lấy được vai nam chính trong MV ca nhạc mới của nhóm Tịch Đăng, MV này nội dung là về tình yêu, cũng không quá khó khăn, chủ yếu là thể hiện tình cảm thời thanh xuân mà thôi.

Điều làm cho Tịch Đăng kinh ngạc chính là, Chung Kỳ cứ nhiên xuất hiện ở chỗ quay phim, còn trở thành đạo diễn MV.

Bởi vì có Chung Kỳ, toàn bộ cảnh quay MV lập tức gia tăng độ khó, Chung Kỳ có tính cầu toàn cao, dựa theo lời Đường Bích Nam, Chung Kỳ không phải đang quay video, mà đang đem một tảng đá quay thành một đóa hoa.

Tịch Đăng ngồi ở ghế xe phía sau Kha Tư Vọng, ống kính cách cậu rất gần, khoảng cách gần đến mức trực tiếp lọt vào trông mắt màu xanh lục.

Một đầu tóc vàng của Tịch Đăng dưới ánh mặt trời chiếu xuống càng ngày càng chói mắt, y đối diện với ống kính hát hai ba câu từ.

Chung Kỳ đứng cách đó không xa, thấy Kha Tư Vọng quay xong liền quay đầu nói với Tịch Đăng gì đó.

Mà Tịch Đăng cũng không đổi xử giống như những người khác, nghiêng đầu nghe Kha Tư Vọng nói chuyện.

Thấy mới nhớ, Kha Tư Vọng lần đầu tiên xuất hiện, Tịch Đăng cũng có biểu hiện không giống mọi khi, lần thứ hai... Đáy mắt Chung Kỳ lướt qua một tia tối tăm.

Chung Kỳ đột nhiên lên tiếng, “Tịch Đăng, cậu tới đây.”

Tịch Đăng nghe được, đứng lên, trong mắt người khác, Tịch Đăng là một mặt không hề cảm xúc, thế nhưng Chung Kỳ lại cảm giác được mình chuẩn xác bắt được nghi hoặc trong mắt đối phương.

Y vẫy vẫy tay.

Tịch Đăng chậm rãi đi tới, mới vừa đi tới trước mặt Chung Kỳ, Chung Kỳ liền đưa tay ra sờ tóc Tịch Đăng một cái, ánh mắt nghiêm túc, “Tóc của cậu có chút loạn.”

Tịch Đăng khẽ nghiêng đầu nhìn, đương nhiên không nhìn thấy gì.

Chung Kỳ thu tay về, nở nụ cười với Tịch Đăng, “Tôi chỉnh lại rồi.”

Tịch Đăng nhìn Chung Kỳ một cái, thấp giọng nói tiếng, “Cảm ơn.”

Chung Kỳ nói, “Em cần gì phải khách khí như vậy.”

Tịch Đăng không để ý tới câu này, quay người đi, tự nhiên cũng không thấy ánh mắt tối tăm không rõ của Chung Kỳ.

Thời gian nghỉ ngơi, Tịch Đăng đi thay quần áo.

Cậu vừa đi vào, đã bị người kéo tay lại, dè lên trên cửa.

Tịch Đăng nhìn người trước mặt, trong mắt hơi chút biến hóa.

Người kia ghé sát vào mặt cậu, “Tại sao không gọi tên của tôi, em không phải thích làm vậy nhất sao?” Y nhìn chăm chăm Tịch Đăng, không chịu bỏ qua bất cứ biểu hiện gì trên mặt đối phương, “Hay là nói, từ đầu tới đuôi tôi đều là tưởng bị em đùa giỡn xoay vòng vòng. Tôi đã từng thấy xuống giường trở mặt không quen biết, nhưng cũng chưa từng thấy tỉnh rượu trở mặt không quen biết.”

“Chung Kỳ.” Tịch Đăng gọi tên đối phương.

Chung Kỳ khẽ nâng cằm, chờ nửa ngày, phát hiện Tịch Đăng tựa hồ không định nói chuyện, ánh mắt lóe lên một tia tức giận, thân thủ bóp cằm Tịch Đăng, âm thanh trầm thấp, “Nói chuyện, nhóc con lừa đảo.”

Tịch Đăng hơi nhú mày, tựa hồ không hiểu hành động của Chung Kỳ, cậu chần chờ hồi lâu, mới nói: “Anh bị sao vậy?”

Chung Kỳ như cười như không, “Tôi chỉ là có một chút khó chịu khi sự việc không nằm trong tầm kiểm soát của mình.”

Vai chính công có một tật xấu rất lớn —— tính khổng chế cao.

Y hoàn toàn không thể tiếp nhận chuyện gì vượt qua khỏi tầm khống chế của mình, này cũng là lý do vì sao Chung Kỳ khi thấy Tịch Đăng từ chối chụp ảnh lại khắc ghi trong lòng như vậy, sau còn không muốn từ bỏ, mà y bây giờ cũng vậy, y đã sinh ra hứng thú với Tịch Đăng, nhưng cái người làm cho y hứng thú này lại ba lần bảy lượt thoát khỏi khống chế của y, hiện y đang rất tức giận.

Tịch Đăng nghiêng người qua, nhưng không tránh ra được, “Buông ra, tôi còn phải thay quần áo, mọi người đang chờ bên ngoài.”

Chung Kỳ nở nụ cười, sau đó khóa trái cửa, kéo Tịch Đăng vào chỗ thay đồ, “Đến đây nào, nhóc con lừa đảo, tôi giúp em thay đồ, thuận tiện gần gũi tiếp xúc hiểu rõ hơn một chút —— trái tim em.” Y cố ý ngắt lời, cho Tịch Đăng một ánh mắt có thể xem là khùng bố.

Hồi lâu, trong phòng liên truyền đến âm thanh tất tất tác tác cũng với tiếng nói.

“Không, cái này không cần cởi.”

“Phải cởi, không cởi sạch sẽ làm sao tôi giúp em thay quần áo được.”

Âm thanh Tịch Đăng có chút hỗn hển, “Cái đó không được, là chỗ đó...”

Âm thanh bị nuốt lấy, sau đó truyền đến tiếng nước khiến người ta đỏ mặt tim đập.

Rất lâu sau đó, mới nghe thấy âm thích mang chút tiếng cười của Chung Kỳ, “Nhóc con lừa đảo, em nhớ rõ cho tôi, chuyện tối hôm qua không thể coi như chưa từng xảy ra, sau này nếu em còn trở mặt không quen, vậy tôi chỉ có thể không quản thời gian địa điểm cho em một chút trừng phạt ngọt ngào, nhớ kỹ chưa?”

Lại một nụ hôn trên mặt.

Cùng với một tiếng đáp nhỏ xíu của Tịch Đăng.

Chung Kỳ giúp người trong ngực sửa sang quần áo xong, lau vệt nước nơi khóe mắt cậu, thương tiếc hôn lên tóc đối phương một cái, “Tôi từng kết giao một đối tượng, sau đó cô ấy chạy mất, tôi hy vọng em sẽ không như vậy. Ngoan, ra ngoài đi, đừng để người khác chờ lâu.”

Tịch Đăng rũ mắt chuẩn bị đi ra ngoài, lại bị người kéo, “Nhóc con lừa đảo, đừng chỉ đi như vậy, sẽ làm cho tôi hiểu nhầm em lại trở mặt không nhận người nữa.”

Tịch Đăng quay đầu, đôi mắt yên lặng nhìn chằm chằm Chung Kỳ, khoảng chừng ba giây sau, cậu liền bước qua, thân thủ ôm cổ Chung Kỳ, cho đối phương một nụ hôn ngọt ngào.

Chung Kỳ mỉm cười tiếp nhận.

Tịch Đăng đi ra khỏi phòng liền tình cờ gặp một người.

Trên mặt Kha Tư Vọng mang theo do dự nhìn cậu, âm thanh khản trương, “Em thấy tiền bối rất lâu chưa xuất hiện, liền đi tìm tiền bối.” Hắn dừng lại, “Em nghĩ tiền bối nên trang điểm lại, đặc biệt là môi.”

33. Chương 32: Vạn Nhân Mê 32

Edit: Thảo Lê

Khâu Đạt ngồi trên ghế sofa, hai mắt nhìn chằm chằm người đối diện, như đang nhìn phạm nhân, không chịu buông tha bất kỳ biến hóa nào trên mặt đối phương.

Hồi lâu, Khâu Đạt trầm giọng nói, “Tiểu Tịch, lần trước cậu nói thích Chung Kỳ có phải là nói giỡn hay không?”

Tịch Đăng nhìn thấy trong mắt đối phương có một tia khản trương, nhưng là đáp án của cậu nhất định phải đối phương thất vọng rồi, “Không phải.”

Gương mặt Khâu Đạt lập tức trầm xuống, hần đột nhiên đứng lên, mắt nhìn người ngồi trên sofa đối diện, nhỏ giọng nói, gần như nghiêng răng nghiêng lợi, “Tịch Đăng, cậu có biết mình đang nói gì không? Những lời này có thể hủy diệt tiền đồ của cậu, thế giới này vẫn chưa bao dung với đồng tính luyến ái, cậu có biết không? Cho dù bên Mỹ có cho phép đồng tính luyến ái kết hôn, nhưng Trung Quốc thì sao? Nếu để cho truyền thông biết xu hướng tình dục của cậu, sự nghiệp của cậu sẽ kết thúc.”

Nói xong, hần có chút suy sụp tinh thần mà ngẩng đầu lên, thân thủ vuốt trán.

“Tịch Đăng, tôi không thể nhìn cậu tự hủy diệt bản thân mình.”

Lần đầu tiên trong mắt Tịch Đăng mang theo một tia xin lỗi, “Đạt ca, xin lỗi.”

Khâu Đạt quay đầu nhìn cậu, “Nếu cậu muốn xin lỗi thì giữ khoảng cách với Chung Kỳ đi.” Nói đến đây, hần cười lạnh vài tiếng, “Lúc đó còn thắc mắc Chung Kỳ sao lại chủ động tìm tới cửa, hóa ra là nhìn chăm chăm miếng thịt mỡ tôi che chỗ hời lâu, y nghĩ hay lắm.”

Tịch Đăng kỳ thực rất muốn nói, là cậu theo dõi tảng mỡ dày Chung Kỳ kia.

Khâu Đạt nói, “Không được, cậu không thể ở lại đây, gần đây vừa vặn có bộ diễn ảnh hài kịch đưa ra lời mời, muốn cậu làm diễn viên phụ, phần diễn không nhiều, phỏng chừng một tuần liền quay xong, cậu hôm nay thu dọn hết đồ đạc, tôi không đi cùng được, để trợ lý đi cùng cậu.”

Tịch Đăng ngẩn ra, “Vậy album thì sao?”

Khâu Đạt lườm cậu một cái, “Nếu không phải mấy ngày vừa rồi tôi bận rộn muốn chết không thể nhìn chăm chăm cậu, cũng sẽ không để cậu rơi vào cái tình thế ngàn cân treo sợi tóc này, một tuần sau, tôi lại rảnh rồi rồi, album một tháng nữa mới tuyên bố, cậu đi một tuần cũng không có vấn đề gì.”

Tịch Đăng cuối cùng cũng chỉ có thể gật đầu, “Đã biết, Đạt ca.”

Khâu Đạt quyết định xong, liền lập kêu trợ lý đặt vé máy bay, chuẩn bị kỹ càng hành lý, xế chiều hôm đó người đã tới thành phố khác.

Khâu Đạt nhìn theo người sau khi lên máy bay, mới hài lòng gật đầu, chờ Tịch Đăng trở về, hần chắc chắn sẽ không để cho bọn họ có cơ hội tiếp xúc thân mật nữa.

Tịch Đăng ngày đây tiên đến đoàn kịch, trước tiên là quen biết với các diễn viên khác một chút, trợ lý nhận được yêu cầu của Khâu Đạt, lúc tới liền mua cà phê cùng với đồ ăn vặt, vốn định chuẩn bị mời khách ăn

cơm, nhưng là Khâu Đạt cân nhắc đến tính cách của Tịch Đăng, liền thôi, làm ít sai ít.

Trợ lý trước khi tới liền làm xong công tác, một đường dẫn Tịch Đăng đi làm quen.

Bất quá, Tịch Đăng lại ở trong đoàn kịch nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Vai chính thụ Kha Tư Vọng cũng ở đây.

Từ khi quay xong MV, Kha Tư Vọng liền tạm thời biến mất trước mặt Tịch Đăng, không nghĩ tới ở đây gặp được.

Kha Tư Vọng nhìn thấy Tịch Đăng, ánh mắt liền sáng lên, vội vã đi tới, “Tịch tiền bối, em nghe nói tiền bối là khách mời, thực sự là vui mừng muốn chết.”

Tịch Đăng khẽ gật đầu, rũ mắt xuống, che giấu cảm xúc nơi đáy mắt, “Cậu cũng ở trong đoàn kịch?”

Kha Tư Vọng cười, “Em ở đây đóng thế cho vai nam chính.”

Kha Tư Vọng trước khi chụp bộ ảnh ánh bình minh, hoàn toàn là diễn viên hạng ba, lẫn lộn lâu trong vòng cũng không ai biết.

Tịch Đăng cũng không lộ ra biểu tình đồng tình vân vân, như trước bảo trì gương mặt tiền bối không chút thay đổi, “Chúc cậu diễn tốt.”

Kha Tư Vọng ngẩn ra, sau đó cười xán lạn. Ai cũng biết thể thân không có cơ hội lộ mặt, nhưng mà Tịch Đăng còn cổ vũ hân hoan biểu diễn tốt.

Nhân vật Tịch Đăng đóng vai, chỉ là một người đi đường suýt bị nữ chính đang đi xe đạp đụng phải, bất quá vai diễn cũng như chính mình ngoài đời thực, một mình tinh suýt bị nữ chính đụng.

Bởi vì đóng vai chính mình, căn bản không nhiều lời kịch, Tịch Đăng chỉ có tổng cộng ba câu.

“Không sao.”

“Tôi không cần đến bệnh viện.”

“Tôi không phải Tịch Đăng.”

Lời kịch thiếu muối như vậy, kỳ thực chỉ cần Tịch Đăng xuất hiện là được rồi.

Tịch Đăng cơ hồ không có chuyện gì làm, ngoại trừ ở trong khách sạn, còn lại là nhìn Kha Tư Vọng diễn.

Đóng thế không dễ làm, những cảnh quay nguy hiểm đều tới tay hắn, vai nam chính sau đó quay bù cảnh đặc tả là được rồi.

Kha Tư Vọng thấy Tịch Đăng mỗi ngày đều tới xem hắn diễn kịch, hết sức cảm động, trợ lý mỗi ngày đều sẽ đem cà phê và đồ ăn vặt tới đoàn kịch, chỉ có mình Kha Tư Vọng sau khi nhận được, nhất định sẽ đến trước mặt Tịch Đăng tự mình nói cảm ơn. Tịch Đăng nhìn thấy biểu tình ngây thơ cùng với tràn trề hi vọng với tương lai trên mặt đối phương, liền không nhịn được từ trong túi lấy ra một khối sô cô la, “Cậu ăn cái này đi, rất ngọt.”

Vì vậy Kha Tư Vọng liên tiếp bốn ngày đều nhận được sô cô la của Tịch Đăng, Tịch Đăng tự nhiên cũng phát hiện ánh mắt Kha Tư Vọng nhìn mình càng ngày càng sáng, cậu nghĩ nghĩ, chết tiệt, vai chính thụ đừng nói là thích sô cô la của mình nhá.

Ngày thứ năm, Tịch Đăng kêu trợ lý đưa sô cô la cho Kha Tư Vọng, còn kêu trợ lý nói cho Kha Tư Vọng, không cần tự mình đến cảm ơn nữa.

Kha Tư Vọng nghe được lời trợ lý, cũng có chút sững người, trực giác quay đầu nhìn Tịch Đăng, lại phát hiện thanh niên một đầu tóc so với ánh sáng còn xán lạn hơn đã quay lưng đi ra ngoài.

Tịch Đăng mới vừa đi ra khỏi đoàn kịch, liền thấy một thanh niên tóc đen chân dài đứng dưới ánh mặt trời mỉm cười với cậu.

—— là Chung Kỳ.

Tịch Đăng hơi mở to mắt.

Chung Kỳ nhìn thấy đối phương vẽ mặt giật mình, nghĩ thầm đứa nhóc này thật đáng yêu, vẫy vẫy tay với cậu.

Tịch Đăng nhìn xung quanh một vòng, mới đi tới, cậu phải giương mắt lên mới có thể nhìn rõ đôi mắt Chung Kỳ. Bởi vì Chung Kỳ đứng ngược nắng, đôi mắt lúc này cũng trở nên đen thẳm, Tịch Đăng còn bắt được hình bóng mình trong đôi mắt đối phương.

Chung Kỳ thân thủ ôm vai Tịch Đăng, “Nhìn thấy anh có phải rất cảm động không?” Nói đến đây y như cười như không nói, “Người đại diện của em cũng thật lợi hại, kéo chân anh lâu như vậy.”

Tịch Đăng hơi nghiêng đầu nhìn y, “Đạt ca đã làm gì vậy?”

Chung Kỳ khẽ mỉm cười, dời đi đề tài, “Không nói cái này nữa. Lúc trước quên để lại phương thức liên lạc, nếu không cũng đã không kéo dài đến vậy.”

Tịch Đăng lại nói, “Đạt ca đã thay đổi số điện thoại của tôi rồi.”

Chung Kỳ bật cười, “Thật là lợi hại.” Y kéo Tịch Đăng tới một góc không người, mới to gan ôm chặt Tịch Đăng, “Đóng kịch vui không?”

Tịch Đăng nói, “Chỉ có một cảnh quay, đã quay xong.”

Chung Kỳ không hỏi Tịch Đăng vì sao quay xong rồi còn chưa trở về, y lấy tay nhéo mặt đối phương một cái, nhưng mà nhéo rất nhẹ, “Anh phát hiện em đã nói nhiều hơn trước kia rồi, rất tốt.”

Tịch Đăng nhú mày, lại nghe thấy Chung Kỳ nói, “Hừm, biểu tình cũng phong phú hơn trước đây, lúc trước hoàn toàn là một bộ người chết, khó coi chết đi được.” Nói xong, y không khách khí nở nụ cười.

Tịch Đăng từ trong ngực y tránh ra.

Chung Kỳ thân thủ kéo tay Tịch Đăng, ý cười đầy mắt càng đậm, “Được rồi, không đùa em nữa, em khi nào trở về?”

“Hôm sau.”

Chung Kỳ gật đầu, còn nói, “Em vừa rồi sao lại ra ngoài một mình, phải có trợ lý đi cùng chứ.”

Tịch Đăng trả lời, “Trợ lý ở bên trong phát đồ ăn, tôi mới đi ra trước.” Tịch Đăng nghĩ đến một chuyện, liền thử thăm dò, “Kha Tư Vọng cũng ở nơi đây.”

“Ai?” Chung Kỳ nhú mày.

Thần sắc trong mắt Tịch Đăng hơi chút biến hóa.

Chung Kỳ nhưng lại lập tức nói, “Hừm, anh biết ai rồi, là nam sinh trong MV của em, lại nói hôm đó ngoài phòng thay đồ anh nghe được em nói chuyện với cậu ta.” Y cúi đầu để sát vào mặt Tịch Đăng, khoảng cách gần nhìn chăm chăm đôi mắt màu xanh thẫm, “Em rất chú ý đến cậu ta, đúng không?”

Còn không phải là bởi vì đó là nhân vật chính thụ của anh.

Tịch Đăng không né khỏi Chung Kỳ, nhẹ giọng nói, “Tôi không chú ý cậu ta, anh chừng nào thì chụp ảnh?”

Chung Kỳ hơi đứng dậy, “Không vội, anh bây giờ còn chưa hiểu rõ về em.”

Tịch Đăng tránh tay y ra, “Tẻ nhạt.”

Chung Kỳ có chút bất đắc dĩ, “Tính cách này của em, sau này gặp mặt, có muốn anh đem thêm chai rượu hay không?”

Tịch Đăng lần này căn bản không đáp lời Chung Kỳ, bắt quá Chung Kỳ cứng rắn ôm giai nhân vào trong ngực, đã biểu diễn tính chiếm hữu như cậu muốn, tâm tình cậu tự nhiên cũng tốt lên.

Tịch Đăng tiến tòa đại thần Chung Kỳ đi, không nghĩ tới liền bắt gặp Kha Tư Vọng.

Lần này ánh mắt Kha Tư Vọng nhìn cậu lại càng kỳ quái.

Cảm xúc nơi đáy mắt Tịch Đăng khẽ động, Kha Tư Vọng bây giờ đang cảm thấy hình tượng tiền bối sụp đổ sao? Sao lại dùng ánh mắt phức tạp nhìn cậu như vậy, có chút tức giận lại có chút đau đớn.

Tịch Đăng nghĩ một hồi, liền trực tiếp coi như không thấy Kha Tư Vọng khối đá chặn đường này, từ từ bước đi.

Nhưng là lại bị Kha Tư Vọng kéo lại, Kha Tư Vọng mang theo căng thẳng nói, “Tiền bối, tiền bối cùng với ngài Chung....” Hắn đã biết thân phận Chung Kỳ.

Tịch Đăng hơi quay đầu nhìn hắn, tựa hồ đang chờ hắn nói xong.

Kha Tư Vọng cắn môi, “Tiền bối, tiền bối cùng với ngài Chung là một đôi sao?”

Tịch Đăng tránh khỏi tay hắn, bước đi, hắn đi rất dứt khoát, tựa hồ Kha Tư Vọng đang hỏi một vấn đề không có chút dinh dưỡng.

Kha Tư Vọng xoay người, cánh tay vừa bị tránh ra nắm chặt lại.

Tịch Đăng mới vừa xuống máy bay, liền nhận được tin nhắn Chung Kỳ.

“Đêm nay không có việc gì ghé qua nhà anh chút đi.”

Ký tên là CK.

Là Chung Kỳ lần trước tìm đến để lại phương thức liên lạc.

Tịch Đăng nhìn thấy Khâu Đạt đứng cách đó không xa vẫy tay với cậu, cất điện thoại vào lại trong túi áo.

Cậu cũng chỉ còn cách làm một miếng thịt mỡ phản nghịch, phụ lòng Khâu Đạt mà thôi.

Thế nhưng cậu không nghĩ tới Khâu Đạt sau khi dẫn cậu lên xe, chuyện đầu tiên làm là lôi điện thoại trong túi cậu ra, với mặt khẩu cậu đặt, Khâu Đạt ngay lập tức mở được, sau đó thấy được tin nhắn Tịch Đăng vẫn chưa kịp xóa.

Khâu Đạt lập tức trừng miếng thịt nhà mình không chịu nghe lời một cái, sau đó nhìn chăm chăm màn hình cười lạnh một tiếng, liền bắt đầu trả lời.

Gửi lại cho Chung Kỳ xong, xóa tin nhắn, Khâu Đạt bắt đầu xem lịch sự trò chuyện, phát hiện không có vết tích, dứt khoát tắt máy sau đó bỏ vào trong túi sách của mình.

Tịch Đăng phát hiện cái tảng đá lớn nhất ngăn chặn nhiệm vụ của mình không phải nhân vật chính thụ mà là người đại diện tri kỷ của mình.

Đêm đó, Chung Kỳ ngồi ở sofa chờ đến hừng đông, cũng không đợi được miếng thịt tươi của mình.

Y nở nụ cười, điện thoại gọi đến đều là không tín hiệu.

—— “Đêm nay không có việc gì ghé qua nhà anh chút đi.”

—— “Em nhất định sẽ đến.”

34. Chương 33: Vạn Nhân Mê 33

Edit: Thảo Lê

Chung Kỳ cứ như vậy liên tiếp mấy ngày, mỗi lần đi công ty, đều chỉ nhìn thấy Khâu Đạt. Khâu Đạt nhìn thấy y, đều rất khách khí, sau đó nói Tịch Đăng bận quá, vội vàng chuyển album mới.

Chung Kỳ đến lúc này sao còn không biết Khâu Đạt cố ý, y ngồi trên sofa phòng tiếp khách, tốt tính mà

cười, “Ngài Khâu có thể không biết, tôi đã nhận công việc làm bìa album. Hôm nay tới, kỳ thực là vì việc này.”

Khâu Đạt nghe vậy liền lấy lịch trình ra, quay chụp bìa album là do một nhiếp ảnh gia cũng khá nổi danh trong giới phụ trách.

Chung Kỳ liếc mắt nhìn, nhắc nhở: “Ngài Khâu nhìn điện thoại một chút đi.”

Khâu Đạt lấy điện thoại ra, liền thấy giám đốc gửi tới tin nhắn. Hắn nhăn mày, thấy gương mặt Chung Kỳ cười tới vô cùng xinh đẹp, liền biết người này không hề giống với những người đã từng quần lấy Tịch Đăng.

“Bọn họ hiện tại đang luyện tập ca khúc mới, quay chụp bìa album theo kế hoạch ban đầu là thứ sáu tuần này, cũng chính là ngày mai.”

Chung Kỳ đứng lên, “Vậy ngay mai tôi quay lại.” Y nhìn đồng hồ một chút, “Khoảng 9 giờ là được, tôi hi vọng lúc đó không thiếu một ai.”

Nói xong, y gạt đầu với Khâu Đạt, liền bước đi.

Thứ sáu, Chung Kỳ đi tới công ty.

Quả nhiên người đầu tiên nhìn thấy là Khâu Đạt.

Bất quá, Chung Kỳ thấy được năm tiểu thịt tươi đứng sau Khâu Đạt.

Tầm mắt của y lướt qua gương mặt từng người một lần, cuối cùng dừng lại trên mặt Tịch Đăng, nở nụ cười.

Nụ cười kia như cầu vồng sau cơn mưa, lập tức làm long lanh đôi mắt người xung quanh.

Khâu Đạt: Ha ha, không biết xấu hổ.

Bốn tiểu thịt tươi: Cậu nam nam.

Tịch Đăng liếc nhìn Khâu Đạt, lại nhìn Chung Kỳ, sau liền thu hồi tầm mắt.

Chung Kỳ lúc chụp ảnh rất chuyên nghiệp, lúc đó trong mắt y chỉ có camera cùng với quang cảnh hiện ra bên trong camera.

Y không hề làm chuyện riêng nhìn Tịch Đăng dù chỉ một cái.

Bất quá lúc không làm việc, Chung Kỳ sẽ một mặt cười xấu xa nhìn chăm chăm Tịch Đăng.

Chung Kỳ thừa dịp Khâu Đạt bị gọi đi liền lập tức chặn người trong phòng thay đồ, đồng thời khóa trái cửa.

Tịch Đăng nhìn thấy Chung Kỳ, cũng nhẹ cười với y một cái.

Chung Kỳ chặn người vào trong góc tường, “Điện thoại của em đâu?”

Tịch Đăng thành thật mà nói, “Ở chỗ Đạt ca.”

“Thật sự là một tên cáo già.” Chung Kỳ thấp giọng nói, sau đó ôm lấy Tịch Đăng, “Có nhớ anh không?”

Tịch Đăng chậm rãi đưa tay ra ôm Chung Kỳ, động tác này làm cho Chung Kỳ hơi nhú mào.

“Em sẽ nói chuyện với Đạt ca, để anh ấy ủng hộ chúng ta.”

Chung Kỳ sờ mặt Tịch Đăng, kỳ thực y muốn sờ tóc, thế nhưng sợ làm hỏng kiểu tóc đối phương, cảm nhận được xúc cảm non mềm dưới tay, “Không sao đâu, giao cho anh là được.”

Chung Kỳ rời phòng trước, Tịch Đăng đi ra sau, thế nhưng không nghĩ tới, cậu vừa ra liền tình cờ gặp được một người quen thuộc ——

Kha Tư Vọng.

Kha Tư Vọng thấy ánh mắt Tịch Đăng, liền chủ động giải thích, “Em ở đoàn kịch cũng tới giai đoạn kết thúc rồi, sau đó lại nhận được thông báo MV mới của tiền bối còn phải bù thêm mấy cảnh.”

Hình như cậu đã nghe Khâu Đạt nói việc này, bảo là MV cần bổ sung thêm một số cảnh quay.

Tịch Đăng thu hồi tầm mắt, chuẩn bị rời đi, thế nhưng Kha Tư Vọng lại nói, “Tịch tiền bối, tiền bối vẫn chưa trả lời câu hỏi của em, tiền bối và...”

Kha Tư Vọng còn chưa dứt lời liền bị Tịch Đăng tàn nhẫn bóp cổ, Tịch Đăng áp chế người trên tường, hơi nghiêng người, âm thanh rất lạnh, “Tại sao lại muốn hỏi thăm chuyện của y?”

Gương mặt Kha Tư Vọng bị bóp đến hồng, căn bản không nói ra lời.

Tịch Đăng ném câu đó sau liền rời đi.

“Đừng tới trêu chọc y.”

Tịch Đăng vừa buông lỏng tay, Kha Tư Vọng liền rơi xuống đất ho khan.

Chờ hãn khôi phục như cũ, thanh niên tóc vàng mắt xanh đã sớm không thấy bóng.

Hãn đưa tay sờ cổ mình, rũ xuống mắt.

Chung Kỳ tuy rằng kêu Tịch Đăng đừng nhúng tay, thế nhưng Tịch Đăng cuối cùng vẫn tìm Khâu Đạt.

Cậu trực tiếp đi cầu Khâu Đạt, “Đạt ca, em thật sự thích anh ấy, van cầu anh, Đạt ca.”

Khâu Đạt đương nhiên phát hiện Tịch Đăng khoảng thời gian này mất tập trung, hơn nữa hãn cũng phát hiện Tịch Đăng thay đổi, biểu tình cùng lời nói so với trước đây nhiều hơn, đây là bệnh tình đã phát triển theo chiều hướng tốt.

Tựa hồ, so với tiền đồ, bệnh tình Tịch Đăng càng quan trọng hơn.

Thế nhưng Khâu Đạt vẫn không yên lòng Chung Kỳ, vì vậy liền nói, “Tiểu Tịch, rất nhiều nam nhân chỉ là vui đùa một chút mà thôi, cậu trong khoảng thời gian này tập trung lực chú ý lên trên album đã, không cần phải gặp y, nếu như y thích cậu, tự nhiên sẽ nguyện ý chờ cậu.”

Lần chờ đợi này rỗng rã ba tháng.

Từ lúc nhóm Tịch Đăng ra album mới, đến tuyên truyền album, họp fan, tham gia chương trình tạp kỹ vân vân.

Chờ Tịch Đăng rảnh rồi, đã là ba tháng sau.

Tịch Đăng việc đầu tiên là gọi điện thoại, Chung Kỳ nhận điện thoại, thế nhưng y nói y hiện tại không có ở đây, đang ở Tây Tạng.

Âm thanh Tịch Đăng lập tức u oán, “Anh sao lại đi Tây Tạng?”

Chung Kỳ khẽ cười, “Ai biểu em vì công tác lạnh nhạt với anh ba tháng, không cho anh vì công tác mà lạnh nhạt em? Ngoan, chờ anh một tuần, anh sẽ trở lại.”

Cúp điện thoại xong, Chung Kỳ lúc này đang ở trong khu di tích, bức họa trong chùa miếu được bảo tồn phi thường hoàn mỹ, sắc thái tươi đẹp. Y thấy những bức họa kia, ánh mắt sâu thẳm.

Chung Kỳ lúc trở về, Tịch Đăng như chú chim nhỏ vui sướng chủ động tới nhà đối phương, nhào vào lòng ngực đối phương.

Khâu Đạt thật vất vả ngằm đồng ý hành vi của Tịch Đăng.

Chung Kỳ bị Tịch Đăng nhiệt tình như vậy làm cho hết hồn, sau đó nhìn thấy lỗ tai đối phương đỏ rực, liền khẽ cười sờ lên, “Cái tai lợn này có thể ăn với cơm rồi.”

Tịch Đăng không nói gì, chỉ là lỗ tai đỏ hơn.

Chung Kỳ vuốt vành tai đối phương, “Nhớ anh như vậy?”

Tịch Đăng ở trong lòng Chung Kỳ gần như không thấy mà gật đầu một cái.

Hai người nói một hồi sau, Tịch Đăng đột nhiên ngẩng đầu lên hôn Chung Kỳ, ánh mắt Chung Kỳ lóe lên kinh ngạc.

Tịch Đăng hơi híp mắt, động tác của cậu lúc này ngây ngô mà lớn mật, lúc cậu chuẩn bị sờ tay vào quần áo Chung Kỳ, Chung Kỳ rốt cục nắm tay Tịch Đăng lại, nhẹ nhàng đẩy người ra.

Chung Kỳ chỉ làm như không thấy ánh mắt kinh ngạc cùng với tổn thương của Tịch Đăng, cậu lúc tỉnh táo có thể làm những hành động như thế này, quả thật là tiến bộ rất lớn.

Chung Kỳ nắm tay cậu, nhẹ giọng dỗ, “Anh ở Tây Tạng chụp rất nhiều ảnh, có muốn xem một chút không?”

Đôi mắt Tịch Đăng chớp chớp, liền đến gần định hôn Chung Kỳ, Chung Kỳ một tay ngăn lại, “Tịch Đăng.” Trong thanh âm ẩn giấu uy hiếp.

Tịch Đăng lui về sau một bước, tùy theo Chung Kỳ lời kéo cậu tiến vào thư phòng.

Chung Kỳ sau khi vào thư phòng, liền đưa camera cho Tịch Đăng, Tịch Đăng không hứng thú với những thứ này. Chung Kỳ cũng phát hiện, liền thả camera xuống, nói với Tịch Đăng, “Em đi ăn chút gì đi, anh chỉnh sửa hình một chút.”

Tịch Đăng u oán nhìn, Chung Kỳ đặt một nụ hôn lên trán Tịch Đăng, “Ngoan, đi đi, anh gần đây nhiều việc quá.”

Tịch Đăng không thể làm gì khác hơn là đi xuống nhà bếp, lấy chút hoa quả cùng với thịt nguội mang lên, cậu cố ý chỉ lấy một cái cái nữa, định dứt cho Chung Kỳ ăn.

Tịch Đăng bưng hoa quả, thịt nguội lên, Chung Kỳ còn đang nhìn máy tính.

Tịch Đăng thấy trên bàn để máy tính có mấy tờ giấy, mà đặt ở trên cùng là kế hoạch về bộ ảnh ảnh bình minh, cậu đặt đĩa sang một bên, cầm lên, chỉ có một tờ giấy.

Cậu nhìn một chút, mới hỏi Chung Kỳ, “Đây là cái gì?”

Chung Kỳ cũng không quay đầu lại, “Ảnh bình minh, chủ đề bộ ảnh mới của anh.”

Tịch Đăng ở phía trên thấy được tên của Kha Tư Vọng, thì ra làm tới mức này rồi vẫn không thay đổi được nguyên văn.

“Người mẫu là Kha Tư Vọng?”

Chung Kỳ lúc này rốt cục quay đầu lại, y đứng lên, nở nụ cười với Tịch Đăng, rút tờ giấy trong tay đối phương ra, “Sao đột nhiên em lại quan tâm tới cái này?”

Tịch Đăng rũ mắt, “Em không thích cậu ta, có thể đổi người khác sao?”

Ánh mắt Chung Kỳ rất bình tĩnh, “Anh cảm thấy cậu ta là thích hợp nhất.”

Tịch Đăng chậm chậm ôm lấy Chung Kỳ, nhắc mắt nhìn về phía Chung Kỳ, ánh mắt khẩn cầu, “Chung Kỳ.”

Chung Kỳ nhìn gương mặt được tạo hóa chiểu cố này, đưa tay sờ lên, dừng lại bên cạnh đôi mắt đối phương, thậm chí còn sờ lông mi dày rậm của đối phương, “Chuyện gì?”

Tịch Đăng nhón chân lên hôn lên mặt Chung Kỳ một chút, thanh âm rất nhẹ, “Em không được sao?”

Thanh âm Chung Kỳ bình tĩnh đến mức lạnh khốc, “Em không thích hợp cái này, anh đã chọn cái tốt hơn cho em.”

“Nhưng là em không thích cậu ta.”

Chung Kỳ nói, “Yêu thích cũng không thể dùng để ăn, em cho dù không thích cậu ta cũng không thể thay đổi sự thật cậu ta là người mẫu của bộ ảnh ánh bình minh này.”

Tịch Đăng nghe vậy, liền buông lỏng tay ôm Chung Kỳ ra, mặt lạnh như băng sương, đây là lần đầu tiên cậu dùng biểu tình băng lãnh như vậy đối diện với Chung Kỳ, lời nói ra cũng không bình tĩnh như mọi khi.

“Chung Kỳ, anh thích cậu ta đúng không?”

Chung Kỳ nói, “Không có.”

Tịch Đăng rất nhanh hỏi vấn đề thứ hai, “Vậy anh thích em sao? Không, anh yêu em sao?”

Chung Kỳ cười khẽ một tiếng, “Thích chứ không yêu.”

Tịch Đăng lui về sau một bước, “Anh không chạm vào em là vì lý do này?”

Chung Kỳ nhìn cậu, ánh mắt lóe lên thương hại, “Nhóc con lừa đảo, anh không chạm vào em là tốt cho em, một nam nhân nếu như ở cùng với em chỉ vì muốn lên giường, nam nhân này sẽ yêu em sao?”

Tịch Đăng bật cười, một đôi mắt xanh sẫm giấu diếm điên cuồng, “Nhưng là anh ngay cả lên giường với em cũng không muốn, anh hối hận rồi đúng không? Giống như mẹ em, hối hận vì ở cùng với ba em, đúng, đúng là như vậy.” Cậu nhìn chăm chăm Chung Kỳ, “Anh thích Kha Tư Vọng, anh yêu cậu ta, anh không yêu em.”

Chung Kỳ nhú mày lại, “Em sao lại chỉ từ một bộ ảnh mà kéo sang được chuyện này?”

Tịch Đăng nói, “Vậy anh bây giờ lên giường với em.” Nói xong, cậu liền xông tới nâng mặt Chung Kỳ, trực tiếp hôn lên, vài giây sau, Tịch Đăng liền buông lỏng ra, trên môi của cậu dính vết máu, Chung Kỳ vừa mới tàn nhẫn cắn môi cậu.

Chung Kỳ đẩy Tịch Đăng, “Em đừng giả vờ tự ái.”

Chung Kỳ nói xong, liền chuẩn bị đi, lại bị Tịch Đăng kéo lại, “Chung Kỳ, anh muốn đi đâu?”

“Tôi đi ra ngoài.”

Tịch Đăng thoát nhìn rất đáng thương, nhưng người này ngay cả ánh mắt cũng không cho cậu một cái, “Không cần đi, anh muốn tìm Kha Tư Vọng đúng không, ba tháng này anh đều ở cùng với cậu ta đúng không?”

Chung Kỳ muốn thu tay lại, lại bị Tịch Đăng kéo chặt, y dùng khí lực rất lớn, cánh tay Chung Kỳ đã đỏ lên.

“Cậu bị hoang tưởng hả? Thần kinh.”

Đôi mắt Tịch Đăng đã đỏ lên, đôi mắt như bảo thạch kia lúc này long lanh ánh nước, “Chung Kỳ, đừng rời bỏ em, đừng để em lại một mình, em không có bệnh, em là người bình thường.”

Chung Kỳ quay đầu lại nhìn cậu, ánh mắt rất lạnh, “Tôi không có tâm tình nhường cậu cố tình gây sự, từ lúc tôi quen biết cậu, cậu lúc nào có bộ dáng như người bình thường không? Ngoại trừ khuôn mặt này, cậu còn có được cái gì?”

Tịch Đăng run lên, tay cậu run run, Chung Kỳ nhân cơ hội tránh khỏi.

Tịch Đăng đôi mắt mở to, “Em chỉ muốn anh đổi người khác.”

Chung Kỳ nhìn cậu, “Tôi đã nói là không thể, là cậu đang cố tình gây sự với tôi.”

“Chúng ta là người yêu, một yêu cầu đơn giản như vậy cũng không được sao?”

Chung Kỳ trầm giọng nói, bên trong câu nói đều lộ ra băng lãnh, “Công việc là công việc, còn có, tôi chừng từng thừa nhận chúng ta là người yêu.”

Nước mắt Tịch Đăng lập tức lăn xuống, cậu đột nhiên bắt được tay Chung Kỳ, cúi đầu, liền cắn xuống.

Cậu cắn vô cùng tàn nhẫn, nước mắt từng giọt rơi xuống tay Chung Kỳ.

Cậu cúi đầu, không nhìn thấy tâm tình phức tạp trong mắt Chung Kỳ.

Tịch Đăng cắn chảy máu tay, mới buông tay đối phương ra.

Chung Kỳ thu hồi tay lại, cũng không nhìn thương thế của mình, “Tôi đi được chưa?”

Tịch Đăng không còn khóc nữa, vẻ mặt nhìn qua có chút mê man, “Đừng đi, Chung Kỳ, anh đổi ai cũng được, chỉ cần không phải cậu ta có được hay không?”

Âm thanh Chung Kỳ rất rõ ràng, “Không thể.” Nói xong, y xoay người rời đi.

Y mới đi mấy bước, liền nghe thấy phía sau truyền đến tiếng thét chói tai gần như tê tâm liệt phế.

Là âm thanh Tịch Đăng, “Chung Kỳ, anh nếu đi, em liền từ nơi này nhảy xuống.”

Bước chân Chung Kỳ ngừng lại, không hề quay đầu, “Cậu bị điên rồi, cậu thích thì nhảy đi.”

Tịch Đăng ngồi trên trên bệ cửa sổ, một chân đã bước ra ngoài.

Bên ngoài là bầu trời trong xanh, mây trắng như tơ, chim muông bay lượn giữa bầu trời, Tịch Đăng đưa tay ra ngoài cửa sổ.

“puisquej ‘illedevipli,

delamainpuisquej ‘de,

rrédansl ‘ombre. puisquejeurs,

t ‘mystérieuxvoix;

quejevousaivupleurer,

voissourire, j ‘rebouche, lesyeuxdanslesyeux...”

Âm thanh trầm thấp dịu dàng, lẩm nhẩm một bài thơ ca nước Pháp, tiếng pháp là ngôn ngữ được công nhận là êm tai nhất trên thế giới, thơ ca này nghe tình cảm như vậy, thế nhưng trong mắt Tịch Đăng tất cả đều là u buồn.

Chung Kỳ nghe được, y không biết tiếng pháp, tự nhiên cũng không biết Tịch Đăng đang hát gì.

Nhiều năm sau đó, Chung Kỳ lần thứ hai nghe được bài thơ ca này, y liền xông lên nắm lấy người đang ngâm thơ kia, hỏi ý nghĩa của nó.

Sau đó Chung Kỳ liền rơi nước mắt, y cuối cùng đã hiểu được ý nghĩa của bài thơ kia, nhưng mà thanh niên tóc vàng mắt xanh này đã đi mất rồi.

35. Chương 34: Vạn Nhân Mê 34

Edit: Thảo Lê

Cửa bị đóng lại, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Rất lâu sau đó, Tịch Đăng nhìn lại phía sau, không có một ai, Chung Kỳ đi. Tịch Đăng cũng thu chân lại.

Tịch Đăng suy tư, sao lại như vậy, ba tháng cậu không có ở đây đã xảy ra chuyện gì?

Là bản thân mình vẫn không đánh bại được duyên phận của vai chính công thụ sao? Không đúng, phản ứng của Chung Kỳ không đúng, chuyện này tuyệt đối có vấn đề.

Tịch Đăng từ trên bệ cửa sổ đi xuống, phủi quần áo, rời khỏi nhà Chung Kỳ.

Lúc trở lại phòng, bốn người chỉ có Vệ Lăng không ở, ba người còn lại đang ở phòng khách chơi đánh bài.

Đường Bích Nam nhìn thấy Tịch Đăng, liền chào một tiếng, “Tiểu Tịch, có muốn lại đây chơi không?”

Tịch Đăng không lên tiếng trực tiếp đi lên lầu, Đới Khiêm lại a một tiếng, sau đó hô to gọi nhỏ, “Tịch Đăng, cậu khóc sao? Đôi mắt đều sưng lên.”

Bọn họ cũng đều biết Tịch Đăng tới gặp Chung Kỳ, nhưng là bây giờ...

Bầu không khí lập tức liền lúng túng.

Tịch Đăng bị câu nói của Đới Khiêm làm cho dừng bước, tay để bên người giật giật, sau đó âm thanh rất nhẹ nói, “Tôi không khóc.” Liền lên lầu trở về phòng.

Đới Khiêm thu tầm mắt lại, “Hình như vừa khóc xong.”

Tạ Bách đánh một lá trong tay ra, “Không phải hình như, chính xác là thế, đã lớn như vậy, còn khóc nhè.”

Đường Bích Nam cũng đánh ra một tấm, “Nói không chừng là thất tình.”

Đới Khiêm nói, “Vậy thì Đạt ca chắc chắn sẽ vui vẻ, chúng ta có nên gọi báo tin vui này cho Đạt ca không?”

Tạ Bách trừng Đới Khiêm một cái, “Cậu mau đánh đi.” Chờ Đới Khiêm đánh xong, hắn lại nói, “Cậu có

bị ngốc không? Lỡ như bọn họ chưa chia tay, chỉ mới cãi nhau thì sao? Nói dối quân tình, tội chết có thể miễn, nhưng mà trừng phạt khó có thể tha. Haha Thắng rồi!”

Đường Bích Nam ngẩn ra, “Ngọa tào, nhanh như vậy.”

Tạ Bách nở nụ cười, “Nhắc nhở một chút, hai người không còn dư gì nữa đâu.”

Đường Bích Nam và Thương Khiêm liếc mắt nhìn nhau, trăm miệng một lời nói, “Không chơi nữa, thua cả một buổi trưa, đồ ăn vặt hết rồi.”

Đường Bích Nam không đánh bài nữa, liền lén lút chạy tới phòng Tịch Đăng, hấn gõ cửa một cái, bên trong truyền đến âm thanh.

“Vào đi.”

Đường Bích Nam mở cửa đi vào, Tịch Đăng ngồi ở trên ghế sofa, đang nhìn ngoài cửa sổ, tựa hồ đang ngăn người.

Hắn trở tay đóng cửa lại, đi tới, “Tiểu Tịch, cậu bị sao vậy?”

Tịch Đăng lắc đầu.

Đường Bích Nam thở dài, con người chuyển một vòng, “Kỳ thực, thất tình cũng không phải chuyện xấu, Đạt ca cũng không hy vọng cậu nói chuyện yêu đương, huống chi tôi thấy Chung Kỳ một bụng ý xấu, khuôn mặt lại như thế, phỏng chừng lợi dụng nghề nghiệp của mình làm chuyện xấu không ít.”

Tịch Đăng lại quay đầu, “Đạt ca?”

Đường Bích Nam không rõ vì sao, “Hả?”

Tịch Đăng giấu nghi hoặc trong đáy mắt, rũ mắt xuống, “Tôi không sao, cậu đi ra ngoài đi.”

Mới vừa ngồi chưa tới năm phút đồng hồ liền bị tiễn khách, Đường Bích Nam có chút u oán.

Màn đêm thăm thẳm, Tịch Đăng mới vừa tắm rửa xong, đi tới bên cạnh cửa sổ sát đất, chuẩn bị mở rèm cửa sổ ra, thế nhưng mới vừa kéo một cái liền bất ngờ ở nhìn thấy một bóng người dưới lầu.

Thân ảnh kia đứng dưới ánh đèn đường, cũng không chú ý tới động tĩnh nhỏ nơi rèm cửa.

Tịch Đăng liếc mắt một cái liền nhận ra người kia ——

Là Chung Kỳ.

Tịch Đăng lập tức quay người tùy tiện mặc quần áo, đi xuống dưới lầu.

Lúc Tịch Đăng lao ra khỏi nhà, người đứng dưới ánh đèn vẫn chưa đi.

Chung Kỳ toàn thân một bộ đồ đen, đèn đường chiếu trên người, hiện ra vẻ cô tịch vô cùng, y ngẩng đầu, nhìn về phía gian phòng vẫn còn sáng đèn.

Tịch Đăng dừng lại, đột nhiên hô một tiếng với người kia, “Chung Kỳ.”

Chung Kỳ nghe được, quay đầu lại, lúc nhìn thấy Tịch Đăng, Chung Kỳ đầu tiên là nở nụ cười, sau đó chợt thu lại, liền chạy đi.

Tịch Đăng ngẩn ra, nhanh chóng đuổi theo.

“Chung Kỳ, Chung Kỳ.” Mặt sau vẫn luôn truyền đến tiếng kêu của Tịch Đăng.

Chung Kỳ chỉ coi như không nghe, vẫn luôn chạy về phía trước, mãi đến tận khi nghe được phía sau truyền đến một tiếng thét ngắn mà dồn dập —— “A!”

Sau đó lập tức yên tĩnh lại, không có tiếng chạy, cũng không có tiếng kêu của Tịch Đăng.

Chung Kỳ dừng chân lại, gương mặt như tranh vẽ xuất hiện biểu tình phức tạp, cuối cùng vẫn quay đầu lại tìm Tịch Đăng.

Đã trễ thế này, trời cũng trở lạnh, Tịch Đăng chỉ mặc một bộ đồ ngủ, nếu như có chuyện thì làm sao bây giờ?

Nghĩ tới đây, Chung Kỳ chạy nhanh hơn, một bên chạy một bên gọi, “Tịch Đăng, Tịch Đăng, em ở đâu?”

Đột nhiên từ bên trong bóng tối lao ra một thân ảnh, động tác nhanh chóng ôm lấy y.

Chung Kỳ lập tức dừng lại.

Tịch Đăng nhìn chăm chăm Chung Kỳ, trong đôi mắt màu xanh sẫm kia có quá nhiều tâm tình, Chung Kỳ nhìn không thấu.

“Chung Kỳ, anh đang lừa em.” Tịch Đăng khẳng định, “Anh nhất định có việc gạt em, có đúng hay không?”

Chung Kỳ gỡ bỏ tay Tịch Đăng, sắc mặt vốn lo lắng lập tức biến thành lạnh lùng, “Không có.”

Tịch Đăng liền kéo quần áo Chung Kỳ, “Anh đang nói dối.” Trong thanh âm Tịch Đăng mang theo âm ỨC, “Anh không lừa em, tại sao lại còn lén tới nhìn em?”

Chung Kỳ thần sắc lạnh nhạt, nghe được lời Tịch Đăng, khẽ cười, “Tôi chỉ lo nếu cậu chết thật, lúc đó tôi lại gặp phiền toái.”

Tịch Đăng nói, “Vậy sao vừa rồi anh quay lại tìm em?”

Chung Kỳ không hề tránh ánh mắt Tịch Đăng, “Lý do cũng giống như lúc này.”

Tịch Đăng túm chặt quần áo Chung Kỳ, “Nếu là như vậy, sao hồi chiều không ngăn em lại?”

Chung Kỳ nghe được câu này, tỏ vẻ không có chuyện gì, “Thư phòng cậu muốn nhảy ở lầu hai, bên dưới đều là thảm cỏ.” Nghĩa bóng là Tịch Đăng dù có nhảy không chết được.

Tịch Đăng nói, “Cũng sẽ chết người.”

Chung Kỳ cúi đầu gỡ tay Tịch Đăng ra, từng ngón một kéo, “Được rồi, cậu đã không có việc gì, tôi đi đây, buổi tối trời lạnh, cậu nên về sớm.”

Chung Kỳ gỡ bỏ ngón nào, Tịch Đăng liền nhanh chóng nắm lại, ngón tay đều đã đỏ lên, mà vẫn không chịu buông, “Anh nhất định có việc gạt em, phản ứng của anh quá kỳ quái.”

Chung Kỳ ngẩng đầu, ánh mắt như đang nhìn đứa nhỏ cố tình gây sự, “Không có, tôi chẳng qua cảm thấy chúng ta không hề thích hợp, trong thế giới của tôi, công việc là quan trọng nhất, tôi không thể từ bỏ công việc mà phối hợp với cậu gây sự.”

Biểu tình Tịch Đăng có chút tổn thương, chóp mũi có chút hồng. Cậu hít mũi, gió lạnh thổi vào có chút lạnh, “Em không có cố tình gây sự, Chung Kỳ, em chỉ muốn anh đổi người khác.”

“Nếu như tôi nói không thì sao?”

Biểu tình Tịch Đăng lập tức cứng lại, sau đó mới nói, “Tại sao, em thì không được sao, em có chỗ nào không bằng cậu ta?”

Chung Kỳ rốt cục kéo được tay Tịch Đăng ra, xác thực mà nói là Tịch Đăng không nắm chặt quần áo Chung Kỳ như trước nữa, “Không có ai so với cậu ta thích hơn ánh bình minh hơn.” Tịch Đăng đột nhiên Chung Kỳ ra, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, bên trong là bài xích và xa lánh. “Anh rút đi, tôi không cần, mẹ tôi không cần tôi, tôi cũng không cần anh nữa.”

Nói xong, cậu liền quay người chạy, tốc độ rất nhanh.

Chung Kỳ đứng tại chỗ, nhắm mắt lại, ở trong lòng cười khổ. Đột nhiên ánh mắt y trùng lớn ——

Người trước mặt đột nhiên quỳ trên mặt đất, sau đó ngã xuống.

Chung Kỳ vọt tới.

Trong nháy mắt chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập.

“Thịch, Thịch, Thịch...”

————

Khâu Đạt đâm một cú vào mặt Chung Kỳ, trực tiếp đánh Chung Kỳ lui lại vài bước.

“Rút đi, đừng đứng ở đây.”

Chung Kỳ quay đầu lại, lau vết máu nơi khóe miệng.

Ánh mắt của y rất bình tĩnh, “Chờ cậu ấy tỉnh lại tôi sẽ đi.”

Khâu Đạt cười lạnh, “Yên tâm, tiểu Tịch chỉ là nhất thời tức giận, còn chưa chết được.”

Chung Kỳ như không nghe thấy Khâu Đạt châm chọc, ” Chờ cậu ấy tỉnh lại tôi sẽ đi.”

Khâu Đạt nhìn Chung Kỳ như nhìn kẻ thù, triệt để trở mặt với Chung Kỳ, nói chuyện không chút khách khí, trên thực tế, hẳn cũng không muốn khách khí, “Mày còn muốn hại cậu ấy thế nào nữa? Chờ cậu ấy tỉnh, ha ha, mày cho rằng cậu ấy còn muốn nhìn thấy mày sao? Nói trắng ra là, người thích cậu ấy không phải hàng trăm thì cũng hàng vạn, không cần để cho mày chà đạp.”

Chung Kỳ há miệng, cổ họng lạnh lẽo, “Xin lỗi, xin để cho tôi ngồi đây chờ cậu ấy tỉnh.”

Khâu Đạt quay đầu, nhìn về phía bảo tiêu cách đó không xa, “Ngài Chung muốn đợi thì đứng ngoài chờ đi, bên ngoài phòng bệnh không phải là nơi cho loại người như ngài đứng.”

Chung Kỳ bị hai bảo tiêu dùng vũ lực mời ra ngoài.

Khâu Đạt chán ghét nhìn Chung Kỳ bị lôi đi sau, mới đứng bên ngoài phòng bệnh qua cửa sổ nhìn vào bên trong.

Hoàn hảo, truyền thông vẫn chưa biết tin. Khâu Đạt nhìn người trên giường bệnh, liền thở dài.

Tịch Đăng lúc tỉnh lại, người đầu tiên nhìn thấy là Khâu Đạt.

Khâu Đạt ngồi bên giường cậu, đang gọt táo.

Tịch Đăng nhìn xung quang phòng bệnh, nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không thấy ai khác.

Khâu Đạt mí mắt cũng không nâng, “Đừng nhìn nữa, không có ở đây đâu.”

Tịch Đăng không lên tiếng, chỉ rút sâu vào trong chăn.

“Người kia đưa cậu tới bệnh viện, báo cho tôi xong liền đi, cũng thật là nhẫn tâm.”

Khâu Đạt thấy mình hoàn toàn không có nghĩa vụ nói cho Tịch Đăng sự thật, nói Chung Kỳ tối hôm qua đứng bên ngoài phòng, bây giờ còn đang ở bên ngoài, lát nữa hẳn sẽ mang Tịch Đăng trực tiếp từ cửa sau đi ra ngoài.

Tịch Đăng vẫn trầm mặc.

Khâu Đạt gọt táo xong, gơ lên ngắm nghía một hồi, liền để lên trên bàn, bên trên đã có ba trái.

“Nếu có khí lực, thì xuống giường rửa mặt đi, sau đó xuất viện.”

Tay Tịch Đăng từ trong chăn đưa ra, nhẹ nhàng kéo Khâu Đạt.

Động tác Khâu Đạt dừng một chút, rất lâu sau đó, hẳn mới tiếp tục gọt, “Đừng nghĩ nữa, y sẽ không tới, cậu có ở đây chờ y cũng không tới đâu.”

Tịch Đăng lỏng tay ra, như đã nghe lọt lời Khâu Đạt.

Tịch Đăng thu thập đồ đạc theo Khâu Đạt từ cửa sau rồi đi, lúc ngồi vào xe, cậu mới mở miệng nói một câu, “Đạt ca, anh giúp em tra phương thức liên lạc với Kha Tư Vọng đi.”

“Kha Tư Vọng?”

Tịch Đăng gật đầu một cái, “Là nam chính trong MV kia.”

Khâu Đạt nhú mày lại, “Cậu tìm cậu ta làm gì?”

“Có việc.” Tịch Đăng nói xong hai chữ này, liền nhắm hai mắt lại.

36. Chương 35: Vạn Nhân Mê 35

Edit: Thảo Lê

Khâu Đạt rất nhanh liền đưa phương thức liên lạc Kha Tư Vọng tới cho Tịch Đăng, là tư liệu lúc trước đến phỏng vấn.

Tịch Đăng đầu tiên là lưu số Kha Tư Vọng vào điện thoại của mình, sau đó nhìn địa chỉ bên trên, liền gọi điện qua.

Bên kia một lúc lâu mới có người tiếp.

“Alo, xin hỏi là số của ai vậy?”

Tịch Đăng nói tên của mình, “Tịch Đăng.”

Kha Tư Vọng trầm mặc một lúc, mới dùng âm thanh cơ hồ không giấu được vui sướng nói, “Tịch tiên bối, tiên bối sao lại gọi điện cho em?”

“Cậu bây giờ đang ở đâu?”

Kha Tư Vọng a một tiếng, “Em hiện tại đang ở... Ở nhà.”

Tịch Đăng xuống hầm gửi xe của công ty, “Tôi tới tìm cậu, cậu ở nhà chờ tôi.”

Nói xong liền trực tiếp cúp điện thoại, vừa mới chuẩn bị lên xe, một luồng gió lạnh kéo tới, Tịch Đăng đột nhiên tránh sang một bên, vừa định đánh về phía sau, hai tay liền bị giữ lại. Mặt sau có hai người, một người trói tay Tịch Đăng, một người khác trực tiếp dùng khăn che mũi cậu, hai người kéo Tịch Đăng tới một chiếc xe ô tô, nhét người vào trong.

Tịch Đăng đang giãy giụa, liền nghe được âm thanh từ ghế phó lái truyền đến.

“Thiếu gia.”

Tịch Đăng cứng người.

Người kia lạnh lùng mắng hai người áo đen đang áp chế Tịch Đăng, “Các người còn không thiếu gia ra, không cần đầu nữa sao?”

Tịch Đăng đạt được tự do, lập tức ngồi ngay ngắn người lại, nhìn thấy được người ngồi bên trên.

“Ôn thúc, sao thúc lại tới đây?”

Nam nhân được Tịch Đăng xưng là Ôn thúc, ước chừng bốn mươi tuổi, trên mặt có thể thấy được vẻ đẹp thời trẻ, ôn văn nhĩ nhã, thành thực, khóe mắt có nếp nhăn nhỏ.

Đó là trợ thủ đắc lực bên người phụ thân của Tịch Đăng.

Ôn thúc từ trước đến giờ đối xử với Tịch Đăng rất đúng mực, không đúng, hẳn có thể xưng là tương đối lạnh lùng, chưa từng cười với Tịch Đăng, hẳn đối tiếng Anh nói với Tịch Đăng, “Lão gia đã đến đây, tôi tới đón thiếu gia.”

Tịch Đăng ngẩn ra, “Ba ba đến?”

Ôn thúc gật đầu, liền quay đầu không nói gì nữa.

Tịch Đăng khẽ đánh giá hai người áo đen ngồi bên cạnh mình, phát hiện thân phận đối phương cũng không đơn giản, khí thế căn bản không giống bảo tiêu bình thường, phụ thân của nguyên thân vốn sau khi nguyên thân chết đi mới xuất hiện, cũng là boss lớn nhất ngăn chặn con đường happy ending của vai chính công thụ, nhưng sao bây giờ lại xuất hiện sớm như vậy, đồng thời còn kêu người trói mình lại, điều này thật kỳ quái.

Tịch Đăng bị áp tới một khách sạn, Ôn thúc kêu hai người áo đen kia đứng hai bên cạnh Tịch Đăng, nói là

để bảo vệ Tịch Đăng tốt hơn, “Thiếu gia, nơi này paparazi tương đối nhiều, vẫn nên để hai người bọn họ đứng bên cạnh thì tốt hơn.”

Đây không phải là bảo vệ, càng giống như canh chừng cậu khỏi chạy trốn.

Tịch Đăng bị cưỡng chế mang tới phòng tổng thống, trước cửa còn dừng hai người áo đen, Ôn thúc liền mang Tịch Đăng một mình đi vào, để hai người áo đen kia lại bên ngoài.

Ôn thúc một đường dẫn Tịch Đăng đi vào, đến lối vào phòng khách, ngừng lại, hơi quay người nói với Tịch Đăng, “Thiếu gia, lão gia đang ở bên trong chờ.”

Tịch Đăng gật đầu, mới chậm rãi đi vào.

Trên ghế sofa trong phòng khách có một nam nhân đang ngồi, tóc vàng mắt xanh, so với Tịch Đăng mà nói, ngũ quan còn sắc bén hơn, một đôi mắt xanh không giống như bảo thạch mà càng giống như hồ nước, thế nhưng bên dưới hồ nước giấu diếm sát cơ, da dẻ rất trắng, trắng đến trong suốt, mạch máu trên tay có thể nhìn thấy rõ ràng, đôi môi cũng là màu hồng nhạt, hắn ngồi dựa vào trên ghế, lại có một khí thế quân lâm thiên hạ, khiến cho người khác muốn quỳ trước mặt.

Tịch Đăng cũng không giống hắn lắm, cho dù Tịch Đăng đã nhuộm một đầu tóc vàng, nam nhân kia giống như một lưỡi dao bén nhọn, một khi mở ra chắc chắn sẽ thấy máu.

Nam nhân kia nhìn thấy Tịch Đăng, hơi cau môi nở nụ cười: “Lại đây.”

Tịch Đăng đi tới, đôi mắt màu xanh sẫm hơi chút hoảng loạn, “Ba ba, sao người lại tới đây?”

Nam nhân kia vỗ bên cạnh, ra hiệu Tịch Đăng tới ngồi, Tịch Đăng nghe lời ngồi xuống, liền bị ôm lại.

Hắn nửa thương tiếc nửa triu mến hôn lên trán Tịch Đăng, “Cục cưng, ba ba rất cuộc cũng gặp lại con, cảm tạ chúa trời.”

Tịch Đăng giãy giụa mấy lần, “Ba.”

Nam nhân thấp giọng nở nụ cười, nhưng không buông tay, “Con lâu rồi chưa về nhà, con không chịu về, ba ba chỉ có thể tới thăm.”

Tịch Đăng không lên tiếng, hơi nhú mồm lại.

Nam nhân thân thủ vuốt lên mi tâm Tịch Đăng: “Đừng cau mày, hình như con không vui khi nhìn thấy ba ba.”

Tịch Đăng lắc đầu, “Con chỉ là quá kinh ngạc.”

“Lần này ta định ở đây mấy ngày dẫn con đi chơi, có được không? Sau đó chúng ta liền về nước.”

Tịch Đăng mở to hai mắt, “Ba, người có ý gì?”

Nam nhân buông lỏng tay ra, “Con ở bên ngoài chơi quá lâu, ta không thể yên tâm được.”

Tịch Đăng xoay chuyển rất nhanh, đột nhiên nói, “Người biết Chung Kỳ, ba ba, hết thấy đều là người làm, ai đã báo tin cho người, là Khâu Đạt?”

Trên mặt nam nhân còn mang theo nụ cười, chỉ là trong mắt đã không còn, “Con trước đây chưa từng nói với ta như vậy, con ở bên ngoài trở thành như thế này, nhất định là do ta không quan tâm đầy đủ tới con.”

Tịch Đăng đứng lên, trong đôi mắt màu xanh tràn ngập lửa giận, “Ba ba, con không phải con rồi, con là người trưởng thành, con đã hai mươi bốn tuổi, nếu như ba ba là bởi vì năm đó...”

Tịch Đăng còn chưa dứt lời, liền bị nam nhân lôi lại, sau đó tát một cái, “Có một số việc không thể tùy tiện nói, biết chưa?”

Hắn sau khi đánh xong, liền thương tiếc sờ sờ gương mặt đã đỏ lên, “Ba ba yêu con, ba ba không đành lòng để con bị thương, trên thế giới này có nhiều kẻ xấu lắm, con ra ngoài lâu vậy rồi, cũng đã trải nghiệm sinh hoạt của mẹ con, hiện tại liền theo ba ba trở về.”

Tịch Đăng kéo quần áo nam nhân, từ hàm răng phun ra một chữ, “Không.”

Nam nhân tựa hồ đoán được đáp án của Tịch Đăng, cũng không tức giận, “Vậy thì ba ba chỉ có thể ngăn cản tự do của con mà thôi.” Nói xong, hắn liền khẽ hôn lên trán Tịch Đăng một cái, lấy khăn che lên mũi Tịch Đăng, thanh âm êm dịu, như đang hát ru, “Ngủ đi, những kẻ đáng ghét kia, ba ba sẽ giúp con giải quyết hết, tỉnh lại, thế giới sẽ lại tốt đẹp, là thế giới con nên thuộc về.”

Tịch Đăng không thể kháng cự được rơi vào giấc mộng.

Nam nhân thấy Tịch Đăng đã ngủ, liền ôm con trai mình đặt lên ghế sofa, sau đó sai người tiến vào.

Ôn thúc mang theo một người áo đen tiến vào.

Biểu tình nam nhân lạnh lẽo, khác với ở trước mặt Tịch Đăng, đây mới là bộ dáng chân chính của hắn, “Ôm thiếu gia vào phòng, canh giữ cẩn thận, sáng sớm mai trước khi ta về không cho phép bước ra khỏi phòng.”

Người áo đem lập tức cung kính vâng lời.

Nam nhân đem tầm mắt phóng tới Ôn thúc, “Tiểu Tịch ngày hôm qua vào bệnh viện?”

“Vâng, lão gia.”

Nam nhân sờ nhẵn trên ngón tay, “Cái tên Chung Kỳ kia xem ra vẫn chưa ghi nhớ lời ta cẩn thận, người chặt ngón út nữ nhân kia gửi tới cho y.”

Ôn thúc gật đầu, quay người đi ra ngoài.

Nam nhân từ trên ghế sofa đứng lên, đi tới bên cạnh cửa sổ sát đất, xung quanh đều là nhà cao tầng, hẳn nhìn xuống tất cả, tựa như một quân vương, thấp giọng nói, “Ta sẽ mang những thứ tốt nhất đến cho con, con trai của ta.”

Chung Kỳ ở trong thư phòng, nghe được tiếng chuông cửa, y đi tới mở cửa, lại phát hiện không có ai, mà trên đất có một chiếc hộp được gói ghém hoàn mỹ.

Gương mặt Chung Kỳ lập tức tái nhợt, tay run run cầm hộp lên, sau đó đóng cửa lại.

Chờ đến khi y mở hộp ra, tay đột nhiên nắm thành nắm đấm.

Bên trong là một ngón tay còn mang theo máu, bên cạnh còn có một cái thẻ.

Chung Kỳ lấy thẻ ra.

Bên trong dùng tiếng anh viết ——

“Ngài Chung, lão gia chúng tôi vô cùng không vừa lòng với sự tiến bộ của ngài, đồng thời vô cùng tức giận với việc ngài làm cho thiếu gia nhập viện, cho nên mới gửi đến một chút quà, hi vọng ngài Chung sau khi nhận được, có thể nhanh một chút hoàn thành tâm nguyện nho nhỏ của một người phụ thân, ngày mới tốt lành.”

Chờ Tịch Đăng tỉnh lại, phụ thân của thân thể này đang ngồi bên giường, trong tay cầm một quyển sách, hẳn mang mắt kiếng gọng vàng, cả người thoát nhìn ôn hòa hơn rất nhiều.

Tịch Đăng há miệng, “Ba ba.” Thanh âm nghe vào có chút suy yếu.

Người nọ nghe được âm thanh của con trai, liền khép sách lại đặt lên tủ bên cạnh đầu giường, bưng một ly nước tới, dìu Tịch Đăng lên, tự tay phục vụ con trai mình uống nước.

Tịch Đăng uống vài hớp xong, lắc lắc đầu.

Ngài Tịch (*) đặt ly qua bên cạnh, để con trai dựa vào lồng ngực mình.

() Trong bản QT ghi Tịch tiên sinh, mình cũng định đổi thành Tịch ba nhưng mà nghe thấy dịu dàng quá vì đây là một người đàn ông cường thế, lại có thể xem là quý tộc phương tây, nên để tiên sinh có vẻ phù hợp hơn. Ai biết cách xưng hô hay hơn thì nói mình nha. (đã sửa thành ngài Tịch nhờ 1 bạn góp ý)*

Tịch Đăng toàn thân không chút khí lực, mềm nhũn, cái cảm giác này thật khó tiếp thu, cậu cau mày, âm thanh rất nhẹ, “Ba ba, con không thoải mái.”

Ngài Tịch sờ trán Tịch Đăng, không nóng lên, “Đừng sợ, đây là do thuốc vẫn chưa hoàn toàn hết hiệu lực, sau một hồi sẽ tốt hơn. Ta dìu con đi rửa mặt, sau đó ăn một chút gì đó có được không?”

Tịch Đăng gật đầu.

Ngài Tịch tự mình hầu hạ nhi tử mặc quần áo xong, liền ôm người đi buồng tắm rửa mặt, Tịch Đăng muốn tự mình làm, thế nhưng ngài Tịch nói một câu thành công ngăn được Tịch Đăng.

“Con muốn phụ thân giúp con hay là bảo tiêu bên ngoài giúp con?”

Tịch Đăng tự nhiên là không thể chọn mấy người áo đen bên ngoài, chỉ có thể tùy theo Tịch tiên sinh, chỉ là lúc đi vệ sinh, Tịch Đăng vẫn liều mạng đuối người ra ngoài.

Ngài Tịch sau khi bị đuối ra ngoài, trong mắt còn mang theo ý cười, “Thân thể con còn có nơi nào ta chưa nhìn thấy, hiện tại mới lớn hơn một chút liền bắt đầu thẹn thùng, thực sự là tiểu hài tử.”

Tịch Đăng đặt tay lên gạch sứ, xúc cảm lạnh như băng làm cho đầu óc cậu hơi thanh tỉnh một chút, phải rời khỏi đây, nhất định phải rời khỏi đây.

Thì ra tất cả đều là lỗi của cậu sao?

=====

Chuẩn bị cho chương cuối đau lòng huhu.

37. Chương 36: Vạn Nhân Mê 36

Edit: Thảo Lê

Tịch Đăng từ trong nhà vệ sinh đi ra, ngài Tịch đứng trước cửa chờ cậu, vừa nhìn thấy cậu liền nở nụ cười, đôi mắt màu xanh giống như hồ nước mùa thu.

Tịch Đăng cười cười, duỗi tay với ngài Tịch.

Ngài Tịch nắm chặt tay con trai mình, sau đó ôm hông cậu, đỡ cậu đi xuống phòng ăn, “Trước ăn chút gì đã.”

Tịch Đăng gật đầu, cậu nghiêng đầu nhìn ba mình, âm thanh rất nhẹ, “Ba ba, người định khi nào mang con về?”

“Không muốn về?”

Tịch Đăng không nói gì, mím môi.

Ngài Tịch đương nhiên hiểu rõ con trai mình nhất, hần khẽ cười một tiếng, dìu Tịch Đăng đến chỗ ngồi, tự mình ngồi xuống đối diện, hai tay khoanh lại chống dưới cằm, hơi rũ mắt, mang theo thăm dò nhìn đứa con của mình: “Con lớn rồi, cũng có tâm sự trong lòng, có muốn nói với ba ba một chút không?”

Tịch Đăng nói, “Ba ba, người không nên thương tổn Chung Kỳ.”

Ngài Tịch thế nhưng lại nói, “Cháu gái của Bá gia năm nay đã mười tám tuổi rồi, về nước con liền qua thăm một lát đi.”

Tịch Đăng gần như cầu xin mà nhìn ngài Tịch, “Ba ba.”

Ngài Tịch nói: “Dùng cơm.” Sau đó liền không nói thêm gì nữa.

Ngài Tịch tựa hồ cũng không định về nước sớm như vậy, chờ Tịch Đăng khỏe lại, hần liền dẫn người ra ngoài.

Tịch Đăng toàn thân từ trên xuống dưới đều là Ngài Tịch phối đồ, kể cả kính râm trên mặt, hắn bắt Tịch Đăng thử mấy chục cặp kính, cuối cùng mới chọn được cái này.

Tịch Đăng ngồi bên cạnh hắn, cũng không biết hắn muốn đi đâu, vừa định mở miệng, liền thấy ngài Tịch nhét một ly rượu đỏ vào tay cậu, “Đừng nói chuyện, uống chút rượu đi.”

Tịch Đăng, “...” Không thể làm gì khác hơn là tiếp nhận rượu.

Ngài Tịch nhắm mắt lại dưỡng thần, mãi đến tận khi Ôn thúc ngồi trước nói: “Lão gia, đã đến.”

Ngài Tịch mở mắt ra, trong mắt không có một tia ử rử, hoàn toàn tỉnh táo, bảo tiêu giúp hắn mở cửa xe, hắn liền xuống xe trước, sau đó đưa tay vào bên trong.

Tịch Đăng sau khi xuống xe mới phát hiện nơi này lại là công ty của cậu, cậu có chút ngạc nhiên nghi ngờ nhìn người bên cạnh một cái, tại sao lại tới đây?

Ngài Tịch quang minh chính đại dừng xe trước lối vào công ty, trước cửa công ty có rất nhiều paparazi, bọn họ phát hiện Tịch Đăng liền lập tức vọt tới, đến khi phát hiện nam nhân bên cạnh Tịch Đăng, càng vốn vập chụp ảnh nhiều hơn.

Bảo tiêu nhanh chóng đứng bên cạnh ngài Tịch cùng với Tịch Đăng, Tịch Đăng bị ngài Tịch nắm tay, nhìn thấy tình cảnh này, lại không thể nói gì, dựa theo tính cách ngài Tịch, những ảnh chụp này làm sao có thể lên báo.

Ngài Tịch như chồn không người trực tiếp đến phòng làm việc của giám đốc, thư ký nhìn thấy căn bản cũng không dám ngăn cản, nhìn thấy Tịch Đăng bên cạnh ngài Tịch, liền trực tiếp giả chết.

Phòng giám đốc cứ như vậy tràn đầy người, biểu tình giám đốc cư nhiên lại không tức giận, mà mang theo một tia lấy lòng tiến lên, “Ngài Tịch lúc trước gọi điện thoại lại đây tôi còn rất kinh ngạc, không nghĩ tới ngài lại đích thân đến.”

Ôn thúc hơi tiến lên ngăn trở giám đốc, không nóng không lạnh chào hỏi.

Ngài Tịch đi tới ghế sofa ngồi xuống, để Tịch Đăng ngồi trên tay vịn, mới nhìn Ôn thúc một cái, Ôn thúc lập tức lấy ra một phần văn kiện, “Chu tổng, lão gia chúng ta lần này đến muốn bàn một chút về hợp đồng của thiếu gia, lúc trước ký hợp đồng là ba năm, mà bây giờ lão gia muốn dẫn thiếu gia về nước, căn cứ hợp đồng, đây là bồi thường.” Hắn đưa văn kiện trong tay cho giám đốc.

Giám đốc ngần ra, nhìn Tịch Đăng một chút, “Chuyện này... đang tốt, tại sao lại...”

Ôn thúc đơn giản giải thích, “Lão gia hi vọng thiếu gia về nhà kế thừa sự nghiệp.”

Giám đốc tuy rằng không muốn để cây rụng tiền của mình rời đi, huống chi đây còn là một nhóm, hát chính đi rồi, còn lại biết làm thế nào đây? Lại vừa mới ra album mới. Nhưng mà cái tay nhỏ của hắn làm sao dám chạm vào đùi lớn vị đại nhân kia, lập tức mặt nhăn đến mức có thể vắt nước.

Ngài Tịch đột nhiên nắm chặt tay Tịch Đăng, Tịch Đăng quay đầu nhìn hắn, liền nghe thấy Ngài Tịch nói, “Nhóm của con có phải còn bốn người?”

Tịch Đăng gật đầu một cái.

Ngài Tịch liền nhìn về phía Ôn thúc, Ôn thúc lập tức nói: “Chu tổng, không biết mấy người trong nhóm hiện tại đang ở đâu? Lão gia muốn gặp những người trong khoảng thời gian này sớm chiều ở chung với thiếu gia.”

Giám đốc gọi điện thoại cho Khâu Đạt, kêu hắn mang toàn bộ người tới.

Khâu Đạt dẫn bốn tiểu thị tơi đến phòng giám đốc, mở cửa cho bọn họ là Tịch Đăng.

Tịch Đăng chỉ nhìn bọn họ một cái, nhanh chóng thu hồi ánh mắt, đi tới phía sau ngài Tịch.

Đường Bích Nam vốn định chào hỏi Tịch Đăng, kết quả nhìn thấy bộ dáng Tịch Đăng như vậy, liền kinh ngạc, vốn định nói chuyện, lại bị Vệ Lăng bên cạnh kéo lại.

Đường Bích Nam bị ngăn lại, rốt cuộc cũng nhìn thấy nam thân thành thực tóc vàng mắt xanh ngồi trên ghế sofa.

Hắn tròn tròn mắt, nhìn nam nhân rồi lại nhìn Tịch Đăng mấy lần, mãi đến khi một bảo tiêu đi tới bên cạnh, lấy súng chặn hông hắn lại.

Đường Bích Nam, “....”

Người ở đây mặt mũi cơ hồ trắng bệch.

Ôn thúc vung tay, “Không cần làm vậy.”

Bảo tiêu lúc này mới thu súng lại, nhưng vẫn đứng bên người Đường Bích Nam.

Mấy người còn lại so với Đường Bích Nam thông minh hơn, chỉ liếc mắt nhìn, liền nhanh chóng thu hồi ánh mắt, thấy tình hình thế này còn không biết chuyện gì đang xảy ra thì chính là đồ ngu, ngay cả giám đốc cũng đều khom người rồi kia.

Ngài Tịch nhân nhậ nhìn mấy người kia một cái, mới nói với Tịch Đăng, “Trong đây ai có quan hệ tốt với con nhất?”

Tịch Đăng ngẩn ra, tựa hồ không hiểu ý hấn, ngài Tịch ôn hòa nhìn cậu, chờ đáp án.

Tịch Đăng nhìn mấy người kia một chút, sắc mặt bọn họ đều cứng ngắc, cậu nói, “Không có ai.”

Ngài Tịch ra hiệu cho Ôn thúc, Ôn thúc liền lấy một cái cặp ra, ở trước mặt mọi người bắt đầu mở đèn chiếu, mà hình chiếu đầu tiên là bức ảnh Tịch Đăng cùng với Đường Bích Nam, ở buổi biểu diễn, Đường Bích Nam nhéo mũi Tịch Đăng.

Đường Bích Nam nhìn thấy sau, liền a một tiếng.

Tịch Đăng thấy điệu bộ này, bắt được tay Ngài Tịch, “Ba ba.”

Ngài Tịch trở tay nắm lại tay con trai mình, ngắn gọn trả lời, “Không sao.”

Ba ba thì không sao, thế nhưng những người khác căn bản không thể không sao a.

Ôn thúc tiếp tục chiếu, quả nhiên đều là mấy bức ảnh tương đối mập mờ giữa Tịch Đăng cùng mấy người kia, ngay Khâu Đạt cũng có.

Chờ Ôn thúc chiếu xong, hấn mới nói, “Thiếu gia quãng thời gian ở đây đều nhờ mọi người chăm sóc, lão gia nhà chúng tôi vô cùng cảm kích, đưa ra một chút quà, mong rằng các vị nhận lấy.”

Hấn từ trong lòng lấy ra mấy phong giấy, phân biệt cho năm người, hắng giọng một cái, “Thiếu gia ít ngày nữa trở về nước, mà các vị sau này cũng sẽ bận rộn hơn, thiếu gia có thể sẽ không thể thường xuyên liên lạc với các vị được.”

Sắc mặt Khâu Đạt vô cùng kém, Ôn thúc chú ý tới, liền nói: “Đặc biệt là Khâu tiên sinh, thiếu gia cũng từng nhắc tới Khâu tiên sinh đã chăm sóc thiếu gia như thế nào, thực sự là cảm tạ Khâu tiên sinh.”

Ngài Tịch đột nhiên mở lời, hấn nói tiếng trung cũng không lưu loát, thế nhưng khí thế của hấn khiến mọi người hoàn toàn bỏ qua điều đó: “Xác thực phải cảm tạ Khâu tiên sinh, nếu như không nhờ Khâu tiên sinh, tôi cũng không biết con trai của tôi cũng đã đến tuổi kết hôn rồi.”

Tay Tịch Đăng bị nắm chặt giật giật một cái, lông mi dày khẽ run.

Khâu Đạt định nói gì, cuối cùng cũng chỉ trầm mặc.

Ngài Tịch cứ như vậy hời hợt giải quyết hợp đồng của Tịch Đăng cùng với nói lời từ biệt với những người kia.

Tịch Đăng lúc ngồi vào xe, rốt cục không nhận được nói với Ngài Tịch, “Ba ba, người sao lại chuyên chế như vậy?”

Ngài Tịch nói, “Trẻ con vĩnh viễn không biết cái gì là tốt nhất, dễ dàng bị đồ chơi mới hấp dẫn. Sân khấu không thích hợp con, những người đó cũng không xứng với con.”

Tịch Đăng đột nhiên che mặt, tiếng nói mang theo nước mắt, “Lúc nào cũng như vậy, con không phải là vì mẹ mà biến thành như vậy, mà là bởi vì người, người như một bạo quân, con từ nhỏ đến lớn không có bất kỳ một người bạn nào.”

Ngài Tịch nhìn cậu như nhìn một đứa nhỏ cố tình gây sự: “Con thất lễ.”

Tịch Đăng không nói chuyện.

Ngoài cửa sổ trời tối om om, thay thế sắc trời xanh trong lúc này.

Tựa hồ sắp mưa rồi.

Tịch Đăng lại bị mang về khách sạn, ngài Tịch tựa hồ có việc, để bảo tiêu canh giữ Tịch Đăng, liền mang Ôn thúc rời đi.

Tịch Đăng ở phòng khách ngồi hồi lâu, liền tiến vào phòng ngủ chính.

Đột nhiên có một tiếng vang thật lớn, bảo tiêu ngoài cửa lập tức vọt vào, đến nơi phát ra âm thanh.

Tịch Đăng đánh vỡ đèn bàn, lượm một khối pha lê phóng tới bên cổ, ánh mắt lạnh đậm, “Tôi biết các người không làm tự chủ được, vậy nên mau gọi điện thoại cho cha tôi.”

Bảo tiêu khê động, Tịch Đăng liền kiên quyết cửa pha lê vào, một vết đỏ trực tiếp hiện ra, cậu nói: “Mau gọi, các người có thể chế phục tôi, thế nhưng trước đó tôi có thể cắt vỡ động mạch chủ.”

Mấy bảo tiêu liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn gọi điện thoại, bắt quá bọn họ gọi cho Ôn thúc, nghe được âm thanh Ôn thúc, Tịch Đăng liền nói: “Ôn thúc, để con rời đi.”

Ôn thúc trầm mặc, mới nói, “Thiếu gia, lão gia sẽ tức giận.”

Tịch Đăng nói: “VẬY ĐƯA ĐIỆN THOẠI CHO NGƯỜI.”

Ôn thúc đại khái đang chuyển giao điện thoại, đầu bên kia không có âm thanh, rất yên tĩnh.

Tịch Đăng nói: “Ba ba, con hiện tại đang cầm một mảnh pha lê, con muốn rời đi.”

Bên kia truyền đến âm thanh Ngài Tịch, “Đi đâu?”

“Con hiện tại chưa muốn về nước.”

Ngài Tịch ở bên kia cười khẽ một tiếng, tiếng cười làm cho Tịch Đăng run lên: “Con muốn đi tìm nam nhân kia?”

Tịch Đăng nói: “Ba ba, người muốn giết y sao? Nơi này không phải nước pháp, không phải nơi người muốn là có thể giết người.”

Ngài Tịch nghe mấy lời phản nghịch của đứa con cũng không tức giận, “Ta có thể cho con thời gian, thế nhưng con định khi nào mới theo ta về nước?”

Âm thanh Tịch Đăng rất nhẹ, “Ba ba, cho con một ngày được không?” Ngày mai là ngày chụp bộ ảnh ảnh bình mình, cậu nhất định phải ngăn cản Chung Kỳ, cậu cũng không thể để Ngài Tịch ra tay, bởi vì cậu không thể để cho vai chính công thụ đột nhiên tử vong, nếu để cho tên ba ba biến thái này biết mục đích của con trai mình là gì, hẳn nhất định sẽ trực tiếp giết chết vai chính công thụ.

“Ba ba, con cầu người, con chỉ muốn một ngày, hôm sau, con liền theo người về nước.”

Bên kia trầm mặc hồi lâu, mới nghe thấy âm thanh Ôn thúc, “Đám vô dụng các ngươi, còn không lấy pha lê trên tay thiếu gia xuống.”

Tịch Đăng biết cha mình đồng ý, sáng khoải nọ pha lê ra, liền nghe thấy Ôn thúc nói tiếp: “Thiếu gia, sáng ngày mốt tám giờ ở sân bay, nếu như đến tám giờ thiếu gia vẫn chưa tới, thiếu gia liền sẽ nhìn thấy tin tức mất tích của tên nhiếp ảnh gia kia.”

Không có phần thắng về vũ lực Tịch Đăng cuối cùng vẫn phải sử dụng khổ nhục kế, vừa khóc vừa nháo đòi thất cổ, thế nào cũng hữu dụng, nhìn thấy không, tên ba ba biến thái kia vẫn phải nhượng bộ.

Tịch Đăng lập tức ra khỏi khách sạn, trước khi đi cậu không quên lấy điện thoại di động, xem bộ dáng ông ba biến thái đó liền biết là hắn uy hiếp Chung Kỳ, vậy dứt khoát ra tay từ phía Kha Tư Vọng là được.

Cậu ngồi trên taxi, lập tức gọi điện thoại cho Kha Tư Vọng.

Lần này Kha Tư Vọng nhận điện thoại rất nhanh.

“Alo, là Tịch tiền bối sao, sao hôm qua tiền bối không tới?”

Tịch Đăng hơi hốt trả lời: “Hôm qua có chút việc, cậu bây giờ có nhà không?”

“Không có ở nhà a.”

Tịch Đăng không ngừng nhìn ra sau, cậu muốn biết có người đi theo không, “Vậy cậu bây giờ ở đâu? Tôi đi tìm cậu.”

Kha Tư Vọng nói, “Tiền bối hay là tới nhà của em đi, em lúc này cách nhà không xa, em hôm qua mua rất nhiều đồ ăn...”

Tịch Đăng đánh gãy Kha Tư Vọng, thấp giọng “Ừ” một tiếng, “Vậy tôi hiện tại qua nhà cậu, cậu đừng đi loạn xung quanh.” Nói xong liền cúp điện thoại.

Một nơi nào đó trong thành phố, Kha Tư Vọng lần thứ hai bị cúp điện thoại có chút dở khóc dở cười.

Tịch Đăng đến nơi sau, liền vội vàng xuống xe, vốn nghĩ rằng sẽ đợi ở nhà Kha Tư Vọng rất lâu, nào biết Kha Tư Vọng cư nhiên đã đứng ở giao lộ chờ cậu.

Kha Tư Vọng mặc một áo sơ mi đơn giản, bên ngoài một áo khác xanh, dưới thân là quần bò, dưới chân là một đôi giày chơi bóng, y phục nhẹ nhàng khoan khoái cũng rất bình thường, đặc biệt là so với trang phục của Tịch Đăng do ông ba biến thái kia tỉ mỉ chọn ra.

Hoàn hảo Tịch Đăng lúc đi có mang theo mũ, cậu kéo vành mũ xuống thấp rồi đi về phía Kha Tư Vọng.

Kha Tư Vọng tự nhiên cũng nhìn thấy, thấy cậu đi tới, liền đưa trà sữa mới mua cho Tịch Đăng, “Tịch tiền bối, bên cạnh nhà em có chỗ bán trà sữa rất ngon, tiền bối uống thử xem.”

Tịch Đăng nhận lấy, nói tiếng cảm ơn, liền hạ thấp giọng nói: “Nhà cậu ở đâu? Mang tôi đi.”

Kha Tư Vọng vội vàng dẫn đường, trên đường đi, phát hiện thanh niên tóc vàng mắt xanh thật sự đang uống trà sữa mình mua, không nhịn được lộ ra một nụ cười cực kỳ ngọt ngào.

Đáng tiếc Tịch Đăng đang cúi đầu uống không hề nhìn thấy.

Kha Tư Vọng không có nhiều tiền, phòng trọ đương nhiên không đủ tiện nghi, hơn nữa còn là tầng dưới

cùng, bất quá tốt xấu cũng chỉ có một mình hấn ở.

Tịch Đăng sau khi đi vào cũng không lộ ra biểu tình đặc biệt gì, điều này làm cho Kha Tư Vọng vẫn luôn quan sát cậu thờ phào nhẹ nhõm, hấn rất sợ Tịch Đăng lộ ra biểu tình chán ghét, dù sao hai người bọn họ hoàn toàn ở hai thế giới khác nhau.

Kha Tư Vọng dù ở một mình nhưng phòng lại rất sạch sẽ, Tịch Đăng tùy tiện chọn một cái ghế liền ngồi xuống, Kha Tư Vọng cầm chút hoa quả đi ra, đã rửa sạch, còn hỏi Tịch Đăng, “Tịch tiên bối, tiên bối muốn uống gì không?”

Tịch Đăng mới uống trà sữa xong, chẳng qua trong miệng thấy hơi ngứa, liền nói, “Nước là được rồi.”

Kha Tư Vọng liền từ phòng bếp bưng một ly nước đi ra, Tịch Đăng nhận lấy, uống một hớp to, liền đặt sang bên cạnh.

Kha Tư Vọng ngồi xuống bên cạnh cậu, thần sắc có chút bất an, “Tịch tiên bối tìm em có chuyện gì không?”

Tịch Đăng đi thẳng vào vấn đề, “Cậu ngày mai làm người mẫu của Chung Kỳ đúng không?”

Kha Tư Vọng ngẩn ra, mới chậm rãi gật đầu một cái, Tịch Đăng nhìn chăm chăm hấn, “Nếu như tôi nguyện ý đưa ra thù lao để cậu không chụp bộ ảnh này có được không?”

Có thể làm người mẫu của Chung Kỳ là hấp dẫn cực lớn, mà bên trong nguyên văn vai chính thụ cũng là nắm chắc cơ hội này mới một đêm nổi danh.

Kha Tư Vọng quả nhiên không trả lời.

Tịch Đăng cũng không ủ rũ, “Cậu có thể suy nghĩ thật kỹ, nếu như cậu đáp ứng tôi, tôi có thể cho cậu trực tiếp đóng vai nam chính.”

Kha Tư Vọng nhìn cậu cười cười, một nụ cười rất câu nệ.

Tịch Đăng đột nhiên trầm mặc lại, Kha Tư Vọng nhưng lại nói, “Nếu Tịch tiên bối không vội, ở chỗ em ăn bữa cơm đi.”

Tịch Đăng đồng ý.

Kha Tư Vọng liền quay người tiến vào nhà bếp, Tịch Đăng suy nghĩ muốn giúp một tay, hấn một tiếng cự tuyệt, “Tịch tiên bối ngồi đó chơi một hồi đi, em rất nhanh sẽ làm xong.” Kha Tư Vọng nơi này ngay cả TV cũng không có.

Kha Tư Vọng chỉ nấu một ít món ăn thường ngày, hắn còn cố ý cầm bát đũa mới ra, Tịch Đăng liếc mắt một cái nhìn liền rõ ràng.

Kha Tư Vọng nhìn Tịch Đăng cười, “Tiền bối mau thử xem.”

Hai người trầm mặc ăn cơm, Kha Tư Vọng đột nhiên nói: “Tịch tiền bối, em đáp ứng tiền bối, bắt quá em không cần bồi thương vai nam chính gì cả.”

Tịch Đăng dừng lại, sau đó liền đặt bát đũa xuống, dùng khăn giấy lau miệng, mới nói, “Không phải bồi thương, là một chút tâm ý của tôi thôi.”

Kha Tư Vọng không tiếp tục đề tài này, “Tiền bối không ăn nữa sao, hay là ăn không ngon?”

Tịch Đăng lắc đầu, lại cầm bát đũa lên, ánh mắt Kha Tư Vọng quá mức sáng ngời, làm cho cậu không tiện cự tuyệt.

Đêm đó, Tịch Đăng ngủ lại chỗ Kha Tư Vọng, cậu hiện tại cũng không có nơi nào để đi, bị Kha Tư Vọng giữ lại, liền đồng ý.

Giường Kha Tư Vọng là giường đơn, hai nam nhân ngủ đương nhiên có chút chen lấn, Tịch Đăng nghiêng người nằm trên giường, Kha Tư Vọng bên cạnh đã ngủ say.

Tịch Đăng nhìn đối phương ngủ, nhẹ giọng nói tiếng xin lỗi.

Tịch Đăng đột nhiên cảm thấy khát, liền đưa tay qua với ly nước trên đầu giường, uống một hớp lớn, cậu hôm nay đã uống rất nhiều nước.

Uống hết nước, Tịch Đăng rốt cục mơ mơ màng màng ngủ.

Chờ hôm sau tỉnh lại, hoàn toàn không biết bây giờ là lúc nào, cậu mơ màng từ trên giường ngồi dậy, phát hiện bên cạnh đã không có người, liền nhìn về phía buồng tắm cũng với nhà bếp một chút, còn gọi: “Kha Tư Vọng?”

Không ai đáp lời, Tịch Đăng từ trên giường xuống dưới, cậu nhìn đồng hồ trên vách tường, tám giờ sáng.

Thế nhưng lại có một cảm giác quỷ dị quanh lòng cậu.

Đột nhiên, cậu không thềm đoái hoài tới mang giày, chạy tới lục điện thoại của mình, cư nhiên hết pin, lần này, Tịch Đăng càng cảm thấy không đúng, tối hôm qua trước khi ngủ rõ ràng còn nhiều pin. Cậu vội vàng đánh răng rửa mặt, Kha Tư Vọng tối hôm qua đã giúp Tịch Đăng chuẩn bị bàn chải mới.

Tịch Đăng mang giày vào liền từ trong nhà Kha Tư Vọng rời đi, bên ngoài trời âm u, Tịch Đăng cũng nhìn không ra bây giờ là mấy giờ, nóng nẩy đành phải chạy vào bên trong một cửa hàng, cậu không để ý quá nhiều, tùy tiện bắt được một nhân viên phục vụ, “Bây giờ là mấy giờ?”

Nhân viên phục vụ nhận ra cậu, khẩn trương đến mức nói không ra lời.

Tịch Đăng cố gắng bình phục lại tâm tình, tận lực ôn hòa nói, “Thật không tiện, mong cô cho tôi biết, bây giờ là mấy giờ?”

Nhân viên phục vụ vội vã hoàn hồn, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, “Bây giờ là một giờ chiều.” Sau đó ngẩng đầu, đôi mắt sáng lấp lánh mà nhìn Tịch Đăng, “Tịch... Tịch Đăng, anh bây giờ muốn dùng món sao?”

Tịch Đăng nhưng lại lui về sau một bước, chết tiệt, Kha Tư Vọng lừa cậu.

Tịch Đăng nghe được câu nói của nhân viên phục vụ sau, ở trong đầu liền nghe được một thanh âm.

“Tâm nguyện của tôi đã không thực hiện được.”

Xin lỗi.

Tịch Đăng há miệng, lại không nói ra được gì.

“Tịch Đăng, không sao, không phải lỗi của cậu.”

Không, là lỗi của tôi, là tôi lúc ban đầu đã quyết định sai lầm.

Nhân viên phục vụ vốn định nói gì, liền phát hiện Tịch Đăng đã quay người đi ra ngoài.

Nếu như lúc này có người tỉ mỉ nhìn mặt cậu, sẽ phát hiện biểu tình Tịch Đăng rất kỳ quái, hoàn toàn không giống một người sống, ánh mắt vô thần.

Tịch Đăng cuối cùng đón xe đi tới căn nhà công ty thuê cho.

Không có ai ở đó.

Tịch Đăng lên lầu hai, về tới gian phòng của mình, đi thẳng tới buồng tắm, thả nước đầy bồn, sau đó quay người đi ra ngoài, đến khi tiến vào, trên tay còn cầm một con dao nhỏ.

Tịch Đăng chậm rãi nằm vào bồn tắm, sau đó mặt không thay đổi cầm dao cắt vỡ cổ tay.

“Tách, tí tách, tí tách...”

Máu uốn lượn trên sàn nhà, đỏ tươi điểm lệt vô cùng.

Trong bồn tắm thanh niên tóc vàng mắt xanh đã nhắm chặt mắt lại, đôi môi được ví như là thượng đế tạo ra không chút máu, tái nhợt như tuyết, đầu cũng vô lực dựa vào một bên.

Bên ngoài đột nhiên mưa to, tiếng mưa rơi tí tách, nước mưa từ cửa sổ mở to hắt vào, cũng sẽ không có ai tới đóng lại.

“Bởi vì tâm nguyện đã không thể thực hiện được, vậy nên kết cục của tôi cũng không thể nào sửa đổi.”

Xin lỗi.

38. Chương 37: Vạn Nhân Mê 37: Phiên Ngoại: Từ Khi Em Đi

Edit: Thảo Lê

“Tình yêu cùng với mạng người, người chọn đi.”

“.... Tôi chọn mạng người.”

“Tôi là Chung Kỳ, là một nhiếp ảnh gia. Rất nhiều người đều muốn tiếp cận tôi, chỉ có một người thành công, tên của em ấy là Tịch Đăng, em ấy đã chết. Đã tự sát..., tôi... Xin lỗi.”

Nam nhân trước màn ảnh cúi đầu, đưa tay ra che mặt, hít sâu một hơi, mới một lần nữa ngẩng đầu lên, chỉ là khóe mắt đỏ lên, thân thủ hạ ống kính xuống.

“Em ấy tự sát, tôi còn sống.”

Từ khi em đi, thế giới của tôi lặng yên không một tiếng động thay đổi.

Lần đầu tiên gặp em, tôi cũng không nghĩ tới tôi và em sẽ có bất kỳ quan hệ gì, khi em uống say nói tôi khác những người khác, tôi vẫn đang suy nghĩ, kỳ thực tôi không hề đặc biệt, tôi cũng sẽ bị khuôn mặt của em hấp dẫn, là thật, tôi suy nghĩ rất lâu, tôi không yêu em, tôi chỉ yêu gương mặt của em, nếu không tôi cũng sẽ không chút do dự giữa em và mạng người đã chọn mạng người, tôi tìm em chụp ảnh cũng là vì gương mặt của em.

Thế giới này thay đổi nhanh như vậy, Đường Bích Nam bọn họ tự mình phát triển, tin tức giải trí đôi khi sẽ xuất hiện tên của bọn họ, mỗi người đều phát triển tốt những lĩnh vực riêng, những người kia đã từng điên cuồng vì em dường như đã quên mất em, tin tức em tự sát bị cha em ép xuống, tất cả mọi người đều nghĩ em lui về ở ẩn, bọn họ không biết em đã an nghỉ dưới mặt đất rồi.

Tôi gặp qua Khâu Đạt, hắn đã dẫn dắt người mới, người kia thoát nhìn rất ưu tú, hoàn toàn khác em, thích cười lại khéo miệng. Đúng rồi, còn có Kha Tư Vọng, hắn nhanh chóng nổi tiếng, hình như còn lấy được giải thưởng ảnh đế, àn, hắn còn tỏ tình nữa, thế nhưng không nói người mình yêu là ai.

Tịch Đăng, sau khi em rời đi tôi mới dám nói hết tất cả mọi chuyện cho em.

Lần đầu tiên nhìn thấy cha em, là tháng thứ hai em tuyên truyền album, tôi mới vừa gọi điện cho em xong, mấy người áo đen liền từ cửa xông vào, cha em không hề giống em, tuy rằng cũng là tóc vàng mắt xanh. Hắn nhìn tôi như nhìn một thứ rác thải, thực sự rất buồn cười, tôi lớn như vậy, vẫn chưa từng bị đối xử như thế, tôi bị áp quỳ trên mặt đất, súng để trên huyết thái dương.

Hắn không hề nói với tôi một câu, mà là nam nhân phía sau lên tiếng.

“Ngài Chung? Xin chào, người ngài kết giao gần đây là thiếu gia nhà chúng tôi, trước mặt là lão gia, lão gia nghe được tin ngài Chung giao du với thiếu gia, liền trước tiên đi tới nơi này, hy vọng có thể tự mình gặp ngài Chung một lần.”

Tôi nghe thấy chính mình nói, “Thấy rồi thì sao đây, giết tôi?”

Biểu tình nam nhân kia không có bất cứ rung động gì, hắn nói: “Lão gia nhà chúng tôi đau lòng thiếu gia, không muốn thiếu gia bị người khác rắp tâm lừa dối, ngài Chung nếu có giáo dục, hắn là sẽ hiểu được tâm tình của một người cha.” Hắn dừng một chút, sau đó ra hiệu với người áo đen, người mặc áo đen kia lập tức đi ra ngoài, chờ hắn tiến vào, tôi nghĩ về mặt của tôi nhất định tràn đầy khiếp sợ.

Người áo đen trói một người phụ nữ tiến vào, cô gái kia bị dây thừng trói chặt chẽ, rõ ràng không bị bịt miệng, nhưng cũng chỉ dám yên lặng rơi lệ, cô gái kia nhìn thấy tôi, nước mắt càng rơi nhiều hơn.

Tôi biết cô ấy, cô ấy là mối tình đầu của tôi.

Lúc tôi ở cùng một chỗ với cô ấy, tôi mới mười bảy tuổi, nhưng mà sau đó cô ấy lại rời đi, cô ấy nói tôi là tên biến thái, là người bệnh thần kinh.

Nam nhân kia nói: “Nghe nói Lý tiểu thư là bạn cũ của ngài Chung, nên chúng tôi liền mời Lý tiểu thư lại đây, vốn định mời cha mẹ ngài Chung tới, thế nhưng Trung Quốc có câu châm ngôn trong thiên hạ đáng thương nhất là lòng cha mẹ, lão gia nhà chúng tôi bởi vì đứa nhỏ không nghe lời mà thương tâm như vậy, cho nên cũng không muốn cha mẹ ngài Chung phải lao tâm lao lực. Có đúng không? Ngài Chung.”

Tôi có thể nói gì, tôi còn có thể nói gì?

“Ngài Chung, tình yêu cùng với mạng người ngài chọn một cái đi.”

Cha của em cuối cùng mở miệng, “Chung Kỳ, con trai của ta có chút vấn đề về tinh thần, thế nhưng ta cũng không muốn để cho người khác dựa vào chỗ này mà chiếm tiện nghi, nếu như không phải con ta thích người, ta căn bản sẽ không để cho người có cơ hội sống sót, người lựa chọn cho thật tốt.”

Cuống hòng tôi lạnh lẽo, ánh mắt khẩn cầu của cô ấy như một cây đao, tàn nhẫn mà cắt vào lòng tôi.

Tịch Đăng, tôi cảm thấy may mắn, may mà tôi và em quen biết chưa lâu, tôi không thể ích kỷ vì tư lợi bản thân mà hy sinh tính mạng người khác, tôi cảm thấy may mắn, may mà tôi vẫn chưa chân chính yêu em.

“Tôi chọn mạng người.”

Nam nhân kia gật đầu, sau đó nói: “Như vậy hi vọng ngài Chung có thể giữ khoảng cách với thiếu gia, tốt nhất là để thiếu gia hết hy vọng, rõ ràng chỉ có lão gia là người duy nhất trên thế giới đối xử tốt với thiếu gia, lão gia nhà chúng tôi không lâu sau sẽ đón thiếu gia về nước, lúc ấy hi vọng Chung tiên sinh đã xử lý tốt mọi chuyện. Còn Lý tiểu thư, lão gia nhà chúng tôi còn định tiếp tục giữ Lý tiểu thư làm khách, chờ thiếu gia sau khi về nhà, Lý tiểu thư liền có thể rời đi.”

Phụ thân em như một con gió, lập tức đến, liền lập tức đi.

Thế nhưng tôi không nghĩ tới lại có một người khác đến tìm.

Người kia là người em đặc biệt quan tâm, Kha Tư Vọng.

Kha Tư Vọng cầm một phong thư cho tôi, cũng cười nói với tôi: “Chung kỳ, anh mở ra xem một chút đi.”

Bên trong là một bức ảnh, là hình của em, em không mặt đồ, là em và một người đàn ông khác, không

đúng, hẳn là em ngày xưa, trong hình gương mặt em non nớt như vậy, đôi mắt nhìn ống kính cũng là một bãi nước đọng, dưới thân là những cánh hoa, mà nam nhân đang tiếp xúc thân mật với em dùng gương mặt thành kính hôn lên em.

Tôi nhìn thấy xong, liền hận không thể xé nát.

“Chung lão sư có thể xé, thế nhưng chỗ của tôi vẫn còn rất nhiều.”

Tôi nhìn Kha Tư Vọng, nói: “Sao cậu có được cái này?”

Tôi biết đây không phải là photoshop.

“Nam nhân trong hình là cha dưỡng của tôi, ngày đó đi làm gia sư cho một gia đình, sau khi ông ta mất tích, tôi và mẹ liền về nước. Mẹ tôi cũng mang một số đồ của hắn về. Mẫu thân sau khi qua đời, tôi thu dọn đồ đạc, tình cờ nhìn thấy bức ảnh cùng với một số chuyện không thể nào kể rõ ông ta đã làm với nhân vật chính trong hình bên trong nhật ký. Tôi nhận ra trong hình là Tịch tiên bối.”

“Cậu muốn gì?”

Kha Tư Vọng cười, “Tôi nghe nói anh Chung muốn chụp một bộ ảnh tên là ánh bình minh, tôi muốn trở thành người mẫu của anh.” Nói xong, hắn liền cởi quần áo trước mặt tôi.

Thế giới này sao lại buồn cười như vậy?

“Tại sao?” Tôi hỏi hắn, “Ánh bình minh hấp dẫn cậu như vậy?”

Ánh bình minh là bộ ảnh tôi muốn nâng lên, không sai, cũng có rất nhiều minh tinh muốn chụp, thế nhưng sự cám dỗ của nó lại đến trình độ này sao?

Kha Tư Vọng rất bình tĩnh mà trả lời: “Tôi cần phải nắm chắc cơ hội, Chung Kỳ chỉ vì ba minh tinh mà chụp ảnh, ngoại trừ Tịch tiên bối, hai người khác đều là nhờ ảnh chụp của ngài Chung mà một bước lên mây, hiện tại đều đã trở thành minh tinh hàng đầu, tôi muốn leo lên cao, không muốn làm diễn viên đóng thế nữa.”

Tôi đáp ứng, xác thực, bản thân Kha Tư Vọng cũng rất thích hợp ánh bình minh, nếu như hắn không đến, tôi cũng sẽ tìm hắn.

Kha Tư Vọng thấy tôi đáp ứng xong liền đưa phim ảnh gốc cho tôi.

Tôi bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để em rời đi, khi em hôn tôi, tôi không kìm lòng được nghĩ tới những bức

hình kia, thương tiếc muốn ôm em một cái, em trước khi gặp tôi đã gặp nhiều chuyện như vậy, tôi đã bắt đầu hiểu rõ tính cách em, tôi đẩy em ra xa, chỉ có điều tôi không nghĩ tới lúc tôi rời đi lại xảy ra chuyện như vậy.

Đôi mắt của em tựa như biển sâu cô độc, bọn họ chỉ muốn sa vào trong đôi mắt ấy, thế nhưng không ai muốn cứu em ra.

Tôi xa lánh em, đôi mắt em tràn đầy tổn thương, tôi chỉ có thể coi như không thấy, thế nhưng tôi không nghĩ tới em lại phản ứng lớn như vậy với bộ ảnh ánh bình minh, tôi nhìn em, e rằng tôi chỉ có thể lợi dụng ánh bình minh để em rời đi, xin lỗi, Tịch Đăng của tôi, tôi không thể vì em từ bỏ một mạng người.

Em đọc bài thơ kia, tôi trong lúc vô tình hiểu được ý nghĩa của nó.

Tôi vô dụng mà khóc, người bên cạnh đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn tôi, bọn họ nhất định nghĩ tôi là người điên, vậy cũng không sao, vì trên thế giới này, em đã rời đi rồi.

Là cha của em gián tiếp cho tôi biết, tin em qua đời.

Tôi lúc đó lại một lần nữa bị súng kề bên huyết thái dương, quỳ gối bên cạnh là Kha Tư Vọng, có người nói Kha Tư Vọng là người cuối cùng nhìn thấy em.

Cha em ngồi ở trên sofa, trong con mắt màu xanh cư nhiên xuất hiện ảm đạm, trong gian phòng này tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được nồng đậm tuyệt vọng trên người cha em.

Hắn luôn thấp giọng niệm một cái tên.

“ ... ”

Là ngọt, ngọt ngào.

Đây là tên của em sao? Tịch Đăng.

Kha Tư Vọng ở bên cạnh anh, đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười đả động, hắn nói: “Ta cho là chỉ có bò đến nơi cao nhất, mới có thể nắm giữ trái cây ngon lành nhất, vì thế, ta thậm chí cự tuyệt mê hoặc đến từ trái cây, không nghĩ tới là, ta vẫn chưa bò tới, trái cây cũng không còn nữa rồi.”

Phụ thân em rốt cục nói chuyện, hắn lần đầu tiên ngữ khí kích động như vậy, nam nhân đứng bên cạnh nói gì đó.

Đáng tiếc bọn họ đang dùng tiếng Pháp đối thoại, tôi nghe không hiểu.

Tôi và Kha Tư Vọng cư nhiên được thả ra, mối tình đầu của tôi cũng được thả, tôi cố ý nhìn tay cô ấy, vết cắt rất chỉnh tề. Cô ấy chú ý tới ánh mắt của tôi, đặng chát mà cười cười, sau đó nhanh chóng ly khai,

Là tôi làm phiền tới cô ấy, lúc trước cô ấy rời khỏi tôi là chính xác.

Tôi nghĩ tới cha dượng của Kha Tư Vọng, liền hỏi hần: “Cậu nghe hiểu bọn họ nói gì không?”

Kha Tư Vọng tinh thần hoảng hốt, nghe được lời tôi, rất lâu sau đó mới nói.

“Cha của Tịch tiền bối nói muốn giết chúng ta, muốn dùng máu chúng ta rửa sạch bia mộ, để chúng ta xuống dưới bồi Tịch tiền bối, thế nhưng nam nhân kia ngăn cản, nói Tịch tiền bối sẽ không muốn ở dưới đó còn nhìn thấy chúng ta, nói đừng để loại người bắn thủ như chúng ta làm bẩn trước mộ Tịch tiền bối. Đúng rồi, hần còn nói, thiếu gia đời này ghét nhất gì, lão gia đều biết rõ ràng, thiếu gia đã đi, lão gia cũng mau tỉnh lại đi.”

Tịch Đăng, từ đầu tới cuối vẫn là em cứu tôi.

Từ khi em đi, thật giống như không còn thứ gì có giá trị nữa, tôi sau khi chụp xong bộ ảnh ánh bình minh, liền đi khắp nơi, tôi không muốn sống ở thành phố đó thêm phút nào.

Tôi cũng không muốn đi trách Kha Tư Vọng, trách hần có lợi gì, tôi khác gì với hần đâu?

Có một ngày, tôi ở trên taxi nghe được một ca khúc, tài xế nhẹ nhàng ngâm nga theo bài hát kia.

“Nếu như si ngốc cả đời rồi cuộc chờ đợi được tình yêu duy nhất

Ai sẽ để ý đoạn tình cảm này mỗi lần bất ngờ gặp phải chông gai

Tôi chưa từng muốn yêu em

Mỗi ngày chỉ muốn cô đơn ngắm mây trời

Tình nguyện cả đời không nói lời nào còn hơn là có một lời dối lừa em

Nghĩ tới đoạn tình cảm này em sẽ phát hiện khoảng cách chúng ta tựa hồ rất xa vời

Thầm lặng mà yêu tôi cũng không dám nói

Nói một câu muốn cùng em...”

Tịch Đăng, tôi nghĩ tôi nhất định không yêu em.

#####

Vậy là xong thế giới này, còn 1 thế giới nữa thôi là hoàn, à, bài cuối chương mình dùng cả tiếng trung để tìm nhưng cũng không ra, mình cũng không thật sự hiểu nghĩa bài hát nữa nên edit rất lủng củng, mong mọi người thông cảm cho cái đũa nửa chữ tiếng trung cũng không biết này.

Lúc edit phần này mình có khá nhiều cảm xúc, như đã nói, mình không thích anh công thế giới này, nên đâm ra không thích thế giới này luôn, nhưng điều khiến mình edit bộ này lại là vì cái câu: “Đôi mắt của em tựa như biển sâu cô độc, bọn họ chỉ muốn sa vào trong đôi mắt ấy, thế nhưng không ai muốn cứu em ra.” Thế giới này chắc thích mỗi khâu đạt, cảm thấy có mỗi khâu đạt là quan tâm Tịch Đăng thật lòng thôi

39. Chương 38: Vạn Nhân Mê 38

Thượng Đế nói, ăn là chính nghĩa.

Thế giới này thật tàn khốc, đặc biệt là lúc mặt thế.

Áng mây nhuộm đỏ bầu trời, trong không khí truyền tới mùi cây cối tươi mát.

Như một hoàng hôn bình thường, nếu không có tiếng kêu rên vang vọng tới gần.

Tạ Tuyết Chu chỉ có thể cười khổ tận lực chạy trốn về phía trước, năm ngày trước, cậu vẫn là một sinh viên đại học bình thường, thế nhưng sau năm ngày, thế giới liền thay đổi, trên thế giới xuất hiện tang thi, sinh vật vốn tưởng chỉ tồn tại trong phim ảnh và tiểu thuyết vậy mà lại thật sự xuất hiện.

Cậu vẫn còn rất may mắn, ngày thứ ba xuất hiện tang thi liền gặp được một đội ngũ, mà thủ lĩnh đội ngũ lại là bạn học cùng lớp đại học Vinh Vũ.

Cậu biết Vinh Vũ đã từng đi lính, nhưng lúc thật sự nhìn người lấy súng bắn bể đầu tang thi, vẫn bị dọa sợ hết hồn.

Sau khi xuất hiện tang thi, nhân loại cũng có nhiều người xuất hiện dị năng, thế nhưng cậu không có, bất quá những người kia nhìn mặt mũi của Vinh Vũ nên thu lưu cậu, cũng may tài nấu nướng của cậu khá tốt, nếu như cướp được thức ăn, cậu có thể nấu cho những người kia ăn.

Thế nhưng sáng sớm hôm nay Vinh Vũ dẫn theo một chi đội, đi chỗ xa hơn tìm đồ ăn, mà bọn họ đóng giữ ở đại bản doanh bị tang thi công kích, lúc chạy trốn, cậu bị thương, tuy rằng không phải tang thi cắn, thế nhưng khi nhìn thấy ánh mắt những người khác, cậu liền biết mọi việc đã xong rồi.

Những người kia đối mặt với tang thi đuổi theo không ngừng, liền ném cậu từ trên xe xuống, vì máu của cậu sẽ hấp dẫn tang thi.

Tạ Tuyết Chu không có dị năng, hơn nữa Vinh Vũ lúc trước thu lưu cậu lại không có ở đây, những người kia tự nhiên không muốn giữ cậu lại, còn không bằng ném hẳn cho tang thi.

Trong mặt thế, chẳng có cái gì gọi là đúng sai, chỉ có sinh tồn.

Tạ Tuyết Chu không trốn được xa, liền thấy tang thi.

Cậu tỉ mỉ quan sát, phát hiện những tang thi này không giống với những tang thi gặp hồi sáng, thật giống như một đội ngũ được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Mà trong đội ngũ tang thi lại có một tang thi trang phục kỳ quái, trên dưới đều dùng vải trắng bao kín, ngay cả mặt cũng vậy, chỉ lộ ra đôi mắt và cái miệng, rất giống một cái xác ướp, đặc biệt dễ gây chú ý trong một đám tang thi.

Tạ Tuyết Chi không cử động nữa, đám tang thi kia đã phát hiện cậu, cậu hiện tại chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi tử vong, trong tay ngay cả công cụ tự sát cũng không có, lúc những người kia vứt bỏ cậu, ngay cả thanh đao cũng không muốn cho.

Sau khi quan sát, Tạ Tuyết Chu liền phát hiện không bình thường, đám tang thi này thoát nhìn đều rất kỳ quái, so với những tang thi khác, quần áo của chúng có thể nói là vô cùng chỉnh tề, mà cậu phát hiện, đồ chúng mặc vậy mà đều là hàng hiệu.

Người đã từng gặp tang thi mặc hàng hiệu đeo caravat, còn mang một đôi giày da sao?

Người đã từng gặp tang thi mặc váy đỏ gợi cảm, son môi, còn mang giày cao gót sao?

Nếu như mặt bọn chúng không phải có chút mực nát cùng với cử động chậm chạp, liền có thể coi bọn chúng

như người bình thường.

Đám tang thi kia phát hiện ra cậu, đi mấy bước liền ngừng lại, bọn chúng đều nhìn qua cái tang thi kia.

Cái tang thi như xác ướp kia từ trong đi ra, sau đó nghiêng đầu, nhìn chăm chăm Tạ Tuyết Chu.

Tại sao xác ướp tang thi kia lại dùng ánh mắt kinh khủng như thế nhìn cậu?

Tạ Tuyết Chu bị dọa lui về sau một bước.

Vốn đang định anh dũng hy sinh Tạ Tuyết Chu bỗng không muốn chết nữa, tại sao lại muốn dâng bản thân lên làm đồ ăn a?! Hắn quay người dựa vào đôi chân thương tổn của mình bắt đầu chạy.

Quả nhiên phía sau lập tức truyền đến tiếng tang thi kêu.

Tạ Tuyết Chu chạy được vài bước, liền bị tang thi đuổi kịp, đuổi kịp hắn trước tiên là xác ướp tang thi kia, mang một đôi giày da vậy mà lại không hề chậm chạp, “Ba ba ba” mấy lần, liền bắt được Tạ Tuyết Chu.

Tạ Tuyết Chi bị dọa cứng ngắc, cơ hồ muốn rơi lệ, trước tử vong, cậu mới hiểu được bản thân cũng không muốn chết.

Cậu run rẩy môi nhắm chặt mắt lại, chờ đợi tang thi cắn lên.

...

Tại sao còn không cắn?

Tạ Tuyết Chu hơi hé mắt, liền phát hiện xác ướp tang thi kia đang nhìn cậu chăm chăm, thế nhưng chỉ nhìn chăm chăm, không có dục vọng muốn ăn.

Hả?

Tạ Tuyết Chu mở to hai mắt, Cậu liếc nhìn phía sau, phát hiện mấy tang thi kia sau khi nhìn thấy xác ướp tang thi bắt được mình liền bất động, cứ nhiên còn có hai con tang thi ôm nhau.

Hai cái tang thi kia tại sao lại bày ra biểu tình cảm động?!

Xác ướp tang thi đưa tay kia ra, Tạ Tuyết Chu nhìn thấy, phản xạ có điều kiện mà đánh tới.

Xác ướp tang thi bị cậu đánh, lại rút tay về.

Tạ Tuyết Chu, “...” Không phải nói tang thi không có cảm giác đau sao?

Xác ướp tang thi giống như tức giận, vác Tạ Tuyết Chu lên vai mình, dẫn đầu nhóm tang thi đi.

Đáng thương Tạ Tuyết Chu một mình bối rối.

Cái xác ướp tang thi này là Tịch Đăng.

Lần này pháo hôi ủy thác Tịch Đăng không phải là người, mà là một tang thi điều vô dương oai trong một vùng trong mật thể, không đúng, là một tang thi vương.

Tang thi vương từ lúc biến thành tang thi đã không giống những tang thi khác, không chỉ là vẻ bên ngoài, tang thi vương vì che giấu vẻ ngoài của mình, dứt khoát cướp đoạt rất nhiều vải bố, bao kín chặt chẽ, may mắn là tang thi không cần vệ sinh, bằng không mỗi lần đi vệ sinh đều phải tiểu lên chính mình...

Bởi vì bản thân bất đồng, nên yêu cầu tiểu đệ cũng vô cùng khác biệt.

1. Nhất định phải áo mũ chỉnh tề.
2. Nhất định phải có quan niệm thẩm mỹ.
3. Nhất định phải phát hiện đôi mắt xinh đẹp của nó, đặc biệt là phát hiện cái đẹp của nó.

Vốn là một tang thi kỳ ba như vậy hẳn là không thể sinh tồn lâu được, càng không thể trở thành tang thi vương, thể nhưng nó rất mạnh.

Người không làm tiểu đệ của ta, được, ta đánh! Người không thích mặc quần áo, được, ta đánh! Cái gì, người cảm thấy ta xấu, ta trực tiếp đánh chết!

Cứ như vậy, nó một đường dựa vào vũ lực từ tầng đáy kim tự tháp bò lên trên.

Trở thành tang thi vương nó lại thấy có chút tẻ nhạt, nó nghĩ Thượng Đế sáng tạo nó không chỉ là vì để nó diệt thế, nhất định có nguyên nhân hoàn mỹ và thần thánh hơn.

Nhàm chán tang thi vương các hạ thi hành nhiệm vụ hàng ngày truy đuổi vai chính công thụ, kỳ thực nó và tiểu đệ của nó rất ít khi tình cờ gặp vai chính công thụ, thể nhưng nó vẫn mỗi ngày nghiêm nghiêm túc túc hoàn thành nhiệm vụ, không nhìn thấy vai chính công thụ cũng không sao, dọa dọa những người khác

cũng được. Có lần, nó rớt cục gặp vai chính công thụ, vốn là muốn vọt thẳng lên đuổi theo xe nó đột nhiên ngừng lại. Tiểu đệ của nó thấy lão đại dừng lại, cũng liền ngừng lại, chứng kiến lão đại nhà mình mở to mắt nhìn chăm chăm đồ ăn của đoàn đội vai chính công thụ.

Là đồ ăn chín.

Bị hương vị câu dẫn tang thi vương các hạ không những không chê mà còn lấy ăn, sau khi ăn xong, nó muốn khóc, nhưng thể chất của nó không cho phép nó khóc.

Nó rớt cục tìm đến ý nghĩa tồn tại của mình.

Ăn!

Sau đó nó bắt cóc rất nhiều người, bắt những người kia nấu ăn, nhưng đều không ăn ngon được như vậy. Tang thi vương tức giận trực tiếp xé những người kia thành mảnh ném cho tiểu đệ mình.

Có lẽ là trời cao không phụ, nó rớt cục lại một lần nữa gặp được vai chính công thụ, nhưng nó cũng không biết rõ là ai nấu ăn, tang thi vương gan lớn tài cao quyết định lén lút theo đuôi, nó chắc chắn phải tìm được người kia.

Nhờ vào đặc thù của nó, đám nhân loại kia cũng không phát hiện ra, mà nó sau một ngày theo đuôi, rớt cục cũng phát hiện là ai nấu.

Nhân vật chính thụ Tạ Tuyết Chu.

Tang thi vương kích động liền trực tiếp vọt ra, nó muốn trói vai chính thụ đi, thế nhưng bị vai chính công nhanh tay nhanh mắt bắt nạt đầu.

Một đời tang thi vương ngu bực cứ như vậy ngẩn ngủ kết thúc.

Thời điểm nó ủy thác tâm nguyện, ánh mắt mong chờ.

“Ta muốn vai chính thụ nấu cơm cho ta cả đời.”

Tịch Đăng khoe miệng giật một cái, đáp ứng.

Lúc Tạ Tuyết Chu lấy lại tinh thần, tang thi vương cũng chính là Tịch Đăng đã vác cậu đi vào trong đám

tang thi.

Tạ Tuyết Chu nhất thời nghĩ mình vẫn đang nằm mơ, đã từng gặp tang thi, cũng từng tiếp xúc trong khoảng cách gần, nhưng từ trước tới nay vẫn chưa từng bị tang thi vác lên vai, cùng những tang thi khác mắt to mắt nhỏ nhìn nhau.

Thậm chí, có một tang thi còn mang bộ mặt thần kinh nở nụ cười, nhưng đáng tiếc là, nó nở nụ cười, trên mặt liền rơi mất một miếng thịt.

Tạ Tuyết Chu: Tê tê, nơi này thật là khủng khiếp, ta muốn về nhà.

Tịch Đăng phát hiện người trên bả vai đang run lên, liền trấn an vỗ đầu đối phương mấy cái.

Những tang thi kia nhìn một màn, sau đó ấp úng léo nha léo nhéo những câu Tạ Tuyết Chu không hiểu.

Tang thi giáp: “Lão đại trói một nam nhân về.”

Tang thi át: “Đây không phải là lương thực dự trữ của lão đại sao?”

Tang thi bính: “Người có phải ngốc không? Lão đại từ trước đến nay đều trực tiếp cắn, làm gì có vác lên vai, người xem sức mạnh của lão đại kia, lần này vậy mà lại khiêng người, không bình thường!”

Tang thi đinh: “Ta cảm thấy lão đại lần này hình như là yêu rồi.”

Tang thi mậu: “Lão đại mới không yêu ai, lão đại là của ta!”

...

Sau đó Tạ Tuyết Chu phát hiện đám tang thi bắt đầu đánh nhau, tang thi đánh tang thi, hơn nữa còn là hỗn chiến.

Tạ Tuyết Chu cảm thấy ngán ngủi trong mười phút, nhân sinh quan của cậu đã đạt đến một tầm cao mới.

Mà Tịch Đăng đang vác cậu hoàn toàn không để ý đám tang thi đánh nhau một mất một còn, lằng lằng mà đi.

Đám tang thi phía sau đang đánh hăng say, phát hiện lão đại nhà mình bước đi, nhìn nhau, dừng đánh, đuổi theo lão đại đi.

Đánh nhau lúc nào cũng có thể đánh, thế nhưng lão đại chỉ có một, không thể lạc mất.

Tạ Tuyết Chu bị khiêng rất khó chịu, không chỉ bụng bị cắn đau, mà đầu còn tụ máu.

Hắn đang khó chịu cũng không quản nhiều, nói với tang thi đang vác mình: “Này, chúng ta có thể đổi cách khác không?”

Tịch Đăng không để ý tới hắn.

Tạ Tuyết Chu nói tiếp: “Tang thi tiên sinh, ta thể này rất khó chịu, ta có thể tự mình đi, người mau buông ta xuống.”

Tịch Đăng vẫn không để ý.

Mặt Tạ Tuyết Chu đỏ bừng lên, dùng hết khí lực nỗ lực ngồi thẳng lên, sau đó từ trên người Tịch Đăng trượt xuống dưới.

Sau đó Tạ Tuyết Chu liền bị ôm theo kiểu công chúa, hắn thậm chí không thấy động tác đối phương.

Tịch Đăng hùng hổ ôm vai chính thụ, phía sau là một đám tang thi đi theo.

Tình cảnh này thật giống như người đẹp và quái vật, không đúng, là người đẹp và tang thi.

Tịch Đăng đột nhiên mở miệng ngáp một cái, đói bụng quá, không thể chờ được muốn vai chính thụ nấu đồ ăn cho mình.

Nhóm tang thi phía sau trò chuyện.

“Lão đại chắc chắn yêu thích nhân loại xấu xí này.”

“Lão đại không còn yêu thích chúng ta nữa.”

“Lão đại là tra tang thi có mới nới cũ.”

...

Ngày đó, có rất nhiều tang thi thất tình.

40. Chương 39: Vạn Nhân Mê 39

Thượng Đế nói, mạnh được yếu thua là quy tắc của thế giới này.

Cứ cho là tang thi không bình thường đi, thế nhưng Tạ Tuyết Chu là rất bình thường, cậu chưa từng nghĩ sẽ có một ngày mình bị một tang thi ôm kiểu công chúa, tuy rằng cậu cũng chưa bao giờ nghĩ rằng mặt thể sẽ đến, hay tang thi thật sự tồn tại.

Tạ Tuyết Chu sau khi thận trọng suy tư thực lực địch ta quá cách xa nhau, đau “trứng” mà từ bỏ ý định đánh lên xác ướp tang thi đang ôm mình.

Đám tang thi này có phải đầu bị hỏng rồi không, hay là đã tiến hóa tới cảnh giới khác?

Nghĩ tới cái này, Tạ Tuyết Chu lập tức cảnh giác lên, lúc trước đụng phải tang thi đều không nói hai lời, trực tiếp cắn đến. Mà đám tang thi này không những ăn mặc kỳ quái, hành vi cũng hoàn toàn khác những tang thi khác.

Nghiền ngẫm xong Tạ Tuyết Chu cho ra một đáp án ——

Đám tang thi này có trí óc, hơn nữa xác ướp tang thi đang ôm mình có thể là thông minh nhất.

Nếu như suy nghĩ của Tạ Tuyết Chu bị những tang thi kia biết đến, đại khái sẽ phản bác: “Nói bậy! Lão đại nhà ta rõ ràng là đầu óc ngu si tứ chi phát triển.”

Tịch Đăng tựa hồ phát hiện tâm tình mỹ nhân trong lồng ngực không tốt, nó vỗ đầu đối phương một cái, đợi đối phương đem tầm mắt chuyển tới trên mặt mình, gương mặt bị bao kín không thể làm ra biểu tình gì, cho dù có làm đối phương cũng không thấy được. Nó dùng miệng để diễn tả suy nghĩ mình.

Tịch Đăng há miệng thật to, đợi đối phương tròn tròn mắt, mới ngậm lại. Ân, khi có bé tang thi nào không vui, nó đều dễ thể này, xem đi, mỹ nhân cũng bị nó dễ dàng.

Tạ Tuyết Chu: Hàng này mở cái miệng lớn như chậu máu vậy với ta, chắc chắn là sẽ ăn ta rồi, ngược lại không biết trước khi ăn nó định làm gì.

Anh anh anh, chúng tộc bắt đồng làm sao giao lưu.

Tịch Đăng một đường ôm vai chính thụ Tạ Tuyết Chu, đến thẳng một tòa biệt thự đã từng xem qua.

Nó đã sớm chuẩn bị xong, biết trước nội dung vở kịch, lúc vai chính thụ vừa một mình bị đẩy xuống nó không ngừng chạy theo, trên đường còn cùng tang thi vương của khu khác đánh một trận, đánh cho đối phương rụng một cái răng, đá mấy tiểu đệ của đối phương, đâm cái gương mặt đặc biệt xấu xí kia xuống bùn, mới dương dương tự đắc trở về, tiếp tục gấp rút lên đường để tình cờ gặp gỡ vai chính thụ.

Mà nguyên nhân nó đánh nhau với tang thi vương của khu vực khác là, cái tên kia dám nói nó là “thằng gù nhà thờ đức bà”. Mẹ nó, không thể nhịn được, đánh!

Kỳ thực trên thế giới này, phần lớn tang thi đều thông minh, chỉ là vì hỗ trợ cho hào quang nhân vật chính, nên đều giả vờ ngu ngốc, giúp cho vai chính công thụ quá quan trọng(*). Chỉ là cái con tang thi vương kỳ ba này mới không thêm phần nhiều như thế, trong nguyên văn dựa vào đặc tính kỳ ba này mà một đường bước đi, chỉ có điều không gặp trúng vai chính công thụ, nên mới không có cảm giác tồn tại.

()Quá quan trọng: vượt qua khó khăn mà tiến lên*

Mà nó dám tiểu đệ của nó, nhìn thấy lão đại cũng không thêm giả trang ngu xuẩn, bọn nó cũng không cần giả vờ.

Lúc trước xem xét bên trong biệt thự thấy thứ gì cũng có, trong tủ lạnh còn có thịt đóng băng, nhìn là biết chủ nhân biệt thự là vội vàng trốn đi, cơ bản không mang theo gì.

Tịch Đăng không coi ai ra gì ôm Tạ Tuyết Chu đi vào, cũng không quan tâm đám tang thi phía sau bởi vì vấn đề ai tiến vào trước ai tiến vào sau hay đồng thời tiến vào mà đánh nhau sút đầu mẻ trán.

Tịch Đăng đi tới phòng khách, động tác ôn nhu thả Tạ Tuyết Chu xuống.

Sau đó nó liền nhìn thẳng vào chân Tạ Tuyết Chu.

Còn đang chảy máu, nhân loại thật là yếu đuối.

Tạ Tuyết Chu thể nhưng lại nghĩ, nó có phải là đang chuẩn bị ăn ta không.

Tịch Đăng quay người tiến vào nhà bếp, sau đó bưng chậu nước sạch ra.

Tạ Tuyết Chu vốn muốn chạy trốn, nhưng từ cửa sổ nhìn thấy đám tang thi còn đang đánh nhau trước cửa, ha ha, trốn cái mông, đám tang thi kia đánh nhau còn kéo thịt trên mặt đối phương.

Hình ảnh này quá đẹp, cậu không dám nhìn.

Tịch Đăng theo hướng Tạ Tuyết Chu cũng nhìn sang, phát hiện trên nửa gương mặt xinh đẹp kia tràn đầy sợ hãi. Ánh mắt tang thi vương các hạ lập tức trầm xuống, đám tang thi kia đang dọa đầu bếp của mình sợ...

Tịch Đăng lập tức xông ra ngoài, không nói hai lời, đập cửa, dọa bọn chúng toàn bộ ngừng lại, sau cốc đầu từng tên, rồi chỉ vào thịt thối trước mặt.

Mấy tang thi bị rút thịt lập tức chạy tới nhận, sau đó bình tĩnh dán lại.

Lão đại không thích tang thi xấu xí.

Giáo huấn xong tiểu đệ Tịch Đăng lại trở về phòng khách.

Tạ Tuyết Chu sắc mặt cứng đờ ngồi trên ghế sa lon, sau đó nhìn xác ướp tang thi rửa sạch vết thương cho mình.

Thế nhưng tang thi vương rửa sạch xong liền mở miệng để sát vào vết thương, Tạ Tuyết Chu nghĩ thầm quả nhiên rửa sạch sẽ xong liền bắt đầu ăn.

Hả?

Chân Tạ Tuyết Chu run lên, tránh được động tác tiếp theo của Tịch Đăng.

Tại sao tang thi này lại liếm cậu? Cậu cũng không phải que kem.

Tịch Đăng bắt được chân Tạ Tuyết Chu, trừng đối phương một cái, sau đó cương quyết tiếp tục liếm vết thương trên đùi Tạ Tuyết Chu.

Lúc này, đám tang thi cũng đã chen vào toàn bộ, thấy cảnh này, rất nhiều tang thi đều hận không thể cào nát mặt Tạ Tuyết Chu.

Mẹ nó, lão đại còn chưa bao giờ liếm vết thương giúp chúng nó trị thương, có biết nước bọt lão đại trân quý bao nhiêu không cái tên xấu xí kia có biết không a! Cái tên nhân loại xấu xí kia lại còn phản kháng!

Liếm xong Tịch Đăng liền xoay người đi vào nhà bếp, quá tanh, nó muốn súc miệng.

Tạ Tuyết Chu sau khi bị liếm đến buồn nôn, liền nghe được thanh âm súc miệng truyền tới từ nhà bếp

truyền, sắc mặt càng tệ hơn. Lần đầu tiên không phải vì sinh tồn mà muốn giết tang thi, hiện tại rất muốn chém chết cái tên xác ướp tang thi kia.

Bất quá, rất nhanh, biểu tình Tạ Tuyết Chu liền thay đổi, phát hiện vết thương vốn dữ tợn lại lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được chậm rãi khép lại.

Thiên, nước bọt tang thi kia lại có năng lực này.

Tịch Đăng vừa ra, liền nghe thấy tiểu đệ của mình đang mồm năm miệng mười, chúng nó đang cáo trạng, nói vai chính thụ vừa mới ghét bỏ nước bọt của nó.

Tịch Đăng liếc chúng nó một cái.

Nhóm tang thi an tĩnh.

Tịch Đăng đi tới trước mặt Tạ Tuyết Chu, Tạ Tuyết Chu bị ánh mắt của nó làm sợ run một cái.

Đôi mắt nó đen như mực, hoàn toàn khác những tang thi khác.

Tịch Đăng nghĩ một hồi, sau đó liền đi tới trước mặt một tiểu đệ của mình, từ trong túi đối phương móc ra giấy bút, mới ngồi xuống bên cạnh Tạ Tuyết Chu.

Tạ Tuyết Chu lập tức né sang bên kia một chút.

Tịch Đăng không thèm nhìn Tạ Tuyết Chu, mà trải thẳng giấy lên bàn, động tác vụng về lấy bút viết chữ.

Nó viết quá nghiêm túc, Tạ Tuyết Chu không nhịn được nhìn sang.

Tịch Đăng viết xong, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, từ khi biến thành tang thi vương, nó đã lâu không viết chữ, nên viết rất xấu.

Nó viết xong liền dựng thẳng giấy trước mặt Tạ Tuyết Chu.

Tạ Tuyết Chu nhìn một cái liền ngẩn người.

Trên giấy viết là, “Mỹ nhân, người nấu cơm cho bản vương, bản vương sẽ không ăn người.”

Tịch Đăng thu giấy về, tiếp tục viết, viết xong liền cho Tạ Tuyết Chu xem.

“Đồng ý liền gặt đầu, không đồng ý liền ăn người.”

Tạ Tuyết Chu dưới ánh mắt đối phương cứng ngắc gặt nhẹ đầu.

Nhóm tang thi phía sau còn nói to.

Tang thi giáp: “Lão đại viết thư tình cho cái tên xấu xí kia.”

Tang thi át: “Lão đại chưa bao giờ viết chữ, đều toàn đánh người.”

Tang thi bính: “Ta muốn học đọc (100 loại phương pháp giết chết tình địch).”

...

Tịch Đăng hài lòng trực tiếp xách vai chính thụ Tạ Tuyết Chu tới nhà bếp, sau đó mở tủ lạnh ra, chỉ đồng thịt trong tủ lạnh.

Tạ Tuyết Chu đột nhiên nghĩ, thì ra cái tên tang thi này dù kén ăn, vẫn thích ăn thịt.

Tạ Tuyết Chu dò xét xuống bếp, phát hiện vật dụng cư nhiên đều có đủ. Cậu từ nhỏ đã là cô nhi, đều tự mình nấu ăn, cho nên làm cơm đối với cậu mà nói, không hề khó khăn, thậm chí còn có rất nhiều người khen cậu nấu ăn ngon.

Tạ Tuyết Chu cũng cảm thấy đói bụng, cười cười với xác ướp tang thi đang nhìn mình, “Người đi ra ngoài trước đi, một mình ta ở đây là được rồi.”

Tịch Đăng không nhúc nhích, Tạ Tuyết Chu nhú mày, nó không hiểu mình nói gì sao? Nhưng mà nó biết viết chữ.

Lúc này, Tịch Đăng đột nhiên lấy khối thịt từ trong tủ lạnh ra, đặt khối thịt đã đông cứng ngắc lên thớt, sau đó rút dao ra, mấy lần liên liên cắt thịt ra thành nhiều mảnh nhỏ.

Cắt xong nó mới đi tới cửa bếp, đứng vững, tựa hồ quyết tâm nhìn Tạ Tuyết Chu nấu ăn.

Tạ Tuyết Chu khước miệng giật một cái, chỉ có thể nấu ăn dưới ánh mắt của tang thi.

Tạ Tuyết Chu nghĩ một hồi, cuối cùng quyết định làm thịt chín.

Đáng thương tang thi vương không kìm được liên tục nuốt nước bọt, đầu lưỡi không nhịn được duỗi ra liếm liếm môi mình.

Tạ Tuyết Chu mới vừa bày thức ăn lên bàn, tang thi vương bên cạnh đã nhòm ngó rất lâu liền vọt vào, nó giật một đôi đũa, dùng nước súc miệng sau, liền gấp thịt ăn.

Tạ Tuyết Chu thậm chí không kịp ngăn cản, liền thấy thịt rơi trên đất.

Tịch Đăng nóng choáng váng, không ngừng le lưỡi.

Tạ Tuyết Chu đột nhiên nở nụ cười, cảm thấy tên trước mắt này thật giống một con chó lớn, giống y như là Husky.

Từ lúc mặt thế tới nay, đây là lần đầu tiên Tạ Tuyết Chu thật lòng bật cười.

Năm ngày, tất cả mọi thứ đều thay đổi, người thân, bằng hữu, bạn học, tất cả mọi người đều muốn tiếp tục sống, mạng người thành thứ rẻ mạt nhất.

Rẻ mạt thấp kém, xấu xa tàn nhẫn.

Tịch Đăng cúi đầu nhìn thấy miếng thịt đáng thương nằm dưới đất, suy nghĩ vài giây, liền ngồi xổm xuống.

Tạ Tuyết Chu vội vã ngăn cản động tác chuẩn bị gấp thịt của nó, nói: “Cái kia dơ rồi, đừng ăn.”

Tạ Tuyết Chu nhìn chằm chằm đôi mắt đen như mực của đối phương, không biết nó có thật sự hiểu mình đang nói gì hay không, kỳ thực, một cái tang thi làm sao có thể sợ dơ, mình có phải là quá lo chuyện bao đồng?

Nhưng là tang thi lại thật sự đứng lên, nó đưa tay bưng món ăn kia lên, liền quay người đi ra ngoài.

Tạ Tuyết Chu trong phút chốc không biết nên làm gì, theo sau nó đi ra ngoài, liền phát hiện xác ướp tang thi dĩ nhiên tìm một cái quạt ra, sau đó kéo một tên tang thi tới, cái tên tang thi kia mặt không những mặt tương đối sạch sẽ, lại còn đeo một cái kính gọng vàng.

Tịch Đăng nhét cái quạt cho thủ hạ nhà mình, sau đó ra hiệu đối phương nhanh quạt nguội đồ ăn.

Tang thi kia lập tức bắt đầu quạt.

Tạ Tuyết Chu, “...”

41. Chương 40: Vạn Nhân Mê 40

Thượng Đế nói, đây là thời đại sản sinh ra anh hùng.

Đám tang thi bên cạnh cũng bị hương vị thịt chín câu dẫn, nhanh chóng vây thành một vòng tròn.

Tịch Đăng liếc một cái, sau đó nâng tay ——

Nhóm tang thi lập tức đồng loạt lui về sau.

Ha ha, chúng nó cũng không muốn bị lão đại đánh cho ngày đêm ảm đạm, thịt thối bay loạn.

Tang thi kính vàng sau khi quạt nguội thức ăn, vô cùng chân chó bưng tới trước mặt Tịch Đăng.

Tịch Đăng cầm đĩa gấp một miếng lên, nhét vào trong miệng.

Nó dừng lại một chút, sau đó nhanh chóng giải quyết những miếng còn lại trong đĩa, mới vô cùng hạnh phúc ngồi dựa vào sofa.

Lúc này, một tang thi trong đám lao ra, nó mau lẹ đoạt lấy cái đĩa chỉ còn lại một quả ớt, xỏ nhanh một đôi giày da, quay đầu, “Ba ba ba” mấy tiếng chạy ra bên ngoài.

Đám tang thi còn lại liền dồn dập đuổi theo.

Khốn nạn, dù là đĩa thừa chúng nó cũng muốn đoạt!

Tịch Đăng thương thức biểu tình dọa người của mấy tiểu đệ, nghĩ thầm vì sao lại thấy thiếu thiếu cái gì đó, hả? Hình như có thứ gì biến mất.

Tịch Đăng đứng lên, trong phòng đã không có hơi thở của người sống.

Tạ Tuyết Chu chạy trốn.

Tịch Đăng há to mồm, ngáp một cái.

Sau khi ăn xong đích thực phải vận động nhẹ.

Mỹ nhân, người đã chuẩn bị tốt cùng bản vương chơi trốn tìm sao? Nếu bị bắt, vậy phải gặm rớt một cánh tay a.

Đôi mắt đen như mực của Tịch Đăng lúc này thoát nhìn vạn phần tà khí.

Nó vì để cho con mồi chạy xa một chút, còn cố ý đợi đám tiểu đệ không tiền đồ kia của mình trở về.

Mà chúng nó chạy tới, cũng liền phát hiện có vấn đề, lú ra lú rít hỏi: “Lão đại, không thấy nhân loại xấu xí kia nữa.” “Lão đại, người đã ăn sạch nhân loại xấu xí kia ư?”

...

Tịch Đăng rất muốn làm cho mấy tên gốc kia yên tĩnh một chút, thế nhưng nó có một khuyết điểm, đó là không nói được, nó là một tang thi bị câm.

Nó khi giao lưu với mấy tang thi khác đều dựa vào nắm đấm, đánh cho tới khi đối phương đoán được ý của mình mới thôi.

Mà trong đám tiểu đệ của nó vẫn có hai tang thi giỏi đoán ý tang thi vương các hạ, nó chỉ cần nhìn qua một cái, hai tiểu đệ kia liền biết, sau đó nói lại cho những tang thi khác.

Hai tiểu đệ này một là tang thi mang gọng kính vàng, còn lại là tang thi có mái tóc lúc nào cũng bay bay, biệt hiệu là phiêu dật.

Hai tiểu đệ này vừa nhìn ánh mắt Tịch Đăng, liền tiến lên một bước quay người nói với mấy tang thi ngu gốc kia.

Kính vàng tang thi nói: “Các người không phát hiện lão đại đang chơi trò tình thú với nhân loại kia sao?”

Phiêu dật tang thi nói: “Các người nói ít lại đi, sao mà sau khi biến thành tang thi lại nói nhiều như vậy?”

Kính vàng tang thi nói: “Về sau đều mở to mắt mà nhìn, nhân loại kia đã bị lão đại quyến rũ (*), các người không được tùy tiện đánh chủ ý lên nhân loại kia.”

()quyển dương: nuôi nhốt*

Phiêu dật tang thi nói: “Hiện tại đều yên tĩnh lại, nghe lão đại dặn dò.”

Tịch Đăng thoả mãn gật đầu, sau đó đưa tay ra làm một động tác.

Kính vàng tang thi sau khi xem xong liền nói: “Lão đại nói sau mười lăm phút đi bắt nhân loại kia.”

Tịch Đăng sau khi đám tang thi đã yên tĩnh lại, liền trở lại sofa ngồi xuống.

Tiếp tục nghĩ lần tới nên ăn món gì.

Bên này Tạ Tuyết Chu đang liều mạng đang chạy trốn, cậu mới không tin tưởng một tang thi, nếu mình mà sống cùng với đám tang thi đó, nhất định sẽ bị ăn mất hoặc là biến thành đồng loại của bọn chúng.

Cậu vẫn chưa chuẩn bị tốt cái cảm giác vừa cười một cái liền rớt một miếng thịt.

Mà cứ chạy như thế này cũng không phải biện pháp tốt, không chừng sẽ gặp phải tang thi khác.

Tạ Tuyết Chu chạy trốn tới mức họng đều khát khô, ánh mắt nhìn sang cửa hàng bên kia.

Không chừng bên trong cửa hàng sẽ có vũ khí phòng thân.

Cậu quay người chạy về phía cửa hàng.

Tịch Đăng mang theo đám tang thi tiểu đệ của mình chính thức bắt đầu đi săn.

Trên đường gặp mấy nhân loại khác, một vài tiểu đệ còn cố ý đùa dai đuổi theo, sau đó sẽ bị Tịch Đăng đập trở về.

Tịch Đăng đuổi theo nửa đường đột nhiên ngừng lại, thân là tang thi vương, khứu giác của nó so với tang thi bình thường nhạy bén hơn nhiều.

Nó đột nhiên giơ tay lên, đoàn tang thi theo sau lập tức dừng lại.

Nơi này không chỉ có mùi vị người sống, còn có mùi nó chán ghét.

Ánh mắt Tịch Đăng chuyển tới cửa hàng cách đó không xa, Tạ Tuyết Chu đang bị răng năng tang thi truy đuổi sao?

Răng nanh tang thi vương đã từng đối đầu với Tịch Đăng, chính là gia hỏa đã nói Tịch Đăng là “thằng gù nhà thờ đức bà”, nó khác Tịch Đăng, trong nguyên văn vốn là một tang thi có độ tồn tại cao, thủ hạ của nó đều vô cùng hung tàn, nhân loại gặp phải nó cơ hồ đều không còn đường sống.

Tuy rằng Tạ Tuyết Chu có hào quang nhân vật chính, nhưng tang thi không phải cái nào cũng giống nhau, chúng nó đều biết đến vai chính công thụ, thế nhưng không có nghĩa là răng nanh tang thi vương sẽ bỏ qua cơ hội làm cho Tạ Tuyết Chu cụt tay cụt chân.

Tịch Đăng nghĩ tới đây, đôi mắt liền bốc lên ngọn lửa, chạy nhanh về phía cửa hàng kia.

Răng nanh, để lại đôi tay của đầu bếp nó!

Răng nanh lúc này đang ác độc cười, gương mặt trắng xám kia thoát nhìn càng thêm dữ tợn.

Bản thân gặp được vai chính thụ, không có gì sung sướng hơn lúc này, tuy rằng bị vướng bởi hào quang nhân vật chính, không thể giết chết Tạ Tuyết Chu, nhưng cũng không ngăn cản được nó làm khó Tạ Tuyết Chu.

Nghĩ tới đây, nó liền phát ra một tiếng kêu rên.

Mấy tang thi sau lưng nó đôi mắt đều phát sáng.

Vai chính thụ, người chuẩn bị chịu đựng tốt lửa giận của ta không?

Kêu xong, nó liền nhắm mắt lại, còn không đợi nó xác nhận vai chính thụ đang ở tầng mấy cửa hàng, nó liền ngửi được một mùi khác.

Tịch Đăng nghiêng đầu đứng ngoài cửa nhìn chằm chằm răng nanh.

Tịch Đăng chạy đi quá nhanh, đám tang thi của nó vẫn chưa đuổi kịp.

Răng nanh nhìn thấy nó, liền nhú lông mày, chỉ vì động tác như thế, trên mặt liền rơi mất miếng thịt. Nó

thân thủ tiếp được, an ổn trở lại, mới nhe răng nói với Tịch Đăng: “Thằng gù nhà thờ, người tới đây làm gì?”

Tịch Đăng không nói được, đương nhiên quyết định dùng nắm đấm để nói chuyện.

Răng nanh nhìn thấy Tịch Đăng hùng hổ đi tới, liền không kìm lòng được lui về sau một bước.

Biệt hiệu của nó là răng nanh, đương nhiên là nhờ vào răng của nó, thế nhưng cái thứ không biết xấu hổ đối diện kia mỗi lần nhìn thấy nó, đều đánh vào răng nó. Có biết thịt rớt còn có thể gắp trở lại, nhưng răng là cực kỳ khó không a!

Răng nanh chỉ lui một bước liền dừng lại, không được, phía sau là tiểu đệ của mình, làm lão đại không thể bị bề mặt như thế, hướng hồ tên kia chỉ tới một mình, đám tang thì thần kinh nhà nó đều không có mặt.

Tịch Đăng lúc này chạy tới còn cách răng nanh không quá năm mét, răng nanh nhìn Tịch Đăng liếc mắt một cái, liền vọt tới.

Chờ bọn tiểu đệ của Tịch Đăng chạy tới, chúng nó đều không kìm lòng được che kín mắt mình.

Lão đại thật hung tàn, cư nhiên ngồi trên người răng nanh nhổ răng.

Một tang thi không có răng là chuyện thống khổ dường nào.

Bọn tiểu đệ của răng nanh đã sớm che mắt, mỗi lần đánh nhau kết quả đều là như thế này, vốn dĩ, chúng nó còn muốn sang hỗ trợ, thế nhưng tên kia quá biến thái, bắt được liền ép buộc nhổ răng, chúng nó không giống lão đại, chúng nó cũng không có tiền đi tìm bác sĩ tang thi trám răng.

Răng nanh dùng hết lực khí toàn thân muốn đẩy Tịch Đăng đang ngồi trên người mình ra, nó cũng cảm giác được hàm răng mình mới tu sửa chỉnh tề đã bị lung lay.

Hai chân Tịch Đăng chặt chẽ kẹp eo đối phương, dùng một tay đã khống chế được hai tay của răng nanh, nó đặt hai tay của răng nanh lên trên đầu, tay còn lại đưa tới miệng răng nanh, nó một bên nhổ răng một bên liếc nhìn răng nanh.

Răng nanh thấy thế, tức giận đến mức toàn thân run lên, “Con mẹ nó người mau cút đi, lão tử mỗi ngày đều chải răng ba lần!”

Khóe môi Tịch Đăng lại khê cong lên, màu môi nó không giống những tang thi khác, có màu hoa tường vi (đỏ hồng), cái nhếch môi này, làm răng nanh không thể tránh khỏi nhìn chăm chú một hồi.

Chỉ một chút sơ ý, răng nanh lập tức tròng lớn mắt.

Tịch Đăng lấy tay từ trong miệng đối phương ra, mở tay, trong lòng bàn tay có một cái răng.

Hai mắt răng nanh đều bốc lửa.

Tịch Đăng đứng lên, lại một tay ném răng nanh về phía đám tiểu đệ của nó, sau đó ném răng sang.

Kính vàng lập tức chạy tới, đưa cho Tịch Đăng một cái khăn tay, Tịch Đăng nhận lấy, lau sạch từng ngón tay.

Bên kia, từ trong cổ họng răng nanh phát ra tiếng kêu rên, nó lại bị nhử răng lần nữa!

Kính vàng nhìn thấy ánh mắt lão đại nhà mình, liền nói với răng nanh: “Lão đại nhà ta kêu người mau trở về trám răng, không có chuyện gì thì đừng chạy ra ngoài lắc lư, răng nanh bảo bối.”

Danh xưng đằng sau thuần túy là Kính vàng tự mình thêm vào, Tịch Đăng ngay lập tức liếc Kính vàng một cái.

Răng nanh nếu như không phải bị tiểu đệ của chính mình kéo lại, phỏng chừng liền chuẩn bị xông lên, tiếp nhận lần nhử răng thứ hai.

Kính vàng còn nói: “Răng nanh, người đi nhanh đi, không thấy lão đại nhà ta muốn chiếm cửa hàng này hả.”

Răng nanh hí hóp mắt lại, nhìn chăm chú Tịch Đăng, “Tịch Đăng, người rốt cuộc đến đây làm gì?” Nó liếc nhìn cửa hàng, trên mặt hiện ra một nụ cười quái dị, “Chẳng lẽ cũng là vì vai chính thụ?”

Tịch Đăng chỉ chỉ miếng thịt do răng nanh cười mà rớt xuống, khóe môi răng nanh vừa kéo, tiểu đệ bên cạnh lập tức ân cần nhặt lên đưa qua, dẫn tới răng nanh đập cho một cái.

Tịch Đăng không để ý đến bọn nó nữa, nhìn lên lầu bốn cửa hàng.

Phiêu dật lập tức phát ra một tiếng gào thật lớn.

Tịch Đăng tán thưởng nhìn Phiêu dật một cái, sau đó đặt mắt lại lầu bốn.

Mỹ nhân, mau nấp cho thật kỹ, ngay cả tóc cũng đừng để lộ ra nha.

Tịch Đăng bỏ lại đám tiểu đệ, tự mình chạy vào thang máy, mỹ danh viết để cho chúng nó ở chân cầu thang canh gác.

Cửa hàng này không có một ai, thế nhưng thiết bị đều chưa ngừng vận hành hết, thậm chí ngay cả máy điều hòa vẫn đang hoạt động.

Tịch Đăng khác những tang thi khác, ngũ giác của nó đặc biệt mẫn cảm, kể cả cảm giác đau, với nhiệt độ nó cũng yêu cầu cao, nó thích không khí lạnh lạnh.

Thang máy dừng tại lầu bốn, toàn bộ lầu bốn vô cùng tĩnh lặng, hoàn toàn không một tiếng vang.

Tịch Đăng vươn tay vặn cổ, tiếng bước chân của nó đặc biệt rõ ràng, thậm chí có chút khuếch đại.

Tịch Đăng đi rất chậm, từ xưa đến nay, mục đích chơi trốn tìm thường không phải là kết quả, mà là nhịp tim.

Khi con mồi nghe được tiếng bước chân thợ săn ngày càng gần, nội tâm sợ hãi mới có thể đạt kết quả tốt nhất.

Quả nhiên, Tịch Đăng đi không bao lâu, một bóng người liền từ bên trong cửa hàng vọt ra.

Tịch Đăng nhìn bộ dáng vai chính thụ chạy trốn, trong mắt nổi lên ý cười, bộ dáng con mồi hoảng loạn không chỗ trốn là đáng yêu nhất.

Đám tang thi đang ở chân cầu thang chen tới chen lui, liền thấy lão đại nhà mình đã vác con mồi đứng ở trước mặt.

Tịch Đăng nhìn thấy chúng nó, không nói hai lời nâng chân đạp, mẹ nó, đều là một đám phế vật, phế vật! Cả ngày không làm chính sự, nội chiến lại chơi vô cùng vui vẻ, không biết còn tưởng rằng chúng nó mỗi ngày đều đang diễn một vở kịch hậu cung lớn.

Răng nanh vẫn chưa đi, lúc nó nhìn thấy Tịch Đăng đang vác vai chính thụ đã ngắt đi liền ngăn người một chút, “Người định ăn hân, hay biến hân thành đồng loại?”

Tịch Đăng lắc đầu, đặt Tạ Tuyết Chu xuống, sau đó kéo vào trong ngực mình.

Hân là... đầu bếp của ta.

Mặt răng nanh đen thui.

42. Chương 41: Vạn Nhân Mê 41

Thượng Đế nói, thần linh đều yêu thương chúng sinh.

Lúc Tạ Tuyết Chu tỉnh lại, liền đối mặt với một gương mặt xám xanh, cậu đưa tay ra che miệng mới miễn cưỡng đè ép tiếng la xuống, chu dù có tỉnh lại bao nhiêu lần, vẫn không cách nào quen được với cái thế giới thay đổi kinh thiên động địa này.

Phiêu dật nhe răng, sau đó nói to, “Lão đại, người tỉnh rồi.”

Tạ Tuyết Chu đương nhiên nghe không hiểu bọn chúng nói gì, đến khi nhìn thấy Tịch Đăng đi vào phòng, liền cũng đoán ra được đại khái.

Tịch Đăng đi tới bên giường Tạ Tuyết Chu, sau đó liền lấy ra một tờ giấy, đưa ra trước mặt Tạ Tuyết Chu.

Mặt trên vẫn là những dòng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo như học sinh tiểu học tập viết.

“Tỉnh rồi thì mau đi làm cơm, bản vương đói bụng.”

Tạ Tuyết Chu vốn là nghĩ không biết xác ướp tang thi sẽ làm gì với mình, dù sao ngày hôm qua chạy trốn còn bị bắt về, nào có biết chuyện đầu tiên tang thi này làm vậy mà lại bảo —— nô lệ, nhanh đi làm cơm, bản vương đói đến mức bụng đều réo.

Tạ Tuyết Chu từ trên giường bò lên, nhìn Tịch Đăng có chút do dự, cuối cùng vẫn nói: “Người không ăn ta?”

Vừa nói xong, liền thấy tang thi trước mặt lườm một cái.

Bảo bối, thịt của người cũng chẳng có gì ngon hơn so với món ăn người nấu.

Tịch Đăng trực tiếp quay người đi.

Phiêu dật nhìn lão đại nhà mình đi rồi, đuổi ra móng vuốt vồ vồ vai Tạ Tuyết Chu, chỉ ra phía ngoài.

Tạ Tuyết Chu đầu tiên là sợ hết hồn, phát hiện đối phương cũng không định thương tổn mình, vội vàng gạt đầu, “Ta rửa mặt xong liền đi làm cơm.”

Phiêu dật gật đầu, sau liền ra hiệu một cái.

Tạ Tuyết Chu nhìn thấy hai tay đối phương vòng thành một vòng tròn, liền suy đoán nói: “Làm nhiều một chút?”

Phiêu dật vui sướng, vỗ vai Tạ Tuyết Chu một cái, liền đi ra ngoài.

Tạ Tuyết Chu nhìn thấy động tác đối phương dường như không chậm chạp chút nào, biểu tình trong nháy mắt cứng lại.

Hành động của đám tang thi này hoàn toàn không hề chậm chạp, trí lực rất cao, còn biết giao lưu với nhau, thích kết bè kết lũ, hơn nữa có thể khống chế dục vọng cắn người.

Tạ Tuyết Chu trong mắt tràn đầy u buồn, lẽ nào lần này nhân loại nhất định sẽ phải bị hủy diệt sao?

Nếu như đám tang thi biết suy nghĩ của Tạ Tuyết Chu, đại khái sẽ nói: “A, vai chính thụ thực dễ thương, khi bọn ta gặp được nhân loại sẽ lập tức giả vờ ngu xuẩn, yên chí yên chí.”

Bất quá không bao gồm đám tiểu đệ Tịch Đăng lãnh đạo.

Tạ Tuyết Chu sau khi đơn giản rửa mặt, vừa đi ra khỏi phòng, liền thấy dưới lầu có một đám tang thi đang ngồi dưới đất.

Thật không tiện, bọn nó đang tụ họp đánh bạc.

Tịch Đăng ngược lại không tham gia, nó lúc này đang trốn trong phòng đổi băng vải.

Thật không tiện, nó là một tang thi vương yêu sạch sẽ.

Tạ Tuyết Chu vừa mới xuống lầu, liền đối mặt với vô số con mắt.

Nhóm tang thi đã sớm tiếp nhận mệnh lệnh lão đại nhà mình, quan sát cẩn thận nhân loại bị bắt tới này.

Kính vàng thậm chí còn cười với Tạ Tuyết Chu.

Tạ Tuyết Chu dừng lại, cứng ngắc nghiêm túc đi xuống bếp.

Lúc cậu đang lấy thức ăn trong tủ lạnh ra, đột nhiên nghĩ đến xác ướp tang thi tựa hồ thích ăn thịt.

Tầm mắt cậu liền đặt trên khoai tây, như vậy hôm nay làm bánh khoai tây đi.

Tịch Đăng vừa từ trong phòng đi ra, liền ngửi được hương vị từ nhà bếp truyền tới, còn chưa kịp lại gần, đã thấy đám tiểu đệ nhà nó đã sớm vây chặt kín không thừa một kẽ hở.

Tịch Đăng đi tới, giơ chân đạp, rõ ràng tách ra một con đường.

Mấy tiểu đệ bị đạp vội vã tránh ra, còn nịnh nọt nói: “Lão đại ngày hôm nay thật quá đẹp trai.” “Lão đại quả thực ngọc thụ lâm phong, soái muốn chết.”

Vốn là Tạ Tuyết Chu bị nhiều tang thi vây xem như vậy, trong lòng rất hồi hộp, thế nhưng phát hiện sau khi Tịch Đăng đến, trái tim bỗng nhiên lại an ổn lại.

Tạ Tuyết Chu rất nhanh liền bày ra đồ ăn, Tịch Đăng đương nhiên là người đầu tiên ngồi vào, nó nhìn bánh khoai tây trong mâm, trầm mặc, sau đó dùng đôi mắt đen như mực nhìn chăm chăm Tạ Tuyết Chu.

Tạ Tuyết Chu lúng túng nở nụ cười, “Trong tủ lạnh không có thịt.”

Tịch Đăng đi tới tủ lạnh bên cạnh, đem tầng dưới mở ra, hoắc, thật nhiều thịt.

Tạ Tuyết Chu cười gượng, “A, thì ra bên dưới còn nhiều thịt như vậy, ta vậy mà lại không thấy.”

Tịch Đăng lấy đĩa khoai tây đi, trước khi đi còn liếc nhìn Tạ Tuyết Chu một cái, Tạ Tuyết Chu cảm giác mình lĩnh ngộ được —— tiếp theo không nấu thịt liền ăn nguội.

Tịch Đăng ăn lửng bụng, liền chia bánh khoai tây cho đám tiểu đệ, tuy rằng Tạ Tuyết Chu nấu rất mỹ vị, thế nhưng nó vẫn thích ăn thịt, thịt kho tàu, thịt xào, thịt nướng... Tịch Đăng lè lưỡi liếm liếm môi.

Tạ Tuyết Chu nấu cho mình một bát mì, mới đi ra, liền phát hiện phòng khách chỉ còn một mình Tịch Đăng.

Tịch Đăng lười viết chữ cho Tạ Tuyết Chu, nên cũng không muốn nói cho cậu biết, đám tang thi kia lại một lần nữa vì đĩa thức ăn thừa mà vận động mãnh liệt.

Tạ Tuyết Chu tìm chỗ cách xa Tịch Đăng nhất trên sofa ngồi xuống, ở cùng tang thi trong cùng một phòng cậu vẫn còn rất bối rối, nhưng là cậu không nghĩ tới cậu mới vừa ngồi xuống, tang thi kia liền dán lại, đôi mắt thẳng tắp nhìn vào cái tô.

Tạ Tuyết Chu đang gấp mì liền ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Tịch Đăng, khẩn trương nói, “Người muốn ăn?”

Tịch Đăng gật đầu một cái.

Tạ Tuyết Chu nhìn tô của mình một chút, trực tiếp quyết định đưa cho Tịch Đăng, mình đi nấu tô khác là được. Thế nhưng Tịch Đăng ngăn lại, tựa hồ không định nhận lấy.

Tạ Tuyết Chu nhìn nó, lại nhìn cái tô, chần chờ nói: “Người chỉ là muốn nếm thử mùi vị sao?”

Tịch Đăng lại gật đầu.

Tạ Tuyết Chu đem đũa đưa cho Tịch Đăng, “Vậy người ăn trước.”

Đồ tang thi ăn rồi, cậu chắc chắn sẽ không ăn nữa, cậu không thể xác định được nước bọt đối phương có độc hay không.

Tịch Đăng gấp lên một đũa, mì vẫn đang bốc hơi nóng, dẫn tới Tạ Tuyết Chu không nhịn được nhắc nhở: “Hình như khá nóng, trước thổi một chút đi.”

Tịch Đăng nghe được, nhưng chỉ nghiêng đầu, không nhúc nhích.

Tạ Tuyết Chu nói: “Người không làm được?”

Tịch Đăng không nhúc nhích.

Tạ Tuyết Chu đành phải hơi cúi đầu xuống thổi, “Để ta giúp người, sau thì người tự mình thổi.”

Tạ Tuyết Chu thổi đến mấy lần, mới ngẩng đầu lên nói với Tịch Đăng: “Cũng khá được rồi, người thử xem.”

Tịch Đăng nhét mì vào trong miệng, một lúc lâu, liền trả đũa lại cho Tạ Tuyết Chu, ăn không ngon, không ăn.

Tạ Tuyết Chu bưng cái tô muốn đi vào bếp, lại bị Tịch Đăng nắm lấy, nó chỉ chỉ sofa.

Biểu tình Tạ Tuyết Chu cứng lại, “Người muốn ta ăn ở đây.”

Tịch Đăng gạt đầu, thấy Tạ Tuyết Chu bất động, thẳng thắn kéo người ngồi xuống.

Tạ Tuyết Chu hạ mắt, không thể làm gì khác hơn là bắt đầu ăn dưới ánh mắt Tịch Đăng, đây là lần đầu tiên cậu ăn đồ ăn thừa của tang thi, trải nghiệm này thật cmn tuyệt.

Tạ Tuyết Chu ăn xong, đám kia tang thi cũng đã quay về.

Tịch Đăng lấy giấy, lại bắt đầu viết, viết xong liền trực tiếp ném tới Tạ Tuyết Chu, sau đó đứng dậy chuẩn bị đi ngủ trưa.

Tạ Tuyết Chu cầm tờ giấy lên nhìn, ngẩn ra.

“Hạ độc vô dụng, thay phương pháp khác.”

Tạ Tuyết Chu vò giấy thành một cục, mím chặt môi.

Tạ Tuyết Chu bị ép ở cùng đám tang thi trong biệt thự một tuần, đợi đến khi trong tủ lạnh hết đồ ăn, nhóm tang thi rốt cuộc chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Khoảng thời gian này, Tạ Tuyết Chu lúc ngủ, bên cạnh đều có một tang thi canh gác, căn bản không có cơ hội chạy trốn.

Tạ Tuyết Chu vẫn không hề bỏ đi tâm tư chạy trốn.

Cậu từ đầu đến cuối đều cảm thấy, không phải đồng loại, một ngày cũng sẽ bị giết.

Tịch Đăng muốn tới một nơi có thức ăn, nhưng mà nơi như vậy cũng không dễ tìm, căn biệt thự này cũng là nó gặp may mắn, vào lúc này, con người thiếu nhất chính là đồ ăn, một khi tìm được bọn họ đều sẽ chiếm lấy, Tịch Đăng ghét nhất chính là không gian dị năng giả, năng lực này thật sự khiến người ta không muốn không được mà.

Trên thực tế tang thi là không cần ăn uống, nhưng Tạ Tuyết Chu lại cần, Tịch Đăng liền lấy hai hộp bánh quy còn sót lại trong biệt thự cho Tạ Tuyết Chu, còn ra lệnh bắt buộc đám tang thi không được cướp lấy.

Tạ Tuyết Chu lúc nhận được bánh quy, ánh mắt có chút thay đổi, nhưng vẫn cười cười với Tịch Đăng,

không nói gì, một tuần ở cùng đám tang thi này, cậu cũng phát hiện Tịch Đăng có một vấn đề, nó chưa từng nói điều gì, cũng không phát ra bất kỳ tiếng kêu nào, còn thanh âm những tang thi khác cậu đều đã từng nghe qua.

Nó giao lưu với mình bằng cách viết giấy, giao lưu với đám tang thi bằng vũ lực.

Ngày thứ hai sau khi Tạ Tuyết Chu ăn hết bánh quy, bọn họ gặp nhân loại.

Tịch Đăng trước tiên giấu Tạ Tuyết Chu ra sau mình, sau đó ra dấu với Kính vàng và Phiêu dật, đám người kia đang lái xe, trong cốp xe nhất định có đồ ăn.

Tịch Đăng quyết định cướp đồ ăn, bọn họ đã đi mấy ngày, vẫn không tìm được đồ ăn, Tạ Tuyết Chu đã đói bụng một ngày.

Kính vàng cùng Phiêu dật lập tức phát ra tiếng gào, nhóm tang thi liền bắt đầu công kích.

Người trên xe tự nhiên cũng nhìn thấy chúng nó, lấy súng bắn.

Bất quá bọn hắn gặp phải là một đám tang thi không muốn giả ngu, đánh nửa ngày, không một tang thi nào bể đầu. Tịch Đăng ném Tạ Tuyết Chu cho Kính vàng, rồi trực tiếp nhảy vài bước tới mui xe, hành động này làm mấy người trong xe thất kinh đến mức hét lên.

Tịch Đăng trực tiếp bò lên phía trước, một đám phá vỡ cửa kính, sau đó một cước đá bay cây súng gần nhất, trực tiếp lôi người từ bên trong ra.

Tạ Tuyết Chu trợn to mắt, đẩy Kính vàng ra, hô to với Tịch Đăng: “Đừng giết hắn.”

Tịch Đăng lúc này đã giơ nắm đấm lên, chỉ cần hạ xuống, người kia sẽ chết chắc, nhưng khi nó nghe thấy Tạ Tuyết Chu, động tác liền dừng lại, người nọ lập tức phản ứng lại, đập một cước, đá văng Tịch Đăng.

Tịch Đăng quay đầu đi, né tránh nắm đấm hạ xuống, sau đó một tay ném người ra.

Động tác nó rất nhanh, bắt đầu lôi người thứ hai từ trong xe ra, mà đám tiểu đệ của nó lúc này cũng vây quanh xe.

Kính vàng bắt được Tạ Tuyết Chu, nó có chút sinh khí, “Ai cho phép ngươi ra lệnh cho lão đại nhà ta?”

Tạ Tuyết Chu không hiểu được ngôn ngữ của tang thi, căn bản không biết Kính vàng đang nói gì, Kính vàng sau khi nói xong cũng tự ý thức được, tức giận trừng Tạ Tuyết Chu một cái.

Bên kia Tịch Đăng sai tiểu đệ của mình trối những người kia lại, rồi mở cốp xe ra, bên trong quả nhiên có đồ ăn, Tịch Đăng nhìn xuống, trước tiên từ bên trong lấy ra một bình nước cùng một cái bánh mì, ném cho Phiêu dật, Phiêu dật nhận lấy, đi tới trước mặt Tạ Tuyết Chu, kín đáo đưa cho cậu.

Phiêu dật kín đáo đưa cho cậu xong, còn trấn an nở nụ cười với Tạ Tuyết Chu, sau đó vỗ vai Kính vàng.

“Kính vàng, ngươi cần gì phải dọa nhân loại kia a? Người không tin vào thân thủ lão đại.”

Kính vàng hừ một tiếng.

Tịch Đăng đi tới trước mặt đám nhân loại kia, có chút do dự.

Những người kia hoàn toàn bị đám tang thi này làm cho kinh sợ, đây là tang thi mới tiến hóa sao? Lại có hành động nhanh nhẹn năng lực mạnh mẽ như vậy, bọn họ cũng chú ý tới một nhân loại trong đám tang thi.

Trong đám người này có một người phụ nữ trước mở miệng nói, nàng tin tang thi trước mắt này nhất định có trí khôn, “Xin chào, chỉ cần người không giết ta, ta nguyện ý làm bất cứ chuyện gì.” Cuối cùng, còn hơi chớp mắt với Tịch Đăng.

Một người mở miệng, tự nhiên có người thứ hai, lần này mở miệng là một thanh niên, khuôn mặt hơi mang vẻ âm nhu, thậm chí đưa ra cả nhẹ chân Tịch Đăng, “Ta cũng có thể.”

Đám tang thi tiểu đệ bên cạnh đều che kín mắt.

Đúng như dự đoán liền nghe được người thanh niên rên một tiếng.

Tịch Đăng đập một cước lên ngực đối phương, bất quá người thanh niên kia đúng là vưu vật, lại còn nhịn đau ôm lấy Tịch Đăng, “Người... Là tang thi vương đúng không, người nhất định nghe hiểu lời ta nói, chỉ cần người buông tha ta, ta có thể nói cho người căn cứ của nhân loại.”

Tịch Đăng cau mày mạnh mẽ thu chân lại.

Tạ Tuyết Chu đi tới, biểu tình sốt sắng nhìn Tịch Đăng, “Các người đã cướp được đồ ăn rồi, liền thả bọn họ đi đi.”

Tịch Đăng liếc mắt.

Mà những người kia mắt đã sáng rực lên, tang thi này quả nhiên nghe hiểu được ngôn ngữ của nhân loại, bọn họ không thể chờ được nói với Tạ Tuyết Chu: “Người mau cầu nó buông tha chúng ta.”

Tạ Tuyết Chu nghe vậy, cứ nhiên duỗi tay nắm lấy tay Tịch Đăng, “Van người, người buông tha bọn họ đi, ta sẽ nấu cho người nhiều đồ ăn ngon.”

Tịch Đăng lúc này lại bắt đầu thất thần, a, ăn ngon, như vậy tiếp theo sẽ có thịt ăn?

43. Chương 42: Vạn Nhân Mê 42

Thượng Đế nói, nhân tính là tốt đẹp, dục vọng là xấu xí.

Tạ Tuyết Chu nhẹ nhàng lắc tay Tịch Đăng.

Tịch Đăng hoàn hồn, nó nhìn cậu, trong mắt có suy ngẫm.

Phiêu dật đi tới, bởi vì đám nhân loại kia nghe không hiểu ngôn ngữ tang thi, nó cũng không cần đề thấp thanh âm gì, “Lão đại, xung quanh đây có phòng ở, không bằng trước tiên trối những người này lại đã.” Nó cười với Tịch Đăng, Tịch Đăng lúc này thoải mái gật đầu.

Tạ Tuyết Chu không biết chúng nó đang nói gì, khi nhìn thấy mấy tang thi kia khiêng đám người lên, trong lòng giật mình, vừa định mở miệng, liền thấy Tịch Đăng đưa ngón tay ra, đặt lên môi, làm một động tác im lặng.

Phiêu dật chỉ vào đồ ăn trên tay Tạ Tuyết Chu, ra hiệu mau ăn đi.

Tạ Tuyết Chu liếm môi, cúi đầu nhìn nước và bánh mì trong tay một chút, đáy mắt lóe lên tâm tư không rõ, cậu cũng không phải là kẻ ngốc, đám tang thi này sống cùng một chỗ với mình lâu như vậy, không chỉ không ăn mình, còn vì mình tìm đồ ăn, hơn nữa trên đường gặp phải những tang thi khác, những tang thi đó còn chưa lại gần, liền bị dọa đi.

Nhưng cậu là con người, nhìn thấy đồng loại của mình vẫn nảy sinh tâm tư muốn cứu, với tang thi vẫn có bản năng bài xích. Nghĩ tới đây, suy nghĩ trong lòng cậu trở nên kiên định thêm một chút, nếu đám tang thi này không thương tổn mình, sau khi mình trốn thoát được cũng sẽ không dẫn người tới thương tổn chúng nó.

Những người kia thấy tang ném mình vào một cái phòng, trong lòng vô cùng hoảng loạn, bọn họ hiện tại vô cùng hoài nghi đám tang thi kỳ lạ này đang định nấu bọn họ lên ăn.

Những người kia đều không hện mà nhìn Tạ Tuyết Chu, bọn họ đang nghĩ, nhân loại kia vì sao lại ở trong

đám tang thi, mà những tang thi kia không chỉ không tổn thương hấn, còn mang đồ ăn cho hấn.

Tại sao?

Vấn đề này vây kín những người ở đây, ngay cả Tạ Tuyết Chu.

Tạ Tuyết Chu phát hiện bọn họ đang nhìn mình, thừa dịp nhóm tang thi không chú ý liền lén lút đi tới, an ủi bọn họ, “Các người đừng sợ, đám tang thi này không cắn người, ta... Ta sẽ tìm cơ hội thả bọn người.”

Thanh niên gương mặt âm nhu kia liền mở miệng nói, “Người sao lại ở chung với chúng nó, còn có chúng nó vì sao khác những tang thi khác?”

Tạ Tuyết Chu lắc đầu, “Tang thi như xác ướp kia là tang thi vương, nó hình như thích mấy món ăn ta nấu, ta cũng không biết đây có phải nguyên nhân hay không.”

Tầm mắt người thanh niên kia đột nhiên nhìn về phía sau Tạ Tuyết Chu.

Tịch Đăng duỗi móng vuốt nắm lấy cổ áo Tạ Tuyết Chu, đem người xoay lại, sau đó đưa cho đối phương một tờ giấy.

Tạ Tuyết Chu vô cùng hoang mang, nhưng nhìn thấy trong mắt tịch Đăng cũng không có gì khác thường, mới trấn định lại, nhìn tờ giấy kia.

Chỉ thấy trên giấy viết —— “Lên phòng trên lầu tắm rửa, sau đó xuống dưới nấu ăn cho bản vương.”

Tạ Tuyết Chu không đi vội, mà nói với tịch Đăng: “Ta chưa hề nói với bọn họ cái gì, người đừng...”

Tịch Đăng đập Tạ Tuyết Chu một cước, mà lực độ so với khi nó đập đám tang thi khác, thật có thể nói là thương hương tiếc ngọc. Tạ Tuyết Chu nhìn thấy đáy mắt đối phương tràn đầy không kiên nhẫn, đành phải bước đi.

Tạ Tuyết Chu đi rồi, tịch Đăng từ trên cao nhìn xuống đám người kia, đám người kia đều muốn lui về phía sau, đương nhiên cũng có kẻ không sợ chết, không chỉ không lùi về phía sau còn chủ động tiếp cận tịch Đăng.

Thanh niên lúc này nói chuyện với Tạ Tuyết Chu ngẩng đầu nhìn tịch Đăng, trong mắt nổi lên sóng nước dịu dàng, khẽ gọi tịch Đăng, “Tang thi vương, vì sao lại trói chúng ta ở đây?”

Còn có thể là gì, đương nhiên là cho nhân vật chính thụ của chúng ta một bài học.

Tịch Đăng khẽ cong môi, lại khiến cho thanh niên hiểu lầm.

Thanh niên lấy lòng nở nụ cười, “Tang thi vương, người...”

Tịch Đăng lại một cước đạp lên vai hắn, đáy mắt một mảnh băng lãnh, người thanh niên kia nhìn thấy ánh mắt Tịch Đăng liền ngậm miệng lại.

Tịch Đăng thu chân, nhìn về phía nữ nhân lúc này nói chuyện với nó, nữ nhân kia cười khan một tiếng, liền bị Tịch Đăng bắt được, thấy hành động của Tịch Đăng cư nhiên lại không có ai dám hó hé một câu phản đối.

Nữ nhân kia đều muốn khóc lên, Tịch Đăng nhíu mày, nó trấn an vỗ nhẹ lên đầu đối phương, khóc cái gì mà khóc, cũng không phải muốn ăn người.

Phiêu dật cùng Kính vàng đi tới, nhìn thấy hành động Tịch Đăng, đều hơi kinh ngạc, “Lão đại, người làm gì vậy?”

Tịch Đăng vừa vặn hết cách với nữ nhân đang khóc không ngừng này, không chút khách khí đẩy người vào lòng Kính vàng. Còn mình thì mò lấy giấy bút trên người Phiêu dật, Phiêu dật quay lưng kê cho Tịch Đăng viết, Tịch Đăng viết xong liền đưa nữ nhân kia xem.

Nữ nhân nhìn thấy tờ giấy, đôi mắt hơi tròn to, ngây ngẩn cả người.

“Lại khóc liền ăn người, hiện tại vào nhà bếp vo gạo.”

Nữ nhân kia bị Kính vàng xách tới nhà bếp.

Phiêu dật thở dài, “Lão đại, ta luôn cảm thấy đừng nên liên hệ quá nhiều với nhân loại.”

Tịch Đăng không để ý tới Phiêu dật, tiêu sái rời đi, Phiêu dật ai một tiếng, sau đó quay đầu lại, hai mắt nhìn chăm chăm thanh niên bị Tịch Đăng đạp vai. Phiêu dật ngồi xổm người xuống, nghe rằng nở nụ cười, cho dù người thanh niên này nghe không hiểu, nó vẫn là nói, “Xấu xí, đừng đi tìm chết.”

Thanh niên bị ánh mắt Phiêu dật làm hoảng sợ tới mức lùi về phía sau.

Có lẽ tang thi vương sẽ không giết hắn, nhưng là hắn thấy được trong mắt tang thi này tràn đầy sát ý.

Tạ Tuyết Chu đi xuống nhà bếp nhìn thấy nữ nhân kia liền sửng sốt một chút, nữ nhân kia lúng túng nở nụ cười, “Chúng nó kêu ta vo gạo.”

Tạ Tuyết Chu a một tiếng, sau đó gật đầu, “Có cô hỗ trợ cũng tốt a.” Nói xong, cậu quay đầu muốn tìm một bóng người, nhưng đáng tiếc không nhìn thấy.

Kính vàng đem toàn bộ cảnh này thu vào mắt, nó khẽ hừ một tiếng, không nói lời nào, dù có nói thì nhân loại xấu xí kia nghe cũng không hiểu.

Tạ Tuyết Chu có thêm nữ nhân kia trợ giúp, tốc độ nấu ăn tăng nhanh hơn nhiều, không biết lần này có phải hay không là vì có nhân loại khác ở đây, đám tang thi kia cũng không giống mọi ngày chen chúc ngay cửa phòng bếp, cũng không cãi nhau, trái lại đôi mắt chúng đều bình tĩnh, trên mặt mang nụ cười gằn, nhìn chăm chú đám nhân loại bị trói.

Tịch Đăng từ gian phòng đi ra, Tạ Tuyết Chu cũng vừa hay bưng món ăn lên, cậu nhìn thấy nó, trên mặt liền nở nụ cười, “Ăn cơm.”

Cậu mỗi lần đều là nấu cho Tịch Đăng ăn trước, sau đó mới quay lại bếp nấu đồ ăn cho mình ăn, đôi khi không muốn nấu thêm, sẽ để dư lại trong nồi một ít, chờ Tịch Đăng ăn xong sẽ về lại bếp ăn, những tang thi kia tuy rằng lần nào cũng cướp đĩa đồ ăn Tịch Đăng ăn thừa, đôi lúc còn thừa dịp Tịch Đăng ăn mà cướp, nhưng chưa lần nào cướp đồ ăn của cậu.

Tịch Đăng không nhìn nụ cười của Tạ Tuyết Chu, toàn lực chú ý đều đặt vào cái đĩa trong tay Tạ Tuyết Chu, nó không kìm lòng được liếm liếm môi mình, sau đó nhanh chóng đến gần Tạ Tuyết Chu, còn chưa giờ tay ra, Tạ Tuyết Chu liền tránh đi.

Tạ Tuyết Chu nói: “Không thể ăn bằng tay.” Nói rồi nhét đĩa vào tay Tịch Đăng, “Dùng đĩa ăn đi.” Sau đó tầm mắt cậu chuyển tới nữ nhân sau lưng.

Nữ nhân kia đè xuống sợ hãi trong lòng, bưng bát cơm đi tới bên người Tịch Đăng, lấy lòng cười, “Tang thi vương, cơm ở đây.”

Tịch Đăng trực tiếp cầm lấy bát, nhìn Kính vàng một cái, Kính vàng lập tức bưng món ăn trong tay Tạ Tuyết Chu, lấy ra quạt giấy không biết giấu ở nơi nào, vô cùng tri kỷ quạt nguội thức ăn cho lão đại nhà mình.

Nữ nhân kia thấy cảnh này liền kinh sợ, Tạ Tuyết Chu quay đầu cười cười với nữ nhân kia.

Nữ nhân kia bị trói trở lại, Tịch Đăng chỉ cho một mình nàng đồ ăn, nữ nhân núp trong góc tường ăn, trong đám người này, chỉ có nàng là nữ, nàng muốn sống sót, nàng chỉ có thể lên giường với một nam nhân trong đám bọn họ, nàng biết nữ nhân không dị năng trong mật thể cơ hồ đều không thể sống sót, nhưng là nàng không muốn chết.

Nàng tránh được ánh mắt mọi người, cúi đầu gặm bánh mì, tang thi vương kia thậm chí còn cho nàng nước, nàng đột nhiên cảm thấy những tang thi kia so với đám người này còn không ghê tởm bằng.

Đêm khuya.

Tạ Tuyết Chu lén lén lút lút từ lầu hai chạy xuống, cậu nhìn dưới lầu, hai tang thi đang gác đêm lúc này đều đang nằm trên sofa, tựa hồ đã ngủ say.

Tạ Tuyết Chu lúc vừa biết đám tang thi này đi ngủ, cũng sợ hết hồn, sau đó lúc theo chân bọn chúng đi tìm đồ ăn, mới biết đám tang thi này cũng không cần phải ngủ, thế nhưng lão đại bọn nó ngay cả ngủ trưa cũng phải ngủ đúng giờ, thế nên bọn chúng cũng đi ngủ theo.

Cậu nín thở đi tới gian phòng giam giữ những người kia, nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, những người kia quả nhiên không ngủ, nhìn thấy Tạ Tuyết Chu ánh mắt đều sáng lên.

Tạ Tuyết Chu vươn ngón tay làm động tác im lặng, sau đó từ trong túi tiền lấy ra một con dao nhỏ, cắt dây trói cho bọn họ, đây là dao cậu đã lén lấy được trong phòng bếp.

Những người kia sau khi được cởi trói, có người nhìn thấy tang thi nằm trên ghế, muốn xông tới giết, Tạ Tuyết Chu vội vã kéo lại, chỉ chỉ ngoài cửa, người kia nghĩ một hồi, nếu như giết hai con tang thi này, khiến cho những tang thi khác tỉnh dậy, tình hình cũng sẽ tệ đi.

Tạ Tuyết Chu là người cuối cùng trốn đi, không biết tại sao, một giây sau cùng lúc chạy ra khỏi cửa, cậu quỷ thần xui khiến quay đầu, trong nháy mắt liền mở to hai mắt.

Cậu thấy được một cái bóng ——

Là xác ướp tang thi vương.

Nó đứng trên hành lang lầu hai, bóng tối che giấu hơn nửa người nó.

Tạ Tuyết Chu bị nữ nhân phía sau nắm lấy, nàng kéo Tạ Tuyết Chu chạy, còn thấp giọng nói: “Người vừa này sững sờ đứng đó làm gì, muốn chết sao?”

Tạ Tuyết Chu miễn cưỡng nở nụ cười, trong lòng cậu lúc này rất hoảng loạn, tại sao, tại sao nó nhìn thấy bọn họ chạy trốn cũng không ngăn cản?

Xe bọn họ đậu ở bên ngoài, bọn họ vội vàng chạy lên xe, Tạ Tuyết Chu cũng lên, bọn họ ngồi trên xe một hồi, trong lòng mới chính thức buông thả.

Một nam nhân hơn ba mươi tuổi đột nhiên vỗ mạnh lên đùi, “Đáng tiếc vừa rồi không đoạt lại đồ ăn.”

Một nam nhân khác nói: “Những kia tang thi rất cuộc là cái gì, loại mới sao? Cũng thật là đáng sợ.”

Thanh niên mặt âm nhu hừ lạnh một tiếng, “Tuy rằng bọn chúng hành động nhanh lẹ, nhưng mà có trí lực, nên cũng không giống những tang thi bình thường khác, nhìn thấy là cắn người.”

Nữ nhân kia lại nói: “Không đúng, nếu không phải người này cầu xin, những tang thi kia chỉ sợ không chỉ là trói chúng ta lại.”

Lời nữ nhân khiến cho tầm mắt mọi người đều đặt lên trên Tạ Tuyết Chu.

Thân hình nhỏ bé của Tạ Tuyết Chu khẽ co rút một chút.

“Người là ai?” Có người hỏi Tạ Tuyết Chu.

Tạ Tuyết Chu nói: “Ta là sinh viên A Đại.”

“Người vì sao gặp phải đám tang thi kia?”

“Lúc trước chân ta bị thương, chạy không kịp liền gặp phải bọn chúng.” Tạ Tuyết Chu tự động che đậy sự thật mình bị người khác vứt bỏ.

Trong xe im lặng một hồi, mới có người nói: “Những tang thi kia hình như rất coi trọng người, người ở cùng với bọn ta, chúng nó có thể đuổi theo hay không?”

Lời vừa nói ra, trong xe lập tức rơi vào tĩnh mịch.

Cuối cùng vẫn là nữ nhân kia nói, nàng cười cười, “Hắn là sẽ không.” Nàng nhìn thấy thần sắc những người đó, trong lòng liền biết không ổn, “Hắn... Hắn dù gì cũng đã cứu chúng ta, chúng ta không thể...”

Có người thô bạo đánh gãy lời của nàng, “A, nếu như không phải vì hắn, những tang thi kia sẽ không cướp lương thực của chúng ta, ta lúc đó nhìn thấy rõ ràng, cái tên tang thi vương kỳ quái kia lúc cướp được đồ ăn đầu tiên là đưa cho hắn.”

Tạ Tuyết Chu mím môi, trong lòng lạnh lẽo, cậu nhẹ giọng nói: “Vậy các người muốn như thế nào?”

Thanh niên nói: “Còn có thể thế nào, tự nhiên là muốn giết người, miễn cho người lúc sau chạy tới chỗ tang thi kia cáo trạng, phải biết, tang thi là kẻ địch của chúng ta, nhưng người lại kết giao với chúng nó, ai

biết được người tốt cuộc là người tốt hay người xấu?”

Lời vừa nói xong, đã có người không chờ được lấy dao ra, còn nói với nữ nhân kia nói: “Chuyện của nam nhân người đừng xen mồm, bằng không ta sẽ giết người.”

Nữ nhân câm miệng.

Tạ Tuyết Chu vốn muốn mở cửa xe chạy trốn, thế nhưng cửa xe đã sớm bị khóa, căn bản không mở ra, nhìn thấy dao càng ngày càng ép gần, cậu vội vàng rờ lên người, lấy dao hoa quả lúc trước giấu ở trong người ra, thế nhưng còn chưa kịp ngăn lại cái dao kia, cửa xe đột nhiên bị gỡ ra, là hoàn toàn bị gỡ ra, cửa xe cùng cái xe chia lìa.

Tạ Tuyết Chu quay đầu, liền đối diện với một đôi mắt đen như mực.

Tịch Đăng nhảy lên xe, những người kia nhìn thấy Tịch Đăng lập tức hoảng hốt, người cầm đao cản rằng một cái thừa dịp Tạ Tuyết Chu đang quay đầu, tàn nhẫn đâm xuống cổ Tạ Tuyết Chu.

Tịch Đăng kéo Tạ Tuyết Chu còn đang thất thần ra, cánh tay của mình bị đao kia đâm trúng, nó nhìn xuống cánh tay mình, miệng đột nhiên mở ra, để lộ răng nanh.

Người đâm nó bị thương tức tiếp bị một quyền đánh bay ra ngoài.

Tạ Tuyết Chu từ đầu tới đuôi đều được Tịch Đăng che chở phía sau.

Đợi đến khi Tịch Đăng đánh bay hết toàn bộ đám người trong xe, nó mới kéo Tạ Tuyết Chu từ trên xe xuống.

Lúc đánh nhau, xe cũng đã ngừng lại.

Tạ Tuyết Chu xuống xe mới phát hiện cách đây không tới mười mét, đám tang thi đều đang đứng đó, chúng nó đều không phát ra bất kỳ thanh âm gì.

Tạ Tuyết Chu nhìn tay Tịch Đăng đang bị đao cắm vào, không có chảy máu, đương nhiên tang thi cũng sẽ không chảy máu, thế nhưng miệng vết thương khá lớn, liền lo lắng hỏi, “Người không sao chứ? Chuyện này đều là lỗi của ta, là ta nhìn người không rõ, là ta quá ngu ngốc.”

Khóe mắt Tạ Tuyết Chu ửng hồng.

Tịch Đăng giơ tay xoa nhẹ tóc Tạ Tuyết Chu một cái, sau đó quay người đi.

Phiêu dật và Kính vàng mang đám tiểu đệ tới, chúng nó đồng loạt bắt đám người dưới đất lên.

Tạ Tuyết Chu lần này không quay đầu lại nữa, vội vàng đuổi theo Tịch Đăng, cậu lúc này cũng không muốn nghĩ xem đám người này rơi vào tay tang thi sẽ có kết quả gì.

Tịch Đăng đi ở phía trước dưới tình huống không ai nhìn thấy khẽ hạ xuống một giọt nước mắt, nó là siêu cấp mẫn cảm a, ngay cả cảm giác đau cũng khuếch đại vô cùng, thực sự là đau chết tang thi vương, con bà nó, cư nhiên là cái lỗ lớn như vậy! Nó ngay cả đao cũng không dám nhổ ra, vẫn là trở lại kêu Kính vàng giúp nó nhổ ra đi.

Nó đột nhiên bắt đầu đồng tình Răng nanh mỗi lần bị nó nhổ răng.

Nữ nhân co lại trên đất, nàng không dám động, đợi đến khi đám tang thi kia rời đi, nàng mới từ dưới đất bò dậy, chúng nó không giết nàng, mà những người còn lại đều đã chết, nhóm tang thi thậm chí không có suy nghĩ biến họ thành đồng loại, mà trực tiếp giết chết.

Cả người nữ nhân run lên, dưới ánh trăng, sắc mặt của nàng tái nhợt như người chết.

Một cơn gió lạnh thổi đến, nàng đột nhiên tỉnh táo lại, liền nhanh chóng bò lên xe, lái xe đi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khoai-xuyen-chi-van-nhan-me>